

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ULUSLARARASI ÇOKSATAN YAZAR

Alaska'ya Giderken

K.A.
TUCKER

Alaska'ya Giderken

K.A. TUCKER

Özgün Adı: The Simple Wild
Çeviren: Serpil Çelebi

Editör: Sude İlter
Düzeltili: Öznur İlter
Son Okuma: İrem Küçük
Kapak Tasarım: Chelsea McGuckin
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarım: Şeyma Kırbaş

Basım Yılı: Ağustos 2023
ISBN: 978-625-6943-63-6
Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2023 Ren Kitap
© Copyright 2018 by Kathleen Tucker

Published by arrangement with the original publisher, Atria Books,
a Division of Simon&Schuster, Inc.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans aracılığıyla Ren Kitap Yayın Dağ.
San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen
alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:
Bordosiyah Yayın Basım Dağıtım
Aj. Tar. Gayr. İth. İhr. San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Caddesi. Güven İş Merkezi No: 83/2
B Blok İç Kapı No: 312 Zeytinburnu-İstanbul
matbaa@bordosiyah.com.tr Tel: 212 613 73 00
Sertifika No: 44653

www.renkitap.com

Alaska'ya Giderken

K.A.TUCKER

Çeviren: Serpil Çelebi

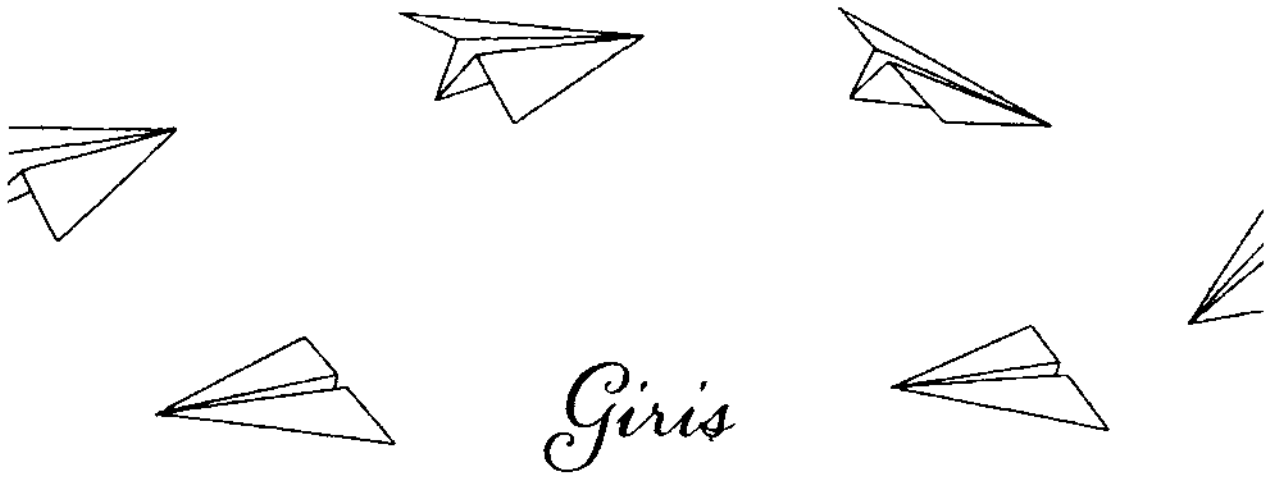

Bu kitap bir kurgu eseridir.

Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır.

Kullanılan isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

*Lia ve Sadie'ye,
Hayatınızdaki en iyi şeylerin gelişi asla basit olmaz.
Ama her zaman buna değer olurlar.
Ancak ideal olarak (benim iyiliğim için)
küçük uçaklarla hiçbir ilgisi olmasın.*

15 Kasım 1993

Anchorage, Alaska

Wren iki lacivert bavulu bebek arabasının yanına koyduktan sonra dudaklarının arasında tehlikeli şekilde duran sigaraya uzandı ve uzun, yavaş bir nefes çekip dumanı soğuk havaya bıraktı. “Sadece bunlar mı?”

“Ve bebek bezi çantası.” Misk kokusunu içime çektim. Tütün kokusundan her zaman nefret etmiştim. Hâlâ da ediyordum, Wren’in üzerindeki koku hariç.

“Tamam. Gidip getireyim,” dedikten sonra sigarayı karlı zemine bırakıp botuyla ezdi. Omuzları içe doğru kıvrılmış bir şekilde piste, bizi buraya getiren Cessna’nın* bir saatlik eve dönüş uçuşunu beklediği yere doğru koşarken nasır tutmuş ellerini birbirine kenetleyip üfleyerek ısıtmaya çalıştı.

Buz gibi rüzgâra karşı pelüş, kuş tüyü montumun içine büzülmüş, aylardır taşıdığım kızgınlığa şiddetle tutunarak sessizce izledim onu. Eğer bunu yapmazsam, hayal kırıklığının ve yaklaşan kaybın acısıyla çabucak boğulacak ve başaramayacaktım.

Wren geri dönüp ağır kırmızı çantayı asfalta yerleştirirken bir pist görevlisi eşyalarımı toplamak için yanıma geldi. Adam eşyalarımı alıp gitmeden önce, sanki bu herhangi bir

* Özel ve ticari uçak serisi –ç.n.

yolcu teslimatıymış gibi birbirleriyle hoşbeş ettiler. Ardından yanımızdan ayrıлып bizi gergin bir sessizlik içinde bırakmıştı.

“Ee, ne zaman varacaksın?” diye sordu Wren sonunda, çenesindeki hiç tıraş etmediği kahverengi tüyleri kaşıyarak.

“Yarın. öğlen. Toronto saatiyle.” Calla’nın on saatlik yolculuğu sinir krizi geçirmeden atlatabilmesi için dua ediyordum. Gerçi bu benim dikkatimi dağıtıp, kendi sinir krizimi geçirmekten alıkoyabilirdi. En azından bir sonraki uçak, Wren’in uçmakta ısrar ettiği küçük şeylerin aksine büyük bir uçaktı. Tanrım, doğma büyüme küçük uçak pilotu olan bir adamla evlenmenin iyi bir fikir olduğunu *nasıl* düşünebilmişim ki?

Wren kendi kendine başını sallayıp uykulu kızımızı bebek arabasından çıkararak kollarına aldı. “Peki, ya sen? İlk büyük uçak yolculuğuna hazır mısın?” Kızına geniş geniş sırtması yüreğimi burktu.

Yüzüncü kez, bencil olanın *ben* olup olmadığını merak ettim. Dişlerimi sıkıp Alaska’nın sefaletine, yalnızlığına katlanmalı mıydım? Ne de olsa şu an kaçtığım yuvayı *ben* kurmuştum. Wren’le yaşamamanı kendimi inandırdığım kadar romantik olmadığını aileme itiraf ettiğimde babam, bana bunu hatırlatmak için hiç vakit kaybetmemişti. Geçtiğimiz yıl boyunca, özellikle de gün ışığının seyrek olduğu acı verici, uzun, soğuk, karanlık kış aylarında günde en az bir kez ağladığımı itiraf etmişim. Amerika’nın sonundaki büyük sınırda yaşamaktan nefret ettiğimi, aileme, arkadaşlarıma ve çocukluğumun şehir karmaşasına yakın olmayı arzuladığımı. Kendi ülkemde olmayı arzuladığımı...

On yedi aylık, mutlu ve her şeyden habersiz bebeğimizin burnuna bir öpücük kondurup onu yere bırakırken Wren’in kaşları arasında derin bir çizgi oluştu. Tıknaz vücudu buz gibi rüzgârı uzak tutmak için kalın, sakız pembesi bir kar

tulumuna sarılmış hâlde etrafta dolanmaya çalışıyordu. “Gitmek zorunda olmadığını biliyorsun, Susan.”

Yumuşadığım hızla yeniden sertleştim. “Peki, ne yapayım? Burada kalıp sefil mi olayım? Sen dışarıda bir avuç yabancı için hayatını riske atarken, Calla’yla evdeki lambanın altında mutlu mesut oturayım mı? Bunu daha fazla yapamam, Wren. Her gün bir öncekinden daha zor.” İlk başta bunun doğum sonrası depresyonu olduğunu düşünmüştüm; ancak bir terapistle konuşmak ve beni hâlsizleştirmekten başka bir işe yaramayan antidepresan reçetesini tekrar yazdırmak için Anchorage’a gidip gelerek geçirdiğim aylardan sonra, hormonlarla ilgisi olmadığını fark ettim. Toronto’da büyüdüğüm için Alaska kışlarının idare edilebilir olduğunu düşünecek kadar saftım. Hayatımın aşkıyla evli olmak, burada yaşamaktan ve günün birinde iş başındayken ölme ihtimali endişe verici derecede yüksek olan bir kocaya sahip olmanın getirdiği zorluklardan daha ağır basar diye düşünüyordum. Bu adama olan hayranlığım ve aramızdaki çekim, Alaska’nın karşıma çıkardığı *her şeyin* üstesinden gelmeye yetecekti.

Wren ellerini lacivert kareli yeleğinin ceplerine soktu ve dikkatini Calla’nın örgü şapkasının üstündeki dev, yeşil ponpona verdi.

Son çare olarak, “En azından Noel’deki uçuşlara *baktın mı?*” diye sorma cesaretini gösterdim.

“O kadar izin alamam, bunu biliyorsun.”

“Wren, şirketin sahibi sensin!” Bir kolumu bizi Anchorage’a getirdiği uçağa, uçağın gövdesindeki ALASKA WILD logosuna doğru uzattım. Babasının beş yıl önceki vefatından sonra Fletcher aile şirketi kendisine miras kalmıştı. Bu kiralama şirketinde, aynı amblemi taşıyan uçaklardan daha çok vardı. “Ne halt istersen onu yap o zaman!”

“İnsanlar buradaki varlığıma güveniyor.”

“Ben senin karınım! *Ben* sana güveniyorum! *Biz* sana güveniyoruz!” Sesim yaşadığım duygusallık yüzünden çatladı.

İç geçirip alınındaki kırıksıklıkları ovuşturdu. “Bu şekilde başa dönüp duramayız. Benimle evlenirken Alaska’nın benim evim olduğunu biliyordun. Şimdi fikrini değiştirip benden tüm hayatımı terk etmemi bekleyemezsin.”

Yanaklarımı yakan sıcak gözyaşlarını öfkeyle sildim. “Peki, ya *benim* hayatım? Bu ilişkide fedakârlık yapacak tek kişi ben miyim?” Bekârlığa veda partisi için Vancouver’dayken Amerikalı bir kiralık uçak pilotuna sırlı-sıklam âşık olmayı hiç planlamamıştım ama olmuşum. O zamandan beri bizi bir arada tutmak tamamen bana bağlıydı ve bunu deliler gibi âşık bir kadının pervasız coşkusuyla yapmıştım. Sırf Alaska’ya daha yakın olabilmek için ülkenin öbür ucuna, British Columbia’ya taşınmış, bir bahçecilik programına yazılmıştım. Sonra hamile olduğumu öğrendiğimde okulu bırakmış ve Wren’in memleketine taşınmıştım, böylece evlenip çocuğumuzu birlikte büyütebilecektik. Ancak çoğu gün kendimi yalnız bir ebeveyn gibi hissediyordum çünkü Wren, her zaman ya lanet olası hava alanında ya da havada olmak için planlar yapıp duruyordu.

Peki, bana ne kalıyordu? Beklemekten tabaklarında soğuyan yemekler, durmadan “bab-ba” diyen bir çocuk ve yabani ot yetiştirdiğim için kendimi şanslı saydığım bu yaşanması zor iklimin yarı donmuş toprağı. Bu adama benden parçalar vermeye devam etmiştim. Bu süreçte kendimi kaybettiğimin farkında değildim.

Wren yanımdan geçip yakındaki uluslararası havaalanından kalkan ticari bir uçağı izlemeye başladı. Hiç bitmeyen bu kavgadan uzakta, tekrar havada olmak için çaresiz

görünüyordu. “Mutlu olmanı istiyorum. Eğer istediğin Toronto’ya dönmekse seni durdurmayacağım.”

Haklıydı, bunu yapmaya devam edemezdik, özellikle de beni yanında tutmak için *hiçbir şeyi* feda etmeye yanaşmazken. Ama bu şekilde gitmemize nasıl izin verebiliyordu? Biletimin tek yönlü olduğunu söylediğimde homurdanmaktan başka bir şey yapmamıştı. Aslında şaşırmamam gerekirdi. Duygularını ifade etmek hiçbir zaman Wren’in güçlü yanlarından biri olmamıştı. Fakat bizi buraya uçurması, eşyalarımızı yanımızdaki soğuk, sert zemine koyması...

Belki de bizi *yeterince* sevmiyordu.

Annemin haklı olmasını, Wren’in yemeklerini pişirip yatağını ısıtacak bir eşi olmadan geçireceği birkaç ayla bakış açısının değişeceğini umuyordum. Toronto dahil *her yere* uçakla gidebileceğini fark edecek, bizsiz yaşamak istemediğini anlayacaktı. Derin bir nefes aldım. “Gitsem iyi olur.”

Dört yıl önce beni esir alan o keskin gri gözlerini üzerime dikti. Bir barda yanıma oturup bir şişe Budweiser* sipariş eden yakışıklı adamın, nasıl da büyük bir kalp kırıklığına yol açacağını bilseydim...

“Sanırım eve dönmeye hazır olduğunda görüşürüz.”

Sesinde ender rastlanan bir boğukluk vardı ve bu neredeyse kararlılığımı kıracaktı. Ama bana güç vermesi için o tek kelimeye tutundum: “Ev.”

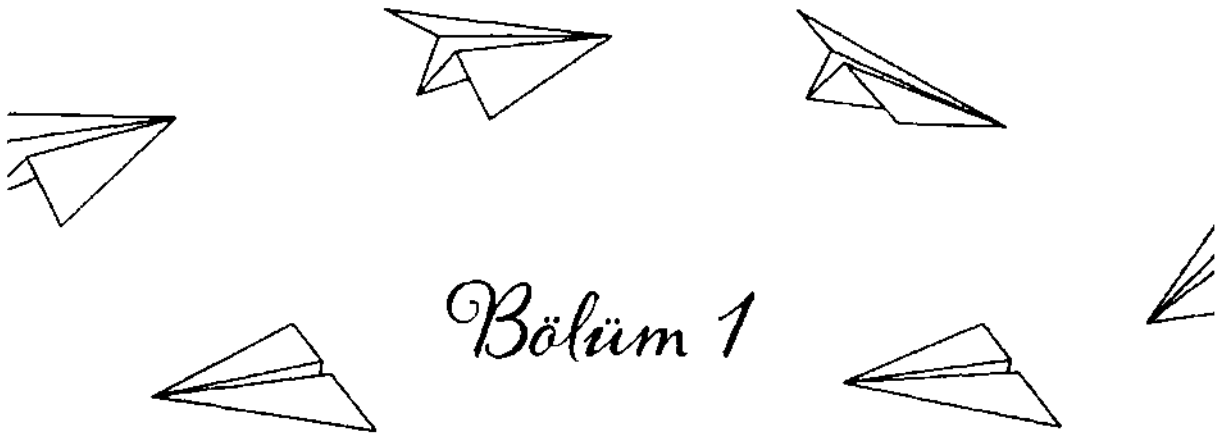
İşte bu kadardı. Alaska, bana asla evim gibi hissettirmeyecekti. Wren ya bunu gerçekten göremiyordu ya da görmek istemiyordu.

Boğazımdaki ağırlı yumruya karşı yutkunmaya çalıştım. “Calla, babana hoşça kal de.”

“Hoçça kal, bab-ba.” Kızım babasının eldivenli elini sıkıp ona dişlerini göstererek sırttı.

Annesinin kalp kırıklığından habersizdi ama mutluydu.

* Bira markası –ç.n.

Bölüm 1

26 Temmuz 2018

O hesap makinesi benim değildi.

Karton kutunun içindekileri incelerken acı acı gülümse-dim –diş fırçası, diş macunu, spor kıyafetleri, mendil kutu-su, büyük boy Advil şişesi, kozmetik çantası, dört ruj, saç spreyi, fırça ve masamın altında sakladığım altı çift ayakka-bı– ve içindeki pahalı masaüstü hesap makinesini not ettim. Daha geçen ay müdürümü buna ihtiyacım olduğuna ikna etmiştim. Ben işimden kovulmakla meşgulken, çalışma alanımdaki kişisel eşyaları temizlemekle görevlendirilen güvenlik görevlisi belli ki bunun bana ait olduğunu sanmış-tı. Muhtemelen, sinsi iş arkadaşlarım tarafından çalınmaya karşı bir koruma girişimi olarak üzerine kalıcı siyah kalem-le “Calla Fletcher” yazıldığı içindi.

Parasını banka ödemişti ama canları cehenneme, makine bende kalacaktı.

Metronun Yonge hattı tüneline geçip camdaki yansı-mamın ötesine, aldığım kararın bana yaşattığı küçük tatmin kırıntısına tutunmuştum. Umutsuzca boğazıma saplanan karıncalanmayı görmezden gelmeye çalışıyordum.

Günün bu saatinde TTC* çok sessiz ve ferah olduğundan istediğim koltuğu seçebilmişim. Bunun en son ne zaman

* Toronto Transit Commission; Toronto Transit Komisyonu, toplu taşıma kurumu –ç.n.

olduğunu hatırlamıyordum. Neredeyse dört yıldır daracık arabaların içine sıkışıyor, günün en yoğun saatlerinde işe gidip gelirken birbirine karışan vücut kokularına ve itişip kakışmalara karşı nefesimi tutuyordum.

Ama bugünkü eve dönüş yolculuğu farklıydı.

Bugün, silkinip Starbucks lattemin –orta boy– son damlalarının tadına varmayı henüz yeni bitirmiştım ki gelen kumda patronumdan Algonquin Odası'na gelmemi isteyen bir toplantı talebi belirdi. Üzerine fazla düşünmeden muzumu ve not defterimi kaptığım gibi ikinci kattaki küçük konferans salonuna gittim.

Orada sadece patronum değil, patronumun patronu ve insan kaynaklarından Sonja Fuentes de vardı. Sonja Fuentes şişmiş ellerinin arasında, üzerinde adımın yazılı olduğu kalın bir zarf tutuyordu.

Onlar hazırladıkları konuşmayı sırayla yaparken ben de karşılarında oturmuş aptal aptal dinliyordum. Banka kısa bir süre önce risk analisti olarak benim görevimdeki birçok görevi otomatikleştiren yeni bir sistemi devreye sokmuş ve bu nedenle benim pozisyonum ortadan kaldırılmış; ben örnek bir çalışanmışım ve bu hiçbir şekilde performansımın bir yansıması değilmiş, şirket “geçiş” sırasında bana geniş destek sağlayacakmış.

İnsanlık tarihinde işini kaybederken bütün bir muzı yiyen tek kişi ben olabilirdim.

“Geçiş” hemen başlayacaktı. Masama dönmeme, eşyalarımı toplamama ya da iş arkadaşlarıma veda etmeme izin verilmeyecekti. Bir suçlu gibi güvenlik masasına götürülecektim, eşyalarım bir kutu içinde bana teslim edilecek, ardından da kaldırım gösterilecekti. Görünüşe göre banka çalışanlarının işten çıkarılmasında standart protokol buydu.

Dört yıl boyunca gözlerim acıyana kadar hesap tabloları

üzerinde çalışmış, terfi zamanı geldiğinde iyi bir söze güvenebileceğimi umarak bencil tüccarların kıçlarını öpmüş, diğer risk analistlerinin yerini doldurmak için geç saatlere kadar mesaiye kalmış, kullanılmış bowling ayakkabıları ve MSG* yüklü açık büfelerin dahil olmadığı ekip oluşturma etkinlikleri planlamıştım ve *bir anda* bunlardan hiçbirinin önemi kalmamıştı. Hazırlıksız yapılan on beş dakikalık bir toplantıyla resmen işsiz kalmıştım.

Otomatik sistemin geleceğini biliyordum. Risk analistlerinin sayısını azaltacaklarını ve işleri yeniden dağıtacaklarını biliyordum.

Ama aptal gibi, kendimi işten çıkarılmayacak kadar değerli olduğuma inandırmıştım. Bugün başka kaç kişinin başı dönmüştü acaba? Sadece benimki miydi?

Aman Tanrım. Ya işini kaybeden tek kişi bensem?

Tehditkâr gözyaşlarımın ani kabarışına göz kırparak engel oldum ama birkaçı kaçmayı başardı. Hızlı bir parmak hareketiyle kutudan kâğıt mendil ve kompakt bir ayna çıkıp makyajımı bozmamak için gözlerimi hafifçe kurulamaya başladım.

Metro sarsıntıyla durduktan sonra birkaç yolcu bindi, sokak kedileri gibi dağılıp herkesten uzakta bir yer kapmaya çalışıyorlardı sanki. Safir mavisi üniformalı, iri yapılı bir adam hariç hepsi. Benim oturduğum yerin tam köşesindeki kiraz kırmızısı koltuğu seçip üzerine çöktü.

Dizlerim kalçasına sürtmesin diye yana doğru çekildim.

Birinin yanındaki koltuğa bıraktığı *NOW Dergisi*'nin buruşuk nüshasını eline alıp onunla kendini yelpazelemeye başladıktan sonra metronun ağır pastrami kokusunu içine çekti. Avucuyla alnından akan boncuk boncuk terleri silerken, "Belki de burada, böyle serin bir yerde takılmalıyım,"

* Monosodyum glutamat, Çin tuzu -ç.n.

diye mırıldandı kendi kendine. “Dışarısı bu nemle gerçekten berbat olacak.” Benden yayılan rahatsızlıktan habersiz görünüyordu.

Onu duymamış gibi yaptım çünkü aklı başında hiç kimse metroda boş boş konuşmazdı. Telefonumu çıkarıp Front Caddesi’nde sersemlemiş bir hâlde dururken olanları anlamaya çalıştığım esnada Corey’le yaptığımız mesajlaşmayı tekrar okumaya başladım.

Az önce işten kovuldum.

Lanet olsun. Çok üzüldüm.

Buluşup bir kahve içsek, olur mu?

Olmaz. İşim başımdan aşkın. Bütün gün müşterim var.

Bu akşam olur mu?

Bakarız. Seni sonra arayayım mı?

Sondaki soru işareti, kız arkadaşını rahatlatmak için hızlı bir telefon görüşmesinin bile bu noktada garanti olmadığını gösteriyordu. Kabul ediyordum, son zamanlarda baskı altında boğulduğunu biliyordum. Çalıştığı reklam ajansı, en büyük ve en asi kurumsal müşterilerini memnun etmek için onu gece gündüz çalıştırıyordu ve neredeyse iki yıldır peşinde koştuğu terfiyi alabilmek için bu kampanyada başarılı olması gerekiyordu. Son üç haftada onu sadece iki kez görmüştüm. Her şeyi bırakıp benimle buluşamamasına şaşırمامalıydım.

Yine de içimi hayal kırıklığı kaplamıştı.

“Biliyor musun, böyle günlerde keşke kadın olsaydım diyorum. Siz hanımlar çok daha az kıyafet giyerek paçayı sıyrabiliyorsunuz.”

Terli adam bu kez *benimle* konuşmuştu. Dosdoğru bana, siyah kalem eteğimin ona sağladığı çıplak bacak manzarasına bakıyordu.

Kalçalarımı sıkıp vücudumu daha uzağa kaydırmadan

önce ona ifadesiz bir bakış attım ve yüzümü saklamak için uzun tarçın-kahverengi saçlarımın kısmi bir perde görevi görmesini sağladım.

Sonunda ruh hâlimi anlamış gibi görünüyordu. “Ah, *ma-lum* günlerden birini yaşamışsın,” dedi kucağımdaki eşya kutusunu işaret ederek. “Merak etme, yalnız değilsin. Yıllar boyunca ofis binalarından çıkarılan birkaç kişiden fazlasını görmüşlüğüm var.”

Tahminimce ellili yaşlarının başındaydı, kırılaşmış saçları ince telliydi ve tepesinde neredeyse hiç saç yoktu. Gömleğine hızlıca bir göz attığımda üzerinde WILLIAMSONS SAKLAMA ŞTİ. yazan bir etiket gördüm. Benimki gibi şirketlerin taşeron olarak çalıştırdığı temizlik şirketlerinden birinde çalışıyor olmalıydı. Geç saatlere kadar çalıştığımda onları görürdüm, el arabalarını kabin koridorları boyunca yavaşça iter, çöp kutularını boşaltırken çalışanları rahatsız etmemeye çalışırlardı.

“İşten ayrıldım,” diye yalan söyledim, kutunun kapağını onun meraklı gözlerinden saklamak için geri kaydırırken. Gururumdaki yara hâlâ yabancılarla bu konu hakkında konuşamayacak kadar tazeydi.

Bana inanmadığını belli eden bir ifadeyle gülümsedi. “Peki, ne iş yapıyordun?”

“Bir bankada risk analistiydim.” Neden hâlâ bu adamın konuşma ihtiyacını karşılıyordum ki?

Sanki bunun ne anlama geldiğini biliyormuş gibi başını salladı. Dört yıl önce Toronto Üniversitesi’nden diplomamı alırken *bana* bunun ne anlama geldiğini sorsalar, söyleyemezdim. Ama iş teklifi geldiğinde yine de heyecanlanmıştım. Bu benim genç bir kadın olarak ilk profesyonel adımımı, Toronto şehir merkezinde kurumsal bir merdivenin en alt basamağıydı. Büyük bir bankada, yan haklar ve

emeklilik maaşıyla yarı makul bir ücret. Özellikle yirmi iki yaşında, okuldan yeni mezun olmuş ve matematiği iyi olan bir kadın için “iyi bir kariyer” bölümünde işaretlenecek pek çok kutucuğu olan bir fırsattı.

Risk analisti olmanın, hesap tablosu hücrelerine sayılar yazmak ve formüllerin ortaya çıkardığı cevapların istediğiniz cevaplar olduğundan emin olmaktan ibaret olduğunu anlamam uzun sürmedi. Anlamsız ve boş işten biraz daha fazlasıydı işte. Açıkçası çoğu gün sıkıntıdan patlıyordum.

“Peki, neden bıraktın o zaman?”

“Bırakmadım ki,” diye itiraf ettim sonunda titrek bir iç çekişle. “Bilirsin, yeniden yapılandırma.”

“Ah, evet. İyi bilirim.” Duraklayıp beni dikkatle incelemeye başladı. “Peki, işini sevmiş miydin?”

“İşini gerçekten seven *biri* var mıdır?”

“Bu kadar kinayeli konuşmak için çok gençsin,” dedi kıkırdayarak. “Birlikte çalıştığın insanları sevdin mi bari?”

Çalışma arkadaşlarımı düşündüm. Sadece amacını doğrulamak için toplantılar düzenleyen ve öğle yemeği için ayrıldığınız dakika ile masanıza döndüğünüz dakikayı not eden, nefesi sürekli kahve kokan, ince eleyip sık dokuyan patronum, Mark. İş dışında bir hayatı olmayan, hafta sonlarını süreç iyileştirme önerileri hakkında uzun soluklu e-postalar göndererek geçiren, “Acil! Eylem Gerekli,” başlıklı uzun e-postalar gönderip pazartesi sabahı ilk iş olarak herkesin gelen kutusunu ele geçiren, takıntılı, Tip A kişilikli kadın, Tara. İş çıkışı bir şeyler içmeye hiç gitmeyen, yüzleri kıpkırmızı olmadan basit bir “Günaydın, nasılsınız?” sorusunu bile kabul edemeyen, iyi diyebileceğim iki insan, Raj ve Adnan. Bir de May vardı, bir kabin ötemde oturan, günlük işlerini *asla* zamanında göndermeyen ve ofise ağır kokulu yiyecekler sokulmasına karşı bir İK politikası olma-

sına rağmen masasında fermente lahana yiyen May. Onun yüzünden masamdan ya kalkmam ya da on dakikamı öğütürerek geçirmem gerekirdi.

Tanrının.

Her.

Bir.

Lanet.

Günü.

“Pek sayılmaz,” diye itiraf ettim. Açıkçası, en son ne zaman kendimi yataktan dışarı sürüklemek zorunda kalmadığımı hatırlamıyordum ya da bir an önce geçsin diye saati izlemediğim bir gün olup olmadığını. Her akşam bilgisayarımı kapatıp ceketimi aldığımda hissettiğim duyguyu seviyordum ama.

“Dışarı çıkmaya zorlanmak iyi bir şeydir belki de,” diyerek bana sırtıttı.

“Evet. Belki de.” Davisville istasyonu yaklaşıyordu. Açıkça kabalık etmeden bu konuşmayı bitirebileceğim için rahat bir nefes alarak yerimden kaydım. Kolumdaki hantal kutuyu dengeleyerek tutunma barını sıkıca kavrayıp metro-
nun durmasını bekledim.

“Ben olsam bu konuda fazla endişelenmezdim. Daha gençsin.” Metro sarsıntılı bir şekilde durunca adam vücudunu koltuğundan kaldırdı. “Bu tür işlerin haddi hesabı yok. Birkaç hafta içinde başka bir bankada giriş kartını okutuyor olabilirsin.”

Sadece kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyordu. Ona zoraki ama kibar bir ifadeyle gülümsedim.

Kapılar açılınca perona çıktım.

Adam arkamdan yaklaşarak, “Biliyor musun, on beş yıl önce ben de senin gibiydim, Toronto şehir merkezindeki ofisimden kendi kutumu taşıyarak çıkmıştım. Egoma bü-

yük bir darbe oldu ama aynı zamanda kıcıma da bir tekme-ydi. Tazminatımı alıp kardeşlerimle birlikte temizlik işi kurmaya karar verdim. Bunun benim mesleğim olacağını hiç düşünmemiştim ama başıma gelen en iyi şey olduğu ortaya çıktı ve en kötü günlerimde bile başka bir şey yapma isteğim olmadı.” Göz kırıp rulo hâline getirdiği gazeteyi havada salladı. “Kader bu. Önünüzde daha büyük ve daha iyi şeyler var, güzel hanımefendi. Hissedebiliyorum.”

Peronda durup karton kutuma sarılmış vaziyette, bu meraklı adamın çıkışa doğru ilerleyişini izledim. Kâğıtları geri dönüşüm kutusuna atarken sanki tuvalet temizlemek ve yerleri paspaslamaktan ibaret bir hayattan *gerçekten* mutluymuş gibi ıslık çalıyordu.

Belki de haklıydı. Belki de bugün işimi kaybetmek başıma gelebilecek en iyi şey olacaktı.

Başımı iki yana sallayarak çıkışa doğru ilerlemeye başladım. Üç adım atmıştım ki kutumun alt kısmı yırtıldı ve eşyalarım kirli betonun üzerine saçıldı.

İstasyondan on dakikalık yürüme mesafesindeki evimizin taş merdivenlerini tırmanmaya başladığımda tenim ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Annem ve ben son on beş yıldır burada, üvey babam Simon’la birlikte yaşıyorduk; Simon yıllar önce, yaşlanan anne ve babasından burayı piyasanın altında bir fiyata satın almıştı. Toronto’daki evlerin değeri hızla artmaya devam ettiği için onun açısından akıllıca bir yatırımdı. Rutin olarak emlakçılar bizi arıyor, kahverengi tuğlalarla kaplı ve oldukça büyük bir köşe arsada yer alan Victoria Dönemine ait bu üç katlı evi satışa çıkarmak için fırsat kolluyorlardı. Yıllar içinde tamamen

yenilenmişti. Son ekspertiz raporunda, evin değeri iki milyonun üzerinde çıkmıştı hatta.

Neredeyse öğlen olmuştu. Tek yapmak istediğim ağlarken uzun, sıcak bir duş almak ve sonra yatağıma girip yarına kadar insanlardan –iyi niyetli olsun olmasın– uzak durmaktı.

Simon'ın psikiyatri muayenehanesine giden yan giriş açılıp, içeriden kötü giyimli, siyah pantolonlu, orta yaşlı bir kadın hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak dışarı fırladığında neredeyse ön merdivenlere varmıştım. Başını eğip yanımdan geçerek yeşil bir Neon'a doğru koşmadan önce bakışlarımız bir anlığına kesişti.

Hastalardan biriymi herhâlde. Sanırım randevusu iyi geçmemişti. Ya da geçmişti. Simon her zaman gerçek ilerlemelerin kolay olmadığını söylerdi. Her iki durumda da boktan bir gün geçiren tek kişinin ben olmadığımı bilmek rahatlatıcıydı.

Eve girdiğimde topuklu ayakkabılarımı çıkarıp yırtık kutuyu yere bıraktım, sonunda ondan kurtulduğum için mutluydum. Kırk dolarlık rujlarımdan ikisi beton zeminde parçalanmıştı, sol koşu ayakkabım –yepyeni, pahalı bir çift ayakkabının teki– hâlâ metro raylarının yanında yatıyordu. Bir anlığına onu almak için aşağıya inmeyi düşünmüştüm ancak ardından gelecek manşet gözlerimin önünde canlanmıştı: “Morali Bozulan Risk Analisti Ölüme Atladı.” Ben de bu şekilde haber olmak istemediğime karar vermiştim.

“Merhaba?” diye seslendi annem mutfaktan.

Başım arkaya düşerken iniltimi bastırdım. *Hay lanet.* Doğru ya, bugün perşembeydi. Annem perşembe günleri saat ikiye kadar çiçekçiye gitmezdi. “Benim.”

O yaklaşırken parke zemin gıcırdadı, gül rengi şal eteği her adımda ayak bileklerine doğru uçuşuyordu.

Simon her zamanki ekose süveteri, düğmeli bluzu ve pileli hâkî pantolonuyla hemen arkasından geliyordu. Dışarı-sı ne kadar sıcak olursa olsun, o buradaki havayı buz gibi tutardı.

İkinci bir iniltiyi bastırdım. Evde olmasını bekliyordum –hemen hemen *her zaman* evde olurdu– ama bir sonraki hastasıyla meşgul olmasını ve içeri girdiğimi duymamasını umuyordum.

“Burada ne işin var?” Annem bakışlarını yüzümden yerdeki kutuya indirirken kaşlarını çattı. “O da ne?”

Arkasındaki Simon da aynı derecede endişeli görünüyordu.

Onlara o korkunç sabahı tekrar anlatmak zorunda kaldım, kıdem tazminatımın ayrıntılarını içeren zarfı teslim ettim, konuştukça boğazımdaki yumru büyüdü. Şu ana kadar iyi idare etmişim ama artık gözyaşlarımı tutmakta zorlanıyordum.

“Ah, tatlım! Çok üzüldüm!” Annem Simon’a ters ters baktı ve ben bunun nedenini çok iyi biliyordum. Simon’ın en iyi arkadaşı Mike, bankada başkan yardımcısıydı. Bu işe onun sayesinde girmiştim. Acaba Mike’ın benim işten çıkarılacağımdan haberi var mıydı? Simon’ı uyarmış mıydı? Bu sabah kahvaltı bulaşıklarını bulaşık makinesine yerleştirip ona el salladığımda günümün nasıl geçeceğini biliyor muydu? Simon çoktan okuma gözlüklerini takıp tazminat evraklarını taramaya başlamıştı bile.

Bu sırada annem, kollarını bana dolayarak küçük bir çocukken teselliye ihtiyaç duyduğumda yaptığı gibi ellerini saçlarımda gezdirmeye başladı. Ondandır beş santim daha uzun olduğum düşünülürse, komik sayılırdı. “Merak etme. Bu hepimizin başına gelir.”

“Hayır, gelmez! İkinizin de başına gelmedi!” Simon gün

içinde tedaviye ayırdığı saatten daha fazla hastası olduğuna dair şikâyet edip dururdu, anneminse son on bir yıldır Yonge Caddesi'nde başarıyla işlettiği bir çiçekçi dükkânı vardı.

“Şey, hayır ama... senin büyükbabanın ve Simon'ın kardeşi Norman'ın başına geldi. Komşular var, onları da unutma!” Örnek bulmak için didiniyordu.

“Evet ama hepsi *kırkklı* yaşlarındaydı! Ben daha yirmi altı yaşındayım!”

Annem, bana kızgın bir bakış fırlattı fakat ardından kaşlarını çatınca alnındaki ince çizgiler derinleşti. “Başka işini kaybeden var mı?”

“Bilmiyorum. Güvenlikte başka kimseyi görmedim.” Ekibimin geri kalanı şu anda masalarının etrafında toplanmış benim hakkımda fısıldaşıyorlar mıydı? Bugünün geldiğini *onlar* görmüşler miydi?

Annemin ince elleri omuzlarımı şefkatle okşuyordu. “En iyi ve en parlak çalışanlarını işten çıkardıklarına göre, burası *belli ki* bir avuç aptal tarafından yönetiliyor.” Annem, Simon'a Mike anlamına gelen bir bakış mızrağı daha fırlattı.

Tabii ki böyle söyleyecekti. O benim annemdi. Ama öyle de olsa... kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Simon'ın evrakları inceleyip karara varmasını sessizce izleyerek beklerken, başımı annemin omzuna yaslayıp çiçek parfümünün narin kokusunda ve çene hizasındaki altın sarısı saçlarının yumuşaklığında huzur buldum.

Simon, otuz küsur yıl Kanada'da yaşadktan sonra bile hâlâ kaybetmediği, kulaklarımda çınlayan o büyüleyici Hugh Grantvari İngiliz aksanıyla, “Sosyal yardımlarla birlikte dört aylık maaş... bir iş bulma kurumunda yeniden eğitim... oldukça standart görünüyor,” dedi. “İyi durumdasın. Endişelenmen gereken bir kira ya da ipotek yok. Faturaların asgari düzeyde.” Gözlüklerini seyrelemiş kır saçlı kafa-

sının tepesine kaldırıp kurnaz mavi gözlerini üzerime dikti. “Peki, bu sana nasıl hissettiriyor?”

Simon bana bir şeylerin nasıl hissettirdiğini sormayı çok severdi, özellikle de bu konuda konuşmak istemediğimi bildiğinde. O bir psikiyatristti, her şeyi ve herkesi psikanalize tabi tutmaktan kendini alamıyordu. Annem bunun, duygularımı ifade etme konusunda her zaman rahat olmamı öğretmeye çalışmasından kaynaklandığını söylüyordu. Bunu onunla tanıştığım ilk günden beri yapıyordu. Sekiz yaşındayken, annemin bir erkek arkadaşı olması düşüncesinin bana nasıl hissettirdiğini sormuştu mesela.

“Yalnız kalmaya ihtiyacım varmış gibi hissediyorum.”

Anlayışla bir kez başını salladı. “Çok doğru.”

Tazminat paketimi alıp merdivenlere yöneldim. “Susan? Bahsetmek istediğin başka bir şey yok mu?” diye fısıldadığını duydum.

“Şimdi olmaz!” diye tıslayarak karşılık verdi annem.

Arkama dönüp baktığımda, ikisi de bir dizi göz dikme, sallanan kaşlar ve sivri bakışlarla iletişim kuruyorlardı. Bunu yapmalarıyla ünlüydüler. Benimle bir ilgisi olmadığı zaman eğlenceli oluyordu aslında. “Neler oluyor?”

Annem gergin gergin gülümseyerek hafif bir ses tonuyla, “Önemli bir şey değil. Bunu daha sonra, işler senin için yoluna girdiğinde konuşabiliriz,” dedi.

İçimi çektim. “Anlat işte.”

Sonunda annem yumuşadı. “Bugün bir telefon geldi.” Tereddüt ediyordu. “Alaska’dan.”

Tedirginlik omurgama yerleşti. Alaska’da tanıdığım sadece bir kişi vardı ve onunla da on iki yıldır konuşmamıştım. “Ne istiyormuş?”

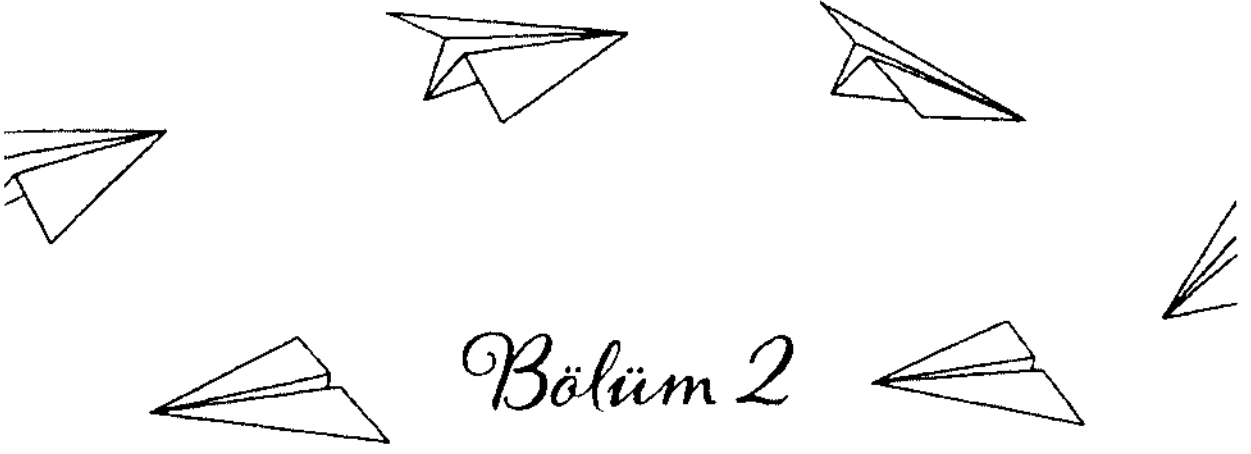
“Bilmiyorum. Telefonu açamadım, o da mesaj bırakmadı.”

“O zaman bir şey yok.”

Kaşlarındaki gerginlik bana bunun önemsiz bir arama olduğunu düşünmediğini söylüyordu. Konuştuğumuz zamanlarda bile, babam hiçbir zaman çaba sarf eden, saat farkını hesaplayan ya da telefon açıp bir merhaba diyen kişi olmamıştı. “Belki de onu aramalısın.”

“Yarın.” Merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ederken, “Bir gün için ancak bu kadar hayal kırıklığı kaldırabilirim,” dedim.

Çünkü babam çoktan bana bir ömür yetecek kadar hayal kırıklığı yaşatmıştı.

“Dışarı mı çıkıyorsun?” Simon saatini kontrol etti. Arkadaşlarını görmek için akşam saat on birde evden çıkma fikrini aklı almıyordu; çünkü elli altı yaşındaydı ve annem zorlamadıkça evden pek çıkmazdı. Onun eğlence anlayışı kendine bir bardak şeri doldurup BBC’nin son belgeselini izlemekten ibaretti.

“Çıkarım diye düşünüyordum.”

Simon gözlüklerinin üzerinden bana bakarak bakışlarını tekrar kitabına çevirmeden önce kıyafetlerimi babacan bir tavırla ve hızlıca gözden geçirdi. Bu gece için en kısa, en dar siyah elbisemi ve en yüksek topuklu ayakkabılarımı seçmiştim. Başka bir durumda bu kombinasyon eskortluk yapmakla eş değerdii ama Richmond Caddesi’nde, temmuz ayının bunaltıcı bir perşembe gecesinde olsa olsa standart üniforma olabilirdi.

Simon kıyafet seçimlerim hakkında nadiren yorum yapardı, ben de bunun için minnettardım. Tanrı bilir bu geceki kıyafetimden ne anlamlar çıkarmıştı. Gururumun kırılmasından sonra egomun okşanmasını mı istiyordum? Belki de sevgi ve ilgi için haykırıyordum? Derinlerde yatan baba sorunlarım mı vardı?

“Her zamanki arkadaşlarınla mı?”

“Hayır. Hepsi uzakta. Diana burada sadece.” Aaron’ın da olduğundan emindim. Biri, diğeri olmadan uzun süre

kulüpte kalamazdı. En iyi arkadaşım kız kıza bir gece geçirmek ister, ardından da yarım saat önce ona tam yerimizi mesajla bildirdiğini görmeme rağmen erkek arkadaşının gelmesi tamamen tesadüfmüş gibi davranırdı.

“Corey yok mu?”

“Geç saate kadar çalışıyor,” diye mırıldanırken kızgınlığımı gizleyemedim. Cumartesi günü takılmak istiyordu gerçi. “Böylece stres atabiliriz,” diyordu son mesajında. Bu “sevişmek” için kullandığı koddu. Normalde böyle bir mesaj beni rahatsız etmezdi. Fakat bugün farklıydı. Bugün rahatsız olmuştum. İşten kovulmamın ardından arayıp iyi olup olmadığımı öğrenmek için on dakikasını bile ayıramaması, zihnimde giderek büyüyen bir diken gibiydi. Ne zaman kariyerine, terfi etmeye bu kadar odaklanmıştı da ben açık ara ikinci olmuştum?

Ve ben bunu nasıl daha önce fark etmemiştim?

Simon’ın ağzı hoşnutsuzlukla büküldü. “Şu fotoğrafı çöpte gördüm. Geçen yaz birlikte çektiğiniz fotoğraf hani.”

“Kutu kırılınca ezilmiş de.”

“Güzel bir fotoğraftı.”

“Evet.” O fotoğraf geçen haziran ayında, arkadaşım Talia’nın Joe Gölü’ndeki yazlığında çekilmişti; Corey’le bir ay önce mayıs ayında, bütün bir hafta sonunu geçirmek için üç kapı ötedeki arkadaşının evini ziyaret ederken tanıştığımız yazlığın aynısıydı. O cumartesi sabahının erken saatlerinde, normalde hareketli olan gölün sakin taraflarından birinde kanolarla yollarımız kesişmişti. Birbirimizin yanından geçmek için yavaşlayıp, “Harika bir gün olacak!” diye şakalaşmıştık. İpeksi sarı bukleleri dikkatimi çekmişti, büyüleyici gülümsemesi ve rahat kahkahası da dikkatimi çekmişti. High Park’ta yaşadığını ve ofisimden sadece sekiz dakika uzaklıkta çalıştığını öğrendiğimde daha da heyecanlanmıştım.

Kendi kıyılarımıza yan yana kürek çekerek döndükten sonra öğle yemeğinde buluşmak için plan yapmıştık. O gece Talia'nın çukurundaki şenlik ateşi yanarken, birbirimizin dudaklarına erimiş lokum sürerek şakalaşıyorduk.

Fotoğrafta, göle doğru uzanan sarp gri kayaların üzerinde oturuyorduk. Arka planda yüz yıllık çam ağaçları yükseliyordu. Corey'in uzun, ince kolları omuzlarıma dolanmıştı, ikimiz de birbirimize tamamen âşık bakışlarla gülümsüyorduk. Birbirimizi haftada en az dört kez gördüğümüz, tüm planlarımızı birbirimizin programlarına göre yaptığımız, mesajlarıma gönder tuşuna basmamdan otuz saniye sonra dandik esprilerle yanıt verdiği ve her hafta annemin çiçekçi dükkanından çiçek sipariş edip yatağımın başucuna konduğu günlerdi ki bu, annemin ona olan hayranlığını neredeyse anında pekiştirmişti. Kimin izlediğini umursamadan son bir öpücük daha çaldığında onu kıkırdayarak itmek zorunda kaldığım zamanlardı.

Ama zaman içinde bir şeyler değişti. Çiçekler artık her hafta gelmiyor, mesajlara cevap almak da bazen saatler sürüyordu. Ve öpücükler sadece daha fazlası için başlangıçtan ibaretti.

Belki ilişkimizde rahat olmaya başlamıştık. Belki *fazla* rahattık.

Belki de Corey ve benim oturup konuşmamız gerekiyordu.

Bu düşünceyi başka bir gün için bir kenara ittim. "İstediğim zaman bir tane daha bastırabilirim."

Simon bana tekrar baktı, dar yüzü hafif bir endişe imasıyla doluydu. O da Corey'e bayılırdı, muhtemelen annemden daha çok hem de. Ayrıca, erkek arkadaşlarımı her zaman hoş karşılamışlardı. Yıllar boyunca ön kapımızdan içeri giren birkaç kişiden fazlası olmuştu. Corey sevilmesi en kolayıydı. Zeki, yumuşak dilli ve uyumlu biriydi. Yu-

muşak, yeşilimsi ela gözlerinin kenarları gülerken kırıştırdı, birine tüm dikkatini verme konusunda ustaydı. Başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü önemserdi ama iyi anlamda. Daha sonra pişman olacağı şeyler söylememek için kızgın olduğunda bile dilini tutardı. Bana her zaman iyi davranmıştı. Ellerim serbest kalsın diye çantamı ona uzattığımda tek bir şikâyet kelimesi bile etmez, geçmem için kapıyı tutar, içkimi almak için kalabalık barlarda beklerdi. Gerçek bir centilmendi. *Ve* seksiydi de.

Hangi anne baba kızının Corey gibi bir adamla birlikte olmasını istemezdi ki?

Ve neden burada durup Corey'nin en iyi özelliklerini zihnimden geçirirken, kendimi bu özelliklerle ikna etmeye çalışıyormuş gibi hissediyordum?

“Pekâlâ... Gözünüzü içkilerinizden ayırmayın ve bir arada kalın,” diye mırıldandı Simon.

“Ayırmam. Anneme benim için iyi geceler öpücüğü ver.” Tüm hızıyla ilerleyen düğün sezonu yüzünden çoktan uykuya dalmıştı, sabahın erken saatlerinde kalkmadan önce dinlenmeye ihtiyacı vardı çünkü bu hafta sonu gelin buketlerini bitirmesi gerekiyordu.

Simon, “Çöpleri dışarı çıkarmayı unutma,” diye seslenmeden önce ancak ön kapıya kadar gelebilmişim.

Başım iniltiyle birlikte arkaya düştü. “Eve gelince yaparım.”

“Sabahın üçünde mi?” diye sordu çabucak. Sabahın üçünde merdivenlerden tökezleyerek çıktıktan sonra yapacağım son şeyin çöp, geri dönüşüm ve kompost kutularını kaldırıma taşımak olduğunu gayet iyi biliyordum.

Ağzımı açıp üvey babama bunu bu seferlik benim yerime yapsın diye yalvarmak üzereydim...

“Bu eve yaptığın *tek* katkı olarak haftada bir kez çöptü

dışarı çıkarmak, kira ve faturaları ödemek için iyi bir alternatif gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?”

“Evet,” diye mırıldandım. Çünkü doğrudu. Haftada iki kez temizlik ve çamaşır için gelen bir hizmetçimiz vardı. Annem haftalık yiyeceklerimizi kapımıza bırakırdı; organik, tahılla beslenen hayvan etli, hormonsuz, glütensiz, sütsüz bir mutfaktan hazır yemekler getirirdi. Bu yüzden nadiren alışveriş yapmak ya da yemek pişirmek zorunda kalırdım. Simon süveterlerini ve pileli pantolonlarını kuru temizlemeye götüreceği zaman, ben de bluzlarımı ve elbiselerimi yığının içine atardım hep.

Ben yirmi altı yaşında, hiç borcu olmayan, son dört yıldır iyi bir maaş almasına rağmen ailesinin parasıyla geçimini sağlayan bir kadındım. Bu konuda ikisinden de hiç şikâyet gelmemişti çünkü onlar benim burada olmamı seviyordu, ben de ailemle yaşamam sayesinde karşılayabildiğim yaşam tarzını seviyordum. Yani, evet, en azından haftada bir kez “çöplerimizi” dışarı atabilirdim.

Fakat bu beni, “Bunu *kendin* yapmaktan nefret ettiğin için bana yaptırıyorsun,” demekten alıkoymuyordu.

“Yoksa seni neden bu kadar uzun süre yanımızda tutalım ki?” diye seslendi ön kapıyı arkamdan kapatırken.

“Aşağıda buluşuruz.” Kulağıma dayadığım telefonumla annemin Audi’sini ve Simon’ın Mercedes’ini geçerken, tek elimle kaldırıma doğru sürüklediğim geri dönüşüm kutusunun tekerlekleri kaldırımda gümbürdüyordu. Sokakta araba yolu olan birkaç evden biriydik, üstelik üç arabanın sığabileceği kadar geniş bir yoldu bu. Çoğu kişi sokağa park etmek için mücadele etmek zorunda kalıyordu ki bu da

özellikle kış aylarında, sadece diğer arabalarla değil aynı zamanda dört metrelik kar yığınlarıyla da mücadele etmek zorunda kalmak demekti.

“Acele etmezsen hiçbir yere giremeyeceğiz!” Diana etrafındaki gürültülü insan kalabalığının içinden bağırırken sesinde panik vardı.

“Sakin ol. *Her* dışarı çıkışımızda yaptığımız gibi yine bir yere gireceğiz.” Kapı görevlileriyle flört edebileceğimiz bir yere; en kötü ihtimalle içerisi hayalet kasabaya benzerken kulüplerini doluymuş gibi göstermek için kendi oluşturdıkları kuyruğu atlamamıza izin versinler diye birilerinin avucuna biraz kâğıt para sıkıştırabileceğimiz bir yere girerdik.

Ama iki çekici genç kadın olmanın avantajları vardı ve ben bu gece bunlardan sonuna kadar yararlanmayı planlıyordum. İçten içe ne kadar berbat hissedersen hissedeyim, dışa yansıtmamak için ekstra bir çaba göstererek bunu telafi etmiştim.

“Uber’im yolda. Bir yer seçip bana mesaj at. On beş dakika sonra görüşürüz.” Bu aslında yirmi beş dakika demekti ama gerçeği ona söylersem Diana beni bırakıp giderdi. Telefonumu Simon’ın arabasının kaputuna, çantamın yanına bırakıp geri dönüşüm kutusunu hiçbir şeyi kırmamaya dikkat ederek kaldırıma taşıdım. Sonra gri çöp konteyneriyle uğraşmak için geri döndüm.

Yumuşak bir şey bacağıma sürtünmeden bir saniye önce gözümün ucuyla bir hareket yakaladım. Çılgılla geri sıçrayınca dengemi kaybedip kaldırımın üzerinde tökezleyerek, dikenli gül ağacının tam yanına, kırımın üzerine düştüm. Kocaman bir rakun koşarak yanımdan geçti. Bir ikincisi de öfkeyle bana gevezelik ederek hemen arkamdan geldi.

“Kahretsin!” İnişim sert olmuştu ve muhtemelen moraracaktım ama şu anda en çok canımı yakan şey, ayağımın

yanında duran, tabanından kopmuş on santimlik topuktu. Mahvolan Louboutin stilettoyu ayağımdan sıyırıp rakunlara nişan alarak tüm gücümle fırlattım. Ama onlar çoktan kaçıp arabanın altına geçmiş, beni izlemeye başlamışlardı. Verandadan gelen ışık, boncuk gözlerinde parlıyordu.

Açılan ön kapıda Simon belirdi. “Calla, sen hâlâ burada mısın?” Beni bahçede yayılmış hâlde görünce kaşlarını çatı.

“Tim ve Sid dönmüşler,” diye mırıldandım. Bir yıldan uzun bir süre boyunca her perşembe gecesi evimize sık sık uğrayan ikili, geçen ay gelmeyi bırakmıştı. Ya terör estirecek başka bir aile bulduklarını ya da onlara araba falan çarptığını düşünmüştüm.

“İçimde geri döneceklerine dair bir his vardı.” Ahizeyi uzattı. “Alaska’dan.”

Başımı iki yana sallayıp, “Evde değilim,” dedim ama artık çok geçti.

Simon kolunu uzatmış beklerken gür kaşlarını çatmıştı. Zaten bana asla arka çıkmazdı. İçindeki psikiyatrist, sorunlardan kaçmaya değil onlarla yüzleşmeye inanıyordu.

Simon’a göre benim en büyük sorunum Wren Fletcher’la olan ilişkimdi. Ya da onun eksikliğiymiş çünkü adamı pek tanıımıyordum. Numarasını çevirip telefonun çalma sesini dinlediğim, odayı, evi ve diğer taraftaki adamı hayal ettiğim zamanlarda onu *tanıdığımı* sanıyordum. Elbette gerçek babamın neye benzediğini biliyordum. Annem bana onun fotoğraflarını göstermişti; fıstık ezmesi tonlarında kahverengi saçları ve nazik, gri gözleriyle, ağustos ortasında lacivert-siyah ekose bir gömlek ve kot pantolon giymiş, bir sıra uçağın yanında gururla dururken çekildiği fotoğraflar. Annem ona *son derece yakışıklı*, derdi ve ben o genç yaşımda tam olarak anlamasam da ne demek istediğini bilirdim.

Babam bazen bana cevap vermezdi ve ben bütün günü yoksunluk çekerek geçirirdim. Fakat diğer zamanlarda, tabii şanslıysam, onu gelirken ya da giderken yakalardım. Okul, arkadaşlarım ya da o sıralar ilgilendiğim hobiler hakkında on beş dakika kadar konuşurduk. Çoğunlukla ben konuşurdum ama konuşanın ben olduğumu pek fark etmezdim, gevezelik etmekten mutluydum. Annem, babamın hiçbir zaman çok konuşan biri olmadığını söylerdi.

Ayrıca asla bir aile olarak birlikte yaşayamayacağımızı da söylerdi. Babamın hayatı Alaska'da, bizimkisiyse Toronto'daydı ve bu gerçeklikten kaçmanın bir yolu yoktu. Bunu erkenden kabullenmeyi öğrenmiştim. Aradaki farkı bilmiyordum zaten. Yine de her zaman beni ziyarete gelmesini isterdim. Yani, kullanabileceği bir sürü uçak vardı, o zaman neden onlardan birine atlayıp gelemiyordu?

Her zaman bir bahanesi vardı, annem de onu ikna etmeye hiç çalışmamıştı. Sonuçta babamı daha iyi tanıyordu.

Peki, ya ben? Onu sadece telefonun diğer tarafındaki sessiz adamla tanışmayı umutsuzca isteyen, küçük bir kızın büyümlü gözleriyle görmüşüm.

Kendimi toparlayıp arkamdaki kirin tozunu silktim. Sonra da her zaman anlayışlı ve sabırlı olan üvey babama dik dik bakıp tek ayakkabımla ön merdivenlere doğru topallayarak yürüdüm.

Sonunda telefonu elinden aldım. "Alo."

"Alo. Calla?" diye sordu bir kadın.

Simon'a kaşlarımı çattım. "Evet. Kimsiniz?"

"Adım Agnes. Babanın bir arkadaşıyım. Numaranı Wren'in eşyalarının arasında buldum."

"Tamam..." İçimde beklenmedik bir korku kıvılcımı alevlendi. Eşyalarının arasında ne işi vardı ki? "Ona bir şey mi oldu?"

“Öyle de diyebilirsin sanırım.” Kadın duraksayınca kendimi nefesimi tutmuş, alacağım cevaptan korkarken buldum. “Baban akciğer kanserine yakalandı.”

“Ah.” Birdenbire bacaklarımın titrediğini hissederek basamakların tepesine oturdum. Simon yanımdaki basamağa yerleşti.

“Bir süredir aranızın açık olduğunu biliyorum ama bilmek istersin diye düşündüm.”

Açık mı? Daha çok aramız yok gibiydi.

Uzun bir duraklama oldu. “Durumundan haberim var çünkü çamaşırlarını yıkamaya gittiğimde cebinde test sonuçlarının bir kopyasını buldum. Seni aradığımı bilmiyor.”

Söylemediği şeyi duyabiliyordum: Bana kanser olduğunu söylemeyecekti. “Peki... durumu ne kadar kötü?”

“Emin değilim ama doktorlar bir tedavi planı önermişler.” Kadının kısık bir sesi ve hatırladığım kadarıyla babamınsı anımsatan hafif bir aksanı vardı.

“Tamam,” demekten başka ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. “Şey. Eminim doktorlar ne yaptıklarını biliyorlardır. Arayıp haber verdiğin için teşekkürler—”

“Neden buraya ziyarete gelmiyorsun?”

Ağzım açık kaldı. “Buraya derken? Nasıl yani, *Alaska*'ya mı?”

“Evet. Gelebileceğin en kısa sürede. Tedavi başlamadan önce yani. Gerekirse biletini biz öderiz. Şu anda en yoğun sezondayız ama bu pazar için Anchorage'a boş bir koltuk buldum.”

“*Bu* pazar mı?” Üç gün sonrasını mı kastediyordu?

“Jonah sana yolun geri kalanında eşlik edebilir.”

“Affedersin ama *Jonah* kim?” Başım dönüyordu.

“Ah.” Yumuşak ve melodik kahkahası kulağımda çınlandı. “Özür dilerim. Jonah bizim en iyi pilotumuzdur. Buraya sağ salim gelmeni sağlayacaktır.”

Bizim en iyi pilotumuz, dediğini fark etmiştim. Biletini *biz* ödeyeceğiz, dediğini de fark etmiştim. Babamın arkadaşı olduğunu söylemişti ama Agnes'in, bundan daha fazlası olduğunu anlayabiliyordum.

"Seni görmek Wren'i çok memnun edecektir."

Tereddüt ettim. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Söylemesine gerek yok ki." İç geçirdi. "Baban... karmaşık bir adamdır ama seni seviyor. Ve pek çok pişmanlığı var." Belki bu Agnes denen kadın, Wren Fletcher'ın *söylediği ve yapmadığı* her şeyi kabul ediyordu ama ben etmiyordum.

"Üzgünüm ama uçağa atlayıp öylece Alaska'ya gelemem..." derken birden yavaşladım. Aslında şu an itibariyle ne bir işim ne de bağlı olduğum başka önemli bir yer vardı. Corey'e gelince, muhtemelen Alaska'ya uçup o hiç farkına varmadan geri dönebilirdim.

Öylece çekip *gidebilirdim* ama konumuz bu değildi.

"Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum. Lütfen, önce bir düşün. Wren'i tanıma şansın olur. Bence ondan gerçekten hoşlanacaksın." Sesi boğuklaşınca boğazını temizledi. "Üzerine yazabileceğin bir şey var mı?"

"Ee... evet." Simon'ın düğmeli gömleğinin göğüs cebindeki kalemi aldım –her zaman hazırda bir tane bulundurduğuna güvenim tamdı– ve elinin üstüne kadının telefon numarasını not ettim, gerçi arama ekranında da görüyordu muhtemelen. Bana e-posta adresini de verdi.

Telefonu kapattığımda şaşkınlık içindeydim. "Kansere yakalanmış."

"Bu doğrultuda bir şey olduğunu anlamıştım." Simon bir kolunu omuzlarıma dolayıp beni kendine doğru çekti. "Ve arayan şu kadın, onu ziyaret etmeni istiyor."

"Agnes. Evet. *Kadın* babamı ziyaret etmemi istiyor. Beni

orada isteyen kişi *babam* değil yani. Zaten bana söylemeyecekmiş. Bana *hiçbir şey* söylemeden ölüp gidecekmiş.” Sesim çatladı. Hiç tanımadığım bu adam, beni hâlâ derinden yaralayabiliyordu.

“Peki, bu sana nasıl hissettiriyor?”

“Bu bana nasıl hissettiriyor *sence*?!” diye bağırdım, göz yaşlarımın tehdidi altındaydım.

Simon sakinliğini ve soğukkanlılığını koruyordu. Sorduğu sorular yüzünden hem annem hem ben hem de hastaları tarafından azarlanmaya alışkındı. “Babanla tanışmak için Alaska’ya gitmek istiyor musun?”

Ben, “Hayır,” deyince kaşını kaldırdı. Bıkkınlıkla iç çektim. “Bilmiyorum!”

Bu bilgiyle ne yapmam *gerekiyordu*? Tek yaptığı beni incitmek olan bir insanı kaybetme olasılığı karşısında nasıl hissetmem *gerekiyordu*?

Sessizce oturup Tim ve Sid’in arabanın altından çıkışlarını izledik; araba yolumuzun sonundaki çöp kutularına doğru ilerlerken adımlarıyla birlikte kamburları da sallanıyordu. Arka ayakları üzerinde durup mavi olana pençe atarak ağırlıklarıyla onu devirmeye çalışıyorlardı. Birbirleriyle konuşuyorlardı, arada bir de izleyicilerine bakma zahmetine giriyorlardı.

İç geçirdim. “Beni tanımak için hiç çaba sarf etmedi. Ben neden şimdi çaba göstereyim ki?”

“Bundan daha iyi bir zaman olabilir mi?”

Simon işte. Soruya her zaman başka bir soruyla cevap verirdi. “Sana şunu sorayım: Alaska’ya gitmenin sana bir şeyler kazandıracağını düşünüyor musun?”

“Annemin sperm donörüyle fotoğraf çektmek dışında mı?”

Simon kötü mizah girişimim karşısında yüzünü buruş-

turdu. “Özür dilerim,” diye mırıldandım. “Sanırım yirmi dört yıldır kızıyla bir kez bile görüşmeye tenezzül etmemiş bir adamdan beklentilerim düşük.” Toronto’ya gelmesi gerekiyordu. Sekizinci sınıf mezuniyetimden dört ay önce beni arayıp mezuniyet için geleceğini söylemişti. Telefonu kapattığım anda ağlamaya başlamıştım. Kaçırıldığı tüm doğum günleriyle tatiller için yıllar boyunca içimde biriktirdiğim bütün öfke ve kızgınlık anında dağılmıştı. Orada olacağına, yüzünde gururlu bir gülümsemeyle seyircilerin arasında oturacağına gerçekten inanmıştım. Törenden iki gün önce arayıp “bir şey” çıktığını söyleyene kadar buna inanmaya devam etmiştim. *İş yerinde acil bir durum*, demişti. Ayrıntı vermemişti.

Ardından annem onu aramıştı. Duvarların arasından kaynayan sesini, gözyaşları içinde verdiği ultimatomu duymuştum; ya önceliklerini sıralayacak ve sonunda kızının yanına gelecekti ya da aylık nafaka çekleri ve diğer her şeyle birlikte hayatımızdan temelli çıkıp gidecekti.

Ama babam hiç gelmedi.

Sahnededirilmiş şiş gözler ve zoraki bir gülümsemeyle akademik ödülümü kabul ederken, ona bir daha asla güvenmeyeceğime dair kendime sessiz bir söz vermiştim.

Simon duraksadı, bilge bakışları karanlığa dikilmişti. “Evlendiğimizde annenin hâlâ Wren’e âşık olduğunu biliyor muydun?”

“Ne? Hayır, değildi.”

“Öyleydi. Hem de çok.”

Kaşlarımı çattım. “Ama seninle *evliydi*.”

“Bu onu hâlâ sevmediği anlamına gelmez ki.” Yüzünü düşünceli bir ifade kapladı. “Annenin saçlarını değiştirip neredeyse her gün spor yapmaya başladığı o dönemi hatırlıyor musun? Bana karşı çok asabiydi.”

“Hayal meyal ama evet, hatırlıyorum.” Saçlarını platin sarısına boyamış, takıntılı bir şekilde yogaya gitmeye başlamış, orta yaşın yumuşatıcı etkilerini tersine çevirip vücudunu yeniden sıkılaştırmıştı. Sabah kahvesini yudumlarken Simon’a ufak tefek laflar atıyor, öğle yemeğinde onun kişisel hatalarına takılıyor, akşam yemeğine kadar *yapmadığı* her şey için devasa kavgalar çıkarıyordu.

Bırakın bu kadar sık kavga etmelerini, onları daha önce hiç kavga ederken görmediğim için bunun tuhaf olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum.

“Bütün bunlar Wren arayıp geleceğini söyledikten sonra başlamıştı.”

“Hayır, başlamadı,” diye karşı çıktım ama sonra kendimi durdurdum. Simon’ın bu zaman çizelgesine hakimiyeti, benden çok daha iyiydi.

“Annen Wren’i terk ettiğinde, bunu onun Alaska’da kalma fikrini değiştireceğini umarak yapmıştı. Babanın fikri hiç değişmedi ama buna rağmen annen onu sevmekten vazgeçmedi. Sonunda hayatına devam etmesi gerektiğini anladı. Benimle tanıştı, evlendik ve sonra baban birdenbire buraya, onun hayatına geri dönmeye karar verdi. Yıllar sonra onu tekrar görmekle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu annen. İkimize karşı duyduğu hisler konusunda... çelişkiler yaşıyordu.” Simon bunu itiraf ettiği için üzgünse bile belli etmiyordu.

“Bu senin için zor olmuş olmalı.” Yüreğim, öz babamın yerine babalığa çok daha uygun biri olduğunu görüp sevdiğim adam için acıyordu.

Simon hüzünle gülümsedi. “Öyleydi. Ama senin mezu-niyetinden sonra onda bir değişiklik fark ettim. Daha az endişeliydi. Ağlamayı bırakmıştı.”

“Ağlıyor muydu?”

“Geceleri, benim uyuduğumu sandığı zamanlarda. Sık sık değil ama yeterince sık. Sanırım ona karşı bir şeyler hissettiği için suçluluk duyuyordu. Ayrıca onu tekrar gördüğünde olabileceklerden korkuyordu, özellikle de benimle evlendikten bu kadar kısa süre sonrasında olabilecekler için.”

Simon tam olarak ne öneriyordu?

Okuma gözlüğünün camlarını kolunun manşetine silerken ince dudaklarını birbirine bastırdı. “Sanırım sonunda, ikinizin de onunla özlemini çektiğiniz ilişkiye sahip olamayacağınızı kabul etti. Birinin olmadığı bir şey olmasını istemenin, bunu gerçekleştirmeyeceğini kabullendi.” Simon tereddüt etti. “Bencilce biliyorum ama itiraf etmeliyim ki gelmediği için mutsuz değildim. Eğer Wren evinden vazgeçmeye razı olsaydı, annenle olan evliliğimin sona ereceğini biliyordum,” dedi yüzük parmağındaki altın alyansla oynarken. “O adamın karşısında her zaman ikinci planda kalacağım. Annene karım olmasını teklif ettiğim gün bunu biliyordum.”

“Peki, o zaman neden onunla evlendin?” Hem onun hem de benim iyiliğim için evlendiğine ne kadar memnun olsam da bu açıklama tuhaf görünüyordu. “Susan, Wren’e deliler gibi âşıktı ama *ben de* Susan’a deliler gibi âşıktım. Hâlâ da öyleyim.”

Bunu biliyordum. Her uzun bakışta, her öpücükte bunu görüyordum. Simon annemi derinden seviyordu. Düğünlerinde büyükbabam biraz uygunsuz bir konuşma yapmış, ikisinin beklenmedik bir çift olduğunu, annemin canlı ve fevri bir kadın, Simon’ın ise sakin, tecrübeli, yaşlı bir ruh olduğunu söylemişti. “Beklenmedik bir eşleşme ama Susan’ı *bir öncekinden* çok daha mutlu edeceği kesin.” Bu sözler büyükbabamın mikrofondan yüz kişilik salona söylediği sözlerdi.

Yaşlı adam muhtemelen haklıydı çünkü Simon annemin üzerine titriyor, onun bencilce yaptığı her kaptisi ve dileği yerine getiriyordu. Simon tozlu kiliseleri ve eski kütüphaneleri ziyaret etmeyi tercih ettiği hâlde, her şey dahil tropik tatil köylerinde tatil yapıyorlardı. Annem yeni bir gardıroba ihtiyacı olduğuna karar verdiğinde Simon onun yük katırlığını yapıyor, Yorkville sokaklarında sayısız çanta taşıyordu. Annemin pazar günleri köy pazarlarına yaptığı gezilere ayak uyduruyor ama sonra onu rahatsız eden bir düzine alerjen yüzünden eve hapsirarak dönüyordu. Sırf annem yemek istemediğine karar verdiği için glütteni ve kırmızı eti bırakmıştı. Evi yeniden dekore ettiğimizde annem yumuşak griler ve soluk leylaklardan oluşan bir renk paleti seçmişti. Simon daha sonra bana çok az şeyden nefret ettiğini ve şans eseri leylak renginin de bunlardan biri olduğunu itiraf etmişti.

Geçmişte kendimi, anneme karşı asla ayak diremediği, asla omurgasını göstermediği için bu hantal İngiliz'le sessizce alay ederken bulmuştum. Fakat şimdi, onun dar, nazik yüzüne bakarken –tüy gibi ince saçları uzun zaman önce dö-küldüğü için alnı açılmıştı– annemi severken katlandığı her şey için ona hayranlık duymaktan kendimi alamıyordum.

“Sana hiç duygularını itiraf etti mi?” diye sorma cüretini gösterdim.

“Hayır,” dedi Simon dudak büküp kaşlarını iyice çatarak. “Bunların hiçbirini bana *asla* itiraf etmeyecektir, yani bu konuda onunla yüzleşmeye hiç zahmet etme. Çünkü suçluluk duygusu uyandırmaktan başka bir işe yaramaz ve hiçbirimize faydası da olmaz.”

“Doğru.” İç geçirdim. “Peki, Alaska'ya gitmeli miyim sence?”

“Bilmem. Sence?”

Gözlerimi devirdim. “Neden normal bir ebeveyn olup bir kez olsun bana ne yapacağımı *söyleyemiyorsun?*”

Simon sırtıyordu, öyle bir sırtıyordu ki ondan ebeveyn diye bahsetmemden dolayı gizliden gizliye sevindiği için sırttığını anlayabiliyordum. Her zaman beni kızı olarak gördüğünü söylese de annem isteseydi kendi çocuklarının olmasından mutluluk duyacağını düşünüyordum.

“Sana şunu sormama izin ver: Agnes sana babanın kanser olduğunu söylediğinde ilk düşüncen ne oldu?”

“Öleceğini düşündüm.”

“Peki, bu düşünce sana nasıl hissettirdi?”

“Korktum.” Simon’ın bununla nereye varmak istediğini görebiliyordum. “Onunla tanışma şansımı kaybetmekten korktum.” Çünkü babamın beni neden yeterince sevmediğini düşünerek kaç kez yatağa uzanmış olursam olayım, içimdeki küçük kız hâlâ umutsuzca beni sevmesini istiyordu.

“O zaman bence Alaska’ya gitmen gerek. Sorman gereken soruları sor ve Wren’i tanımaya çalış. Onun için değil, kendin için. Böylece gelecekte kendini derin pişmanlıkların hükmü altında bulmazsın. Ayrıca...” dedi omzuyla beni dürtterek, “Şu anda hayatında ilgilenmen gereken başka acil bir konu da göremiyorum.”

“Ne tuhaf, değil mi?” diye mırıldandım, bugün metroda karşılaştığım geveze temizlikçiye düşünerek. “Kader olmalı.”

Simon bana ifadesiz bir bakış atınca gülmeye başladım. O kadere inanmazdı. Astrolojiye bile inanmazdı. Burçlarını takip eden insanların derinlere bastırılmış sorunları olduğunu düşünüyordu.

İç geçirdim. “Alaska’nın *güzel* bölgelerinden birinde yaşamıyor ki.” Alaska’da geçirdiğim kısa süre içinde oranın *herhangi bir* yerini, güzel olsun olmasın, hatırlamıyordum ya neyse. Ama annem “çorak arazi” kelimesini beni oradan

soğutmaya yetecek kadar çok kullanmıştı. Gerçi abartmaya meyilli biriydi zaten. Ayrıca, annem bir şehir âşığıydı. Muskokas'tayken bile her on beş dakikada bir sivrisinek kovucu sürmeden ve herkese Batı Nil* riskini sürekli hatırlatmadan bir gecedan fazla kalamazdı.

“Bunu düşüneneğim.” Zihnen, programımı yeniden düzenlemeye başladıktan sonra bir inilti koyuverdim. Pazar günü gidersem, gelecek haftaki kuaför randevumu kaçıracaktım. Pek olası görünmüyordu ama belki Fausto'ya beni cumartesi sabahına sıkıştırması için yalvarabilirdim. Normalde dört hafta öncesine dek dolu olurdu. Neyse ki her cumartesi öğleden sonrası için tırnak randevum vardı ve geçen hafta sonu da kirpiklerimi yaptırmıştım. “On yoga seansı için daha *yeni* ödeme yaptım. Peki, ya sıkılaştırma ne olacak? Annemin yeni bir partner bulması gerekecek.”

“Geçen yıl Cancún'a gittiğinde bunların hepsini halletmiştin.”

“Evet... Sanırım,” diye itiraf ettim gönülsüzce. “Ama Alaska bir milyon saat uzaklıkta.”

“Sadece yarım milyon kadar,” diye takıldı Simon.

“En azından bana Ambiem** reçetesi yaza-?”

“Hayır.”

Abartıyla iç geçirdim. “Reçete defteri olan bir üvey babaya sahip olmanın neresi eğlenceli o zaman?” Telefonum Simon'ın arabasının kaputunda durduğu yerden çalmaya başladı. “Kahretsin, arayan Diana. Sırada beklerken, zihnen beni bıçaklıyor şu an.” Sanki bir işaretmiş gibi, siyah bir Nissan Maxima evin önündeki kaldırıma yanaştı. “Ve bu da benim Uber'im.” Kırık topuğuma ve kirlenmiş elbiseme baktım. “Üstümü de değiştirmem gerekiyor.”

* Batı Nil Ateşi, arbovirüs grubunda yer alan virüslerin neden olduğu ve en sık enfekte sivrisineklerle bulaşan bir hastalık -ç.n.

** Zolpidem içerikli uyku ilacı -ç.n.

Simon basamaktan inerek atılmayı bekleyen çöpe doğru ilerledi. “Sanırım sonuncusunu senin için halledebilirim. Sadece bu seferlik. Ne de olsa çok yorucu bir gün *geçirdin*.”

Tim ve Sid’in çitlerin arasına kaçışmasına neden olan komik bir hareket yaparak ileri atılıp çöp kutusunu yerine yerleştirmek için mücadele etmeye başladı. Simon, onu sevimli kılan her şeye rağmen ne koordineli ne de güçlü biri sayılmazdı. Annem cılız kollarına biraz kas eklemesi için onu spor salonuna götürmeyi denemiş ama başaramamıştı.

Aklıma bir fikir geldi. “Alaska’ya gidersem çöp gününü ne yapacaksın?”

“Yani, tabii ki annen ilgilenecek.” Şüpheli gülümseme karşılık vermeden önce bir süre bekleyip, o kuru İngiliz tarzıyla mırıldandı. “Cehennemde dolu yağarsa ilgilenir belki, değil mi?”

Bölüm 3

“Gitmek zorundasın!” Diana gümbürdeyen bas sesleri arasından bağırdıktan sonra içki siparişimizi bara koyan barmene inci beyazlığındaki dişleriyle sırtarak uzun süre durakladı. “Orası çok güzel.”

“Sen hiç Alaska’ya gitmedin ki!”

“Evet ama *Into the Wild*’i izlemiştim. Tüm o vahşi doğa, dağlar... Sadece meyveleri yememek lazım.” Barmen fark etsin diye on dolarlık bahşişi göstere göstere bara bıraktı. Sonraki turda servis önceliği alabilmek için bu taktiği kullanırdı.

Bu arada barmenin gözleri, üzerimi değiştirip evden çıkmak için acele ederken dolabımdan çıkardığım ilk şey olan kobalt mavisi elbisemin göğüs dekoltesinde gezinmekle meşguldü. Hoş biriydi ama kısa boylu, kaslı, kafası tıraşlı ve kolları mürekkep doluydu –benim tipim daha çok efendi, uzun boylu, ince, mürekkepsiz biriydi– ve ayrıca bedava içki karşılığında flört edecek havada değildim.

Zoraki gülümseyerek barmenin suyuna gidip dikkatimi tekrar Diana’ya verdim. “Alaska’nın batı yakası öyle değil.”

“Şerefe.” Birlikte kadehlerimizi indirdik. “Nasıl peki?”

İç bayıltan tatlı karışım yüzümü hafifçe buruşturmama neden oldu. “Düz.”

“Nasıl yani? Bozkır gibi düz mü?”

* 2007 yapımı sinema filmi –ç.n.

“Hayır. Pekâlâ, evet, muhtemelen bozkır gibi düz ama *gerçekten* soğuk. *Kutup* soğuğu gibi.” Ülkemizdeki tarım arazilerinin büyük çoğunluğuna ev sahipliği yapan orta batı eyaletlerimize karşın, babamın geldiği yerde hiçbir şey yetişmiyordu, yeşerme mevsimi çok kısıydı. En azından anneme yani Guelph Üniversitesi’nin Bitki Bilim bölümünden lisans diploması olan kadına göre öyleydi. Bu işten anlayan biri varsa o da annemdi.

“Kutup mu?” Diana’nın peygamber çiçeği mavisî gözleri heyecanla açıldı.

“Cidden, bunun Calla & Dee için ne kadar harika olabileceğini bir düşün. Orijinal bir tarz bulmamız gerektiğini söyleyen sendin. Şehir dışına çıkmamız gerektiğini *sen* söyledin.”

“Ben daha çok Sandbanks ya da Bays Gölü’ne bir gezi yaparız diye düşünüyordum aslında.” Şöyle arabayla birkaç saatte gidebileceğimiz yeni, güzel ve pitoresk* yerlere yani.

“*Kuzey Kutbu*’nda yaşamı anlatan bir blog yazarından daha özgün ne olabilir ki? Üstelik de şehir dışında?” Diana’nın mat leylak rengi dudakları umutlu bir gülümsemeyle kıvrılırken kafasında bir dolu fikrin dönüp durduğuna şüphe yoktu.

Geçen yıl eğlence olsun diye, en yeni ruj tonlarına ve ayakkabı stillerine olan tutkumuzu paylaşmak için Calla & Dee adında küçük bir internet sitesi açmıştık. Diana bana bir internet sitesi tasarımcısının maliyetini sorduğunda, zaten büyük hedefleri olduğunu ve bu hobinin kendi ayakları üzerinde duracağını bilmem gerekirdi.

Artık *gün boyu* siteyle, paylaşılacak yazılara dair fikirlerle, kimin ne yaptığıyla, yapılanın ne işe yaradığıyla il-

* Durumu, görünüşü bir tablo konusu olmaya değecek kadar güzel olan şey.
-Ç.n.

gili mesajlaşıyorduk. Basit bir blog yerine moda, yemek, güzellik, eğlence gibi bölümlerimiz ve uymamız gereken haftalık, sıkı bir programımız vardı. İşe gidip gelirken geçen zamanı ve öğle yemeği saatlerimi, kendimi en son gelişmeler –satışları duyuran perakendeciler, en son trendleri duyuran moda endüstrisi liderleri, ağ oluşturma adına çevrimiçi arkadaşlık kurduğumuz diğer yaşam tarzı blog yazarları– hakkında eğitmek için haber bültenleriyle blog yazıları arasında gezinerek geçiriyordum. Akşamlarımı bağlantıları güncellemeye, içerik yüklemeye, sitenin görünüşünü düzeltmeye ayırıyordum, Diana'nın nefret ettiği ama benim üzerinde çalışmayı sorun etmeyip, aslında iyi olduğum işlerdi bunlar.

Diana'yla her perşembe akşamı yeni bir restoranda buluşup fikir alışverişinde bulunuyor, “Şehirde Tadım” bölümümüz için meze menülerinin tadına bakıyorduk. Ayda bir cumartesi günü kendimize tarz katacak, modaya uygun kıyafetler için indirim raflarını araştırıyor, her pazar öğleden sonra Toronto şehir merkezinin ara sokaklarındaki renkli grafitiler, High Park'ın bahar kiraz çiçekleri, Distillery District'in pitoresk Noel Pazarı gibi mükemmel yerleri bulmak için dolaşmaya çıkıyorduk. Simon'ın Canon marka pahalı fotoğraf makinesini yanımıza alıyor, Diana'nın Tahoe'sunun arka koltuğunda zarif kıyafetlerimizi değiştiriyor ve sırayla kameraya poz vermiyormuş gibi davranıyorduk. O mükemmel yaşam tarzı enstantanesini park banklarında, şehir sokaklarında, bulanık arka planlar ve güzel kıyafetlerle yakalamak, aşk, mutluluk ve maneviyat hakkında güzel manşetler atmak adına görüş çizgileri, deklanşör hızı ve üç kuralı* hakkında beklediğimden çok daha fazla şey öğrenmiştim.

* Olaylar veya karakterler gibi üçlü varlıkların diğer sayılara göre daha mizahi, tatmin edici veya etkili olduğunu öne süren bir yazı ilkesi. –ç.n.

Her zaman “ya olursa” konuşmalarına kapılıyorduk. Ya yüz bin takipçiye ulaşırsak? Ya şirketler bize tanıtım yapmamız için kıyafet ve makyaj örnekleri göndermeye başlar da artık maaş çeklerimizin yarısını harcamak zorunda kalmazsak? Ya Instagram’da ünlü olursak?

Bu benim için hayalden ibaretti. Diana içinse hedefti.

Ancak “en iyiler” listelerinden birinde yer almadan önce kat etmemiz gereken *uzun* bir yol vardı ve son zamanlarda tüm çabalarımızın boşa gitmesinden korkuyordum. Bir yıllık sıkı çalışmanın ardından, internet sitemizi tekrar ziyaret eden yaklaşık dört yüz kişilik sinir bozucu derecede mütevazı bir takipçi topluluğumuz olmuştu. Calla & Dee’nin iki yarısı olan kendi Instagram profillerimizde daha da fazlası vardı. Diana’nınki benimkinin üç katıydı; hedef kitle oluşturmak, fotoğrafları düzenlemek, neşeli ve ilham verici yazılar yazıp uygun şekilde etiketlemek için en son uzman ipuçlarıyla püf noktalarını öğrenmeye dair *takıntısı* düşünülünce, bu pek şaşırtıcı değildi. Paylaşımlarına gelen *her yorum* yanıt veriyor, öğle saatlerini yabancılarla etkileşime geçerek, onların dikkatini çekmeyi ve takipçi kazanmayı umarak geçiriyordu.

Diana’nın tüm çabalarına ve kararlılığına rağmen ilgi çekemiyorduk. Bulunduğumuz noktada insanların okumak isteyebileceği, daha önce yapılmamış “nasıl yapılırılar” ve “en iyi on listeleri” için fikirler bulacağım diye uğraşmak, haftada kırk saatlik bir hobiden başka bir şey değildi.

İçgüdülerim önemli bir malzemeyi, özgünlüğü kaçırdığımızı söylüyordu. Şu an için poz vermeyi, makyaj ve kıyafetler hakkında konuşmayı seven iki çekici şehir kızından ibarettik. Bizden yığınla vardı.

“Orası *gerçekten* kutup değil. En azından onun yaşadığı yer değil. Kutupla... normal medeniyet *arasında* bir yer.

Son sınır* işte,” deyip zamanında Alaska’yla ilgili okuduğum bir şeyi tekrarlardım. Böylece, doğduğum yer hakkında pek bir şey bilmediğimi sessizce itiraf etmiş oldum.

“Daha da iyi ya! Emrinizde bir sürü uçak olacak!”

“Benim emrimde olacaklarından şüpheliyim. *Ayrıca* yalnız olacağım. Nasıl iyi fotoğraflar çekeceğim ben?” *Selfie* çubuğu düşüncesiyle ikimiz de yüzümüzü buruşturduk.

Diana ikna olmamıştı gerçi. “Orada birileri Kanadalı, güzel bir kızın fotoğrafını çekmek isteyecektir. Seksi, Amerikalı bir pilot belki.”

İç geçirdim. “Oraya asıl gitme sebepimi *unuttun mu* yoksa?”

“Hayır. Ben sadece...” İfadesi ciddileşince mükemmel biçimli sarı kaşları çatıldı, “O kadar da iç karartıcı olmasın diye uğraşıyorum.”

Martinilerimizi alıp bardan çıkmak için yavaşça ilerlemeye başladık. Yerlerimiz anında kalabalık tarafından yutuldu. Diana abartmıyordu. Bu kulüp yangın yönetmeliği ihlallerini test ediyor olmalıydı; çünkü en az iki taraftan dürtülmeden durabildiğim hiçbir yer yoktu.

Gümbürdeyen kalabalığın arasından geçerken kolumu sıyıran ve dikkatimi çekmek için küstahça yanlarımı çimdikleyen erkek ellerini omuz silkip uzaklaştırmaya çalışıyordum, tüm itiş kakış yüzünden dökülmediğini umarak içkimden bir yudum aldım.

Sonunda bir sütunun yanında, küçük boş bir alana sıkıştık. “Ee, Corey bu gece nerede?” diye sordu Diana.

“Çalışıyor.”

“Hmm...” Sanki hafif ama nahoş bir koku varmış da kokuyu almıyormuş gibi davranmak için elinden geleni yapıyormuşçasına belli belirsiz burnunu kırıştırdı.

* Alaska için kullanılan bir diğer isim –ç.n.

Sanırım dünyada Corey'den hoşlanmayan tek kişi Diana olabilirdi. En iyi arkadaşımın sonunda bunu bana itiraf etmesi için beş ay geçmesi ve bir Meksika restoranının arkasında altı margarita içmemiz gerekmişti. *Sevmek için çok çabalyor* demişti. *Dokunmayı da çok seviyor* diye de eklemişti. Konuşurken ona bakma şekli çapkınca geliyordu, bu Diana'yı rahatsız ediyordu. Kalbimi kırmayacağına dair ona güvenmiyordu.

Bunu duymaktan hoşlanmadığımı söylemek hafif kalırdı. Ona, benim bir sevgilim olduğum ve onun olmadığı için kıskandığımı söylemiştim. O gece şüphe içinde yollarımızı ayırdık. Ertesi gün alkolden zonklayan bir baş ve arkadaşlığımızın onarılamayacak kadar zarar gördüğü korkusuyla kalbim sızlayarak uyandım.

Simon, yalnızca onun yapabileceği şekilde benimle konuşmuştu. Diana'nın yıllar boyunca erkek arkadaşı olsa da olmasa da benim yanımda olduğunu, kıskanmış *olsa bile* bunun hayatımdaki yerinin tehdit edildiğini hissettiği ve başımıza gelen şeyin bizim yaşımızdaki çok yakın arkadaşlar için normal bir rahatsızlık olduğunu söyleyerek beni bu çıkmazdan hızla kurtarmıştı.

Diana'yla o öğleden sonra, bolca gözyaşı döküp birbirimizden özür dilememizin ardından barıştık ve Corey'e bir şans daha vereceğine dair bana söz verdi. Neyse ki Aaron birkaç ay sonra resmin içine girdi ve benim de pabucum dama atıldı. Şikâyetim yoktu gerçi, onun hiç bu kadar mutlu olduğunu ya da bir erkek hakkında bu kadar ciddi olduğunu görmemişim. Daha iki hafta önce, gelecek yıl Aaron'la bir daire satın almaktan bahsetmişti ki bu da, sonunda yanına taşınmam için beni rahatsız etmeyi bırakacağı anlamına geliyordu. En iyi arkadaşımı seviyordum; fakat uzun duşlarıyla sıcak su tanklarını boşaltıyor, *her şeyi* cilt eritici dozda

çamaşır suyuyla temizliyor ve televizyon izlerken ayak tırnaklarını kesmeye bayılıyordu. Uyuyamazsa ne mi olurdu? Kimse uyuyamazdı.

Sana iyi eğlenceler, Aaron.

“Peki, ne zaman gideceksin?” diye sordu Diana, bakışları bir o yana bir bu yana gidip geliyor, benimle konuşurken bile kalabalığı tarıyordu.

Babam kemoterapiye, radyoterapiye ya da doktorların önerdiği her neyse ona başlayacağına göre, ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Tanıdıklarımın akciğer kanseri olan tek kişi arkamızdaki evde yaşayan yaşlı hanım, Bayan Hagler’dı. Simon’ın ailesinin uzun süredir arkadaşıydı ve kendi ailesinden geriye kimse kalmamıştı, o yüzden Simon bazen onu kemoterapi için hastaneye götürüyordu. Bu durum, kansere yenik düşmeden önce *yıllarca devam etti*. Son zamanlarında, seyrek saçlarını örten örgü bir şapka takarak arka bahçesinde oturuyor, oksijen tüpü iki adım ötede dururken sigarasını tütürerek zaman geçiriyordu. Artık başına gelecekleri kabullenmişti.

“Babamın arkadaşı pazar gününe boş bir koltuk olduğunu söyledi, yani... O gün giderim belki. Tabii yarına kadar alınmazsa. Bileti alacağını söyledi ama onun parasıyla oraya uçmak istemiyorum. Demek istediğim, ya bu korkunç bir fikirse ve oraya varır varmaz ayrılmak istersem?”

“Orada kalmayı o kadına borçluymuşsun gibi hissedersin,” diye katıldı Diana. İçkisinden bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. Barmen bu içkiyi ekstra sert yapmıştı. “O zaman Warbucks Baba’ya* söyle, gizli zulasındaki parayla senin biletini alsın. Psikiyatristin işinde iyi olduğunu hepimiz biliyoruz.” Diana, yüzyıllık evimizin altında Simon’a ait

* Oliver “Daddy” Warbucks, Little Orphan Annie ve Dick Tracy adlı çizgi romandan kurgusal bir karakter –ç.n.

gizli bir kasa olduğuna, gecelerini dağ gibi altın paralarının envanterini çıkararak geçirdiğine inanıyordu.

Kırılğan ruhlardan çok para kazanıyor olsa da annemin ince zevkleri göz önüne alındığında, böyle bir servet biriktirmesi pek olası değildi. Annem o konuda benden bile kötüydü.

“Ama cidden Calla, Simon haklı. Eğer gitmezsen ve baban da bunu atlatamazsa, pişman olacaksın. Seni *taniyorum*.”

Hem de herkesten iyi tanıyordu. Diana’yla, evimizden birkaç sokak ötedeki özel okula başladığımdan beri çok yakın arkadaşlardık. Tanıştığımızda on bir yaşımdaydım, başka kimseyi tanıımıyordum. Teneffüslerde tırnaklarımı yumurta kabuğu mavisine boyardı. Bu renk hâlâ en sevdiğimdi. Babamla ilgili her şeyi, yıllar boyunca bana yaşattığı kalp kırıklıklarını bilirdi. Hâlâ cevaplarını aradığım, sorulmamış soruların tamamını da bilirdi.

Asıl kafama takılan şey, Alaska Wild’ın neden Wren Fletcher için kendi canından ve kanından daha önemli olduğuydu.

Yine de bu büyük bir risk gibi geliyordu. Almaya cesaretim olduğundan emin olmadığım bir risk gibi. “Ya beleşçi bir babadan başka bir şey değilse?”

“O zaman onun beleşçi bir baba olduğunu kesin olarak anlarsın.” Duraksadı. “Ya da belki aslında iyi bir adamdır ve tanıyınca seveceğin bambaşka bir yönü vardır.”

“Evet, belki,” dedim şüpheyle. İçimi başka, daha karanlık bir endişe kapladı. “Peki, ya iyileşmezse?” Onu yeniden kaybetmek gibi olacaktı fakat bu sefer tek sorumlu o olmayacaktı. “O zaman tutunacak gerçek bir şeyin olur. Bak, bütün yaz boyunca bu ‘ya olursa’ oyununu oynayabiliriz veya kendi cevaplarını kendin alabilirsin. Ah, merhaba!” Diana arkamdaki kişiye el salladı. Bir an sonra, sürprize de bakın, Aaron içeri daldı.

Uzun, filmlere yakışır bir öpücük paylaşırlarken bakışlarımı kaçırdım. Onları böyle görmek kızgınlığımı ateşlemişti. Normalde umurumda olmazdı ama bu gece, geçirdiğim günden sonra, sadece bu defalığına en iyi arkadaşımın tüm dikkatine ihtiyacım vardı.

“İş olayını duydum, Callie. Kötü olmuş.”

Aaron'ın boyu 1.80'di, topuklu ayakkabılarımla bile benden uzundu. Mürekkep mavisi gözlerine bakmak için başımı geriye eğmem gerekti. “Evet, öyle. Ama bu sadece bir iş, öyle değil mi?” Babamın durumuna odaklandığım için bu cümleyi biraz daha kolay söyleyebilmek ne tuhaftı.

“Keşke dört aylık maaşla *ben* işten atılsaydım,” diye yakındı Diana. Orta ölçekli bir hukuk bürosunda stajyer avukat olarak çalışıyor ve bu işin her saniyesinden nefret ediyordu; sanırım öbür projemize bu kadar enerji harcamasının bir nedeni de buydu.

“Arkadaşım bankalara yetenek avcılığı yapıyor. Sana hemen yeni bir iş ayarlar,” dedi Aaron.

“Teşekkürler,” deyip içimi çektikten sonra kasvetli ruh hâlimi bir kenara ittim. “Sakal yakışmış bu arada.”

Bir avucunu çenesini kaplayan, iyi kesilmiş meyan kökü siyahı sakallarının üzerinde gezdirdi. “Oldukça iyi duruyor, değil mi?”

“Öyle,” diye katıldım keskin hatlarına hayranlıkla bakarak. “*Böylesine* yetenekli bir erkek berberini nereden buldun?”

“Berberiyeydi aslında.” Sırıttı. “Ateşli bir berberiyeye—”

“En iyi arkadaşıma asılmayı bırak. *Ve* kelime uydurmayı.” Diana ona sert bir bakış atıp ardından göz kırptı.

İki ay önce Diana, “Orman Kaçkını Erkek Arkadaşınızı Şehirli Bir Centilmene Dönüştürün” adlı bir yazı yazmamız gerektiğine karar vermişti. *Tüm kadınlığın iyiliği için*, diye ısrar da etmişti. Ya da Danforth'daki Yunan restoranında

bize bol miktarda şarap ve spanakopita* ikram eden çekici ama saç baş dağınık, kıllı sunucunun kız arkadaşı içindi en azından.

Bu yüzden Aaron'ı canlı bir demo kobayı olsun diye kandırmıştı. Destekleyici bir erkek arkadaş olan bebek yüz-lü Aaron, yüzlerce kez şikâyet ettiği hâlde tıraş olmamıştı. Ama hem bizi hem kendisini şaşırtarak oldukça uzun bir sakal bırakmıştı.

Ne Diana ne de ben daha önce bir erkeğin yüzünü tıraş etmemiştik ancak benim makaslarla daha fazla deneyimim vardı. Lisede ders kredisi için hayvan barınaklarından birinde gönüllü olarak çalışmış, bir sömestrimi sahiplenme şanslarını artırsın diye perişan vaziyetteki köpekleri güzelleştirerek geçirmiştik. Böylece bu görev için hazır olduğuma karar verdik. Hazırlık aşamasında, YouTube'tan düzinelerce eğitim videosu izledim. Ve geçen hafta sonu, Diana'nın iPhone kamerasının dikkatli merceği altında, Aaron'ın pejmürde sakallarını dergi modellerine layık bir sakal hâline getirdim.

Aaron nihayet on sekiz yaşında bir çocuk yerine yirmi sekiz yaşında bir adam gibi görünmeye başlamıştı.

Diana uzanıp zarif parmaklarını Aaron'ın çenesinde gezdirdi. "Bu şimdiye kadar yaptığımız en sevilen paylaşımdı. Bütün o istekli kadınlar..."

O istekli kadınlar ve Diana'nın aletlerini satın aldığı şirketin, biz onları etiketledikten sonra videomuzu sosyal medyada yayınlaması sayesindeydi. Diana beni aradıktan sonraki yarım saat boyunca kulaklarım çınlamış, histeri krizi geçirerek ciyak ciyak bağırıyordum.

Aaron sırtınca Diana ona tekrar göz devirdi. O paylaşımdaki her bir yorumu okumuş olan Aaron'ın egosu, zafe-

* Ispanaklı Yunan turtası -ç.n.

rin tadını çıkarıyordu. "Calla bunu tekrar yapar diye umuyordum—"

"Hayır." Diana ona sert bir bakış attı.

"Ama bir kez yaptı zaten—"

"Calla & Dee için. Ama hepsi bu. Bu iş fazla *kişisel*. Değil mi, Calla?"

"Galiba." Aaron da ben de kaşlarımızı çattık. "Yani, bana öyle gelmedi ama—"

"Ayrıca, Calla pazar günü Alaska'ya gidiyor."

"Henüz karar vermedim," diye söze girdim fakat Diana çoktan Aaron'ın kulağına eğilip Agnes'ten gelen telefonu anlatmaya başlamıştı.

Aaron'ın yüzünün düşmesini izledim. "Üzgünüm, Calla. *Dostum*, berbat bir gün geçirmişsin."

"Bugünün şerefine!" Martinimi havaya kaldırdım.

"Şey... arkadaşım birkaç yıl önce Alaska'ya gitti ve hâlâ orayı öve öve bitiremiyor. Gidişinin çok kötü bir sebebi olsa bile eminim güzel bir deneyim yaşayacaksın."

"Calla'nın Alaska'da doğduğunu biliyor muydun? Evet, babasının lanet olası bir *hava yolu* şirketi var!"

"Daha çok kiralık uçak şirketi gibi bir şey." *Öyleydi herhâlde.*

"Yüzlerce uçağı var!"

"Belki birkaç düzine küçük uçak," diye bir tahminde bulundum çünkü sayısına dair hiçbir fikrim yoktu ve en son babamı internette aramaya çalıştığımda bir rehber listesiyle, "Daha sonra tekrar kontrol edin," diyen bir Alaska Wild açılış sayfasından başka bir şey bulamamıştım.

"Babasının pilotları onu *her yere* uçuracaktır, böylece sitemiz için harika fotoğraflar çekebilir."

"Harika." Aaron yarısı bitmiş martinimi işaret etti. "Size birer tane daha getireyim hanımlar." Bu konuda tek kelime

etmemiş olsa da Diana'nın bir geceliğine Calla & Dee'yle ilgili konuştuğunu *duymamaktan* mutlu olacağına emindim.

Diana'nın dudaklarından hızlı bir öpücük çalan Aaron—çünkü ondan ne zaman uzaklaşsa tıpkı Corey'in eskiden bana yaptığı gibi, Diana'yı *mutlaka* öperdi—kalabalığın arasından bara doğru ilerlemeye başladı.

“Bu siktiğimin kulübüne *bayılıyorum!*” diye bağırdı Diana omuzlarını müzik eşliğinde sallayarak. Dile getirdiği “sik” sayısı kaç içki içtiğiyle doğru orantılıydı. Alkolün etkisini hissetmeye başlamış olmalıydı. Ben öyleydim çünkü.

“*Gerçekten mi? Bana biraz bayatlamış gibi geliyor da.*” İçkimi yudumlarken bakışlarımı tekrar kalabalığın üzerinde dolaştırdım. Buraya kaç kişi doldurduklarını merak ediyordum. Beş yüz mü? Bin mi? Söylemesi zordu. Eskiden bu kapıdan içeri adımımı attığımda heyecan hissederdim. Müzik uzuvlarımda titreşirken başım dönerdi, etrafımda dans eden, içen, gülen, öpüşenlerden oluşan bir eğlence denizi olurdu.

Şu an o heyecanı hissetmiyordum. Muhtemelen geçirdiğim gün yüzünden böyleydi ama DJ de epey donuktu. Çaldığı şarkılar geçen haftaninkine benziyordu. Aslında, geçen haftayla *aynı* olduklarına bahse girerdim. Ve ondan önceki haftayla. Ve ondan da önceki haftayla. Dans etme isteği gösterebileceğimden bile şüpheliyim.

“Hey.” Diana dirseğiyle beni dürtüp kaşlarını imayla hareket ettirdi. “Arap güzeli saat üç yönünde.”

Sağıma döndüğümde uzun boylu, siyah saçlı bir adamın bir grup arkadaşıyla birlikte bir metre kadar ötemde durduğunu gördüm. Siyaha yakın gözleri bana kilitlenmiş, çapkınca sırtıyordu.

Karnımda kelekler uçuşurken dudaklarımdan “oha” kelimesi döküldü. Çekici ve yapılı biriydi. Her zaman hoş-

landığım tiplerden değildi ama onu *her* kızın tipi yapabilecek türden bir çekiciliği vardı. Tanrı bilir ne kadar zamandır beni süzüyor, göz göze gelmeyi bekliyor, ona gülümsemeye karşılık vermemi, kirpiklerimi kırıştırmamı, göz kırpmamı... ona yeşil ışık yakacak herhangi bir şey yapmamı umuyordu. Sesinin kalın olduğuna bahse girerdim. Eminim teninde narenciye ve keskin bir parfüm kokusu vardı. Yontulmuş çenesini pürüzsüz tutmak için günde iki kez tıraş olmak zorunda kalıyordu bence. Bir kızla konuşurken onun kişisel alanında durmayı sevdiğine, onu sıkıştıracak kadar dibine girmeden bir yakınlık, bir dokunuş özlemi hissettirecek mesafede kaldığına bahse girerdim. Ayrıca kulüpten asla yalnız çıkmayıp her zaman –memnuniyetle– tek başına uyandığına da bahse girerdim.

Ve ona bir erkek arkadaşım olduğunu söylemenin onu korkutmayacağına. *Ama bir erkek arkadaşım var*, diye hatırlattım kendime. *Tanrım, Calla*. Son birkaç hafta içinde üçüncü kez kendimi çekici bir erkek için ağzımın suyu akarken buluyordum; iki kez bir kulüpte, bir kez de öğle yemeğinde parktaki bir bankta otururken, ince çizgili takım elbise giymiş bir sarışın yanımdan geçip gittiğinde ağzım açık kalmıştı.

Yüz ifademi sertleştirerek ona sırtımı döndüm, umarım bunu naz yaptığıma yormayıp yoluna devam ederdi. Kulüplerde kız tavlama bu tür erkekler için beyzbol oynamaya benzerdi, o tek vuruşu yapmadan önce çok daha fazla vuruş şansları olurdu.

“Hey!” Diana kaşlarını çatıp gözlerini kısarak bakışlarını bara kilitlemişti. “Corey değil mi o?”

Gür sarı buklelerden oluşan tanıdık saçlar çarptı gözümü. “Olabilir.” Uzun boylu, sırık gibi bir adamdı, arkadan kesinlikle Corey’e benziyordu. Omuzları da Corey’inkiler

gibi hafif kambur duruyordu. Corey gibi giyinmişti; siyah yakalı, şık bir gömlek ve özel dikim pantolon.

Adam dönerek genç, sinek kaydı tıraşlı profilini sergileyince tahminimiz doğrulandı.

Çantamdan telefonumu çıkarırken midemdeki hissi görmezden gelmeye çalışıyor, *belki de kontrol etmek için beni aramıştır*, diye düşünüyordum.

Hiçbir şey yoktu. Mesaj bile göndermemiştii. Diana kaşlarını çatı. “Yanında kim var?”

Etrafındaki yüzlere odaklandım. Üçüyle daha önce tanışmıştım. “İş arkadaşları. Sanırım geç saate kadar çalışmak zorunda kalmaktan kastı buydu,” diye mırıldandım. “Şey, galiba oraya gidip...” Kalabalığın arasından bir ses geldi, ardından Corey’in yanına sıkışmış ufak tefek bir kadın belirdi. Corey’in elini sevgi dolu denebilecek bir tavırla, birlikte olmadıklarını ama umutsuzca birlikte olmalarını istediğini söyleyen bir tavırla sırtının ortasına koyduğu kadın.

Corey’in eğilerek kadının kulağına bir şeyler söyleyip geri çekilmesini izledik. Espirili bir şey olduğuna şüphe yoktu. Onun espri anlayışını hep sevmiştim.

Kadın başını geriye atıp uzun, kestane rengi saçları salınırken gülmeye başlayınca Corey sırtıttı. Gözlerindeki pırıltıyı neredeyse görebiliyordum; çok uzun zaman önce arkadaşlarımızla kulübe gelip barda durmuşken eli *benim* sırtıma böyle yerleştğinde büyülendiğim pırıltının aynıydı.

Parçalar bir araya geldikçe göğsümde bir batma hissi baş gösteriyordu. Stephanie Dupont yaklaşık üç ay önce reklam ajansında çalışmaya başlamıştı. Onunla bir partide tanışmıştım. O sıralar bir erkek arkadaşı vardı. Ama hâlâ var mıydı? Çünkü Corey erkek arkadaş pozisyonuna başvuru yapıyor gibi görünüyordu.

“Oraya gidip içkini onun suratına fırlatacaksın, değil mi?” dedi Diana dişlerini sıkarak. “Hayır, bekle. İçkini ziyan etme. Bunu kullan.” Birilerinin bıraktığı, yarısı erimiş buz ve parçalanmış limon dilimleriyle dolu bardaklardan birini raftan aldı.

Bir an için düşünüp, “Ne gerek var?” dedim.

Diana’nın kaşları alnının yarısına kadar kalkmıştı. “Bu gece çalışacağı konusunda sana yalan söylediği için olabilir mi? Çünkü tam şurada, seni aldatmaktan bir içki uzaklıkta duruyor. Ve bu arada gözümde öyle bir düştü ki. Yani, bir *kendine* bak, bir de şu *kadına*.”

Yüzünü göremiyordum ama hoş ve sağlıklı biri olduğunu hatırlıyordum, derin gamzeleri, dostça bir gülümsemesi vardı.

Cevap vermeyince Diana’nın sesi tizleşti. “Şu anda neden üzgün olmadığını anlamıyorum!”

“Bilmem.” Tabii ki canım acımişti ama kendime karşı dürüst olursam, bu acının muhtemelen her şeyden çok egomla ilgisi vardı.

Kalbim yaşadığı kayıpla ağrıyor *olmalıydı*.

Midem ihanetle bulanıyor *olmalıydı*.

Gözlerim duygularla yanıyor *olmalıydı*.

Ama şu anda hissettiğim şey daha çok hayal kırıklığı ve... rahatlamanın bir karışımı olarak tanımlanabilirdi.

Diana somurttu. “Peki, ne yapacaksın?”

Durumu anlamaya çalışırken başımı iki yana salladım. Görünüşte mükemmel bir adamla yıllardır süren ilişkim gözümün önünde dağılıyordu ve ben oraya gidip bunun için savaşıma dürtüsü hissetmiyor muydum?

“Bekle, ben ne yapacağını biliyorum!” dedi Diana arkasını dönerken. “Nerede o?”

“Kim?”

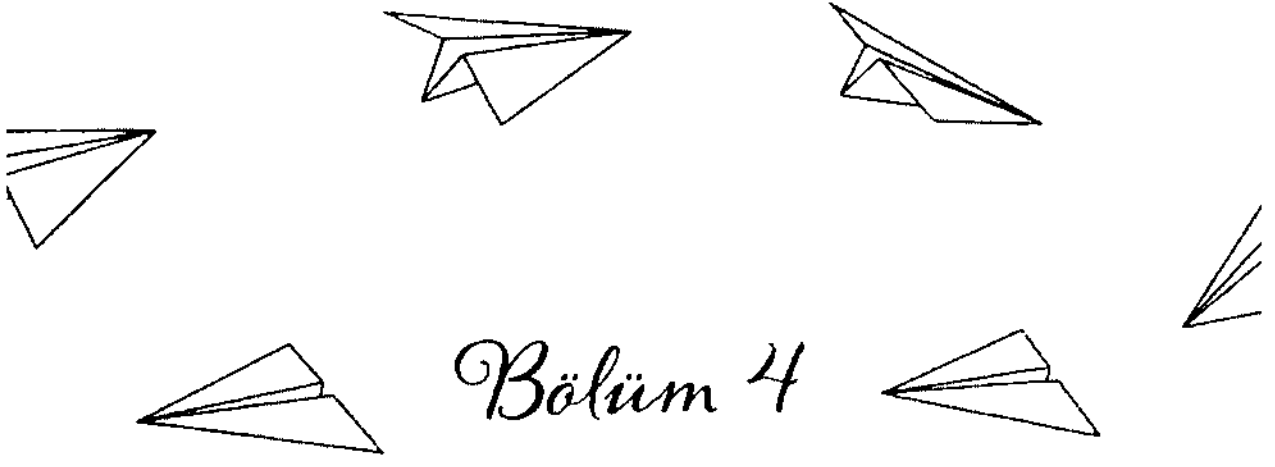
“Şu adam. Şurada sana ağzının suyu akarak bakan güzel adam–”

“*Hayır!*” Durdurmak için boştaki elimle tuttum onu çünkü Diana’nın aklına bir fikir geldiğinde... “Corey’den intikam almak için bir yabancıyla *takılmayacağım.*”

“Şey... Ama...” diye kekeledi. “*Bir şey yapmak zorundasın!*”

“Haklısın, yapmak zorundayım.” İçkimin geri kalanını bitirmeden önce bardağımı onunkiyle tokuşturdum. Bacaklarım Corey varlığını fark etmeden önce beni buradan uzaklaştırmak için can atıyordu. “Eve gidiyorum.”

Ve sanırım ardından da Alaska’ya gidiyordum.

Bölüm 4

“Bunlar güzelmiş,” dedi annem yeni çift asker kırmızısı Hunter yağmur çizmesini havaya kaldırarak.

“Değil mi? Ama çok yer kaplıyorlar. Onları götürmeli miyim, emin değilim.”

“Güven bana. Çizmeleri yanına al.” Onları ayakkabılarla banyo malzemeleri için ayırdığım –çoktan ağzına kadar dolmuş olan– bavula yerleştirdikten sonra yatağıma oturup yastığımın yanına kümelenmiş küçük fiyat etiketleri yığınyla uğraşmaya başladı. Dün yaptığım “Alaska” gardırop alışverişinin kanıtıydı bu yığın. “Sadece bir haftalığına gideceğine emin misin?”

“Bana ‘fazla eşya almanın anahtar olduğunu’ öğreten sensin.”

“Evet, elbette, haklısın. Özellikle de gideceğin yerde. Dışarı çıkıp unuttuğun bir şeyi öylece alamazsın. Alışveriş merkezi dahi yok.” Alışveriş merkezi fikrinden bile ürküyordu. “Orada kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey yok. Tam olarak-”

“Çorak topraklar. Evet, hatırlıyorum.” Kışlık giysi kutularımdan çıkardığım bir çift yün çorabı ikinci bavulun köşesine tikiştirdim. “Gerçi yirmi dört yıldır oraya gitmedin. Belki de değişmiştir. Artık bir sinema salonu varmış.” Biliyordum çünkü Google’da “Bangor, Alaska’da Yapılacak Şeyler” diye aratınca karşıma çıkmıştı. Haftalık örgü ders-

leri ve kitap kulübü dışında, ki bu ikisiyle hiç ilgilenmiyordum, yapılan *tek* kapalı alan aktivitesiydi. “Bangor’un nüfusu iki katına çıkmış olabilir hatta üç katına bile çıkmış olabilir.”

Gülümsedi ama küçümseyerek gülümsedi. “Alaska’daki kasabalar öyle hızlı büyümez. Ya da çoğunlukla hiç büyümez.” En sevdiğim sonbahar şallarından birine uzanarak –Simon ve annemin Noel’de bana hediye ettiği iki yüz dolarlık yumuşak, pembe, kaşmir bir şaldı– düzgün bir şekilde katladı. “Eğer babanı biraz olsun tanıyorsam, o ev biz ayrıldığımızdan beri değişmemiştir.”

“Belki evi görmek çocukluk anılarımı canlandırır.”

“Ya da kâbus görmene neden olur.” Kıkırdayarak başını iki yana salladı. “Roseanne’in kaplamak için kullandığı o iğrenç duvar kâğıdı en kötüsüydü.”

Roseanne. Babamın annesi. Hatırlayamayacak kadar küçükken gördüğüm büyükannem. Onunla ara sıra telefonda konuşurdum, ben sekiz yaşındayken ölmüştü; ölene kadar her yıl doğum günü ve Noel kartları gönderirdi.

“Agnes muhtemelen o pejmürde duvar kağıdını sökmüştür.”

“Olabilir.” Annem burnunu çekip bakışlarını kaçırdı.

Babamı hâlâ seviyor musun, şimdi bile? Simon’ın bana anlattıklarını ona sorma isteğime karşı dilimi ısırđım. Simon haklıydı; annem bunu asla kabul etmeyecekti ve ben de Simon’ın hayatını burada olmadığım süre boyunca cehenneme çevirmek istemiyordum. Evde işler zaten gergindi. Annem perşembe günü pembe güllü masa aranjmanlarıyla orkideli gelin buketlerini düşünerek uyumuş, Agnes adında bir kadın, babamın kanser teşhisi ve benim yaklaşan Alaska seyahatim haberleriyle uyanmıştı.

Onu en çok üzen şey başka bir kadının varlığı mıydı

yoksa babamın ciddi şekilde hasta olması mıydı, bilemiyordum. Bütün bunlar annemi tedirgin ediyordu. Onu en az altı kez mutfaktaki cumbalı pencerenin önünde durmuş, elinde kupasıyla hiçliğe bakarken yakalamıştım. Sürekli hareket hâlinde olan bir kadını böyle görmek sarsıcıydı.

Yine de soruyu tamamen geçiştiremedim. “Simon’ı babam için asla terk etmezsin, değil mi anne?”

“Ne? Hayır.” Kaşlarını öyle derin çatmıştı ki sanki cevabını verdikten sonra tekrar gözden geçiriyormuş gibi görünüyordu. “Bunu neden sordun ki?”

“Sebebi yok.” Tereddüt ettim. “Onunla hiç konuştun mu?”

“Hayır.” Başını iki yana salladıktan sonra duraksadı. “Gerçi birkaç yıl önce ona bir e-posta göndermiştim, Toronto Üniversitesi’nden mezun olduğunda çektiğin fotoğrafın bir kopyasıyla birlikte. Kızının neye benzediğini bilsin istedim.” Sesi kesildi, gözleri mercan rengi ojesindeki kıymığa takılmıştı.

“Ve? Cevap verdi mi bari?” Yeterince önemsemiş miydi?

“Verdi. Ne kadar büyüdüğüne inanmadığını söyledi. Bana ne kadar benzediğine.” Hüzünle gülümsedi. “Sohbeti devam ettirmedim gerçi. Böylesinin daha iyi olacağını düşündüm. Buna ihtiyacın olmayacaktır,” dedi diğer kıyafetlerimin üzerine serdiğim çizgili atletime bakarak. Hızla konuyu değiştirmişti.

“Az önce her duruma hazırlıklı olmamı söylememiş miydin?”

“Bütün hafta boyunca en yüksek sıcaklık on dört santigrat derece olacakmış. Geceleri de dört.”

“O zaman üstüme bir kazak giyerim.”

Bir eliyle yatak örtüsünü düzeltti. “Ee, Wren seni Anchorage’dan mı alacak?”

Ağzım suyla doluyken başımı iki yana salladım. Güney Ontario'yu etkisi altına alan bu yoğun sıcak hava dalgası, klimanın havalandırma deliklerinden pompalanan serinliğe rağmen evin üçüncü katını terk etmeyi reddediyordu. "Jonah adında bir adam alacakmış beni."

"Seni neden baban almıyor?"

"Bilmiyorum. Belki de uçacak kadar iyi hissetmiyor-
dur." Oraya gittiğimde ne durumda olacaktı? Agnes'la e-posta yazışmalarım seyahat düzenlemelerine odaklıydı, babamın şu anki sağlık durumuna değil.

"Ama senin geleceğini biliyor, değil mi?"

"Elbette biliyor." Agnes, odamı *birlikte* hazırladıklarını ve geleceğim için çok mutlu olduklarını söylemişti.

Annemin ağzı endişeyle büküldü. "Ne tür bir uçak?"

"Havada kalabilen bir uçaktır diye umuyorum."

Bana keskin bir bakış fırlattı. "Bu hiç komik değil, Calla. Babanın bazı uçakları çok *küçüktür*. Üstelik dağların arasından uçacaksın ve—"

"Sorun olmayacak. Uçmaktan korkan *sensin*, unuttun mu?"

"Ticari uçuş bulmak için beklemeliydin. O Dash 8'leri artık her gün Bangor'a uçuruyorlar," diye mırıldandı.

"O *söylediğin uçakta* salı gününe kadar hiç boş yer yoktu." Alaska'ya gidiyordum ve annem birden uçak modelleri uzmanı kesilmişti. "Sakin ol, abartıyorsun."

"Göreceksin..." Bana kendini beğenmiş bir bakış attı ama o bakış hemen kayboldu. "Tedaviye ne zaman başlıyormuş?"

"Bilmiyorum. Oraya gidince öğrenirim."

Annem ofladı. "Peki, diğer aktarmaları nereden yapacaksın?"

"Minnesota, Seattle, Anchorage." Yorucu bir seyahat

olacaktı, üstelik gideceğim yer Hawaii ya da Fiji gibi günümü hevesle uçarak geçireceğim egzotik bir yer de değildi. Ama diğer taraftan geçen yirmi dört *yılın* ardından, şu dakikadan tam yirmi dört saat sonra Wren Fletcher'la yüz yüze gelecektim.

Midem kasıldı.

Annem parmak uçlarını dizinin üzerinde gezdirerek, "Seni havaalanına benim götürmemi istemediğine emin misin? Benim için ayarlamaları yapacak birini bulabilirim," dedi.

Sabırımı korumakta zorlanıyordum. "Sabah dörtte orada olmam lazım. Taksi tutarım. İyi olacağım, anne. Endişelenmeyi bırak artık."

"Ben yalnızca..." Saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırdı. Eskiden saç rengimiz aynıydı ama şimdi istilasına uğradığı grileri kapatmak için saçlarını boyuyordu, bunun için de bakır tonları içeren daha koyu bir kahverengiyi tercih ediyordu.

Tüm bunların neden kaynaklandığını biliyordum. Onu bu kadar tedirgin eden şey uzun mesafe, küçük uçak ya da bir hafta boyunca uzakta kalacak olmam değildi.

"Beni yeterince incitti, daha fazla incitemez," dedim yumuşak bir tonla.

Odadaki sessizlik sağır ediciydi. "O kötü bir adam değil, Calla."

"Belki değildir. Ama boktan bir baba olduğu kesin." Bavulun fermuarını çekiştirerek kapatmaya çalıştım.

"Evet, öyle. Yine de gitmene memnunum. Onu bir kez de olsa görmem önemli." Başparmağındaki küçük yarayı incelemeye başladı, muhtemelen gül dikenini batmıştı. "Onca yıl sigara içti. Bırakması için ona yalvardım. Büyükbabanın lanet sigaralar yüzünden solup gittiğini gördükten sonra bı-

rakacağını düşünüyor insan.” Annem başını iki yana salladı, lazer cilt bakımı ve dolgular sayesinde, bu yaşta olması gerekenden daha pürüzsüz görünen çehresi hafifçe çatılmıştı.

“Belki de bırakmıştır ama artık çok geç olmuştur. Ama bırakmadıysa da eminim doktor şimdi bıraktıracaktır.” Bavulu tekerleklerinin üzerine kaldırıp ellerimin tozunu silk-tim. “Biri gitti.”

Annemin yeşilimsi ela gözleri üzerimde gezindi. “Röf-len güzel görünüyor.”

“Teşekkürler. Dün gece Fausto beni araya sıkıştırırsın diye yalvarmak zorunda kaldım.” Yüzüme düşen bir tutam sarı saç geriye atarken yakındaki aynaya baktım. “İstedi-ğimden daha hafif oldu ama gitmeden önce düzeltecek za-manım yok.” Yoğun kapatıcının bile gizleyemediği, göz alt-larımdaki koyu halkaları fark etmekten kendimi alamadım. Son iki gün kasırğa gibiydi; alışveriş, kişisel bakım, bavul hazırlama, planlama.

Erkek arkadaşımdan ayrılma.

“Corey’le *resmen* ayrıldınız, öyle mi?” diye sordu an-nem aklımı okumuş gibi.

“Aramızdaki tüm bağları falan kopardım, evet.”

“Sen iyi misin?”

İçimi çektim. “Nasıl olduğumu bilmiyorum. Hayatım alt üst olmuş gibi hissediyorum. Hâlâ tozun dumana karışma-sını bekliyorum.” Perşembe günü kulüpten ayrıldıktan son-ra Diana, “kazara” Corey’e toslayıp –çünkü aksi takdirde öfkeden patlayacaktı– ona *az önce kız arkadaşını* kaçırdın, dediğini söylemişti. Corey’i kıvrandırmaktan memnun bir şekilde uzaklaşırken o zehir gibi gülümsemesini takındığı-na dair her iddiasına girerdim.

Ertesi sabah ondan gelen sesli bir mesajla uyandım. Ku-lübe nasıl gittiğine dair saçma sapan bir mazeret sunarken

sesi neşeli geliyordu. Stephanie Dupont hakkında tek kelime etmemiş ya da neden barda onu sarıp sarmalayacak hâlde olduğunu söylememişti.

Ben de mesajını hemen yanıtlamayıp ona son zamanlarda bana verdiği ilaçtan bir doz tattırdım.

Çocukça mıydı?

Belki de çocukçaydı.

Fakat duygu ve düşüncelerimi çözmek için daha fazla zamana ihtiyaç duyuyordum. Geceyi yatağımın üzerindeki eğimli tavana bakarak geçirdikten sonra saatler şafağa yaklaşırken hâlâ tam olarak netleştiremediğim bir şey vardı.

Gerçekle yüzleşmek için daha fazla zaman gerekiyordu bana.

Corey bir zamanlar beni sevmişti. Ya da sevdiğini sanıyordu en azından. İlişkimizin zirvesindeyken, yeniliğin etkisi geçtikten sonra ama ilişkimizin rahatlığı dikiş yerlerinden kopmaya başlamadan önce onu sevdiğime o kadar emindim ki. Aramızda iyi bir şeyler vardı. Asla tartışmazdık; birbirimizi kıskanmaz ya da kaba davranmazdık. İlişkimizi tanımlamak için tek bir kelime seçmem gerekseydi, bu “pürüzsüz” olurdu. Yani, ilişkimiz hiç aksamadan yürümüştü.

Yürümemesi için hiçbir neden yoktu. Teoride, birlikte mükemmeldik.

Sonra sıkıldık.

Başlangıçta bizi saran ne kadar sihir varsa, çivi batmış lastik gibi yavaş yavaş inerek söndü. İnsan bir şeylerin ters gittiğini anlamadan aylarca devam edebiliyordu, ta ki bir gün lastik patlayıp yol kenarında mahsur kalana kadar.

Lastiklerdeki yavaş sızıntılarla ilgili duyduğum şey buydu en azından. Ben hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Ehliyetim bile yoktu. Fakat gerçeklerle yüzleşmek zorundaydım;

geçen yıl o kaya yığınının üzerinde kameraya poz veren âşıklar “Calla ve Corey”e, muhtemelen Stephanie Dupont resme hiç girmeden önce, yol üzerinde bir yerlerde uzun, keskin bir çivi saplanmıştı.

Corey’i başka bir kızla flört ederken görmenin beni neden rahatsız etmediğine ve geçirdiğim günden sonra bana zaman ayıramamasına neden az da olsa sinirlenmediğime dair bulabildiğim tek sebep buydu. Ve neden babamın hastalığını öğrendikten sonra, belki cevap verir de konuşarak beni rahatlatır umuduyla onu aramaya zahmet etmediğime.

Sanırım derinlerde bir yerlerde, ilişkimizin buharlaştığını zaten hissediyordum. Sadece bunu henüz kendime itiraf etmemiştim. Belki de bunun doğru olmamasını umduğumdan böyleydi. Ya da daha büyük olasılıkla, gerçeği kabullenince bu konuda bir şeyler yapmam gerektiğini hissedeceğimdendi.

Ya Corey benim hissettiğim gibi hissetmiyorsa? Ya aramızdaki her şeyin mükemmel olduğunu düşünüp ilişkimizi bitirmemem için bana yalvarırsa?

Ya onu incitirsem?

Yüzeyin altında kaynayan tüm bilinçsiz endişeler. Onunla yüzleşmekten kaçınmak için tutunduğum tüm nedenler. En azından benim gibi yüzleşmeye alerjisi olan bir kız için nedenler. Annem bunun, benim “Wren özelliğim” olduğunu söylemişti. Babam çatışmadan kaçınma konusunda ninja seviyesindeydi ve görünüşe göre, beş yüz elli kilometrelik mesafede olsam bile armut dibine düşmüştü.

Elbette, yeterince zorlanırsam sözel yumruk atabiliyordum hem de en iyilerinden; ancak iş beni üzen biriyle veya bir şeyle gerçekten yüzleşmeye geldiğinde, kendi gölgemden bile kaçıyordum. Ama artık saklanacak yerim kalmamıştı, gerçek apaçık ortadaydı. Aklımda bu varken babamla

buluşmak için Alaska'ya uçmayı düşünemezdim bile. Bu yüzden cuma gecesi Corey'e bir mesaj gönderdim, yolculuktan ve "iş yerinde" yaşadığım onca şeyden sonra biraz ara vermemizin *belki de* bizim için daha iyi olacağını düşündüğümünden bahsettim.

Cevabı ne mi oldu? *Evet, ben de aynı şeyi düşünüyordum. Kendine iyi bak. İyi uçuşlar.* Zaten bir çıkış yolu arıyor gibiydi sanki. Gerçi şaşırmamalıyım. Zor durumlarda iyi kıvıran biriydi kendisi. O zor durum da ben oluyordum.

Böylece 14 aylık ilişkim resmen sona erdi. Mesaj yoluyla bitirerek, yüzleşmeyi minimum düzeyde tutmuş olduk.

Annem yatağımdan kalkıp, "Geç oldu, Calla. Biraz uyu-man lazım," dedi.

"Biliyorum. Önce bir duş alacağım."

Bana doğru gelip sırtımı fazla uzun süre sıvazlayarak sıkı sıkı sarıldı.

"Aman Tanrım, gelecek pazar döneceğim!" Gülerek annemin ince bedenini aynı sertlikle sıktım. "Ben taşınınca nasıl olacaksın, kim bilir?"

Yüzümdeki uzun saç tellerini okşamak için benden uzaklaşıp parlayan gözlerini kırptırdı. "Simon'la bunu konuştuk, asla taşınmıyorsun. Alt katta senin için bir zindan inşa etmeye başladık."

"Umarım gizli para kasasının yanındadır."

"Tam karşısında. Gösteri zamanımız geldiğinde tasmanı çıkaracağım."

"Ya da *zindanıma* televizyon koyabilirsin."

Nefesi kesilir gibi yaptı. "Bunu neden düşünemedim ki! Arka planda Simon'ın sızlanmalarını dinlemek zorunda kalmayız böylece." Simon sevimsiz televizyon programları ve şiddet dolu Viking şovlarına olan ortak sevgimizden nefret ederdi. Biz izlerken bazen esprili ama çoğunlukla si-

nir bozucu yorumlar yaparak oturma odasından geçmekten kendini alamazdı.

Annem sonunda beni bırakarak ağır ağır kapıya doğru ilerledi. İkinci bavulun üzerine diz çöküp fermuarı çekiştirirken beni incelemeye başladı. “Bir ya da iki kitap götürsen iyi olur.”

“MacBook* demek istedin, değil mi?” Uyuya kalmadan kitabın bir bölümünü bile bitiremediğimi biliyordu.

“Öyle dedim zaten.” Duraksadı. “Umarım orada internet vardır.”

“Aman Tanrım, şaka yapıyorsun, değil mi?” Olmama ihtimali aklımı kurcalamaya başladığında paniğe kapıldım. Bir keresinde Algonquin Parkı yakınlarındaki bir kır evinde uzun bir hafta sonu geçirmiştım. Telefonum gelen mesajlara ulaşabilecek kadar çeksın diye on beş dakika yol gitmem gerekmişti. Cehennem gibiydi. Ama hayır... “Agnes e-postalarımaya hemen cevap verdi. Kesinlikle internetleri var,” dedim kesin bir ifadeyle.

Annem omuz silkti. “Sadece... kendini olabileceklere hazırla. Orada hayat farklı. Daha zor. Ama daha basit, eğer bir anlamı olacaksa.” Dudaklarına nostaljik bir gülümseme yerleşti. “Biliyor musun, baban bana dama oynatmaya çalışırdı. Masa oyunlarından nefret ettiğimi bildiği hâlde her gece oynamak isterdi. Beni çok kızdırırdı.” Kaşlarını çatı. “Hâlâ oynayıp oynamadığını merak ediyorum.”

“Oynamadığını umalım.”

“Bir gün içinde canın çok sıkılacak ve yapacak bir şeyler arayacaksın,” diye uyardı beni.

“Havaalanında biraz takılacağımdan eminim.” İkinci bavulu da tekerleklerinin üzerine kaldırdım. “Bilirsin işte... uçakların düşmesini izlerim falan.”

* Book: Kitap, /ng. Yazar kelime oyunu yapıyor. -ç.n.

“Calla!”

“Şaka yapıyorum.”

Ağır ağır iç geçirdi. “Benim yaptığım hatayı yapıp o pilotlardan birine âşık olma, o kadar.”

Kıkırdadım. “Olmamak için elimden geleni yaparım.”

“Ben ciddiylim.”

“Burası itfaiye binası değil, *anne*.”

Teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. “Peki, tamam. Biliyorum. Ama orada çalışan adamlarda *bir şey* var. Bunu açıklayamıyorum. Demek istediğim, buzullara ve dağ sırtlarına inmek, beyaz bulutların arasından uçmak gibi *çıl-gınca* şeyler yapıyorlar. Onlar sanki...” gözleri odamın duvarlarında söylemek istediği kelimeyi arıyordu. “Gökyüzü kovboyları gibiler.”

“Aman Tanrım!” Kahkahayı patlattım. “Alaskalı bir *gökyüzü kovboyuna* âşık olacak bir kıza benziyor muyum hiç?” Kelimeleri zar zor söyleyebilmişim.

Annem bana ifadesiz bir bakış attı. “*Ben* benziyor muyum?”

Haklıydı. Annem her zaman göz alıcı olmuştu. Kulak memeleri asla pırlantasız olmazdı. Altına geçirdiği taytla yıpranmış bir konser tişörtünü bile sofistike gösterebilirdi. Üzerine bir “anne” kotu giymeden önce kendini ateşe vereceği kesindi.

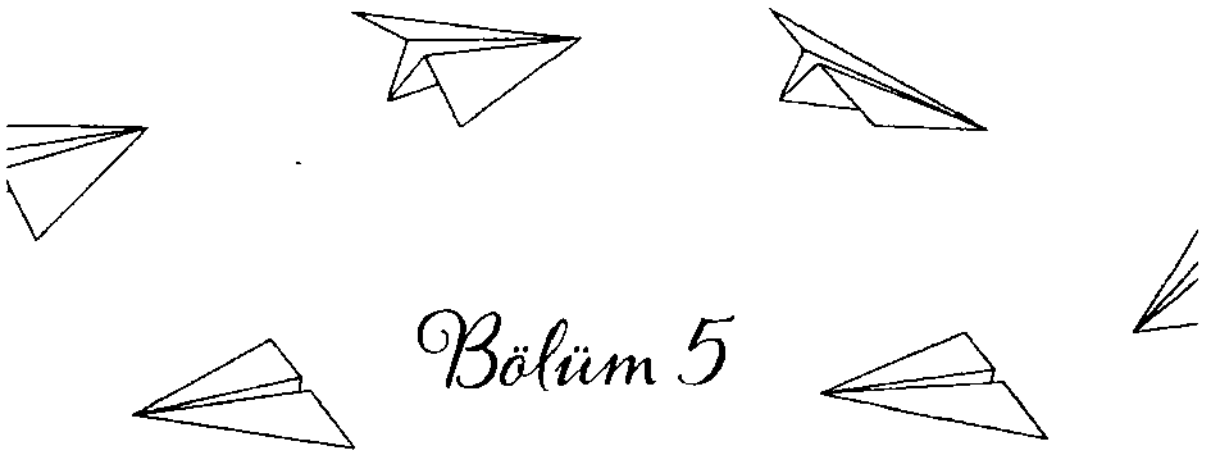
Mobilyalarımın arasından dikkatle geçerek iki devasa valizi kapımın önündeki koridora taşıdım.

“Bunlar bel kıracak kadar ağır görünüyor,” diye mırıldandı annem.

“Gerçekten de bel kıracak *kadar* ağırlar.”

Zemin kata doğru kıvrıla kıvrıla inen, yakın zamanda koyu cevize boyanmış tırabzan parmakları ve rıhtları sıcak beyaza boyanmış dik meşe merdivenlere baktık.

Ardından bir ağızdan bağırdık. “Simon!”

Bölüm 5

“Evet... burada yeteri kadar çeken sadece birkaç telefon operatörü var.” Orta yaşlı taksi şoförü omzunun üzerinden çarpık dişleriyle sırtırken, ben de ekranımdaki çubukların eksikliğine kaşlarımı çattım.

“Sanırım benimki onlardan biri değil,” diye mırıldanarak telefonumu bir kenara koydum. Bu sabah ilk uçağımın kalkmasını beklerken satın aldığım ABD uluslararası tarifi de buraya kadardı demek ki. Babamın evinde kablosuz internet olsun diye dua ediyordum, yoksa bu hafta akıl sağlığım daha önce hiç olmadığı kadar teste tabii tutulacaktı.

Şoför, taksiyi sorunsuz bir şekilde dördüncü ve son uçağımın beni beklediği küçük bölgesel havaalanına doğru yönlendirdi. Onu, üzerinde “CALLA FLETCHER” yazan bir tabela tutmuş hâlde, bagaj bandının yanında dururken bulmuştum. Seattle’daki rötar sağ olsun, on beş saatlik yolculuktan sonra, önceden ayarlanan araba için minnettardım.

Odağımı üzerimizden geçip gökyüzüne tırmanan küçük bir kayak uçağına kaydırdım. Uçağın kırmızı boyası, ardındaki parlak mavi tuvalin üzerinde capcanlı görünüyordu. İç kısmı uçmak üzere olduğum uçağı kıyasla nasıldı acaba?

“Anchorage’a ilk gelişin mi?”

“Evet.”

“Seni buraya getiren nedir?”

“Birini ziyarete geldim.” Adam sadece sohbet ediyordu

ama benim midem bulanıyordu o an. Derin nefesler alıp manzaraya –ilerideki sakın kobalt rengi suya, her tarafı kaplayan yemyeşil ağaçlara ve uzaklardaki karla kaplı sıradağlara– konsantre olarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Alaska dediğimde Diana'nın aklına gelen manzara buydu. Son uçuşta, inişi görebilmek için pencere kenarından koltuk almıştım.

Uçuşun tamamını cama yaslanarak, ağaç tepeleri ve göllerden oluşan uçsuz bucaksız mozağin büyüüne kapılarak geçirdim.

Son varış noktam ne kadar farklı görünecekti acaba?

“Bangor, uçakla uzak mı?” Akşamın erken saatleriydi, güneş hâlâ tepedeydi, yakın zamanda batacağına dair hiçbir ipucu da yoktu. Karanlık çökmeden varabilecek miydik?

“Yaklaşık dört yüz mil. Bir saat sürer. Hemen hemen o kadar, en azından.”

Bu tuhaf heves, dehşet ve korku karışımıyla titrek bir nefes aldım. Babamla buluşmama bir saat kadar kalmıştı.

“Oraya gidiyorsun, o zaman? Bangor’a yani.”

“Evet. Hiç gittin mi?”

“Yıllardır gitmedim. Ama Dash 8’ler günde birkaç kez o tarafa uçuyor. Peki, neyle uçuyorsun?”

“Alaska Wild.”

Başını salladı. “Fletcher’ın uçakları. İyi uçaklardır. Uzun zamandır buralardalar.”

Soyadımı söyleme biçiminde tanıdık, hislerimi harekete geçiren bir şey vardı. “Onu tanıyor musun? Wren Fletcher’ı yani.”

“Evet, hanımefendi.” Şoför vurgulamak için başını salladı. “Yirmi yıldır bu işi yapıyorum. Bir süre sonra yüzleri tanımaya başlıyor insan. Wren’in Anchorage’a gelişleri onu tanımama yetti. Hatta kısa bir süre önce onu hastaneye ben

götürdüm. Kötü bir öksürüğü vardı ve bakılması gerekiyordu. Bir çeşit virüs.”

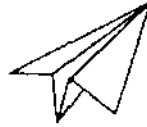
Midem sıkıştı. Evet, bir virüstü. Onu yavaş yavaş öldürecek bir virüstü.

“Hey, bekle bir dakika.” Elinde tuttuğu tabelanın bulunduğu panoyu kaldırırken kaşlarını çatı. “Akraba mısınız?”

Tereddüt ettim. “O benim babam.” Bunu söylemek neden sahtekârlık gibi geliyordu? Sanki onu *taniyormuşum*, yirmi dört yıl önce bu şehirden ayrıldığımdan beri görüyormuşum gibi geliyordu kulağa. Ama gerçek şuydu ki bu taksi şoförü onu benden daha iyi tanıyordu.

“Sen Wren Fletcher’ın kızı mısın?” Koyu yeşil gözleri dikiz aynasında benimkileri buldu. Önündeki yola yeniden odaklanmadan önce gözlerindeki kuşkulu bakışı görmüştüm. “Kızı olduğunu bilmiyordum,” diye mırıldandı ağzının içinden ama ben yine de duydum.

İç çekişimi bastırdım. *Bir kızı olduğunu hatırladığından emin değilim.*

“Suyun üzerinden mi havalanacağız?” Ayağımı sallamak için duraksadım. Ayak parmaklarımın arasına sıkışan gevşek taş yuvarlanarak çıktı.

“Yok. Bizim de çakıllı bir pistimiz var.” Beni Hood Gölü Deniz Uçağı havaalanının ana kapısında karşılayan kısa boylu, yirmili yaşlardaki yer görevlisi Billy, iş botlarını yerde sürüyerek ilerlerken bavullarımı da peşi sıra beceriksizce götürüyordu. “Jonah kendi Cub uçağıyla geldi.”

“Daha küçük bir uçak mı oluyor o?” diye sordum temkinle. Buralarda *herkesin* uçaklardan modelleriyle bahsetmesi normal miydi yahu?

Omzunun üstünden bana bakıp başını hızla aşağı yukarı

hareket ettirdikten –tanıştığımızdan beri yedinci kez– sonra sırtıttı. “Niye ki? Korkuyor musun?”

“Hayır. Merak ettim, o kadar.” Solumuzdaki uçak sırası-
nı ve etrafında dolaşan insanları taradım.

“Endişelenme, sana bir şey olmaz. Jonah buralardaki en iyi pilotlardan biridir. Şimdiye kadar yakıt ikmalini yapmış olması lazım. Yakında yola çıkarsınız.”

“Harika.” Saatlerce kabinlerde dolaşan kim bilir kaç mikrobu solumamın ardından derin bir nefes alarak berrak, temiz havanın tadını çıkardım. Geldiğim yerdeki kirli havaya bakarak çok daha hoş bir değişiklikti.

Ayak parmağımın altına kolay kolay kurtulamadığım bir başka sivri taş takıldı. Eğilip elimle çıkarmak zorunda kaldım, diğer elimle de yerinde dursun diye Brixton’ıma bastırdım. Geniş kenarlı bir şapka takmak, muhtemelen bu kadar çok uçak yolculuğu için akıllıca bir hareket değildi ama bu şapka da valize koyabileceğim bir şey değildi. Belki de Chucks ayakkabılarımı giysem iyi olurdu. Ama bu üç inçlik bantlı takozlar şaşırtıcı derecede rahattı ve daha da önemlisi, yırtık kot pantolonumla harika görünüyorlardı.

“Bu taraftan!” diye bağırdı Billy.

Birkaç portal penceresi olan mavi burunlu uçağın yanında yavaşladığını görmek için tam zamanında başımı kaldırmıştım. İçimden sıraları saydım. *En az* altı kişilik olmalıydı. Annemin endişelenmesini gerektirecek bir şey yoktu. Telefonumla önce uçağın, sonra da arkamdaki havaalanının fotoğrafını çekmek için durdum. Cam gibi gölü ve ötesindeki dağlık zemini yakalamıştım.

Köşeyi dönene kadar Billy’nin mavi burunlu uçakta durmadığını fark edemedim. Onu geçerek daha ileride park etmiş bir uçağa doğru ilerliyordu.

“Aman Tanrım. Bu gerçek mi?” Küçücük sarı-turuncu

şeye ağzım açık bakakaldım. Gövdesinden çok, kanatları olan oyuncak bir uçağa benziyordu.

Billy bana gülümsemek için arkasına baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani, benim için bir koltuk bile yok!”

“Evet var. Pilotun arkasında. Selam, Jonah!” Billy kahkahaları arasında, pervanedeki bir şeyle uğraşan geniş sırtı bize dönük adama seslendi. “Sanırım gergin bir yolcun var!”

“Şahane,” diye homurdandı adam kalın, bariton bir sesle. Kullandığı aletlerden birini ayaklarının dibindeki çantaya attıktan sonra da bariz bir isteksizlikle dönüp bize baktı.

Yüzünün alt yarısını kaplayan ve her açıdan çıkıntı yapan gür, kaba, küllü sarı sakalına bakınca *Diana olsa bununla bayram ederdi*, diye düşündüm. Aynalı pilot gözlükleri ve alnını kapatacak şekilde taktığı siyah USAF* beyzbol şapkasından dolayı yüzünü göremiyordum. Yaşını bile tahmin edemiyordum.

İri yarıydı. Yaklaşık sekiz santimlik topuklu ayakkabılarımla bile benden uzundu. O zümrüt yeşili ve siyah tonlarındaki kareli gömleğin altında, tam olarak ne kadar iri olduğunu söylemek zordu ama geniş omuzları onu iri gösteriyordu.

“Jonah... *Bu Calla Fletcher*.” Durduğum yerden Billy’nin yüzünü göremiyordum ama adımı söyleme tarzında yüklü gizli anlam gözümden kaçmamıştı. Daha öncesinde geçen bir konuşmanın cevabıydı belli ki. Kulak misafiri olsam yüzümü kızartacak türden bir konuşmanın.

Ama bu kaba erkek şakalarını o kadar da merak etmiyordum, daha çok beni bir sıradağdan geçirecek olan uçağa ve beni oraya götürecek olan yetiye odaklanmış durumdaydım.

* United States Air Force; Amerika Birleşik Devleti Hava Kuvvetleri —ç.n.

O uçağa nasıl sığmıştı ki?

Mesafeyi kapatırken derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Bunun önemli olmadığını, bu devin buraya o uçakla geldiğini ve beni o uçakla geri götüreceğini hatırlattım kendime.

“Selam. Beni almaya geldiğin için sağ ol.”

“Aggie bana fazla seçenek bırakmadı.”

“Ben... şey...” Bu cevaba uygun bir karşılık bulmaya çalışırken dilim tutuldu. *Aggie mi?*

Jonah uzunca bir süre o ardı görünmeyen gözlük camlarının arkasından beni inceledi. Tepeden tırnağa süzüldüğüm izlenimine kapıldım. “Nesin sen? Kırk beş mi? Elli mi?”

Kaşlarım çatılmıştı. “Affedersin?”

“Kaç kilosun, diyorum.” dedi yavaş yavaş, her bir kelimayı sinirle telaffuz etmişti.

“Kim biriyle tanışır tanışmaz bunu sorar ya?”

“Uçağını yerden kaldırmak isteyen biri. Çok fazla ağırlık varsa kalkış yapamam, o yüzden hesap yapmam lazım.”

“Ah.” Yanaklarım utançla kızarıırken kendimi aptal gibi hissetmeye başladım. Elbette sorma sebebi buydu.

“Yani?”

“Altmış,” diye mırıldandım. Zayıf olabilirdim ama kaslıydım.

Jonah uçağın içine uzanarak boş, naylon, siyah bir çanta çıkarıp bana fırlattı. İçgüdüsel olarak poşeti yakalamak için ileri uzandığım sırada çantamı düşürdüm. “Bunu eşyaların için kullanabilirsin.”

“Ne demek o?” Önce çantaya sonra da ona baktım kaşlarımı çatarak. “Eşyalarım bu bavulların içinde.”

“O bavullar buraya sığmaz. Billy, bunu ona daha önce söylemedin mi?”

Billy cevap olarak sadece omuz silkince Jonah’ın sinirle başını sallamasına neden oldu.

“Ama... Eşyalarımı arkada bırakamam ki! Burada *binlerce* dolar değerinde eşya var!” Giysiler, ayakkabılar... Onları buraya getirmek için iki yüz dolar fazla ağırlık ücreti ödemek zorunda kaldım ben!

“Eğer benimle uçmak istiyorsan, bırakmak zorundasın,” diye karşı çıktı Jonah, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuştu, geri adım atmaya hiç niyeti yoktu.

Giderek artan bir panikle bavullarıma baktım.

“Yarın Bangor’a uçan bir kargo uçağımız vardır kesin. Bavulları ekstra ağırlığı taşıyabilecek ilk uçağa yüklerim,” dedi Billy yatıştırıcı bir ses tonuyla.

Şok olmuş bakışlarım ikisi arasında gidip geliyordu. Başka ne seçeneğim vardı ki? Jonah’yla şimdi gitmezsem, bir otel odası ayarlamam ve zorunlu uçuş bulana kadar Anchorage’da kalmam gerekecekti. Agnes sezonun yoğun olduğunu söylemişti. Bunun ne kadar süreceğini kim bilebilirdi? “Agnes neden seni buraya daha büyük bir uçakla göndermedi?” diye homurdandım, aslında bir cevap beklemiyordum.

“Çünkü büyük uçaklar dışarıda para kazanmakla meşgul. Ayrıca buraya *taşınmayı* planladığından kimsenin haberi yoktu.” Sesinden alaycılık akıyordu.

Jonah’nın beni hiçbir yere uçurmak istemediği ve onun tam bir pislik olduğu izlenimini edinmiştim.

Ona sırtımı dönüp Billy’ye bakmaya çalıştım. “Eşyalarım burada güvende olacak mı?”

“Onları bizzat ben koruyacağım,” diye söz verirken daha etkili olması için bir parmağını göğsünün üzerinde gezdirdi.

“Peki,” diye homurdanıp çantamı çakıllara fırlattım.

Billy’nin pilotum olmasını diliyordum. Bir uçağı uçurup uçuramayacağı bile bu noktada beni pek ilgilendirmiyordu.

“Acele et,” diye ekledi Jonah. “Bu gece yoğun sis var

ve ben bir yerlerde mahsur kalmak istemiyorum.” Bununla birlikte uçağın kuyruğuna doğru gözden kayboldu.

“Hayhay, bensiz gitmekten çekinme,” diye söylendim sessizce; çünkü Bangor’a kendi başıma gitmek her geçen saniye kulağıma daha iyi gelmeye başlamıştı.

Billy asık suratlı pilota bakarken merakla tıraşlı kafasının arkasını kaşıdı. “Genelde bu kadar huysuz değildir,” diye mırıldandı.

“Şanslıyım demek ki.” Ya da belki de Jonah’nın bu kadar huysuz olmasının nedeni *bendim*. Ama bu düşmanca tavrı hak edecek ne yapmıştım ki? Çok fazla eşya getirmek dışında tabii. Yere çöküp bavullarımı karıştırmaya başladım. Billy’nin durmuş omzumun üzerinden beni izlediğinin farkındaydım. Bu naylon çanta bir hafta sonuna ancak yeterdi; iki ya da üç günlük kıyafet sığacak büyüklükteydi. Tüm mücevherlerimle birlikte kozmetik ve makyaj çantalarımı da eklediğimde daha azını alacaktı. Bunların hiçbirini geride bırakmamın imkânı yoktu.

Billy’nin gözlerini, dantel iç çamaşırı koleksiyonumu incelerken görmek için kafamı tam zamanında kaldırdım.

Hemen bakışlarını kaçırdı. “Jonah için endişelenme. Kıçına bir şey kaçtı herhâlde.” Billy duraksadı. “Büyük bir şey.”

“Umarım kalkış için onun ağırlığını da hesaplamıştır,” diye mırıldanarak koşu ayakkabılarına uzandım.

Billy’nin haykırarak attığı kahkaha serin esintiye karıştı.

Bölüm 6

Jonah önümdeki koltuktan, “Yolda sarsıntılar olacak,” diye belirtti, kulaklıktan gelen kalın sesi uçağın motorunun gürültüsüyle yarışıyordu.

“Şimdiye kadar yaşadıklarımızdan daha mı kötü?” Çünkü son bir saattir yaşadığım türbülans yüzünden beynim zangır zangır titriyordu.

“Onların kötü olduğunu mu sandın sen?” Aşağıda asılı duran bulutun içinden geçerken karanlık bir tonla kıkırdadı. Mavi bir gökyüzüne havalanmıştık, evet ama eyaletin bu tarafında ufku kalın, gri bir tabaka kaplamıştı.

Hem soğuktan korunmak hem de rahat etmek için halat örgülü kazağıma sıkı sıkı sarındım. Her sarsıntı, sanki metal paneller her an uçağın gövdesinden ayrılabilirmiş gibi patırtılı ve tehlikeli geliyordu kulağa.

Jonah, çantamdan plastik bir poşet çıkardığımı ve son on beş dakikadır poşeti önümde açık tuttuğumu bilseydi, muhtemelen bu kadar eğlenmezdi. Seattle’da mideye indirdiğim tavuk *tacoları*, bu kadar uzun süre içimde tutabilmiş olmama küçük bir mucize diyemezdim ama midem bulanıyordu artık.

Uçağın burnu aniden aşağı doğru eğildi. Kendimi hazırlayıp sıkılığından emin olmak için emniyet kemerimi çekiş-tirdim. Ardında derin nefesler almaya odaklandım, bunun yıpranmış sinirlerimin yanı sıra midemi de yatıştıracağını

umuyordum. Agnes, Jonah'yı beni bu ölüm tuzağına bindirmesi için gönderirken ne halt düşünüyordu acaba? Anne-mi arayıp ona haklı olduğunu, sardalya gibi teneke bir kutunun içine tıkılmışken dağların etrafında dolanmaktan *hiç* hoşlanmadığımı söylemek için sabırsızlanıyordum. Hiçbir akli başında insan bunu kabul etmezdi, *asla*.

Şu Alaskalı pilotlar bunu yapmayı *seçtikleri* için *delirmiş* olmalıydılar.

“Daha ne kadar var?” diye sordum, uçak bir o yana bir bu yana yatarken sesimi sakın tutmaya çalışıyordum.

“Son sorduğundan bu yana on dakika daha az,” diye homurdandı Jonah. Hareket memurunu telsizle arayıp şifreleri kafiyeli bir şekilde sıralayarak görüş mesafesi ve deniz mili hakkında konuşmaya başladı.

O sırada pilot koltuğuna sıkışmış iri yarı bedeninin arkasına bakıyordum. Eğer bu küçük uçak gövdesinde rahatsızsa bile tek bir şikâyet kelimesi dahi etmemişti. Aslında, tüm yolculuk boyunca bana neredeyse hiçbir şey söylememişti. Çoğunlukla “evet” ve “hayır” gibi kapalı cevaplar vererek yaptığım tüm konuşma girişimlerini engellemişti. Sonunda pes edip ince metal duvarlarla cam panellerin hemen dışında ölümümüze düşebileceğimiz binlerce metre olduğu gerçeğine *değil*, beyzbol şapkasının kenarına ve gömleğinin yakasına dolanan yıpranmış küllü sarı saç tutamlarına odaklandım.

Gerçeklik, her ani ve şiddetli sarsıntıda daha da kesinleşiyordu.

Uçak sağa doğru kayınca yaşadığım panikle soluğum kesildi. Gözlerimi sıkıca kapatıp sakın, sabit nefesler almaya devam ederek bunun fokurdayan mide bulantımı bastıracağını umdum. *Bunu yapabilirim... Bunu yapabilirim... Bu herhangi bir uçakta uçmaktan farksız. Ölmeyeceğiz. Jonah ne yaptığını biliyor.*

“Şu ilerisi Bangor.”

Birazdan ayak parmaklarımin yere degeceğı vaadinin sinirlerime iyi geleceğini umarak cesaretimi toplayıp pencereden aşağıya baktım. Bulutlu gökyüzünden görebildiğim kadarıyla aşağıda yemyeşil, düz bir arazi uzanıyordu; çoğu yerine insan eli değmemiş, uçsuz bucaksız bir alana benziyordu. Her şekil ve büyüklükte akarsular ve göllerle doluydu. İçinden yılan gibi kıvrılan geniş bir nehir geçiyordu.

“Bangor *burası* mı?” Nehir kenarı boyunca sıralanmış alçak, dikdörtgen binaları incelerken sesimdeki şaşkınlığı gizleyemedim.

“Evet,” deyip duraksadı. “Ne bekliyordun ki?”

“Hiç. Sadece... Daha büyük bir yer olduğunu sanıyordum.”

“Batı Alaska’daki en büyük topluluk burada.”

“Evet, *bunu biliyorum*. Bu yüzden binaların, ne bileyim, daha *büyük*, daha yüksek olacağını düşünmüştüm.” Son iki günün koşuşturmacası içinde gideceğim yerle ilgili araştırma yapmak için çok az zamanım olmuştu. Tek bildiğim, bu sabah uçağımi beklerken telefonumdan okuduklarımdı; Alaska’nın bu kısmı, düz arazisi nedeniyle “tundra”^{*} olarak kabul ediliyordu, yaz aylarında zar zor batan güneş ise uzun, kutup kışları boyunca zar zor doğuyordu. Buradaki kasaba ve köylerin çoğu telaffuz edemediğim Alaska yerlilerinin isimlerine sahipti.

Jonah homurdanınca düşüncelerimi yüksek sesle itiraf ettiğim için hemen pişman oldum. “Fazla bir şey biliyor-muşsun gibi görünmüyor. Sen burada doğmamış mıydın?”

“*Evet* ama hatırladığımı söyleyemem. Buradan ayrılırken iki yaşında bile değildim.”

“Belki daha önce gelmeye zahmet etseydin, ne bekleyeceğini bilirdin.” Ses tonu suçlamayla doluydu.

* Kutup bölgelerinin yakınlarındaki bitki örtüsüne verilen ad —ç.n.

Bu adamın derdi neydi böyle be?

Türbülans bölgesine girdik ve uçak şiddetle sarsılmaya başladı. O mide bulandırıcı duygu yeniden canlanmaya ve sindiremediğim yiyecekler yukarı çıkmaya başlayınca bir avucumu buzlu pencereye dayadım... Midem içindekileri boşaltmaya hazırlanıyordu. “Tanrım... bu çok *kötü*,” diye inledim.

“Sakin ol. Önemli bir şey değil.”

“Hayır, yani...” Vücudum ter içinde kalmıştı. “Kusacağım galiba.”

Sessiz laneti kulağıma kadar geldi. “Kendini tut. Beş dakika içinde yerde olacağız.”

“Deniyorum ama-”

“Buraya *kusamazsın*.”

“Buraya kusmak *istediğimi* mi sanıyorsun?” Plastik poşetimi beceriksizce tutmaya çalıştım.

Korktuğum onca şey içinden kusmak, en kötülerini arasındaydı ve şimdi bunu bu pisliğin arkasında oturarak yapacaktım.

“Hay lanet. Altı pilot daha vardı ve seni alan *ben* olmak zorundaydım,” diye söylendi Jonah kendi kendine.

Gözlerimi kapatıp yüzümü cama yasladım. Buz gibi cam, sarsıcı darbelere rağmen biraz yardımcı oluyordu. “Endişelenme, Calla.’ ‘Büyütülecek bir şey değil, Calla.’ Düzgün bir insan böyle derdi,” diye mırıldandım güçsüzce.

“Buraya o yüksek beklentili küçük kıçını Bangor’a götürmeye geldim, egonu yatıştırmaya değil.”

Yüksek beklenti mi? Egom mu? Kafasının arkasına hançer saplamak için sonunda açtım ağzımı. Tüm kibarlık gösterileri yok oldu. “Babam senin ne kadar büyük bir pislik olduğunu biliyor mu?”

Jonah’nın cevap vermeyişine sevinmişim çünkü konuşmak mide bulantımı daha da kötüleştiriyordu. Kulaklığımı

çıkarıp burnumdan uzun nefesler almaya ve ağızımdan yavaşça nefes vermeye geri döndüm, önümdeki piste doğru alçalırken vücudumun içindekileri çıkarma dürtüsüyle savaşıyordum.

İki kişilik küçük uçak, tekerlekler yere değmeden önce tahterevalli gibi bir o yana bir bu yana sallanıp birkaç kez zıpladı ve sonra nihayet piste indi.

Mucizevi bir şekilde, tüm bunlar olurken takolarımı çıkarmamayı başarmıştım.

Pistten aşağı inerken rahat bir nefes aldım. Sağ tarafta, çeşitli renklerde –orman yeşili, itfaiye kırmızısı, lacivert– birkaç büyük, dikdörtgen bina ve bugün daha önce uçuğuma benzer iki ticari uçak gördüm. Fakat biz sola, en büyüğünde ALASKA WILD yazan beyaz ve deniz mavisi tabelalı, daha küçük, çelik gri renkli binalara doğru ilerledik.

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

Yirmi dört yıl önce buradaydım. Hatırlamak için çok ufaktım ama buradaydım ve o zamandan beri bu ânı sayısız kez hayal etmiştim.

Fosforlu yelek giyen kısa boylu, tıknaz bir adam elindeki turuncu çubukları gelişigüzel sallayarak Jonah'yı altı uçaklık sıranın sonundaki noktaya yönlendirdi. Önümüzde dört sıra daha vardı. Onların arkasında iki tane daha vardı.

Hepsinin, içinde bulunduğumuz uçaktan daha büyük olduğunu fark ettim.

Sormak istediğim sorular vardı: Bunların *hepsi* babamın uçakları mıydı? Havaalanının hangi bölümündeydik? Bu renkli depo benzeri yapılar topluluğu *aslında* şehrin havaalanı mıydı? Burada kaç kişi çalışıyordu? Ama Jonah'nın beni *herhangi* bir konuda aydınlatmaya niyeti yoktu, bu yüzden dilimi ısırđım. Agnes'a sorabilirdim. Onunla konuşmanın daha keyifli olacağını varsayıyordum.

Ya da tanışmak üzere olduğum babama sorabilirdim. Ani bir işeme dürtüsü çarptı beni.

Jonah motoru kapatır kapatmaz kulaklığını çekip çıkardı, kapıyı açıp şaşırtıcı bir zarafetle dışarı fırladı.

Fakat ben bir süre daha kalıp, yüzümde gezinen ve çalkalanan mideme merhem gibi gelen keskin, serin esintinin tadını çıkardım.

“Hadi gidelim!” diye bağırdı Jonah.

Koltuğumdan kayarken onunla *artık* uğraşmak zorunda kalmayacağımı hatırlattım kendime.

Uçağın kapısında durarak yere olan mesafeyi ölçüp topuklu ayakkabılarımla –çantamı omzumda, şapkamı başımda tutarak– yüzüstü düşmeden ya da bileğimi burkmadan nasıl atlayacağımı bulmaya çalıştım. Gerekli eşyaları almak için bavulumu karıştırırken ayakkabılarımı değiştirmem gerekirdi.

Jonah hiçbir uyarıda bulunmadan devasa elleriyle beni belimden tutup sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi aşağı çekerek şaşkınlıkla çığlık atmama sebep oldu. Beni yere bıraktıktan sonra koltuğumun arkasına sıkıştırılmış naylon çantayı almak için uçağa tekrar girdi. Çöpü kaldırıma atar gibi, çantayı ayağımın dibine pat diye bıraktı ve çanta su birikintisine düştü.

“Al. Şimdi istediğin kadar kusabilirsin.” Plastik poşeti de boş elime tutuşturdu.

Uyuz saçlarına, güneş gözlükleri ve güneş olmamasına rağmen aşağıya doğru çekilmiş beyzbol şapkası tarafından gizlenen yüzüne baktım. Bu çalıları ne zamandır uzatıyordu? *Yıllardır mı?* Her yöne uzanan uzun, tel tel kılları vardı. Eminim hiç makas ya da tarak yüzü görmemişlerdi. *Asla.*

İğrenmiş yüz ifadem, gözlük camlarının yansımalarından bana bakarken annemin bir pilota âşık olmakla ilgili sözleri geldi birden aklıma.

Kahkahayı patlattım. Jonah onun “gökyüzü kovboyu” dediği kişilerden miydi?

Sanki bu adama *âşık* olurmuşum gibi.

Jonah’nın pilot gözlüklerinin altıyla dağınık sakalının üst kısmı arasındaki deri kızardı. “Komik olan ne?” diye sordu temkinle.

“Hiç.” Serin rüzgâr bir anda eserek uzun saç tellerimi çenemin etrafında dalgalandırıp şapkamı başımdan atmakla tehdit etmeye başladı. Saçlarımı yüzümden çekip boğazımı temizledim. Yüzümü ifadesiz tutarak, “Beni buraya getirdiğin için teşekkürler,” dedim kibarca.

Tereddüt etti. Yüzümde gezinen yoğun bakışlarını hissedebiliyordum ve bundan rahatsız olmuşum. “Bana teşekkür etme. Benim fikrim değildi,” diyerek düzgün, güzel, beyaz dişlerini ortaya çıkaran zoraki, samimiyetsiz bir gülümseme yapıştırdı yüzüne.

Oysaki onun *tüm* temel bakım ve hijyen alışkanlıklarını bir kenara bıraktığını düşünmüştüm.

“Merhaba!” diye seslenen bir kadın sesi beni Jonah’nın o mükemmel dişlerine yumruk atma düşüncesinden uzaklaştırdı.

Bize doğru yürüyen minyon kadını görmek için memnuniyetle ona sırtımı döndüm.

Bu Agnes olmalıydı.

Son üç gündür, telefonda konuştuğum sakin ve yumuşak sesli kadının, yani daha fazlası olması gereken şu “arkadaş”ın neye benzediğini hayal ediyordum. Aptalcaydı ama anneme benzediğini sanıyordum.

Oysa Agnes annemin tam zıddıydı.

Bir kere, o kadar küçüktü ki neredeyse çocuk gibi görünüyordu. Özellikle de en az üç beden büyük turuncu güvenlik yeleğinin, bol erkek kotunun ve hantal iş botlarının için-

deyken. Annemin en kötü gününde bile giymeyeceği türden bir kıyafetti. Annemin şık ve kusursuz renklere sahip küt saçlarının aksine Agnes'in hafif griye çalan kuzguni siyah saçları, sanki bir gün canı sıkılmış da aynanın rehberliğine ihtiyaç duymadan eline bir makas almış gibi hayal gücünden yoksun ve kısacık kesilmişti.

Bir diğer şey ise Agnes'in bir Alaska yerlisi olmasıydı.

"Başardın," dedi Agnes, önümde durup yüz hatlarını incelememe fırsat tanıyarak. Güzel yüzü yuvarlaktı, alnındaki ince çizgiler ve düşük gözlerinin köşelerinde belirgin, çizgileri derinleşmiş kaz ayakları yaşlılığını kanıtlıyordu. Tahmin etmem gerekirse kırklı yaşlarının ortalarında olduğunu söyleyebilirdim.

"Başardım."

Kocaman gülümseyerek belirgin yanaklarıyla Çin porseleni rengindeki hafif çarpık ön dişlerini ortaya çıkardı.

Nihayet. Buralarda biri beni gördüğüne gerçekten sevinmiş görünüyor.

"Peki, o..." Bakışlarım Agnes'in birkaç dakika önce çıktığı kapıdan, uyarı yelekleri giymiş yarım düzine işçinin uçaklara kargo yüklediği çevremizdeki diğer binalara doğru kayarken sözlerim kaybolup gitti. Nefesimi tutup yüzlerini incelemeye başladım, içim bir tuhaftı; sanki karnımda sinirli kelebekler dikkat çekmek için birbirleriyle yarışlıyordu, aynı zamanda midem de bulanıyordu.

"Wren'in malzemeleri bırakmak için Rus Misyonu yakınlarındaki bir bölgeye gitmesi gerekti," diye açıklama yaptı, sanki oranın neresi olduğunu biliyormuşum gibi. "Yakında döner."

"Ya," diye kekeledim. Beni karşılamak için burada kalmamış mıydı? "Geleceğimi biliyordu ama, değil mi?"

"Evet, elbette. Çok heyecanlı." O kocaman gülümsemesindeki minik dalgalanma beni şüphelendirmeye yetmişti.

Yirmi dört yıldır görmediği, on iki yıldır konuşmadığı kızının bu gece geleceğini biliyordu. Erzakları bırakması için başka birini bulamaz mıydı, böylece beni karşılamak için burada olamaz mıydı? Kendi gitmek yerine Jonah'ı gönderemez miydi? Ya da Jonah'ın kısa bir süre önce hor-murdanmasına bakılırsa mevcut diğer altı pilottan birini?

Daha da iyisi, uçamayacak kadar hasta olmadığına göre, neden beni almak için Anchorage'a gelmemiştii?

Babam benden kasıtlı olarak mı kaçıyordu?

Burada olmamdan pek de heyecan duymayan başka bir Jonah'yla mı uğraşacaktım?

Duygularım içimde savaşıırken yüz ifademi sakın tutmaya çalıştım. Hayal kırıklığı, elimdeki fotoğrafına gerçek hayattaki versiyonuyla tanışana, sesinin yumuşak, rahat tınısını tekrar duyana kadar saatleri ve dakikaları geri saydığım bir günün ardından kabarmaya başladı. Ancak bu hayal kırıklığı, yıllar önce beni içine çeken, onun için hiçbir zaman öncelik olamayacağımı fark ettiğimde başa çıkma yöntemi olarak kullandığım aynı acı verici kızgınlık dalgasını da beraberinde getirmişti.

Hemen ardından bu değişken duyguların girintilerinde bir yerde, Alaska topraklarında onunla yüzleşmek zorunda kalmadan önce gücümü toplamak için biraz daha zamanım olmasından dolayı bir rahatlama da hissetmiştim.

"Uçuşların nasıldı?" Agnes sanki aniden ağırlaşan ruh hâlimi sezmiş de hafifletmek istermiş gibi sormuştu.

"İyi idi. En azından büyük bir kısmı." Omzumun üzerinden küçümseyen bir bakış fırlattım. Jonah uçakta bir şeylerle uğraşıyor ve görünüşe göre bizi görmezden geliyordu.

Agnes'ın gözleri bakışlarımı takip edip iri yarı pilotu bulduğunda kaşları biraz gerildi. Ama dikkatini hemen bana verip her bir yüz hattımda duraksayarak beni ince-

ledi. “Çok büyümüşsün.” Şaşkınlığımı fark edince hemen ekledi. “Annen her yıl Wren’e okul fotoğrafını gönderirdi. Wren de onları masasındaki çerçeveye koyar ve yenisi geldiğinde değiştirirdi.”

Üniversite mezuniyet fotoğrafım dışında, annemin gönderdiği son okul fotoğrafı sekizinci sınıftaydı, bu demek oluyordu ki Agnes ve babam birbirlerini uzun zamandır tanıyorlardı.

Bu kadınla tanıştıktan birkaç dakika sonra böyle bir soru sormak garip geliyordu fakat kendimi daha fazla tutamadım. “Peki, sen ve babam evli misiniz?” Parmağında yüzük yoktu ama takı takacak bir tipe de benzemiyordu.

“Ben ve Wren mi? *Hayır*. Biz sadece biziz. Bu biraz karışık.” Aşağıya doğru kayan bakışları topuklu ayakkabılarının üzerinden geçerek yıpranmış eşofman çantama indi. “Senin mi?” diye sordu şüpheyle.

Henüz ilişkileri hakkında ondan daha fazla şey öğrenecekmişim gibi görünmüyordu. “*Hayır*. Bavulum Anchorage’da. Uçağa sığmayacaktı. Açıkçası *ben* nasıl sığırdım, ona bile inanamıyorum.” Billy’nin valizlerimi yarın göndereceğini söylediğini anlattım.

Başını iki yana salladı. “Özür dilerim. Ona Cessna’lardan birini almasını söylemiştim.”

Bir dakika. “Jonah bana mevcut tek uçağın şuradaki olduğunu söyledi.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” diye bağırdı Jonah; ancak dikkati panolardan birine yapışmış gibi görünüyordu. Devasa elindeki kalemle panonun üzerinde geziniyor ve bir şeyleri gelişigüzel işaretliyordu.

Yalancı piç kurusuna bakarken ağzım açık kaldı.

Agnes hafifçe iç çekti. “Hadi Calla.” Eğilip naylon çantanın askısını tutarak cüssesinin yarısı kadar olmasına rağmen sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi çantayı omzuna attı.

“Baban gelmeden önce seni yerleştirelim. Eminim annen varıp varmadığını öğrenmek isteyecektir.”

“Evde kablosuz internet var, değil mi?” Telefonumu yukarı kaldırıp salladım. “Çünkü Seattle’dan beri çekmiyor.”

“Geberdin, kesin,” diye söylendi Jonah ağzının içinden ama benim duyabileceğim kadar yüksek sesle söylemişti bu sözleri.

Gözlerimi devirdim.

“Telefonun çekmez. Buralarda sadece GCI* çalışıyor. Ama evet, evden bağlanabilirsin,” dedi Agnes. “Jonah, benim için buradaki işlerle ilgilenir misin?”

Homurdanarak verdiği cevabı, ricayı kabul ettiğine yordum.

Görünüşe göre Agnes da benimle aynı fikirdeydi. Başını ofis binasının uzak tarafına park etmiş küçük bir araç grubuna doğru sallayarak onu takip etmemi işaret etti.

“Bekle! Rica etsem fotoğraf çekebilir misin?”

“Ah... elbette,” dedi Agnes, gözleri şaşkınlıkla irileşmişti.

Telefonumu ona uzattıktan sonra su birikintilerinin arasından geçerek uçağa yaslandım, sol elimi şapkamın tepesine hafifçe bastırarak vücudumu iyi gösterdiğini bildiğim şekilde poz verdim.

“Gülümse!” dedi Agnes.

“Ah, hayır, böyle iyi!” dedim uzaklara, bulutlardan alçalan başka bir uçağa bakarken. Jonah’nın gözlerinin üzerimde olduğunun farkındaydım, kulaklarım yapacağı iğneleyici yorumu yakalamak için dikilmiş durumdaydı.

Neyse ki aklından geçenleri bir kez olsun kendine sakladı.

“Üç poz çektim. Yeterli mi?”

“Mükemmel. Teşekkürler.” Telefonumu alıp Agnes’in

* General Communication Incorporated, Alaska’nın en büyük telekomünikasyon şirketi -ç.n.

peşinden giderken Jonah'nın bakışlarından kaçtım. "Demek burada çalışıyorsun."

Bana sıcak bir şekilde gülümsedi. "On altı yıl olacak."

"Vay be." Babamla Agnes tanıştıklarında ben on yaşındaydım demek ki. Konuştuğumuz son dört yıl boyunca ondan hiç bahsetmemişti. Aralarındaki bu ilişki tüm bu süre boyunca mı yoksa sadece bir kısmında mı "karışık" acaba? "Peki, burada ne iş yapıyorsun?"

"Ne *yapmıyorum* desem daha doğru olur. Uçak uçurmak... Bak, onu yapmıyorum. Ama diğer pek çok şeyle meşgul oluyorum. Sevkiyat, sevkiyat sözleşmeleri, bordro, rezervasyonlar, böyle sıkıcı şeyler işte. Adamlarla da ilgileniyorum. Şu anda... otuz beş pilotumuz var."

Gözlerim büyüdü. "*Gerçekten mi?*"

"Hepsi tam zamanlı değil tabii ve her yere dağılmış durumdalar. Unalakleet'te bir, Kotzebue'de iki adamımız var... Barrow'da da var, yaz sezonu için. Fairbanks'te birkaç tane... her yerde var. Düzinelerce oğlum olması gibi bir şey. Ele avuca sığmaz olabiliyorlar, bazılarını aylarca göremiyorum, özellikle de kuzeydekileri ama onları kendi çocuklarım gibi seviyorum."

"Eminim öyledir." Etten kemikten olmayan birinin bile Jonah'yı nasıl sevebileceği konusu beni aşırıyordu.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki nereye yürüdüğüm dikkat etmiyordum. Sol ayağım derin bir su birikintisine girdi. Soğuk ve çamurlu suyun hem ayak parmaklarıma verdiği şoktan hem de süet iç tabana vereceği zarardan dolayı irkildim. "Az önce yağmur yağdı sanırım."

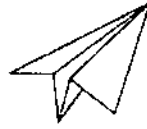
"Buralarda her zaman 'az önce yağmur yağmış' olur." Agnes spor çantasını daha iyi günler görmüş eski siyah bir GMC kamyonetin arkasına attı; kamyonetin yan tarafı hem ezik hem çizikti, tekerlek yuvası ise pas tutmuştu. "Yanında sağlam yağmur botları getirdin umarım."

“Getirdim. Güzel, pahalı kırmızı Hunter botları.” Etkili olması için duraksadım. “Kıyafetlerimin geri kalanıyla birlikte Anchorage’dalar.”

“Eşyalarını yakında buraya getireceğimden emin olabilirsin.” Agnes’in gözleri tekrar uçak sıralarına kaydı. Başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra vazgeçti. “Hadi seni eve götürelim.”

Göz ucuyla bir bakış attım. Jonah, kendinden emin ve rahat hareketlerle hangara doğru yürüyordu. Bana doğru bir kez döndü fakat bir el sallamayı bile çok görerek beni tamamen başından savmış oldu.

İyi ki kurtuldum, çok şükür. Haftanın geri kalanında onunla uğraşmak zorunda kalmazsam, çok mutlu olacaktım.

Babamın evi çok uzak değildi –beş dakika bile değildi– ıssız yollardan geçtik; asfalt yol derin çatlaklarla, toprak yolsa sayısız çukurla doluydu. Geçerken gördüğümüz birkaç ev basit, kullanışlı yapıda, çoğunlukla renkli dış cephelemlerle kaplı modüler evlerdi, hepsi de ahşap ayaklar üzerinde yerden yüksekte duruyordu. Agnes, *permafrost** yüzünden, diye açıklama getirdi.

Tekrar internetim olduğunda sözlükten “permafrost” kelimesine bakmayı aklıma not ettim.

Agnes, kısacık boyuyla ön paneli görmekte zorlandığı için koltuğunu mümkün olduğu kadar öne çekmiş ve dikleşmişti. Bu kadar gergin bir ruh hâlinde olmasaydım, muhtemelen bunu eğlenceli bulurdum.

Ama Agnes’la birlikte olmanın yardımı dokunuyordu. Yüz yüze de telefonda olduğu kadar sakindi, sesi sükû-

* Donmuş toprak –ç.n.

net içinde temel noktalara, yani yaklaşık beş mil doğudaki Bangor “şehri” ve yanındaki Kuskokwim Nehri’ne işaret ediyordu. Yukarıdan gördüğüm kalın, yılan gibi kıvrılan nehirdi bu. Nehrin Bering Denizi’nin ana arteri olduğunu, kuzeye doğru uzandığını, sıcak aylarda mavna ve teknelerle, kışın donduğundaysa araçlarla köyler arasında seyahat edilmesine olanak sağladığını söylüyordu. Görünüşe göre köylere arabayla gitmenin *tek* yolu buydu; çünkü Bangor’u eyaletin geri kalanına bağlayan başka herhangi bir yol yoktu.

Agnes, havanın açık olduğu bir gün uzak mesafeden bile Three Step Dağı’nı görebileceğimi söyledi. Ancak şu anda tek gördüğüm, alçak çalılıklarla çillenmiş, sisli gökyüzüyle kaplanmış, kilometrelerce uzanan düz araziyle uzun, dar araba yolunun sonundaki, bir garaj ve iki küçük malzeme kulübesiyle çevrili, sessiz, yosun yeşili modüler bir evdi.

Agnes motoru durdurarak, “İşte geldik,” diye mırıldandı.

Babamın evi. Hayatımın ilk iki yılını geçirdiğim yer burasıydı.

Hiçbirini hatırlamıyor olsam da bu anla ilgili her şey gerçeküstü geliyordu.

Kamyonetten indikten sonra Agnes’ı gıcırdayan ahşap merdivenlerden yukarı doğru takip edip tek kanatlı kapıdan geçerken derin bir nefes aldım, anahtarını kullanma zahmetine girmedişinin hayal meyal farkındaydım. Kapı çoktan açılmıştı.

Olduğum yerde durdum ve yeşilbaş ördek ordusunu gördüğümde gözlerim şokla açıldı. İğrenç duvar kâğıdı, mutfak duvarının her bir santimetrekaresini kaplıyordu. Hiçbir şekilde büyük bir mutfak değildi, bu da burayı daha da basık hâle getiriyordu.

Her ne kadar korkunç da olsa içimden gelen ani kıkırdama isteğini bastırdım. Annemin bahsettiği şey bu *olsa*

gerekti. Ona haklı olduğunu, babamı gerçekten tanıdığını söylemek için sabırsızlanıyordum.

Agnes kamyonun anahtarlarını tezgâhın üzerine fırlattı. “Wren sabah çıkmadan önce bunları açmayı hep unutuyor.” Parmak uçlarına uzanarak lavabonun üstündeki pencerenin panjuruna bağlı kordonu çekti, böylece kasvetli gün ışığı altın rengindeki meşe dolapları, krem rengi laminat tezgâhı ve her köşesi küçük bordo üçgenlerle kaplı karelerden oluşan vinil yer döşemesini aydınlattı. Bana büyükannem ve büyükbabamın bodrum katındaki döşemeyi hatırlatmıştı.

Lavabonun üzerindeki küçük pencere, kapıdaki bir diğer pencere ve yukarıdaki tek ampullü aydınlatma armatürüyle içerisi oldukça loştu. Buranın o uzun kışlar boyunca ne kadar bunaltıcı olacağını ancak hayal edebilirdim. “Hava ne zaman kararıyor ki?” diye sordum, ısınmaktan çok rahatlamak için kollarımı göğsümde kavuşturarak.

“Yılın bu zamanında mı? Güneş gece yarısından hemen önce batar, dördü çeyrek gece de doğar ama şu anda geceleri pek *karanlık* olmuyor. Kışın olduğu gibi olmuyor en azından.”

Gözlerim büyüdü. Günlerin uzun olduğunu biliyordum ama güneş gece yarısında mı batıyordu?

“Odandaki karartma perdelerini değiştirdim. Eskileri yırtık pırtıktı. Onları kesinlikle çekmek isteyeceksin. Tabii baban gibi gün ışığında uyumayı sorun etmiyorsan.” Agnes buzdolabına doğru ilerledi. “Acıkmış olmalısın. İçinde ne varsa al...” Birkaç çeşni ve birkaç içecek dışında yiyecek bulunmayan rafları göstermek için kapağı açtığında alnı kırıştı. “Market alışverişine gideceğine söz vermişti,” diye mırıldandı ağzının içinden, duymamı istemediğini düşündürecek kadar sessizdi. Süt kutusunu açıp koklamak için kaldırıncı burnu kırıştı. “Yerinde olsam bunu içmezdim.”

“Sorun değil. Zaten süt içemem. Alerjim var.” Beş yaşındayken teşhis konmuştu. Babamın hatırlamadığından emin olduğum bir şeydi bu.

Buzdolabını iterek kapattı. “Eminim senin neyi sevdiğini görmek için beklemiştir.” Bana zoraki bir gülümsemeyle baktı. “Meyer’in dükkânı sekiz buçukta açılıyor. İlk iş seni oraya götürecektir.”

Aç olmamam iyiye işaretti o zaman.

Yine de babamın beni gerçekten burada isteyip istemediğini merak etmeden duramıyordum. Kızı geldiğinde ona yedirip içirmek için evde bulundurmak üzere birkaç temel gıda maddesi, tabii *eğer* yeterince önemsiyorsa, alabilirdi kesinlikle.

“Ona geleceğimi tam olarak ne zaman söyledin?”

Agnes tezgâhın üzerinde duran posta yığınınına uzanıp yavaşça karıştırırken gözleri etiketlere takılmıştı, tereddüt ediyordu. “Dün gece.”

Cuma günü e-posta alışverişimizi düşündüm, ona uçak biletini –faturayı ödediğin için teşekkür ederim, Simon– ayırttığımı yazmıştım. O da babamın geleceğim için çok mutlu olduğunu yazmıştı.

Bu açıkça bir yalandı.

Neden cuma günü, e-postamı aldıktan hemen sonra ona söylememişti? Neden bir gün daha beklemişti? Babamın “çok mutlu” olmaktan başka bir şey yapmasını mı bekliyordu? Ona söylediğinde babam ne demişti? Bu duvarlar arasında benim gelişimle ilgili hangi sözler, hangi tonda sarf edilmişti?

Açılmamış mektupları bir kenara bırakan Agnes, kapının yanındaki sehpanın en üst rafında duran fesleğen bitkisinin kurumuş yapraklarını toplamaya koyuldu. “Rahatına bak Calla. Baban birazdan döner.”

“Elbette.” Bakışlarım evin içinde gezindi. Şu anda kendimi *hiç* de rahat hissetmiyordum. Mutfakta gerekli tüm ihtiyaçlar vardı kesinlikle; basit beyaz bir ocak, buzdolabı, yıllarca kullanılmaktan bolca ezilip çizilmiş basit, yuvarlak ahşap yemek masası takımı, üzerinde geniş, düz manzaraya bakan bir pencerenin bulunduğu yıpranmış, paslanmaz çelik bir lavabo. Yine de burayla ilgili hiçbir şey samimi görünmüyordu. Toronto’daki rüya gibi cumbalı penceresi, yanında uzanan minderli pencere koltuğu, soğuk bir kış gününde bir kitap ve sıcak bir çikolatayla kıvrılmak için davetkâr köşesi olan geniş ve aydınlık mutfağımıza benzemiyordu.

Fakat belki de rahatsızlığımın dekorla hiçbir ilgisi yoktu. Babamı görmekten duyduğum heyecanın, burada istenmediğime dair artan korku tarafından hızla bastırıldığı gerçeğine dayanıyordu.

Nefes aldım. Havaya odun sobasından yayılan yanık odun ve kül kokusu sinmişti. Sigara kokusu olmadığını fark etmiştim. “Sigarayı bıraktı, değil mi?”

“Üzerinde çalışıyor. Gel bakalım. Sana odanı göstereyim.” Agnes beni mutfaktan çıkarıp uzun, dar bir oturma odasına götürdü. En azından evin bu tarafında yeşilbaş ördekler yoktu ama aynı zamanda herhangi bir kişilikten de yoksundu. Bu oda da tepeden parlayan ışığa rağmen aynı derecede loştu. Duvarlar beyazdı, birkaç parça sıradan, karlı manzara resmi vardı. Eski püskü halı yulaf ezmesi rengeydi, eşiğin uzak köşesindeki bej fayansın üstüne konmuş, basit siyah odun sobasına giden yıpranmış bir yol gibi görünüyordu.

“Baban çalışmadığı zaman onu burada bulabilirsin. Burada ya da dışarıda.” Elini mutfaktakinden daha büyük; yine de bu büyüklükte bir oda için çok küçük olan pencerenin diğer tarafındaki perdeli verandaya doğru uzattı.

Ahşap sehpanın üzerinde yığın hâlinde duran birkaç katlanmış gazete dışında, oda pek kullanılıyor gibi görünmüyordu. Her zaman olduğu gibi, Alaska Wild'ın önceliği olduğu açıktı.

Ama orada, altın sarısı-siyah-yeşil dokuma kanepenin en ucundaki yan sehpanın üzerinde şu meşhur dama tahtası duruyordu. O uzun zaman önceki tahta bu muydu acaba?

Agnes'in gözlerini üzerimde hissettim. "Çok... hoşmuş," dedim.

"Sen de Wren kadar kötü bir yalancısın," dedi gülümseyerek. "Ona sürekli buranın tazelenmeye ihtiyacı olduğunu söylüyorum hatta televizyonda oynayan şu ev tadilatı programlarından birkaçını onun için açık bıraktım," eliyle köşede, odun sobasıyla taba rengi televizyon koltuğunun karşısında duran küçük düz ekrana işaret ederek, "ama bunu dert edecek kadar etrafta olmadığını söyleyip duruyor." Sesi düşüp bakışları sandalyeye sabitlenince daimî gibi görünen gülümsemesi kaybolmaya başladı.

Niye kendisi yapmıyordu o zaman? Babam ona izin vermez miydi ki? "Önümüzdeki haftalarda evde daha çok vakit geçirecek, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle."

Artık babamın kanser teşhisi konusunun etrafında dans etmenin bir anlamı yoktu. "Ne kadar kötü, Agnes?"

Başını iki yana salladı. "O kâğıt parçası anlayamadığım tıbbi gevezeliklerle doluydu."

"Ama sana doktorların ne dediğini söyledi, değil mi?"

"Kim, Wren mi?" dedi hafifçe homurdanarak. "Sonunda onu birini görmeye ikna ettiğimde korkunç bir bronşit yüzünden haftalardır hastaydı. Doktor röntgen çekmeye karar verdi ve tümörü bu şekilde buldular. Yine de kimseye söylemedi. Sadece antibiyotiklerini aldı, ben de iyileştiğini

düşündüm. Sonra gizli bir biyopsi ve daha fazla test için Anchorage'a uçmuş." Sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordum. "Ondan öğrenebildiğim tek şey akciğer kanseri olduğu, doktorlarınsa kemoterapi ve radyoterapi önerdiği."

"O zaman bir tedavi planları var demek ki." Bugünkü aktarmalı uçuşlarımı beklerken Kanada Kanser Derneği'nin internet sitesinde biraz zaman geçirmiş, akciğer kanseri türleri, evreleri ve tedavi seçenekleri hakkında bilgi edinmiştim. İncelenmesi gereken çok şey vardı, anlaşılması da zordu. Tek çıkarabildiğim, tedavinin çok önemli olduğu ve tüm kanserler arasında en düşük hayatta kalma oranlarının bu kanserde olduğuydu.

"O evrakı görebilseydim, belki Google'da aratabilirdim."

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Onunla yüzleştiğimde elimden aldı. Kimseye söylememem için bana söz verdirdi."

Agnes beni arayarak belli ki bu sözü bozmuştu.

Hayal kırıklığım artmaya başladı. "Doktorlar tedaviye ne zaman başlamak istiyor?"

"Önümüzdeki hafta. Bunun için Anchorage'daki kanser kliniğine gitmesi gerekiyor, en yakını orası. Jonah onu uçakla götürüp getireceğini söyledi, böylece izin günlerinde evdeyken içi rahat edecek."

Jonah'nın, babam için Anchorage'a uçmaya benim için uçmaktan çok daha istekli olması en azından iyi bir şeydi.

Bakışlarım şu soğuk oturma odasında gezindi. "Peki, neden o yokken burayı yeniden dekore etmiyorsun?" Biraz renkli boya, yeni sanat eserleri, birkaç lamba. Bu noktada her dokunuş bir gelişme olurdu.

Gözleri keyifle parlamaya başlamıştı. "Wren'in evine öylece gelip mutfaktaki o iğrenç duvar kağıdını yırtayım mı öyleyse?"

Sözleri beni gafil avladı. "Yani burada yaşamıyor musun?"

“Ben mi? Hayır. Yolun karşısındaki küçük beyaz evde yaşıyorum ben. Gelirken oradan geçmiştik.”

“Ya...” Bir araya getirmeye başladığım yapboz parçaları –babamın hayatına dair anlayışım– aniden yerine oturmadi. “O zaman komşusu *musun?*”

“On üç yıldır. Evin sahibi, baban. Ben ondan kiraladım.”

Komşuydular. İş arkadaşıydılar. Arkadaştılar. Aynı zamanda *ilişkileri karıştı*.

Bu yeni bilgiyi sindirirken onu dar koridorda takip ettim. “Hâlâ bunu yapman gerektiğini düşünüyorum. Simon kongre için şehir dışındayken annem bir hafta sonu onun kitaplıklarını boyamıştı.” Simon annemle tanışmadan önce o altuni meşe özel üniteler için küçük bir servet ödemişti. Annemse altuni meşeden *nefret ederdi*.

Kapıdan girince yenilenip değiştirilmiş yumuşak beyaz olanları gördüğünde yüzündeki kanın çekilişini izlediğimi hatırlıyordum.

Eninde sonunda atlatmıştı.

“Evet, şey... Ben Susan değilim.” Agnes derin anlamlar taşıyan bir ağırlıkla iç geçirdi. Beni köşede, kireçli duvarları ve odanın ortasında sallanan pembe kristal avizesi olan küçük bir yatak odasına götürdü. “Buraya doldurduğu tüm o kutuları görmeliydin. Onları taşımak dün bütün günümü aldı.”

Agnes ve babamın değil de Agnes’in bütün gününü aldığını kenara not ettim.

Küçük pencerenin köşesine sıkıştırılmış metal çerçeveli bir ikiz yatak, yanında ahşap bir mutfak sandalyesi ve karşı tarafta üç çekmeceli basit beyaz bir sandık dışında odada hiçbir şey yoktu. Hemen yanımdaki duvarda panjurlu kapısı olan dar bir dolap bulunuyordu. Tadilattan önce Toronto’daki evimizde de bu tür eski moda katlanır kapılar vardı.

Odada biraz daha ilerleyene kadar duvarların düz beyaz olmadığını, çeşitli boyutlarda soluk pembe kalla zambaklarıyla süslendiğini fark edemedim.

Sonunda kafama dank etti. “Burası benim odamdı.” Annem bir keresinde bana doğmamı beklerken o uzun ve karanlık ayları, çocuk odamın duvarlarına adaşım olan çiçeğin resmini yaparak geçirdiğini söylemişti. Onun için tamamen yeni bir hobi olduğunu, can sıkıntısından ve canlısını yetiştiremediği gerçeğinden ilham aldığını da eklemişti. Ya da bu konuyla ilgili herhangi bir şeyden. Sonuç olarak bebeğini bir doktorun doğurmasını garanti altına almak istediğinden, o zamanlar gerekli olanı yapıp doğum tarihim bir aile dostunun evinde bekleyerek, Anchorage’a gidene kadar aklının başında kalmasını sağlamıştı.

Yeteneği yıllar içinde büyük ölçüde gelişmişti. Arada sırada da olsa hâlâ, genellikle kışın, evimizin etrafındaki bahçeler uykudayken ve çiçekçilik işinin günlük eziyetinden sessiz bir kaçış ararken resim yapardı. Üçüncü katın ön yarısını kaplayan “stüdyosu” benim yatak odamın tam karşısındaydı. Oda aydınlık ve ferahtı. Yakut kırmızısı laleler ve pembe uçlu taç yapraklarıyla dolu canlı şakayıklardan oluşan tuvallerle dekore edilmişti, hepsi de kendi elleriyle yapılmıştı. Eserlerinden bazıları şimdi yerel restoran ve mağazaların duvarlarını süslüyordu. Altlarında satış fiyatını belirten küçük bir tabela da bulunuyordu. Ancak artık atölyesine eskisi kadar sık gitmez olmuştu, gün boyu gerçek çiçeklerle uğraşırken çiçek resmi yapmaya ihtiyacı olmadığını iddia ediyordu.

Ama yirmi altı yıl önce, pek çok şey için affedici olmayan bu topraklarda, burası onun bahçesiydi.

Ve babam bunca yıl bu bahçeyi korumuştur.

Agnes düşünceli bir şekilde bana bakıyordu. “Hoşuna gider diye düşünmüştüm.”

“Hoşuma gitti. Mükemmel. Teşekkür ederim.” Çantamı yere bıraktım.

“Geceleri hava serin olur, o yüzden seni sıcak tutacak bir sürü battaniye koydum.” Agnes yatağımın ayak ucundaki renkli ve çeşitli şekillerde katlanmış battaniye yığınının işaret ettikten sonra bir şey arıyormuş gibi etrafa bakmaya başladı. “Sanırım hepsi bu kadar. Başka bir şey yoksa tabii?”

Telefonumu yukarı kaldırdım. “Kablosuz internet şifresi?”

“Evet. Şifreyi bulayım. Yıkanmak istersen banyo sol tarafta. Babanın kendi odasında banyosu var. Burası tamamen senin.”

Yorgun bir iç çekişle –babamla buluşma beklentisinin verdiği adrenalinle koşturuyor olmasaydım, muhtemelen o yatağa burun üstü bırakırdım kendimi– naylon eşofman çantasının fermuarını açtım. İçini boşaltmaya başlayınca ne kadar az giysi sığdırabildiğimi ve çoğunun nasıl da nemli olduğunu hayal kırıklığıyla fark ettim.

“Kahretsin!” Parmak uçlarımla dokunduğum siyah kot pantolonum soğuk ve ıslaktı. Kazağım, koşu takımım ve çantanın sağ tarafına aceleyle tıktırdığım diğer iki gömlek de öyle. Jonah’nın çamurlu su birikintisine gelişigüzel attığı taraf yani. Öfkemi dizginlemek için dişlerimi sıkarak dolaptan küçük bir sepet çıkarıp her şeyi içine attım.

“Buldum.” Agnes güdük parmaklarının arasında bir kâğıt parçası tutuyordu. Tırnaklarında oje yoktu ve dibine kadar yenmişti.

“Harika. Teşekkürler. Çamaşırlarımı nerede yıkayabilirim? Jonah sağ olsun, kıyafetlerim ıslak.” Sesimdeki öfkeyi gizleme zahmetine girmedim.

Hafifçe ofladıktan sonra sepete uzandı. “Jonah birkaç yıl önce babasını kanserden kaybetti. Bu yüzden Wren’in kanser haberiyle başa çıkmakta zorlanıyor. Sanırım bugün en büyük darbeyi sen aldın.”

“Öyleyse... *biliyor.*”

Başını salladı. “Wren henüz ona söylemek istememişti ama Jonah tamamen farkında. Bugün erken saatlerde benden paçayı kurtardı. Her neyse, seni biraz zorladıysa kusura bakma.”

Jonah’nın kışına sürünerek giren ve onu böyle kötü bir ruh hâline sokan şey *bu* muydu? Eğer öyleyse bile kabul edilebilir olmaktan yine de uzaktı; ama zaten ona sempati duymak için çok derine inmeme gerek yoktu.

Yalnız, onun da bana en azından bir parça sempati duyması gerekmez miydi?

“Makineler mutfağın dışında. Gel, sana göstereyim.” Yavaşladı; sayısız saç ürününü, fırçayı ve çantanın yarısını yiyip bitiren ve şimdi de çekmecenin üstünü kaplayan güzel kozmetik kutularını incelerken koyu renk gözleri açılmıştı. “Bunların *hepsini* her gün kullanıyor musun?”

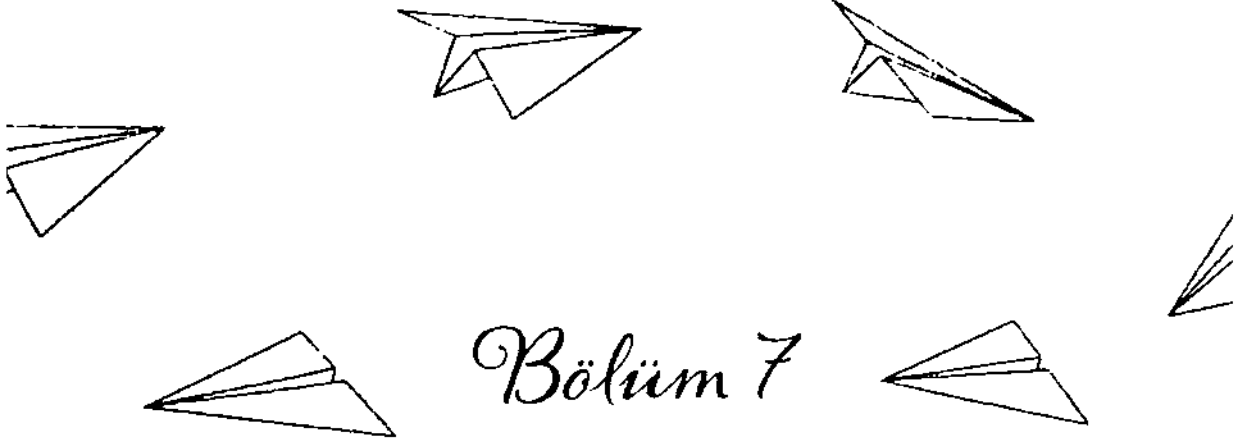
“Hemen hemen... evet.” Evdeki odamda bunun iki katı vardı, yanımda sadece temel ürünleri getirmiştım.

Başını iki yana sallayıp, “Hangisiyle başlanır, onu bile bilmiyorum ben,” diye mırıldandı.

Dışarıda bir yerde araba kapısı çarptı. Agnes sese doğru dönerek dinlemek için duraksadı. Birkaç dakika sonra, güçlü ayak sesleri ön kapıya çıkan ahşap basamaklara indi.

Derin, keskin bir nefes alan Agnes’tan sesini ahizede duyduğumdan beri ilk kez gerginlik yayıldığını hissediyordum. Yine de gülümsüyordu.

“Baban geldi.”

Geride durup, sağ kalçasında dengede tuttuğu çamaşır sepetiyle koridorda sakin ve rahat adımlarla yürüyen Agnes'in zayıf bedenini izledim.

Yaşadığım durumla ilgili sakin ya da rahat olunacak hiçbir şey yoktu.

Midem heyecanla kasılıyor, beklenti ve korkunun garip bir karışımıyla yanıyordu. Wren Fletcher'in küçük bir çocukken hayal ettiğim, küçük ellerimin arasında sıkıca kavradığım fotoğrafındaki hâlini mi görecektim? Uçak uçurmakla geçen uzun bir günün ardından, beni kucağına alıp havaya fırlatan sessiz ama nazik bir adam mıydı? Yoksa kalbimi kırdıktan sonra dönüştüğü hâliyle mi karşılaşacaktım? *Gerçek hâliyle*. Beni tanımak için hiç çaba sarf etmemiş olan hâliyle.

"Ee? Nasıl gitti?" Agnes sırtı bana dönük, mutfığa açılan duvara yaslanmıştı. Sanki bu da sıradan bir günmüş gibi davranıyordu.

"Malzemelerini aldılar," diye cevap verdi kalın bir erkek sesi, biraz da çatallıydı.

İçimde garip bir dejavu hissi baş gösterdi. Bu sesin, bu sözleri söylediğini daha önce de duymuştum. Yıllar önce, binlerce kilometrelik kablo boyunca taşınan bir alıcıdan duymuştum, ara sıra statik ve yankıyla renkleniyordu. Muhtemelen ona o gün ne yaptığını sormuştum.

“Peki, ya geyik?”

Hafif bir kıkırdamayla cevap verdiğinde duyduğum ses tüylerimi diken diken etti çünkü o ses de tanıdık gelmişti. “Sonunda onları kum setinden doğuya doğru kovaladılar. Gerçi çok uzun sürdü. Neredeyse geri dönmek zorunda kalacaktım.”

Sessizlik bir... iki... üç kalp atışı kadar sürdü. Sonra... “Ee?”

Çok ağır anlam taşıyan bir karşılıktı bu.

“Odasında, yerleşmeye çalışıyor. Jonah epey sıkıntı çıkarmış.”

Tekrar kıkırdadı. “Ne zaman çıkarmıyor ki?”

Eğer babam beni Alaska’ya getirdiği için Agnes’a kızgınsa, bunu iyi saklıyordu.

“Pekâlâ... Seni bırakayım da gidip bir merhaba de.” Agnes mutfağa doğru gözden kayboldu.

Kalbim hızla çarparken zeminin gıcırtısını ve yaklaşan botların ayak seslerini dinleyerek nefesimi tuttum.

Sonra birden kendimi babamla yüz yüze buldum.

Evde kazaklarımın altına sıkıştırdığım o yırtık pırtık fotoğraftakinden çok daha yaşlıydı; ama sanki çerçeveden çıkıp gerçek hayata adım atmışa benziyordu. Dalgalı saçları 1970’lerden kalma gibi hâlâ biraz fazla uzundu fakat kahverenginin yerini çoğunlukla gri almıştı. Eskiden gergin ve pürüzsüz olan cildinde yaşla birlikte derin çizgiler ve kırışıklıklar oluşmuştu. Aynı kıyafeti giyiyordu: Kot pantolon, yürüyüş botları ve tek kat ekose gömlek.

Sağlıklı... görünüyordu. Kendimi Bayan Hagler’ın erkek versiyonuna hazırladığımı ancak şimdi anlıyordum; kırılgan ve kambur bir vücut, kül rengi bir ten ve göğsünü titreten bir öksürük. Ancak ona bakınca akciğer kanseri olduğunu asla anlayamazdınız.

Aramızda on adımlık bir mesafe vardı, ikimiz de bu mesafeyi kapatmak için harekete geçmeye hazır görünmüyorduk.

“Merhaba...” dedim bocalayarak. On dört yaşımdan beri ona “baba” dememiştim. Birden kendimi garip hissettim. Rahatsızlığımı bastırdım. “Merhaba.”

“Merhaba, Calla.” Göğsü derin bir nefesle inip kalktı. “Tanrım, ne kadar da büyümüşsün öyle.”

Beni en son görüşünden, yani yirmi dört yıldan beri mi? Evet, büyüdüğümü umuyorum.

Ama şu anda kendimi yirmi altı yaşında bir kadın gibi hissetmiyordum. Şu anda, güvensizlik ve şüpheyle dolup taşan, *bu* adamın –aramızdaki son mesafeyi kapatmak için kılını bile kıpırdatmayan bu adamın– hayatımda *olmamak* adına bilinçli bir karar verdiğini kabullenmiş on dört yaşında, kızgın ve incinmiş bir kız gibi hissediyordum.

Ellerimi nereye koyacağımı bilemiyordum ama onlarla *bir şeyler* yapma dürtüsü hissediyordum. Sonunda ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum, sonra yarıya kadar dışarı çıkardım, ardından tamamen dışarı çıkarıp yumruk yaptım. Sonra da kollarımı göğsümde kavuşturup ellerimi koltuk altlarıma sıkıştırdım.

Babam boğazını temizleyerek, “Uçuşların nasıldı?” diye sordu.

“İyi idi.”

“Güzel.”

Arka plandan gelen metal kapı ve telefon tuş sesi bana Agnes’in hâlâ burada olduğunu hatırlattı.

“Aç mısın? Alışverişe gitme şansım olmadı-”

“Hayır. Sorun değil. Seattle’da yemek yemiştin.”

Yavaşça başını sallarken bakışları ayaklarımızın altındaki yıpranmış halıda geziniyordu. “Annen nasıl?”

“Harika.” Üçüncü kadeh şarabını içtiğine, benden haber beklerken sandalyesinde oturan Simon’ın etrafında daireler çizerek onu delirttiğine şüphe yoktu. Tereddüde düştüm. “Haberlere çok şaşırdı.” Daha fazla detaylandırmaya gerek olduğunu sanmıyordum.

“Evet, şey... olan oldu.” Paltosunun cebine uzanıp bir paket sigara çıkardı. “O zaman müsaade edeyim de odana yerleş. Sabah görüşürüz.” Arkasını dönüp öylece gitti, mutfak kapısı gürültülü bir inilti çıkararak çıkışına işaret etti.

Onun durduğu boşluğa bakakaldım.

Sabah görüşürüz mü?

Dört uçak, beş bin beş yüz kilometre ve *yirmi dört yıl* sonra babamdan aldığım tek şey iki dakikalık kibar bir konuşmanın yanında, bir “sabah görüşürüz” müydü?

Hayal kırıklığı beni ele geçirmekle tehdit ediyordu.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissederek şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda Agnes’ı gördüm; karanlık, endişeli bakışları beni inceliyordu. “İyi misin?”

Duygularımı bastırdım. “İyiyim.” Titrek sesim beni ele veriyordu.

“Wren kendini ifade etmekte pek iyi değildir. Bu onun için çok fazlaydı.”

Nefes nefese bir kahkaha attım ama tek hissettiğim ağlama isteği idi.

“*Onun için mi?*” Peki, ya *benim için?*

Bana sempatik bir şekilde gülümsedi, hiç yoktan iyiydi. “Giysilerini senin için kurutucuya götüreyim. Sen git ve biraz uyu. Yarın daha iyi olacak.”

Azat edildiğime memnundum. Yatak odama girip kapıyı arkamdan iterek kapatırken içimde gittikçe büyüyen, bura-ya gelmekle korkunç bir hata yaptığımı söyleyen o dikenli duyguyla savaşıyordum.

Telefonumun kablosuz internete bağlandığı âni hemen fark ettim çünkü pcş peşe civıltılar gelmeye başlamıştı, hepsi de annemden gelen kısa mesajlardı.

Anchorage'a vardın mı?

Babana gittiğinde bana haber ver.

Daha varmadın mı?

Tamam, uçuşlarını kontrol ettim ve Seattle'dan Anchorage'a bir gecikme olduğunu gördüm. Mümkün olduğunca çabuk beni ara.

Alaska Wild'ı aradım, 15 dakika önce indiğinizi söylediler. Babanın evine ulaşabildin mi?

Başparmaklarım ekranın üzerinde duraksadı, ne söyleyeceğime karar vermeye çalıştım. Ona dürüst bir özet geçersen, aramakta ısrar edecekti ve henüz ne onunla ne de Simon'la bu feci buluşmayı inceleyecek enerjim yoktu.

Geldim. Küçük uçaklar konusunda haklıymışsın. Çok yorgunum. Seni yarın ararım.

İlk iş olarak, tamam mı? Seni seviyoruz! Bol bol fotoğraf çekmeyi unutma!

Kıyafetlerimi çabucak pijamalarım ile –neyse ki ıslanmayan birkaç kıyafetten biri de pijamalarımdaydı– değiştirip elimi yüzümü yıkamak için banyoya girdim. Babam ve Agnes hiçbir yerde yoktular, bu da bana dışarıda konuştuklarını düşündürdü. Kendimi bir kez daha yatak odama kapatarak, perdeyi çekip karanlık düşüncelerimi dağıtmak umuduyla telefonumla birlikte battaniyenin altına girdim.

Agnes'in daha önce çektiği fotoğrafları açtım. O şeyin içindeki uçuş ne kadar korkunç geçmiş olursa olsun, birlik-

te iyi poz vermiştik, uçağın neşe saçan renkleri o kasvetli fonda özellikle çarpıcı görünüyordu.

Tek kusur fotoğraf karesinin içinde duran pislik herifti.

Elinde not defteriyle sırtı kameraya dönük duran Jonah'nın, yüzünü saran kürke rağmen beni izlediğini belli etmemek için başını çevirdiği anlaşıyordu. Oradaki başka bir adam olsaydı, bu resim farklı bir hikâyeye anlatıyor olabilirdi, mesela oradaki kadına çekilen bir adamın romantik hikâyesini anlatabilirdi pekâlâ.

Ama buradaki durum öyle değildi.

Çeşitli fotoğraf düzenleme araçları kullanarak resimle oynadım, kııptım, ince ayar yaptım, filtreledim, ta ki Instagram için kızgın orman pilotu olmadan çarpıcı bir fotoğraf elde edene kadar.

Ama başparmaklarım klavyenin üzerinde kalakaldı, uygun bir başlık bulamıyordum. Diana'nın sesi kafamın içinde vaaz veriyordu. *Neşeli ve ilham verici ol! Komiklik için bonus puan!*

Şu anda bunların tam tersi hissediyordum kendimi.

Ben başlık yazmakta hep zorlanırdım. Diana öyle değildi. Zaten yazılarının çoğu ona benzemezdi. En azından en iyi arkadaşım Diana'ya, demek istediğim şirketindeki avukatlardan yakınırken ağzına beşer tane tatlı patates kızartması tıktırılan o kıza benzemezdi.

Bugünle ilgili herhangi bir şeyi nasıl neşeli ya da ilham verici yapabilirdim ki? Nasıl yalan söylemeliydim?

Yüzeysel tutarak, işte böyle yalan söylemeliydim. Basit, hafif ve mutlu.

Aklıma gelen ilk şeyi hızlıca yazdım: “Şehir kızı, Alaska'nın vahşi doğasında. Hayatımı seviyorum!” Diana'nın bir başka altın kuralını yerine getirip bir sürü etiket ekleyerek “yayınla” tuşuna bastım.

Bir yandan da büyüyen gerçekliğimin getirdiği endişe yüzünden dudağımı ısırdım, Agnes o telefon görüşmesini hiç yapmamış olsaydı *herkes* daha mutlu olurdu.

Her gece kullandığım beyaz gürültü uygulamasının huzurlu sesiyle kıyıya ritmik şekilde vuran yumuşak okyanus dalgalarına uyandım.

Bir anlığına işsiz ve bekâr olduğumu unutmuştum. Ve tabii ağır hasta olabilecek ama *yine de* beni burada istemeyen bir babayla buluşmaya Alaska'ya geldiğimi de.

Uyku maskesini yüzümden çekerek gözlerimi ışığa alıştırmaya çalışırken perdelerin kenarından sızan gün ışığının soluk parıltısına odaklandım. Dün geçirdiğim uzun ve yorucu seyahat gününden sonra kaslarım yorgunluktan ağrıyordu. Belki de bu yatak yüzündendi. Evdeki yatağım iki kişilik yataklardandı –yanlara doğru yayılabileceğim ve asla bir uzvumun kenarından sarkmayacağı kadar büyüktü– ve vücuduma uyum sağlaması için hafızalı süngerle kaplıydı. Kendi yatağıma kıyasla bu, bir Kurtuluş Ordusu karyolasının tüm özelliklerine sahipti. Yastık da pek iyi değildi, yüzüme sert ve pütürlü geliyordu.

Dün gece pes etmeden önce yumuşatmaya çalışmak için düzinelerce kez yumruklamıştım herhâlde.

Yanımdaki küçük tahta sandalyeyi parmaklarım telefonumu kavrayana kadar yanımdaki elimle yokladıktan sonra inledim. Saat daha sabahın altısı bile değildi ve ben uyanıktım. Şaşırmamam lazımdı aslında, biyolojik saatim sabahın onu olduğunu düşünüyordu.

Ayrıca annemin üç mesaj daha göndermesine de şaşırmamalıyım.

Uyandın mı?

Baban nasıl? Yeterince iyi görünüyor mu?

Uyandığında bana haber ver!

Aramayı da denemişti.

Susan Barlow'un sorgusuyla başa çıkmaya henüz hazır değildim. Ona ne söyleyebilirdim ki? Sağlıklı görünüyor, onunla tanışmam kısa sürdü, garipti ve ne halt etmeye geldim, bilmiyorum mu diyecektim?

İki mesaj da Simon'dan gelmişti.

Annene karşı sabırlı ol.

Unutma, sen baban için bir yabancısın, o da senin için bir yabancı.

"Deme ya, Simon," diye söylendim. Sözlerinin arkasında daha derin bir anlam olduğuna emindim. Her zaman öyle olurdu. Şu anda konuşmam gereken kişi Simon'dı. Onun psikiyatrik moral konuşmalarından birine çok ihtiyacım vardı. Ama sabahtan beri gerçek hastalarla uğraşıyor olacağından da emindim, o yüzden benim sorunlarım beklemek zorundaydı.

Bu kadar erken kalkmanın iyi bir yanı varsa o da eve telefon açmadan önce kendime birkaç saat kazandırmış olmamdı. Instagram'ımı açtığımda çalı uçağı paylaşımımın her zamankinden daha fazla "beğenildiğini" ve bir düzine yeni takipçim olduğunu görerek memnuniyetle iç geçirdim. Diana'nın emojiler ve ünlem işaretleriyle dolu bir yorum bırakacağına güvenim her zaman tamdı, arkadaşlarımdan ve birkaç düzenli takipçimden olağan yorumlar da gelmişti; "Kıyafetine bayıldım!", "Güzel poz!", "Çok güzelsin!", "Bu şapkadan bende de var!" Ama birkaç tane daha vardı. Alaska'da olduğum için ne kadar şanslı olduğumu, ne kadar maceraperest olduğumu ve hep gitmek istediklerini söyleyen insanların yorumlarıydı bunlar.

Bu insanlar –yabancılar– güzel, iyi giyimli, hayatı ku-

caklayan bir kız görüyorlardı. Hiçbiri *gerçek* hikâyeyi, neden burada olduğumu, neden şimdiden eve dönmeyi düşündüğümü bilmiyordu. Yalnızlığımı ya da midemdeki düğümü hissedemiyorlardı. Sanırım sosyal medyanın büyüydü bu. Ama illüzyonun arkasına saklanmanın tuhaf bir rahatlığı da vardı. Turuncu-sarı oyuncak uçağın yanında duran hâlime yeterince uzun süre bakarsam, coşkulu başlığı tekrar tekrar okursam, belki ben de sıkığım palavralara inanmaya başlardım.

Birkaç dakikamı temel insani ihtiyaçlar galip gelene kadar insanlara cevap vermeye harcadım.

Üzerimdeki ağır battaniyeyi atarak yataktan kalktıktan sonra dün giydiğim kıyafeti hızla değiştirdim, serin hava yüzünden tüylerim diken diken olmuştu. Boğucu yaz sıcağına ve evdeki havalandırma deliklerinde dolaşan bayat havaya kıyasla ferahlatıcıydı.

Yatak odamın kapısını açar açmaz taze demlenmiş kahvenin kokusu duyularımla alay etmeye başladı. Temiz giysilerimin katlanmış olduğu sepeti ayaklarımın dibinde bulduğuma da sevinmişim. Sepeti bir süreliğine kenara itip usulca koridorda ilerledim, midemde dün gece yaşadığım endişe ve heyecanın aynı çelişkili karışımı çalkalanıyordu.

Oturma odası boştu. Mutfak da öyle.

“Merhaba?” diyerek seslenip bekledim.

Hiçbir şey yoktu. Ne bir hışırtı ne bir döşeme gıcırtısı ne de babamın banyo musluğundan akan su sesi. Ürkütücü bir sessizlik vardı, evdeki tek ses mutfaktaki duvar saatinin tik-taklarıydı.

Ama babamın burada olduğunu, içinden kahve alındığı aşikâr görünen demlikten, demliğin yanında duran kullanılmış fincandan, fincanda dinlenen kaşıktan anlayabiliyordum. Sigara içip içmediğini görmek için kafamı kapıdan dı-

şarı uzattım. Agnes'inkinden sadece biraz daha iyi durumda olan eski, siyah bir Ford kamyonet dışarıda duruyordu; ama ne ondan bir iz vardı ne de nikotinin kalıcı kokusu.

Tekrar içeri girdiğimde tezgâhın üzerinde, buzdolabının yanında duran çizgili kâğıdı fark ettim. En üste büyük harflerle düzgün şekilde ismim yazılmıştı. Yanında bir yığın yirmi dolarlık Amerikan banknotu vardı.

Ne yemek istersin, bilemedim. Anahtarlar kamyonda. Meyer beş kilometre kadar uzakta. Doğu yönüne, yolun sonuna kadar git, sağa dön, kasabaya girdikten sonra ikinci sola dön. Yürüyüşe çıkmak istersen yağmur sabaha kadar dinmiş olur.

Sayfanın altında karalanmış bir "W" harfi vardı, sanki adını yazmaya başlamış da sonra vazgeçmişti. Onun yerine "Baban" diye de yazmamıştı.

Sanırım işe gitmişti. İşe hep *bu kadar* erken mi giderdi? Yoksa benden mi kaçıyordu?

Dürtüyle, parmaklarım kullanılmış kupasının seramiğine süründü. Hâlâ sıcaktı. Yakın zamana kadar burada *olduğunun* kanıtıydı. Muhtemelen odamdan gelen hareketleri duyar duymaz kaçtığını dehşetle fark ettim.

Kamyoneti olmadan işe nasıl gidebileceğini tahmin edemiyordum. Belki de Agnes onu bırakmıştı?

Ne olursa olsun, ehliyetimin olmayabileceğini aklının ucundan bile geçirmediği belliydi.

"Yok, yok, *sen işe git baba*. Ne? Yirmi dört yıldır birbirimizi görmemiş miydik? Takma kafana. Senden *asla* bir-iki saat izin almanı beklemem ben. Cidden, ben başımın çaresine bakarım," diye söylenip durdum göğsümdeki sızıyı bastırmaya çalışarak.

İçi boş buzdolabıyla dağınık dolapları karıştırmak için birkaç dakika harcadıktan sonra babamın kahve, ucuz şeker yüklü fıstık ezmesi, dondurulmuş makarna ve peynir gibi yiyeceklerle yaşadığını öğrendim. Aç olmamam iyiye işaretti. Yine de Simon'ın köpüklü, soya sütlü lattelerinden biri için yanıp tutuşuyordum. Çok fazla kötü alışkanlığım yoktu fakat sabahları düzenli olarak aldığım kafein, kısa listemin başında yer alıyordu. Kafein almadığım nadir durumlarda –ki o günler bir elin beş parmağını geçmezdi– gün ortasında başım zonklamaya başlardı.

Beş yıl önce Simon, Noel'de bize Starbucks'a rakip olabilecek şık bir barista makinesi alarak sürpriz yapmıştı. Yemin ederim, her sabah sırf *Demle* tuşuna basabilmek için bir fincan *Earl Grey* ve *Globe and Mail** ile kahvaltı masasında oturarak üçüncü kattan gelen ilk adımın gıcır-tısını dinliyordu. Ben yarı uykulu bir hâlde sendeleyerek mutfağa indiğimde, o elime sıcak bir fincan tutuşturuyordu. Kraken'i uzak tutmak için olduğunu iddia ediyordu ama ben bunun daha çok köpürtücüye olan gizli hayranlığından kaynaklandığına emindim.

İçimde birden ev hasreti baş gösterdi ama onu bir kenara itip elimdeki konuya odaklandım. Meyer'ın dükkânı iki buçuk saat daha açılmayacaktı. Bu da oraya nasıl gideceğimi ve bugünü nasıl atlatacağımı düşünürken öldürecek zamanım olduğu anlamına geliyordu.

Bir yudum su içip nefes almak için durakladığımda yüzümden boncuk boncuk ter damlıyordu, bakışlarım babamın uzaktaki yosunlu, yeşil evine takıldı. Huzursuzluğum beni

* Kanada'nın ulusal gazetelerinden biri –ç.n.

dışarı çıkmaya zorlamadan önce ürkütücü sessizlikteki bu rahatsız evde, gergin düşüncelerim ve dizüstü bilgisayarım-
dan başka bir şey olmadan yirmi dakika dayanabilmişim. Koşu takımlarımı giyip çevreyi araştırmak, kaçmak için iyi bir bahane gibi göründü.

Uzaktan Agnes'in evini de görebiliyordum. Babamın evinin aynadaki yansıması gibiydi –aynı büyüklük, yoldan aynı uzaklık, kapıya kadar uzanan aynı ahşap sundurma-
tek fark beyaz olması ve garaj yolunda kamyon olmamasıydı. Ben dışarı çıktığımda kamyon çoktan gitmişti. Onun da işte olduğunu varsaydım.

Telefonumdaki kilometre takip cihazı on kilometre koştuğumu söylüyordu, bu süre boyunca iki evi de gözden kaybetmemiştim. Görüşümü engelleyecek çok az şey vardı –alçak çalılar ve sağda solda birkaç ev– ve dikkatimi dağıtacak başka bir canlı da yoktu.

Arabayla geçen, traktöre binen ya da köpeğini gezdiren tek bir kişi bile yoktu. Sessizliğin içinde yankılanan bir havlama sesi dahi duymuyordum. Tedirgin ediciydi. Sürekli insan akışına, korna seslerine, motor gürültüsüne ve inşaat takırtılarına o kadar alışkındım ki. Benim için beyaz gürültü gibiydiler, uyumak için bir uygulamanın ritmik ses dalgalarına ihtiyaç duyduğum gibi onlara da ihtiyaç duymaya başlamışım. Çalışan bir telefonum olmadığı gerçeğini de ekleyince, burada kendimi dünyadan *tamamen* kopmuş hissediyordum.

Bir *insan evladı* bunu nasıl huzurlu bulabilir ki?

“Of!” Kalçama elimle vurarak avucumun temas ettiği yerde derime yapışık, ezilmiş küçük bir ceset bıraktım. Sivrisinekler sabahtan beri dur durak bilmeden nemli ve çıplak tenime üşüşüyorlardı.

Kollarımla baldırlarıma aldığım ikinci ve üçüncü çim-

dikler, beni bir kez daha koşturmaya yetti. Biraz soluklanmanın tek yolu bu gibi görünüyordu.

Yol boyunca sabit, sağlam bir tempo tutturdum, etraftaki tek ses toprağa ritmik şekilde vuran koşu ayakkabılarımdan geliyordu ta ki alçak, tanıdık bir vızıltı kulağımı rahatsız edene kadar. Sarı bir kiralık uçak tepemde gökyüzüne tırmanıyordu; koyun yünü renginde, her an yağmur vaat eden püsküllü, kalın bulut tabakasının hemen altında burnunu düzleştirdi. Uçağın yan tarafındaki logoyu seçemiyordum ama pekâlâ Alaska Wild'ın kiralık uçağı olabilirdi.

Pekâlâ babam da olabilirdi.

Kızından mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışıyor olabilirdi.

Beni burada canlı pembe koşu kıyafetim ve ona uygun koşu ayakkabılarımla görebiliyor muydu acaba?

En azından *eskiden* pembeydiler. Şimdi, kirli yollar yüzünden çamur içinde kalmışlardı. Burada bir hafta geçirdikten sonra onları diğerlerine katılmaları için Davisville metro istasyonunun raylarına atabilirdim.

Uçak gözden kayboldu ve bir kez daha tamamen yalnız kaldım. Sadece ben ve bir milyon kan emici sivrisinek vardık.

İleride, alçak, cılız çitlerle çevrili baraka benzeri bir bina kümesi gördüm. Hepsinin çatısı yakut kırmızısıydı, şekil ve boyutları farklıydı. Birkaçı eve benziyordu fakat diğerleri ahır gibi görünüyordu. Ama ne içindiler? Annem ısrarla bu iklimde hiçbir şeyin yetişemeyeceğini söylemişti. Yaklaştıkça binaların arkasına kurulmuş şeffaf yapıları da gördüm. Bunlar kesinlikle seraydı. Kamyonetler, traktörler ve her tarafa serpiştirilmiş sıra sıra bitkilerle dolu bahçe alanları vardı. Bazıları beyaz plastikle, bazılarının üzeriyse yarım daire şeklinde, beyaz çemberlerle kaplıydı.

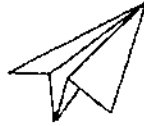
Ötesinde sebze tarlaları vardı. Dizi dizi marul başları, uzun yeşil soğan stokları, açık yeşil havuç yaprakları ve buradan ayırt edemediğim şeyler. İki kişi ellerinde hortumlarla limon sarısı bir fıçının etrafında çalışıyordu.

Her şeye rağmen burada hayat *vardı*.

Ve yetiştirilecek şeyler de vardı. Ya toprak yirmi dört yıl içinde büyük ölçüde değişmişti ya annem çorak arazi konusunda yanılıyordu ya da belki de hiç denemeden Alaska'da bir şeyler yetiştirmekten vazgeçmişti.

Keskin bir çimdik yedikten sonra elim bir sineklik gibi hızla havalanıp boynuma çarptı. Ezilmiş üç sivrisinek elime yapışınca ürperdim, sonra böceklerden korunmak ve uzun, sıcak bir duş almak için çaresizce, çaktırmadan hızlanarak yola koyuldum.

Sonrasında da *birileri* buradaki varlığımı umursayıp beni kontrol edene kadar beklemek zorunda kalacaktım herhâlde.

Zaten buralarda bir polisin beni kenara çekme ihtimali neydi ki?

Mutfak penceresinden babamın pikabına bakarken bunu düşünüyordum, kafeinsizlikten gözlerimin arkasındaki hafif ağrı hızla kemirici bir zonklamaya dönüşmeye başlamıştı. Yarım saat önce geldiğini hissetmiş, çaresizlikten bir fincan sade kahveyi zorla içmeye çalışmışım. Üç yudumdan sonra pes edip daha fazla yutamadığım için ağzımdaki acı tadı diş fırçamla fırçalayarak on dakika geçirmiştim.

Daha da kötüsü, midem protestoyla guruldamaya başlamıştı, kalbimse medeniyete bir sağ, bir sol dönüşlük –ya da nota göre beş kilometre– mesafede bulunduğum ve babam

tarafından neredeyse terk edilmiş olduğum gerçeğiyle sınıyordu.

Agnes yanıliyordu. Bugün daha iyi olmamıştı.

Uber uygulamamı kontrol ettim. Bulduğum bölgede araba yoktu.

Dişlerimi sıkarak Google'da Wild Alaska'nın sabit hatının numarasını aradım. Çünkü babam telefon numarasını bana bırakmayı akıl edememişti.

Agnes üçüncü çalışta cevap verdi. "Ben Calla."

"Ah, günaydın. İyi uyudun mu?"

"Uyudum. Babam orada mı?"

"Ee... hayır. Biraz önce çıktı, işleri kontrol etmek için Barrow'a gidecekti. Öğleden sonraya kadar dönmez." Bir duraksama oldu. "Kasabaya gidebilmen için kamyonu sana bıraktığını söyledi."

"Ehliyetim yok ki."

"Ah." Alnındaki derin kaş çatma çizgilerini neredeyse görebiliyordum. "Orada sıkışıp kaldın öyleyse."

"Hemen hemen. Yiyecek hiçbir şey olmadan üstelik." Sesimdeki kızgınlığı gizleme zahmetine bile girmedim.

"Tamam. Bir bakalım..." Arka planda kâğıtların karıştırıldığını duydum. "Ben seni götürürken Sharon benim yerime bakabilir."

"Mükemmel."

"Öğlene burada olur."

"Öğlen mi?" Sharon'ın kim olduğunu bilmiyordum ama matematik hesabı yapabiliyordum ve öğlen demek Toronto saatiyle dört demekti.

O zamana kadar ölmüş olurdum.

"Ah, bekle, bak ne diyeceğim? Jonah bugün işe geç gelecekti. O seni kasabaya bırakır."

"Jonah mı?" Yüzüm tiksintiyle buruştu. Benimle dalga geçiyor olmalıydı.

“Kamyoneti hâlâ garaj yolunda mı?”

Tiksintim şüpheye dönüştü. “Ne demek ‘garaj yolunda mı’?”

“Yan kapıdan bahsediyorum.”

Elli metre kadar ötedeki komşu evi gözetlemek için pencereye yöneldim. Basit ve sessiz modüler evlerden biriydi, tereyağı sarısı dış cepheyle kaplanmıştı ve tazyikli suyla yıkansa hiç feua olmazdı. Kaşlarım çatıldı. “*Jonah* yandaki evde mi oturuyor?”

“Hâlâ orada mı?”

“Ön tarafta park etmiş orman yeşili bir cip var.” Fakat başka bir yaşam belirtisi yoktu.

“Tamam, güzel. Oraya git ve ondan seni Meyer’a götürmesini iste.” Bu iş her geçen dakika daha iyiye gidiyordu.

“Beni hiçbir yere götürmek istemiyor o,” diyerek homurdandım. Yapmak istediğim en son şey ondan bir iyilik istemektir.

“Seni götürecektir.” Sesi kendinden gayet emindi. Onun isteksizliğine karşı çıkmadığını fark etmiştim gerçi.

“Peki, sonra ne olacak? Beni orada terk edip gidecek mi? Dün, bile bile o küçük uçağa bindirdiğinin farkındasın, değil mi?”

Uzun bir duraksama oldu. “Jonah bazen küçük oyunlar oynamayı sever. Böylece kendini sıkılmaktan koruyor.” Agnes’in yumuşak kıkırdaması kulağıma doldu. “Ama oyuncak ayı gibidir. Merak etme, Billy’yle çoktan konuştum. Bavullarını bu öğleden sonra gelecek olan Karavan’a koyacak.”

Rahat bir nefes aldım. Sonunda iyi bir haber almıştım.

“Jonah’dan seni şehre bırakmasını iste. Birbirinizle iyi geçinseniz güzel olur. Babanla çok yakınlar. Hem ona had-dini bildirmekten korkma. Bırak, ektiğini biçsin.”

Temkinle çimenlerin karşısına tekrar baktım.

“Ya da ben öğlen gelip seni alana kadar bekle. Sen bilirsin.”

Kızgın yetiden yardım iste ya da açlıktan öl. İkincisi daha az acı verirdi sanki.

“Ah, Wren’le ikiniz bu akşam yemeğe geliyorsunuz. Umarım sorun olmaz.”

“Elbette.” *Eğer o kadar uzun süre hayatta kalırsam.*

Üzerine daha fazla kafa yoramadan babamın bıraktığı parayı çantama tikiştirip topuklu ayakkabılarımı giydikten sonra, güneş gözlüklerimi alarak kapıdan çıktım. Kılık kıyafetim yerindeydi, üzerimde kot pantolon ve ince, lacivert bir kazak vardı ama sivrisinekler yine üzerime üşüşerek beni kamyonun yanından geçip ıslak çimlere doğru çılgınca koşuşturmaya zorladılar. Ayaklarım her adımda bataklık zemine batıyordu. Evin önündeki küçük ahşap verandaya ulaştığımda sırlıklam olan ayak parmaklarım rahatsızlık veriyordu, ayakkabılarımın tabanları yumuşamıştı ve kesinlikle mahvolmuş durumdalar. Yağmur botlarımın birazdan yardım isteyeceğim ahmak yüzünden yanımda olmadığını bir kez daha hatırladım.

Parmak eklemlerimi sert beyaz kapıya vururken yüzümdeki ekşi ifadeyi yok etmekte zorlanıyordum.

On saniye sonra daha sert vurdum.

“Bir saniye bekle!” diye seslendi o hırçın ses. Güçlü ayak sesleri duyulduktan hemen sonra kapı çekilerek açıldı; kapı aralığını dolduran Jonah, gömleğini karnının üzerinden aşağıya doğru çekiyordu.

Bir an bocaladım.

Jonah’nın benden çok da büyük olmadığını fark ettim çünkü artık şapkasının ve güneş gözlüklerinin ardına saklanmıyordu. Otuzlu yaşlarının başındaydı galiba, alnında

sadece belli belirsiz çizgiler vardı. Dağınık ve nemli saçları uzundu, boyu çene hizasına geliyordu, uçları yıllardır makas değmemiş gibi kırıklarla doluydu.

Gömleğinin onu dün gösterdiği kadar hantal da değildi. Daha doğrusu siyah gömleği o hoş görüntüyü saklamadan önce yakaladığım kaslı gövde manzarasından da anlaşılacağı üzere, iri ama şaşırtıcı derecede formdaydı.

Ama beni en çok sarsan, gözleri oldu. Sert bakışları delip geçiyordu ancak irisleri bir erkekte gördüğüm en açık, en güzel buz mavisi tonundaydı.

Tüm o dağınık saçlarının altında Jonah, gerçekten de çekici biriydi. "Calla!"

İrkildim.

Yavaşça, "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" diye sordu sinirli bir şekilde, ilk seferinde ona aval aval bakmakla meşgul olduğum için sözlerini kaçırdığım imasıyla.

O güzel gözlere, o duygusuz dilin eşlik etmesi gerçekten çok kötüydü. Boğazımı temizledim. "Beni şehre götürmen gerekiyor."

Bakışları babamın evine doğru kaydı. "Wren'in kamyonetinin nesi var?"

"Bir şeyi yok. Ama benim ehliyetim yok."

Gür kaşları çatıldı. "Şaka yapıyorsun. Kaç yaşına gelmişsin ve ehliyetin yok mu?"

Savunmacı bir tavırla, "Hiç ihtiyacım olmadı ki," dedim.

Yavaş ve bilmiş bir sırıtış gezindi dudaklarında. "Seni başkaları gezdiriyor, öyle mi?"

"Hayır! Ben *toplu taşımaları* olan bir *şehirde* yaşıyorum. Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Öfkem anında alevlenmişti. Normalde yabancılarla başıma gelmeyen bir şeydi bu. Toronto'dan ayrıldığımda başka birinin insafına kalıyordum, -annem ya da Simon, Diana ya da arabası olan

bir sürü başka arkadaşım— tamam ama bunda yanlış bir şey yoktu ki. Zaten konumuz da bu değildi.

Jonah'ya gelmenin bir hata olduğunu biliyordum. “Bak ne diyeceğim? Boş ver. Arabayı ben kendim sürerim. Çok teşekkürler.” Topuklarımın üzerinde dönüp merdivenlerden indikten sonra bahçeyi geçerek doğruca babamın kamyonetine yöneldim. Kapıyı arkamdan çekip kapatmamın ardından birkaç dakikamı öldürücü bir öfkeyle geçirdim. Ellerim şiddetle çırpınırken, cama, gösterge paneline ve kendime vurarak beni içeriye kadar takip eden küçük sivrisinek sürüsünü öldürdüm.

Her birinin ezildiğinden emin olana kadar kendimi sürücü koltuğuna bırakmadım, parmaklarım direksiyonun alt kısmını kavramıştı.

Burası tütün kokuyordu. Hiçbir kanıt yoktu —bardak içinde izmarit yoktu, bir kenara atılmış boş paket yoktu hatta yeni paketi kapalı tutan o ince plastik şerit bile yoktu— ancak yine de sigara kokusunu alabiliyordum, duman koltukların yıpranmış kumaşına sinmişti.

Anahtarlar tam babamın söylediği yerde, kontakta duruyor, benim ya da bir başkasının atlayıp gitmesini bekliyordu. “Başka biri” tehdidi oldukça düşük bir ihtimaldi.

Kasabaya kadar sürebilirdim. Babamın bıraktığı nota göre iki sapak vardı. Muhtemelen asfalt bir yola açılan boş bir toprak yol bekliyordu beni. Birkaç dur işareti. Birkaç ışık. Yeşil git, kırmızı dur demekti. Atla deve değildi ya, hem bunu anlayabilecek kadar çok oturmuştum yolcu koltuğunda. “Kahretsin.” Yerden çıkan vites koluna dehşetle baktım.

Bu araba düz vitesti. Kaç kez ön koltukta oturmuş olursam olayım, bir türlü anlayamadığım bir şeydi bu.

Dudaklarımdan yüksek sesli bir inilti çıkarken başımı

geriye attım. Etrafındaki tüm bu açık alana rağmen kapana kısılmış durumdaydım.

Yolcu tarafındaki kapı açıldı. Jonah kolunu kapının üstünden sarkıttı. “Seni şehre götürmemi neden *istiyorsun?*” Sesi hâlâ hırçındı ama önceki kadar agresif değildi.

“Çünkü o evde yiyecek *hiçbir şey* yok.”

“*Hiçbir şey* yok.” Sırıttı.

“Hiçbir şey,” diye çıktım. Her şeyden çok hayal kırıklığı yüzünden yapmıştım bunu. “Bozulmuş süt ve ketçap. Babam parayla bir not bırakıp ben daha uyanmadan çekip gitmiş. Agnes’sa öğlene kadar gelemiyor. Başım zonkluyor çünkü henüz kahve içmedim ve *açlıktan ölüyorum.*” Ruh hâlim giderek kötüleşiyordu.

Jonah, “Hiç de abartmadın,” diye mırıldanarak önce saatine, sonra da doğuya, gökyüzünden alçalan bir uçağa doğru baktı. İçini çekip, “Bir dahaki sefere nasıl rica edeceğini öğren,” dedi.

“Rica ettim *zaten.*”

“Hayır, yaptığın talep etmeye daha yakındı ve ben bunlara iyi yanıt vermiyorum.”

Zihnimde tam olarak ne söylediğimi tekrarlariken ona ters ters baktım. Rica etmiştim, değil mi? Belki de etmemiştim.

“Ee?” O buz mavisi gözler irileşti. “Fazla zamanım yok. Elini çabuk tutsan iyi edersin çünkü hava uygun olursa tüm gün uçacağım.” Kapıyı çarparak kapadıktan sonra yolun karşısına doğru yürümeye başladı.

Eşit miktarda rahatlama ve korkuyla dışarı fırlayıp onun SUV’sine kadar peşinden gittim. Bagaj kapağında olması gereken lastik eksikti ancak onun dışında gayet iyi görünen, kutu gibi, eski model, orman yeşili bir Ford Escape’ti.

Dün fark ettiğim gibi şaşırtıcı derecede kıvrak ve zarif

hareketlerle, arka koltuktan önünde beyaz USAF harfleri olan dünkü siyah beyzbol şapkasını aldı. Bir eliyle uzun, dağınık saçlarını geriye alıp şapkayı kafasına geçirdi. Sonra da direksiyonun arkasına geçti.

Yolcu koltuğuna tırmandım, o havalandırmayı ayarlayıp konsolun üzerindeki ısıtma düğmesini çevirerek soğuk ve eski iç mekâna az da olsa sıcaklık getirirken naneli sakızının hafif kokusunu içime çektim. Jonah'nın arabası kaç yaşındaydı ki? En son ne zaman kapısında camı açmak için kol olan bir arabaya bindiğimi hatırlamıyordum. Yüzümün önünde bir sivrisinek uçuyordu. “*Her zaman* bu kadar kötüler mi?” Avucumun içinde ezmek için ellerimi birbirine vurdum.

“Beni rahatsız etmiyorlar.”

“Bu sabah beni canlı canlı yediler de.”

“Belki bir dahaki sefere koşarken kıyafet giymeyi denersin.”

Ağzım açık kaldı. “Koşarken giydiklerimde *hiçbir* sorun yok.” Şortumun rahatlık uğruna fazla kısa ve dar olduğunu kabul ediyordum. Atletim de öyleydi. Bu kıyafet böceklerin istila etmediği şehir sokaklarında daha iyi iş görüyordu, bu yüzden onun ne demek istediğini anlayabiliyordum galiba. Ama bunu ona asla itiraf etmezdim. *Bir dakika...* “Sen beni mi *gözetliyordun?*”

Homurdandı. “Pencereden dışarı baktığımda, hayal gücüne *hiç* yer bırakmayan kıyafetler içinde, ellerini deli bir kadın gibi sallayarak garaj yolunda koştuğunu gördüm de.” SUV’sini vitese taktı. Yanaklarım yanarken sağır eden bir sessizlikle engebeli araba yolunda ilerlemeye başladık.

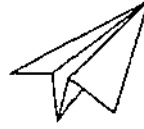
“Beni götürdüğün için teşekkür ederim,” dedim sonunda. Bu konuda pek hevesli olmayabilirdi ama en azından bana yardım *ediyordu*.

Yanıt olarak sadece küçük bir homurtu aldım. Ardından, “Neden hâlâ kahve içmedin? Wren her zaman bir demlik dolusu kahve demleyip bırakır. Kendine bir fincan almadın mı?”

Neden ağzından çıkan her şey doğrudan bir saldırı gibi geliyordu bana? “Soya sütüne ihtiyacım var.”

“Vardır tabii,” diye söylendi.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama gururumu okşuyor gibi de görünmüyordu. Yolun geri kalanında sessizce kasabaya doğru ilerledik.

Altı bin beş yüz nüfuslu, Batı Alaska’nın en büyük kasabası olan Bangor tam bir bok çukuruydu.

En azından benim ilk izlenimim buydu.

Yılan gibi kıvrılan ana yol boyunca ilerleyip, daha kırsal yollara ait sokak tabelalarının bulunduğu kavşaklardan geçerken dilimi ısırđım. Bana göre bazıları çakıl, diğerleriye çok kötü çatlamış asfalt yolları asfaltsız bıraksalar daha iyi olurdu.

Tek ve çift katlı binalar her iki tarafa dağılmış durumdaydı. Bana havaalanında gördüğüm dikdörtgen şeklinde ve dış cephe kaplamalı, üstleri metal levhalarla kaplı olanları hatırlatıyorlardı. Bazıları donuk krem ve kahverengi, diğerleri eskitme tavus kuşu mavisi ve zümrüt yeşiliydi. Pencerelerin olduğu yerler, orantısız şekilde küçüktü. Bu arada bazılarının hiç penceresi yoktu. Ayrıca *hepsi* de çimenli zemin boyunca bir mülkten diğerine uzanan gümüş borularla birbirine bağlanmıştı.

“Burası sanayi bölgesi mi?”

“Hayır.”

Gözlerimi devirmeyeyim diye içimden gelen dürtüyü bastırdım. Jonah'nın "evet"ten sonra en sevdiği ikinci kelime buydu.

Bahçesine oyun parkı kurulmuş bir mülkün yanından geçtik. İki küçük çocuk oyun parkı demirlerinde sallanırken bir Sibiryalı kurdu kalçalarının üzerinde oturmuş etrafı seyrederiyordu, görünürde hiç ebeveyn yoktu. Bu binaların çoğunun aile evi olduğunu fark ettim; şimdi çimlerin üzerinde duran bisikletleri, duvarlara dayalı beyzbol sopalarını, bir yana yatmış trambolini görebiliyordum. Evlerde zerre kadar çekicilik yoktu. Rehber yürüyüş yolları, hoş bahçeler ya da davetkâr ön girişler yoktu. Sadece bodur çalılar, tozla kaplı ATV'ler ve çirkin silindirik tanklar vardı.

Kenar mahallede olduğumuz için, diye kendimi ikna etmeye çalıştım. Jonah beni bu ıssız –Alaska'nın geri kalanına bağlayan hiçbir yolu olmayan– kasabanın içlerine doğru götürdükçe, daha aşına olduğum bir görüntüyle karşılaşacaktım. Tuğla evleri olan gerçek mahallelerle, gün zambakları ve gül fidanlarıyla kaplı araba yollarıyla. Bir dereceye kadar şehir planlamasına sahip, düzgün vitrinleri ve dekoratif sokak lambaları olan, değerli marka kot pantolonlar ve düz pamuklu gömlekler dışında bir şeyler giymiş insanların bulunduğu bir ana caddeyle.

Az önce geçtiğimiz gibi her köşede spreyle boyanmış, gökkuşaklarıyla, güneşlerle ve "Bangor En İyisidir" mesajlarıyla süslenmiş çöp kutularının bulunmadığı bölgelerle. Bu arada sokaklar, hayvanlar tarafından otların arasından sürüklenerek getirilen molozlarla doluydu.

Yolda ilerledikçe kendimden eminliğim kaybolmaya başladı.

Bizi buradan çıkardığın için teşekkürler anne. Sokaklarda kaldırım bile yoktu. Nereye baksam, hendek boyunca te-

laşsız bir tempoyla yürüyen insanlar görüyordum. Bazıları kahverengi kâğıt poşetler taşıyordu. Çoğu, lastik çizme ya da yürüyüş tipi ayakkabı giyiyor ve çamurlu su birikintilerine basmaktan ya da pantolonlarına sıçrayan kir lekelerinden endişe duymuyor gibi görünüyordu.

Her yaştan insan vardı; bazıları on ya da on bir yaşındaydı, birininse topallığı o kadar belirgindi ki, belli ki bastonla yürümesi gereken yaşlı bir Alaska yerlisiydi. “Düşüp bir yerini incitecek,” diye mırıldandım daha çok kendi kendime. Jonah’dan homurdanmanın ötesinde bir yanıt beklemiyordum.

“Yupik halkı dayanıklıdır. O adam muhtemelen her gün üç mil yürüyordur.”

Kaşlarımı çattım. “Ne halkı dedin?”

“Yupikler. Bazıları Atabask ya da Aleut’tur.” Jonah sola döndü. “Uçtuğumuz köylerde çoğunlukla Yupik toplulukları yaşar.”

“Agnes da öyle mi?”

“Evet. Nehrin yukarısındaki bir köyde büyümüş. Annesi ve kardeşleri hâlâ orada, geçimlerini gününbirlik çalışarak sağlıyorlar.” Belki de kaşlarımı çattığımı gördüğü için hemen ardından ekledi, “Topraktan geçiniyorlar.”

“Ah! Çiftlikten sofraya gibi bir şey mi?” Jonah’yla yaptığım diğer konuşmaların aksine, Batı Alaska hakkında faydalı bilgiler ediniyorum gibi geliyordu.

“Tabii ya. Bütün bir kültürün yaşam biçimini en son mutfak trendiyle karşılaştırmak istiyorsan...” diye mırıldandı soğuk soğuk.

Yanlarından geçerken insanların yüzlerini inceledim. Yaklaşık yarısı Alaska yerlisiydi, kaputu kalkık ve motorundan buhar çıkan, hırpalanmış bir Tahoma’nın yanında duran Doğu Hintli dışındaki diğer yarısıysa Kafkasti.

“*Bu* insanlar ne yapıyor böyle?” diye sordum, yirmili yaşlarda, ikisi bir şiltenin iki ucundan destekleyerek, üçüncüsü ise garip görünümüne bir kutu taşıyarak yol boyunca ilerleyen üç adamı gösterip. Bir kadın bir elinde lamba ve kalçasına tünemiş bir bebekle yaklaşık on adım ileride yürüyordu.

“Tahminimce taşıyorlar.”

“*Yürüyerek mi?*”

“Muhtemelen sadece bir ya da iki sokak öteye gidiyorlardır. İnsanlar bunun için benzin yakmak istemez hem de galonu neredeyse yedi dolarken.”

“Sanırım bu ücret çok fazla? Biz litre olarak ödüyoruz da,” diye ekledim hemen. Ederini herhangi bir ölçüyle ölçemezdim ama Jonah’nın önünde kendimi aptal gibi hissetmekten yorulmuştum.

Jonah yanından geçen ATV üzerindeki adama selam vermek için elini kaldırdı. “Anchorage’daki benzin fiyatının iki katı. Aşağı Kırk Sekiz’in* neredeyse üç katı.”

Aşağı Kırk Sekiz mi? Anlamını sorsa mıydım? Yoksa bu bana başka bir kuru, açık açık “çok cahilsin” yanıtı mı kazandırırdı?

Terimi Google’da aramak için elimi telefonuma attım ama telefonumun burada çekmediğini hatırlayınca elim donup kaldı.

Jonah sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, “Amerika’nın geri kalanına böyle diyoruz,” diye mırıldandı. “Tüm yakıtımız buraya bir mavnayla gelir, sonra ya depolanmak üzere bir yakıt çiftliğine boşaltılır ya da daha küçük teknelerle nehrin yukarısındaki köylere taşınır. Bu da nakliye ve depolama için çok fazla ek maliyet demek. Bu, ancak bir arabayı

* Kuzey Amerika kıtası üzerinde yer alan 48 eyaleti ve başkent Washington D.C.’yi kapsayan bölgeye verilen ad –ç.n.

çalışır durumda tutmaya yeter. Araçların her biri, satın alma maliyetlerinin yanı sıra nakliyat için de binlerce dolara mal oluyor. Buradaki pek çok insanın arabası yoktur. Araba sahibi olanlar da uzun ömürlü olsun diye arabalarına iyi bakarlardı.”

Sanırım bu söyledikleri, normal standartlara göre daha iyisini alabilecekken babamın neden en az on beş yaşında bir kamyonet kullandığını açıklıyordu.

Jonah'nın sözlerini kanıtlamak istercesine yanından geçtiğimiz araçları sessizce gözden geçirdim. Hepsi eski, yıpranmış modellerdi, bolca darbe ve ezikleri vardı. Ford'lar, GMC'ler, Hondalar. Bir sürü kamyonet. Görünürde parlak bir BMW yoktu.

Yan tarafında turuncu renkli TAKSİ yazısıyla bir telefon numarası bulunan, yıpranmış beyaz bir sedan yanımdan geçince şaşırdım. “Burada taksi mi var?”

Jonah burnundan güldü. “Onlardan çok var. Kişi başına diğer ABD şehirlerinden daha fazlası düşüyor. Şehirde gitmek istediğin her yere beş dolara gidersin. Havaalanına yedi.”

Keşke önceden bilseydim. Jonah'yla uğraşmak yerine taksicilerden birini memnuniyetle arardım. Gerçi artık medeni davranıyordu. Aslında medeniden de öteydi. Tam cümleler kuruyordu.

Belki de bu yüzden, “Hayatın boyunca Alaska'da mı yaşadın?” diye sormaya cüret ettim.

Uzun bir duraksama olunca acaba onun nezaketini yanlış mı anladım, diye düşündüm. Belki de hazır sorun yokken çenemi kapalı tutsaydım daha iyi olurdu.

“Anchorage'da doğdum. Ben on iki yaşındayken Vegas'a taşındık. Yaklaşık on yıl önce buraya geri taşındım.”

“Vegas mı? Gerçekten mi?”

Keskin mavi gözler anında beni buldu. “Neden öyle söyledin?”

“Nedeni yok. Vegas’ta gerçekten *yaşamış* biriyle hiç tanışmamıştım.” Oradaki tek hafta sonum, Diana ve diğer iki arkadaşım ile yirmi birinci doğum günlerimiz için geçirdiğimiz sarhoş, masraflı, üç günlük bir bulanıklıktı. Eve uçmak için koltuğuma kıvrıldığımda, ayrılmaya fazlasıyla hazırdım.

“Evet, orada Strip’ten* daha fazlası var. Çoğu yerli hayatta oraya gitmez.”

“Özlüyor musun?”

“Tabii ki hayır. Oradan ayrılmayı dört gözle bekliyordum.”

“Neden?”

Sanki böyle bir soruya cevap verecek enerjisi yokmuş gibi iç geçirdi. “Fazla hızlı, fazla gürültülü, fazla materyalist, sen seç.”

Bangor’un tam tersi olduğunu hemen anlamıştım. “Ama neden Alaska’nın bu bölgesi? Demek istediğim madem orada büyüdün, neden Anchorage’a geri dönmedin? Güzel bir yere benziyor. Huzurlu. En azından benim gördüğüm kadarıyla.” Hem okuduklarıma göre, orası *gerçek* bir şehirdi.

“Burayı daha çok seviyorum.”

Daha çok şey söyleyebileceğini ama söylemek istemediğini hissedebiliyordum. Yine de soru sormayı bırakamayacak kadar meraklıydım. “Peki, nasıl oldu da babam için çalışmaya başladın?”

“Pilotlardan biri babamın eski bir arkadaşıydı. Beni o ayarladı.”

Jonah’nın babasından bahsetmek bana Agnes’in dün anlattıklarını hatırlattı. Tereddüde düştüm. Bu hassas bir konuydu ama aynı zamanda aramızda bir bağ da oluşturuyordu. “Babanın da kanser olduğunu duydum.”

* Güney Las Vegas Bulvarı’nın resort otel ve kumarhanelerin yoğunluğuyla ünlü uzantısı –ç.n.

Nefesimi tutup babasının ne zaman öldüğüne, hangi kanser türünden olduğuna, ne kadar acı çektiğine, ne kadar savaştığına dair bir şey söylemesini bekledim. Jonah'nın babasıyla yakın olup olmadığını, hâlâ acı çekip çekmediğini sormak istiyordum. Belki bu küçük bilgiler onu daha insani gösterirdi, belki en azından bir ortak noktamız olduğunu fark ettiğinde yumuşardı.

“Evet.”

Direksiyonu kavrayan elini sıkınca konuyu açtığım için anında pişman oldum. Gerçi canının hâlâ acıyıp acımadığının cevabını da almıştım böylece.

Hızlıca yeni ve güvenli bir konu aramaya koyuldum.

Aradığımı altın sarısı bir tabelada buldum. “Hey! Sizin metronuz var!” Metro sevmememe rağmen, tanıdık bir şey gördüğüm için heyecanlanmıştım.

Tutuşunu gevşetti. “Buralarda bulabileceğin tek zincir bu.”

“O zaman... Sanırım bu Starbucks yok demek?” Cümle-mi, riski göze alarak şakacı bir sırtışıla tamamladım.

Buz mavisi gözleri yola hizalanmadan önce bir an bana kaydı. “Hayır.”

“Peki, kahve alabileceğim bir yer var mı?”

Kırmızı ışıktaki durduk, şimdiye kadarki ilk ışıktı. Eli hâlâ direksiyonu kavramış vaziyetteydi, uzun işaret parmağıyla –yenmiş tırnağının üstü çatlıktı– orman yeşili bir binayı gösterdi. “Tam şurada.”

Karanlık giriş kapısının üzerinde beyaz bir tabela asılıydı. “Berta'nın *Kahve ve Yem Dükkânı* mı?” diye yüksek sesle okudum.

“Evet. Bilirsin işte, balık yumurtaları, sülükler, ringa balıkları, tirsi balıkları, ölü balık parçaları-”

“Onu anladım,” diye sözünü kestim ürpererek. “Ama

bir *kahve* dükkânında mı? Bu bir sağlık yasası ihlali falan olmalı.”

“Buralarda insanların işlerini ayakta tutmak için çeşitlendirmeleri gerekiyor.”

“Öyledir sanırım.” Yan taraftaki köhne binayı fark ettiğimde hâlâ içim ürperiyordu; kötü boyutlardaki kontrplak levhalar, metal levhalar, ön tarafa yapıştırılmış ve eskimiş boya fırçasıyla SZECHUAN’NIN YERİ yazılmış bir tahta gördüm. “Aman Tanrım. Bu... bir Çin yemeği restoranı mı?” Çünkü arka bahçeye, on yaşında bir grup çocuk tarafından hurda malzemeye yapılmış bir kulüp evine benziyordu.

“Çok uzun zamandır orada.”

Kuzey Amerika’nın başka bir yerinde olsa burası bir günde bir dizi sağlık ve bina yönetmeliği ihlali nedeniyle kapatılırdı.

“Hangi cehennemdeyim ben?” diye mırıldandım telefona yönelerek. *Diana, bunu görene kadar bekle.*

Sabit bakışlarını üzerimde hissettim. “Kenara çekmemi ister misin, böylece içeri girip taze demlenmiş kahve var mı diye bakabilirsin-”

“Hayır, sağ ol. Ben beklerim.” Ellerini kıvranan solucanlarla dolu bir fıçıya soktukten sonra yeterince yıkamadığı kesin olan birinden kahve almaktansa bu baş ağrısıyla uğraşmayı tercih ederdim.

Galiba o sakalın ardında küçük bir gülümseme gizleniyordu ama görmesi zordu. Yine de Agnes’in tanımıyla bu “oyuncak ayının” beni başlangıçta görüldüğü kadar hor görmemesi ihtimalinden dolayı garip bir başarı hissine kapılmıştım.

Bir kere daha döndü –ya babamın o nottaki tarifi yanlıştı ya da Jonah beni uzun yoldan götürmüştü– ve artık Ana Cadde’deydik; yol daha genişti, binalar aynı basit dış

cephelerle kaplıydı ama üstlerinde işyeri tabelaları vardı. Bangor'da hukuk bürosu, diş hekimi, ticaret odası, banka hatta bir emlak komisyoncusu gibi tüm temel hizmetlerin yanı sıra basit ama listeriya* servis ediyormuşa *benzeme-yen* bir dizi sandviç, pizza ve aile restoranı vardı anlaşılan. Sokaktaki herkesten daha fazla pencereye sahip, sarı renkli, şirin ve neşeli bir yer olan Gigi'nin Pizza & Makarnası dük-kânının önünden geçerken midem guruldadı. Ama kapının yanındaki neon AÇIK tabelası yanmıyordu. Öyle olsaydı, Jonah'dan beni oraya bırakmasını ister ve bir taksiye atlayıp eve dönerdim. Jonah oradaki otoparka girip bir ATV'nin yanına yanaştı. İleride toprak renginde bir kahverengi dış cepheyle kaplanmış, hafif eğimli, siyah teneke bir çatıyla tamamlanmış dev bir depo vardı. Kapının üzerindeki tabe-lada MEYER BAKKAL, GİYİM VE EV EŞYALARI yazı-yordu. "Bak, eğer beklemek istersen-"

Cümlemi tamamlamama fırsat vermeden kapısını açarak şık hareketlerle kamyonetinden inip ön tarafa geçti. Sonra orada öylece durup kollarını geniş göğsünde kavuşturarak beni beklemeye başladı.

"Sanırım Jonah'yla market alışverişine gidiyorum," diye söylendim kendi kendime. En azından bu şekilde beni burada terk edemezdi.

Umarım.

Yolcu koltuğundan kayarak indikten sonra kazağımı belime ve kalçalarımın doğru çekip düzelttim.

Jonah'nın gözleri bu ince hareketi yakalamıştı ama sonra tamamen ilgisiz görünerek arkasını döndü. Sorun değildi çünkü onu etkilemeye çalışmıyordum. Onun tipi ne *olacak-tı* ki zaten. "Dayanıklı" demek dışında bir tahminde bile bulunamıyordum.

* Bir tür bakteri -ç.n.

Ana kapıya çıkan bir dizi merdivene doğru yürümeye başladı.

Pisliğin teki olmasına rağmen, peşinden giderken omuzlarının ve kollarının kıvrımlarına hayran kalmaktan kendimi alamadım. Etkileyici bir üst vücudu vardı. Düzenli olarak ağırlık kaldıran birinin üst vücuduydu bu. Alt bedenine ise ayırt edemiyordum. Kot pantolonu gerçek bir tanımlama gösteremeyecek kadar boldu, ayrıca kemerini birkaç çentik sıkması gerekiyordu çünkü kışından sarkıyordu.

Gözleriyle karşılaşmak için tam zamanında kafamı kaldırmıştım. Jonah beni yakalamıştı. Muhtemelen onu süzüyormuşum gibi görünüyordum.

“Acelen olduğunu sanıyordum.” Onu ileri yönlendirmek için çenemle işaret verdim, yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum.

Bir alışveriş arabasının sapını çekiştirerek sıradan aldı. “Önce nereye?”

Güzel soruydu. Hâlâ evde yaşıyor olmanın lükslerinden biri de yemek planlamayı düşünmek zorunda olmamamdı. Elbette, arkadaşlarımla hafta sonu için yola çıktığımızda markete uğrayıp hamburger ve benzerlerini arabaya yüklerdik ama haftalık yemek planlamasıyla annem ilgilenirdi. *Ben* bunu en son ne zaman yapmak zorunda kalmıştım ki?

Ya da hiç yapmış mıydım?

Her bir santimetrekairelik alanı işgal etmiş gibi görünen ürün denizine bakarken fark ettim ki Meyer’ın içi tam bir kaosa benziyordu. Bu benim alışık olduğum bir şey değildi. Nadiren de olsa elimizde kalmayan bir şeyi almak zorunda kaldığımda, geniş koridorları, cilalı zeminleri ve cazip ürün teşhirleriyle şık ve stil sahibi bir mağaza olan yerel Loblaws’a giderdim.

Estetik açıdan burası, yukarıda titreyen düşük voltajlı

ışıklardan, aşınmış gri zeminlerle dar koridorlara, ürünlerle tıka basa dolu raflardan, fazla stok için kullanılan kahverengi kasalara kadar neyiyle kıyaslanırsa kıyaslansın, oldukça sönük kalıyordu. Alkolsüz içecek ve tuvalet kâğıdı adacıkları paletlerin üzerinde duruyor, alışveriş arabalarının dolaşmasına engel oluyorlardı. Baktığım her yerde büyük birer İNDİRİM tabelaları vardı ancak işaretlenen fiyatlar muhtemelen doğru olamazdı çünkü bir kutu Cheerios on dolar mıydı? *On iki* paket şişe su on üç dolar mıydı? *Tuvalet kâğıdına otuz iki dolar mı istiyorlardı?*

Meyer'daki tek iyi şeyin, sağımda duran kremalı turtalar ve krema kaplı keklerle dolu cam vitrinin yanındaki küçük kafeterya olduğunu memnuniyetle fark ettim. Sandık yüksekliğindeki metal tezgâhın yanında görünen duvarda, sıcak içecek çeşitlerini el yazısıyla yazdıkları menünün bulunduğu beyaz bir tahta asılıydı.

Genç bir kızın kâğıt bardak yığınlarının ardına saklandığı yere doğru ilerledim. “Çaresizce kafeine ihtiyacım var.” İhtiyacımı vurgulamak istercesine başımda acı veren bir zonklama alevlendi.

Kızın siyaha yakın gözleri beni bir kez daha süzdü. “Hangi boy?”

“Elinizdeki en büyük boy. Bir latte, soyalı olsun lütfen.”

“Ondan yapmıyoruz.”

Halüsinasyon görüp görmediğimi kontrol etmek için tabelaya baktım. “Yaptığınız yazıyor ama.”

“Şey, evet. Latte yapıyoruz. *Normal* olanlardan.”

Bir *bakkal* lattesesi için altı buçuk Amerikan doları normal değil, demek istiyordum ama dilimi ısırđım. “Aynı şey, sadece soya sütüyle yapılıyor.”

“Soya sütüm yok,” dedi yavaşça, sanki anlamama yardımcı olmak ister gibiydi.

Derin, sakinleştirici bir nefes alarak, “Tamam, badem sütünüz var mı ya da kaju ya da...” derken sözcüklerim, kızın iki yana sallanan başıyla birlikte sönüp gitti.

“O zaman... Latte istemiyorsun.” Sesi sinirli geliyordu.

“Hayır, sanırım istemiyorum.” En son ne zaman bir barişanın –tabii ona böyle diyebilirim– önünde dururken bana alternatif bir seçenek olmadığının söylendiğini hatırlamıyordum. Daha önce başıma böyle bir şey geldiğini hiç sanmıyordum.

“Sana sorun mu çıkarıyor, Kayley?” diye sordu Jonah arkamdan yaklaşarak.

“Selam, Jonah.” Kız –Kayley– beni tamamen görmezden gelerek ona sırtmaya başladı.

Daha yakından inceledikçe fark ettim ki kadın aslında pek de kız denecek yaşta değildi. Yirmilerin başlarında ya da ortalarındaydı, iri, badem şekilli gözleri ve çıkık elmacık kemikleri vardı. Bugün yüzüne ne bir allık ne de bir rimel fırçası değmişti. Doğuştan güzeldi. Siyah atkuyruğunun saç bonesi tarafından maskelenmiş olması, bu güzelliği azaltmıyordu.

Bir keresinde ben de bone takmıştım, on altı yaşındaydım, asiydin ve hafta sonları annemin çiçekçi dükkânında çalışmayı kaldıramayacağıma karar vermiştim. Bu yüzden üç kapı aşağıdaki kek dükkânında işe girdim. Annemin yanına dönmeden önce sadece bir cumartesi dayanabilmişim; çünkü dönmek ne kadar zor görünürse görünsün bana o berbat başlığı taktıramamışlardı.

“Bugün neden uçmuyorsun?” diye sordu kız, boşta duran elleriyle tembel tembel kâğıt bardakları istifleyip yeniden diziyor, şahin bakışlarını Jonah’ın yüzünden hiç ayırmıyordu.

“Bir saat içinde, kreş görevim biter bitmez gökyüzünde

olacağım.” Başını bana doğru eğdi. “Bu Wren’in kızı. Henüz nerede olduğunu çözemedi de.”

“Şu an için cehennem diyelim,” diye çıkıştım, sinirim beklenmedik bir şekilde alevlenmişti. Acıkmıştım, başım çatlıyordu ve adam benimle dalga geçiyordu.

Kaslı kollarını tezgâha dayamak için eğilmeden önce bana ifadesiz bir bakış attı. “Baksana, raftan ihtiyacı olan ne varsa bir kutu alıp ona o kahveyi yapma şansın var mı keyfi biraz daha yerine gelsin?” Sesi yumuşak, pürüzlü bir hâle bürünmüştü.

Kayley’nin dudakları isteksizlikle büküldü. “Yvette bunu yapmamızdan hoşlanmıyor. Malzemenin kalanı her zaman boşa gidiyor.”

“Merak etme. Kutuyu yanımızda götürürüz, parasını da peşin öderiz. Sana bir şeye mal olmaz. Hadi ama Kayley, *bana* büyük bir iyilik yapmış olursun.” Sadece profilini görebiliyordum fakat gözlerinin kırışmasından ona nasıl baktığını tahmin edebiliyordum.

Kızla... *flört* mü ediyordu ne?

Şu yeti gerçekten *flört* etmeyi biliyor muydu ki?

Kayley gözlerini devirdikten sonra başını yana eğip dudaklarını şakacı bir şekilde bükte. “Elbette, Jonah. Bana bir saniye ver.”

Bir an için ona bakmaktan kendimi alamadım ama sonra geniş, sahte bir gülümsemeyle bunu örtbas ettim. “Çok teşekkürler Kayley. Rahatsızlık verdiğim için çok özür dilerim.”

Beni görmezden geldi, kalçalarını hafifçe sallanarak köşede gözden kayboldu. Belli ki Jonah’ya karşı hisleri vardı. Aralarında romantik bir şeyler olmasını umuyordu. Ya da aralarında *çoktan* romantik bir şeyler olmuştu.

Her iki senaryo da bu kızın mazoşist olduğu anlamına geliyordu. Ayrıca, muhtemelen bir psikopattı da.

Jonah'nın bakışlarını üzerimde hissettim. "Ne?"

Başını iki yana salladı. "Eve gitmek için sabırsızlanıyorsun, değil mi?"

"Bak ne diyeceğim? Beni getirdiğin için teşekkürler. O küçük uçaklarını uçurmaya gidebilirsin artık. Bana bir şey olmaz."

Beni ekme fırsatına atlamasını bekliyordum ama onun yerine alışveriş arabasının sapına yaslandı, eğlendiği gözlelerinden anlaşıyordu. "Peki, aldığın her şeyi beş kilometre boyunca eve nasıl taşıyacaksın?"

"Temel ihtiyaçlar için bir spor çantası ödünç alırım, geri-sini sonra uçururum," diye dalga geçtim ona dikkatle bakarak. Gerçi bir taksiye binmek yeterince kolay olurdu.

Yanından geçen yaşlı bir beyefendiye sessizce selam vermek için elini kaldırdı. "Sakin ol. Kıyafetlerin bugün ya da yarın burada olur."

"Bugün, Agnes ve Billy sağ olsun." *Sen sağ olma.*

"Billy mi?" Jonah'nın kaşları çatıldı ve ardından başı geriye düştü. Ağzından beklenmedik derecede yüksek ve şiddetli bir kahkaha döküldü. Etraftaki pek çok kişinin başını bize doğru döndürmüştü. "Billy dün geceyi elleri senin eşyalarının içinde geçirmiştir."

"Hayır, geçirmemiştir!" dedim dudak bükerek.

"Bavullarını eve getirip yatağının üzerine boşaltmıştır. Soyunduktan sonra da şeyi-"

"Aman Tanrım! Kes şunu! İğrenç!" Ağlasam mı gülsem mi bilemiyordum. Şaka yapıyordu, değil mi? Şaka yapıyor *olmalıydı.*

Yüz ifadesi bana şaka yapmıyor olabileceğini düşündürüyordu.

"Külotunu tekrar giymeden önce yıkamak isteyebilirsin."

Büyük boy bir New York Knicks *sweatshirt*ü giyen kısa,

gri saçlarının üzerine lacivert-turuncu çiçekli pembe bir başörtüsü takmış Alaska yerlisi yaşlı bir kadın, arabasıyla Jonah'nın yanına yanaştığında yüzüm tiksintiyle buruşmuştu. Bir elini Jonah'nın koluna yerleştirerek, "Tulukaruq'un kahkahasını bir kilometre öteden duyabiliyorum," dedi.

Az önce ona ne söylemişti?

Yüzü bana Agnes'inkini hatırlattı ancak yaş ve kilo yanaklarını sarkıtmış, kırışıklıkları daha belirgin hâle getirmişti. O da Agnes gibi kısaydı. Boyu tahminimce 1.50 cm. falandı. Bu da Jonah'yla aralarındaki boy farkını neredeyse komik gösteriyordu.

Jonah ona baktı, sakalı bile gerçek gülümsemesini gizleyemiyordu. "Nehrin aşağısında ne yapıyorsun, Ethel?"

"Erzak topluyorum." Yıpranmış elini içinde pirinç, gözleme karışımları ve bir kutu kola olan çok az kısmı dolu arabasına doğru salladı.

"Josephine'le bebek nasıl?"

Bebekten bahsedince yaşlı kadının yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Sonunda güzelleşip şişmanlamaya başladı. Josephine'nin de gücü yerinde."

"Siz, bütün köylülerin gücü yerinde."

Ethel homurdanıp Jonah'nın iltifatını omuz silkerek geçiştirdikten sonra koyu renk gözleri bana kaydı. "Bu kim?"

"Wren'in kızı. Ziyarete gelmiş."

Beni dikkatle incelerken başını salladı, bilge bakışlarını okumak imkânsızdı.

İncelemenin altında kıpırdanırken yumuşak bir, "Merhaba," dedim.

Ethel sonunda beni onaylamış gibi başını sallayarak, "Güzel bir kız," dedi. Sanki tam burada durmuyormuşum gibi konuşmuştu.

"Seni aşağı Albert mı indirdi?" diye sordu Jonah, hızla konuyu değiştirerek.

“Evet. Şu anda hastanede, eline baktırıyor.”

“Eline oldu ki?”

“Haziranda balık kampındayken elini kesmişti.”

Jonah kaşlarını çatı. “Doktora görünmek için onca yolu geldiğine göre kötüye gitmiş olmalı.”

“İltihaplanmış,” diye ciddiyetle itiraf etti kadın. “Şifacı ilaç olmazsa daha da kötüleşeceğini söyledi.” Ardından bir kahkaha attı. “Ona enfeksiyon yayılmadan önce, uyuduğu sırada elini bileğinden keseceğimi söyledim. Bana inandı herhâlde.”

Jonah başını sallayarak, “Çünkü seni *tanıyor*,” dedi. Gü-lümsüyordu fakat yaşlı kadının tehdidini gerçekleştirebile-ceğine inandığı hissine kapılmıştı.

“Köye bir daha ne zaman gelirsin?”

“Göreceğiz,” deyip kayıtsızca omuz silkti.

“Uzun sürmesin. Senin için etimiz var.” Gözlerini tekrar bana çevirdi. “Jonah benim Josephine’imle bebeğinin haya-tını kurtardı. Doğum çok erken başladı, durumları tehlikeye girince Jonah onları götürmek için uçtu. Başka hiç kimse yapmazken üstelik. Çıktığında bebek mosmordu, Josephine çok kan kaybetti-”

Jonah, “Sadece işimi yapıyorum,” diye mırıldanarak ra-hatsız olmuş gibi sözünü kesti birden. “Albert’a selamımı söyle, balık ayıklamayı öğrensın artık.”

Ethel kıkırdayarak Jonah’nın kolunu şefkatle okşadı. “Nehirde görüşürüz.”

Kadının uzaklaşmasını izledim. “Bu doğru mu? Kimse götürmezken senin gidip onları götürdüğün?”

“Biraz kar vardı. Abartıyor,” diye mırıldanırken koridor-lara bakmak için benden uzaklaştı. Ya Kayley’i arıyordu ya da açıkça yapmak istemediği bir konuşmayı kapatmaya ça-lışıyordu.

Mütevazı olduğu için mi böyle davranmıştı? Çünkü içimden bir ses yaşlı kadının fazla abartmadığını, *o kadın* koşulları “tehlikeli” olarak nitelendiriyorsa bahsi geçen koşulların, başkalarının standartlarına göre kıyamete benzediğini söylüyordu. Kayley tekrar tezgâhta belirip düşüncelerimi dağıttı.

Bana bir kutu soya sütü uzattı. Bu markadan daha önce bir kez denemiştım. “Büyük boy demiştin, değil mi?”

“Evet, ama...” dedim tereddütle. “Silk markasından satmıyor musunuz?” Tadı sıvı tebeşir gibi olmayan tek marka oydu.

Yüzü kızgınlıkla ekşidi. “Elimizde bir tek bu var. İstiyor musun, istemiyor musun?”

İçimi çektim “Elbette. Ekstra köpük, lütfen.” Kayley’nin kaşları çatıldı.

Jonah aşırı sabırlı bir ses tonuyla, “Küçük prensesimiz nasıl yaparsan yap, o kahveyi içecek ve girdiğin bu kadar zahmet için teşekkür edecek,” diye araya girdi. “Değil mi, Calla?”

“Tabii ki.” Yanaklarım yanıyordu. Kahve gibi basit bir şeyi, içmek istediğim şekliyle sipariş ettiğim için saçmalıyormuşum gibi hissetmeme nasıl sebep olabiliyordu?

Ürün reyonuna doğru başını sallayıp alışveriş arabasını hafifçe iterek bıraktı. “Neden sen önden gitmiyorsun? Hazır olur olmaz ben sana getiririm.”

Kayley’le birkaç dakika yalnız kalmak istediği için mi bu teklifte bulunmuştu? Yoksa benden birkaç dakika da olsa uzaklaşmak mı istiyordu? “Küçük prensesimizle” dalga geçmek için birkaç dakika mı lazımdı? Sebebi her neyse umurumda olmadığına karar verdim. “Kulağa harika geliyor!” Geniş ve memnun bir gülümsemeyle uzaklaşmaya başladım.

Çünkü Jonah, benim boktan kahvem için altı buçuk dolar ödemek zorunda kalacaktı.

“Burada işimiz bitti, değil mi?” Jonah arabayı kasiyer sıralarına doğru iterken saatine hızlıca göz attı. Dumanı tüten kâğıt bardağımı –parmak uçlarımin yanmasını engelleyecek bir tutacak olmadan– bana uzatır uzatmaz arabanın kontrolünü ele geçirmişti. Bana yardım ettiğini söyleyebilirdim; ama ona yetişmek için koridorlarda hızlı adımlarla yürümek zorunda kaldığımı düşünürsek, bunun nezaketten çok buradan bir an önce çıkmakla ilgili olduğu açıktı. Yine de beni henüz başından atmamıştı.

“Öyle... galiba?” İnsanlığın gördüğü en kötü kahve olabilecek kahvenin son yudumunu da zorla içtikten sonra bardağı yakındaki bir çöp kutusuna attım. En azından baş ağrım hafiflemeye başlamıştı. Ama bu saçmalığı içerek haftayı nasıl atlatacağımı bilmiyordum. Acaba Amazon buraya teslimat yapıyor muydu?

“Son şansın,” diye uyardı beni.

Sepeti taradım; kahvaltı için meyveli içecek püreleri, öğle ve akşam yemeği için tavuk göğsüyle yeşil salatalar, bir poşet badem, bir düzine yumurta, sandviç malzemeleri ve atıştırmalık muzlar. Temelde evde yediklerim bunlardı. Jonah sayesinde insektisit* zehirlenmesine yol açması muhtemel, yirmi dolarlık böcek spreyi kutusunu da unutmamıştım. Ev eşyaları reyonunda gezinmiş –bir ATV’yle tekne motorunun yanından geçmişti çünkü görünüşe göre Alaska’da markete gidip ATV ve tekne motoru satın alabiliyorsunuz– ve iki koridor ötedeki herkesin duyabileceği

* Böcek ilacı –ç.n.

kadar yüksek sesle, çıplak koşmakta ısrar edersem işe yarayacak tek sivrisinek kovucunun bu olduğunu söyleyerek, bana sormadan arabaya atmıştı.

Yine de bir şey unuttuğuma dair beni rahatsız eden o duyguyu görmezden gelemiyordum.

“Hadi ama. Gidelim artık. Unuttuğun bir şey varsa Wren seni tekrar getirir.”

“Sanki yaparmış gibi,” diyerek alaycı bir homurtu çıkardım. “Para kazanmakla o kadar meşgul ki kendi kızına zaman ayıramıyor. Beni burada istemiyor bile.”

Jonah kaşlarını çattı. “Bunu sana kim söyledi?”

“Kimsenin söylemesine gerek yok ki. Gayet açık.” Agnes olmasaydı, hasta olduğunu bile bilmeyecektim.

Agnes.

Bu akşamki yemek.

Unuttuğum şey *buydu*. “Kırmızı mı beyaz mı?”

“Ne?” Jonah şaşkınlıkla kaşlarını çattı, soruma hazırlıksız yakalanmıştı.

“Agnes babamla beni bu akşam yemeğe davet etti de. Ona bir şeyler götürmem lazım.” Ayrıca, sanırım bir şişe votkanın sesini duyuyordum, bu haftayı atlatabilmem için bana sesleniyordu. “Kırmızı şarap mı beyaz şarap mı?”

Sorumu eliyle savdı. “Zahmet etme. Öyle bir beklentisi yok.”

“Birinin evine elim boş gitmeyeceğim,” diye mırıldandım. Gözlerim mağaza tabelasında gezinip gözden kaçırdığımız içki reyonunu arıyordu. “Bunu kim yapar ki?”

“Ben her zaman yaparım,” diye karşılık verdi, sanki bu gerçekten gurur duyuyormuş gibi.

“Evet... şey...” Retorik bir soruydu ama yetinin temel görgü kurallarını anlamamasına hiç şaşırmamalıydım. Bu arada annem, ben daha sekiz yaşındayken bile arkadaşla-

rımın evlerine, ayarlanan oyun randevuları için teşekkür olarak kurabiye ve kek götürmemi isterdi. “Ev sahibine bir şeyler götürmek iyi bir davranış olarak kabul edilir. Şarap gibi,” dedim sakın sakın, sesimdeki kınayan tonu en aza indirmiştim.

Üç uzun kalp atımı boyunca bana o buz gibi bakışıyla bakıp, “Aggie içki içmez. Baban arada sırada bira içer.”

“Harika.” Belki altılı paketle eve dönersem benimle bir dakikadan fazla konuşmak zorunda hissederdi. “Peki, nereden alabili-”

“Alamazsın. Buranın halkı içki karşıtıdır. Bangor’da alkol satmazlar.”

“Ne?” Yüzümün şokla buruştuğunu hissettim. “Yalan söylüyorsun.”

Kaşları kalktı. “Benimle bu konuda tartışmaya mı gireceksin?”

“Bu neyin nesi böyle ya, 1920’lerin içki yasağı falan mı?”

“Hayır. Burası alkolizmin ciddi bir sorun olduğu Batı Alaska,” dedi, küçümseyici bir ses tonuyla. “İnsanlar o kadar çok içerler ki kışın kar yığınları içinde sızıp kalır, sonra da donarak ölürlər.”

“Hiç kimse alkol alamaz, öyle mi?” Bu biraz sert görünüyordu.

“Hayır. Sen bile alamazsın.” Bundan biraz fazla keyif alıyordu.

“O zaman babam nasıl bira alabiliyor?” diye karşı çıktım. “Bira içtiğini *sen* söyledin.”

“Anchorage’a veya Seward’a gittiğinde oralardan alıp eve getirir. Ve hayır... Sana altılı, lanet bir paket almak için oraya uçmuyorum.” Mükemmel düzlükteki beyaz dişleri geniş, kindar bir gülümsemeyle parladı. “Galiba bu gece

için o münasip akşam yemeği görgü kurallarından vazgeçmen gerekecek.”

“Sorun değil. Ona çiçek alırım.” Kasanın yanındaki yeşil kovaya baktım, içinde limon sarısı papatyalardan oluşan üç hüznünlü buket duruyordu, yapraklardaki parlak boya kararan kenarları gizleyemiyordu. Çiçekçi annem bunu görse *ölürdü*, diye geçirdim içimden. Bir tanesini alıp Jonah’ı son kasiyere kadar takip ederken, bir yandan da sırtına bakıyordum.

İçki karşıtı halk mı? Cuma gecesi bara gidip ne sipariş ediyorlardı ki? Kakao ve gazoz mu içiyorlardı? Aklıma gelmişken, hiçbir yerde yanıp sönen neon ışıklar ya da “bar” kelimesi çekmemişti dikkatimi.

Peki, insanlar burada eğlenmek için ne yapardı?

“Senin çalışıyor olman gerekmiyor mu?” Kasiyer —ellili yaşlarında, sarı saçlı, mavi gözlü ve hafif güneyli aksanı olan beyaz bir kadındı— Jonah’ya gülümserken bana sık sık meraklı bakışlar fırlatıyordu. Bu kadının bakışlarını, buradaki diğer herkes tarafından bariz bir şekilde dik dik bakılmaya tercih ederdim. İndirimli sebze konservelerinin üzerine eğilmiş yaşlı kadınlar, kataraktan bulutlanan bakışlarıyla bana *bakıyorlardı*. Depocu çocuklar durmuş, elleri havada ürünleri tutarak yanlarından geçerken bana —yüzüme, göğsüme, ayakkabılarıma— *bakıyorlardı*. Saçlarını dağınık at kuyruğu yapmış orta yaşlı, kot pantolonlu ve hantal ayakkabılı hanımlar, sohbetin ortasında sessizleşip bana bir tür sirk gösterisiymişim gibi *bakıyorlardı*. Ya da daha büyük olasılıkla, benim bir yabancı olduğumu biliyorlardı ve beni Bangor, Alaska’ya neyin getirdiğini anlamaya çalışıyorlardı.

Burada herkesin herkesi tanıdığını, doğrudan tanımıyorlarsa bile en fazla bir ya da iki akrabalık derecesi farkla ta-

nıdıklarını ve kimin kimi nereden tanıdığını öğrenmek için sohbet etmeye başladıklarını anlayabiliyordum. Meyer'a gelmek bir yaşam gerekliliği olduğu kadar sosyal bir aktivite gibi de görünüyordu. Alışveriş yapanlar koridorlarda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, kıyma ve marul indirimine, yağmurun dineceğine ya da Anchorage'dan kimin geleceğine dair yorum yapmak için yavaşlarken yolları kapatıyorlardı. Kimsenin acelesi yoktu.

Jonah dışında kimsenin.

"Selam, Bobbie." Jonah ürünleri banda atmaya başladı. "Evet. Yapmam gerekiyordu. İçeri girerken pusuya düşürüldüm."

Gözlerimi devirdim. Jonah bebek bakıcısından rehineye dönüşmüştü. "Sağ ol. Ben hallederim." Yeşil biberi fırlatıp atarak ezmeden önce elinden çekip aldım. "Malzemeleri poşete koyar mısın? *Orada.*" Benden uzakta. Sözlerimi, avucumun altında kaya gibi sert olan pazısına hafifçe bastırarak noktaladım.

Kasiyer –Bobbie– parmakları ezberlenmiş sebze kodlarıyla klavyenin üzerinde uçuşarak malzemeleri geçirmeye devam etti. "George bu hafta birkaç gün havanın açık olmasını beklediklerini söyledi. Umutlanmaktan yoruldum. Ama tüm bu yağmurdan sonra güzel bir değişiklik olurdu."

"Şimdiye kadar yağmura alışmış olman gerekirdi," dedi Jonah huysuz bir sesle, yiyeceklerimi kahverengi kâğıt torbalara doldururken.

"Hiç alışan var mı ki?" Bir duraksama oldu ve sonra, "Peki, bu senin kız kardeşin mi? Yoksa kuzenin mi?" diye Jonah'ya sordu ama bana bakıyordu.

"Bu Wren'in kızı, Calla."

Hızlı parmakları duraksadı. "Ha... doğru! George onu almak için Anchorage'a gitmenle ilgili bir şeyler söylemişti.

George benim kocam olur,” diye açıkladı şimdi doğrudan bana hitap ederek. “Kocamla Jonah’nın babası eskiden hava kuvvetlerinde birlikte uçarlardı. Artık Wren için uçuyor.”

Sanırım bu George denen adam, Jonah’nın daha önce bahsettiği Alaska Wild’la olan bağlantısıydı. Bu Bobbie Hanım da bana başka bir bilgi daha vermiş oldu: Jonah’nın babası ABD Hava Kuvvetleri’nde pilottu ve Jonah da uçuş konusunda onun izinden gitmiş gibi görünüyordu. Kafasındaki, babasının şapkası olmalıydı.

Bobbie başını iki yana salladı. “Wren’in yıllar önce bir kızı olduğunu unutmuşum. Tanrım, çok uzun zaman oldu. Sen ve annen...” Boşluğu doldurmamı bekleyerek öylece bıraktı cümlesini.

“Toronto’da yaşıyoruz.”

Sanki sorulmamış bir soruya cevap almış gibi başını hafifçe salladı. “Bu, buraya ilk gelişin mi?”

“Ayrıldığımızdan beri, evet.”

“Ziyaret zamanının... geldiğini mi fark ettin?”

“Tatil için iyi bir zaman, değil mi?” Jonah benim yerime cevap verdi. Delici gözlerini benimkilere dikmişti ve içlerindeki uyarı çok açıktı.

Agnes’in söylediğine göre, babam henüz insanların kanser teşhisini bilmesini istemiyordu. Sanırım buna çalışanları da dâhildi. “Evet. Biraz boş vaktim vardı ve hep Alaska’yı görmek istemiştım,” diye ekleyerek yalanımızı pekiştirdim.

Bobbie bana kibarca gülümsedi –bundan daha ilginç bir cevap beklediğini belli eden bir gülümsemeydi– ve sonra kalan alışverişlerimi kasadan geçirmeyi bitirdi.

Faturayı tek tek kontrol ederken toplamı görünce gözlerim yerinden fırladı. İki poşet alışveriş nasıl *bu kadar* fazla tutabiliyordu?

Bobbie gülmeye başladı. “Hesap şokuna girdi galiba?”

Alaska'da geçirdiğin zamanın tadını çıkar, Calla. Ve dikkatli ol," diye uyardı Jonah'ya doğru başını sallayarak. "Yoksa bu seni o kadar etkileyecek ki ayrılmak istemeyeceksin."

"Ya, şimdiden kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum." Sesimden kinaye akıyordu.

Başını eğerken yüzünü şaşkınlık kaplamıştı.

Benimse ağzım açık kaldı. "Aman Tanrım, şaka yapmıyorsun."

İnce dudaklarından garip bir kıkırdama döküldü. "Şu kocamı işten hemen sonra eve göndermeyi unutma, Jonah. Konuşmaya başlıyor ve bir de bakıyor ki güneş batmış."

Jonah tek koluyla market poşetlerini toplarken ona yüzünü buruşturarak göz kırptı, pazıları pamuklu gömleğinin altında gerilmişti. "Tamamdır."

Neredeyse solmak üzere olan çiçek buketini kucaklayarak onu takip ederken, sırtımda sayısız göz varmış gibi hissediyordum.

Kendime engel olamadım artık. "Peki, eğer çekici olan *sensen*, Bobbie neyi pislik olarak görüyor?"

"Şurada bir tane var."

Başıyla işaret ettiği yöne bakınca pencerede kendi yansımamı gördüm. Cevabını çabuk vermişti, o kadarını söyleyebilirdim.

Jonah gözlerini kısarak başını gökyüzüne kaldırdığında anladım ki yaklaşmakta olan yağmur bulutu olup olmadığına bakıyordu.

"İnsanlar buralarda hava durumunu gerçekten takıntı hâline getirmişler yahu."

"Neden getirmesinler ki? Şiddetli rüzgârlar, yoğun sis, çok fazla yağmur ya da kar... bunlardan herhangi biri bizi saatlerce ya da gün boyunca yerde tutar. Hatta bazen daha da fazla sürer bu." Botları tozlu zemini kazıdı. "İnsanlar

yiyecek, ilaç, doktor ya da posta için uçaklara güveniyor. Her şey için güveniyorlar.”

Ellerinde kola kutularıyla bana aval aval bakan on altı yaşlarında iki gencin yoğun bakışlarını görmezden gelmeye çalıştım. “Ayrıca hava durumuna olan takıntılarından daha fazla gözlerini dikip bakıyorlar insana,” diye söylendim daha çok kendi kendime.

“Gerçek, canlı bir Barbie bebek görmeye alışık değiller, hepsi bu.” Kaşlarımı çattım. Az önce bana şey mi...

“*Barbie* bebek *değilim* ben!”

“Değil misin?” Bana yan yan baktı, keyfi gözlerinden okunuyordu. “Sahte saç, sahte yüz, sahte tırnaklar...” Gözlerindeki parıltı sönmeden önce bakışları göğsüme indi. “Üzerinde gerçek olan bir şey var mı?”

Çenem düştü. “*Bunlar* sahte değil!” Daha önce hiç kimse aksini ima etmemişti. Öyle çok da etkileyici değillerdi aslında.

“Öyle ya da böyle umurumda değil. Neden sana baktıklarını merak ediyordun. Sebebi bu işte,” dedi sıkılmış bir ses tonuyla. Cipinin bagajını açıp market poşetlerini içeri koydu.

Ben de şaşkın şaşkın ona bakıyordum. Meyer’da en az yirmi beş kişi ona merhaba demişti. Sanki insanlar onu gördüklerine *gerçekten* sevinmiş gibi el sallıyor ve dostça selam veriyorlardı. Bobbie ona büyüleyici demişti. Agnes onun bir oyuncak ayı olduğunu iddia etmişti. Ethel ondan su üzerinde yürüyormuş gibi bahsetmişti.

Bir çeşit alternatif evrende miydim?

Herkesin Jonah’yı tek şekilde gördüğü fakat benim gerçeği gördüğüm bir evrende falan mıydim?

“Benden hoşlanmamana neden olacak bir şey mi yaptım?” Sonunda ağzımdan baklayı çıkardım.

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. “Hayır. Sadece senin türünü tanıyorum ve buna karşı hiçbir zaman fazla sabrım olmadı.”

“Benim türüm mü?”

“Evet.” Cipinin bagaj kapısını çarparak kapatıp kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bana sert bir bakış fırlattı. “Sığ, bencil, öncelikli olduğunu düşünen türden.”

Ağzım üç kalp atışı boyunca açık kaldı. “Benim hakkımda *hiçbir şey* bilmiyorsun.”

“Gerçekten mi...” Düşünceli bir ifadeyle alt dudağını ısırıldı. “Bir bakalım... Anchorage’a bir haftalık bir ziyaret için bir dolap dolusu kıyafetle geldin ve yolun geri kalanında seni özel bir jetin getirmesini mi bekledin? Görünüşe göre uçak pistini Milano’daki lanet pistlerden biriyle karıştırmışsın.”

Kendimi savunmak için moda endüstrisi hakkında bir şeyler biliyor olmasının şokunu bir kenara ittim. “Bu karamsar hava için hazırlanmam gerekiyordu-”

“Bu sabah tüm bu makyajla koşuya mı yoksa gece kulübüne mi gidiyordun? Sol taşağım üzerine bahse girerim ki yıllardır kimse gerçek yüzünü görmemiştir. Tüm parayı güzel görünmek için ve tüm zamanını da yabancılara ne kadar güzel olduğunu kanıtlamak için fotoğraf paylaşarak harcıyorsun.”

Omurgam karıncalanmaya başlamıştı. Instagram profilinden mi bahsediyordu? *Bu adam* bunu nasıl bilebilirdi ki? Ve aman Tanrım, az önce *taşaklarından mı bahsetmişti* o? “Pekâlâ, bazı insanlar dış görünüşleriyle gurur duyarlar.” Yanaklarım eleştirileri yüzünden yanarken bile ona sert bir bakış attım.

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. “Sen

abartan, kendini beğenmiş ve peşin hükümlü birisin. İlgi-den hoşlanıyorsun, bunu elde etmeye de alışkınsın. Küçük baloncuğunun dışındaki dünya hakkında pek bir şey bilmiyorsun. Babanın nereli olduğu, *senin* nerede doğduğun konusunda bilgi edinmeye bile zahmet etmemişsin.”

“Fazla zamanım yoktu ki-”

“Yirmi altı yaşındasın ve *hiç* zamanın olmadı mı?” Kaşları şüpheyile yukarı kalktı. “Daha ayak parmakların toprağa değmeden Alaska’yı sevmeyeceğine karar vermişsin. O zamandan beri de herkese ve her şeye burun kıvırıyorsun.”

“Sevmedim!”

“Agnes burada zorlanabileceğini düşünmüştü ama en azından bir hafta deneyebilirdin. Babanı neredeyse tüm hayatın boyunca görmedin ve sonunda buraya geldiğinde buzdolabının senin için doldurulmamasına mı kızılıyorsun? Muhtemelen Wren için işlerin ne kadar zor olduğunu ya da bu kadar uzun süre sonra seninle *nasıl* konuşacağını bilemeyeceğini,” –sesini alçalttı– “Ya da şu anda neler yaşadığını düşünmedin bile. Ama hayır, sen daha çok lanet *soyalı latteni* almaya ve bu akşam yemeğe hangi ev sahibesi hediyesini getirten gerektiğine odaklanmışsın.” Kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümsedi. “Şimdiye kadar nasıldım? Seni yanlış anlamış mıyım?”

“Tamamen,” diye karşı çıktım titrek bir sesle, şu anki şok durumumda daha fazlasını yapamadım. Simon’a alışkındım; nazikçe sorduğu sorulara, sözlerimin ardındaki gerçek anlamı sessizce değerlendirirken yaptığı düşünceli duraksamalara, kendimi olduğum gibi görmeme yardımcı olmaya çalışmasına. Mesleği gereği bu onun doğasında vardı. Tavrından rahatsızlık duyup, psikanalizimi yapmayı bırakması için ona bağırdığım zamanlar olmuştu. Ama bunu asla kindar ve aşağılayıcı bir şekilde yapmamıştı.

Ve sonra tanışalı daha on iki saat olan *bu* adam geliyor, her türlü asılsız varsayımda bulunarak sanki hiçbir gerçekliğim yokmuş gibi beni parçalara ayırıyordu.

Gözlerindeki soğuk keyif kaybolarak yerini neredeyse üzgün görünen bir ifadeye bıraktı. “*Keşke* yanılıyor olsaydım. Çünkü o zaman belki kendini aşar, Wren’i biraz rahat bırakır ve sahip olduğun zamanı onu tanımak için kullanırdın.”

“Aramızda ne olduğunu bile bilmiyorsun,” diye mırıldandım. “Öylece affedip unutarak ona kocaman sarılamam.”

“Kimse senden bunu beklemiyor ki. Ama eğer akıllıysan, kendi iyiliğin için eskiden sahip olduğun şeylerin bir parçasını dahi kurtarmaya çalışırsın.” Jonah bileğine bakıp saati tekrar kontrol etti –henüz cebinden bir telefon çıkarıldığını görmemiştim– ve sonra kamyonetin etrafından dolaşıp şoför koltuğuna tırmandı. Beni orada öylece bırakmıştı, azarlanmışım gibi geliyordu ve ne için olduğundan bile tam olarak emin değildim. Birkaç müşteri yakınlarda oyalanarak benim küçük düşürülmeme ve diri diri yakılmama tanık oldular.

SUV’nin motoru kükredikten bir an sonra, “Hadi! Burada hepimiz tatilde değiliz.”

Evet, Bobbie... Bu adam beni aşırı etkiledi.

Şu anda Jonah’nın yanında oturmaktansa üzerimde milyonlarca sivrisinekten başka bir şey olmadan beş kilometre yürümeyi tercih ederdim.

Birkaç adım ötede park etmiş bir taksi vardı. Şoför, dağınık siyah saçlı bir adamdı, yüzünde sıkkın bir ifadeyle sürücü koltuğuna uzanmış, camını açmış, rahatça sigarasını tütürürken gösteriyi izliyordu.

Elimdeki olgunlaşmış papatya demetini ona doğru salladım. “Müsait misiniz?”

Başını bir kez eğdikten –*ever* demekti bu– sonra sigarasından uzun bir nefes çekti. Buralarda taksicilerin arabalarında sigara içmelerine izin veriliyor muydu?

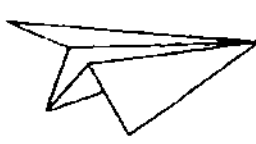
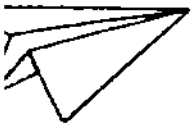
Başımı dik tutarak –Jonah’ya sözlerinin beni kesip biçtiğini bilmenin tatminini yaşatmayacaktım– taksiye doğru yürüdüm ve arka koltuğa geçerek elimden geldiğince tütün dumanı kokusunu görmezden gelmeye çalıştım.

Motor sesi duyduğumda Jonah’nın ön camdan bana dik dik bakan soğuk bakışlarıyla karşılaştım. Üç... dört... beş saniye boyunca bu şekilde birbirimize kilitlendikten sonra Jonah park yerinden ayrıldı.

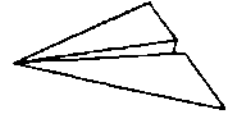
Arabasının tekerleri tozu dumana katmıştı. *Anca gider-sin*. “Nereye?” diye soran taksi şoförünün koyu renk gözleri dikiz aynasından bana bakıyordu.

Lanet olsun. Tekrar babamın yanına nasıl dönecektim? Jonah nereye dönmüştü? O yarım yamalak kafeden önce mi sonra mıydı? “Wren Fletcher’ın nerede yaşadığını biliyor musunuz?”

Başını iki yana sallayınca bir an panikledim. Beni havaalanına götürmesini söylemek üzereydim ki Agnes’tan gelen e-postalardan birinde babamın adresinin olduğunu hatırladım. Hemen bulup adama yüksek sesle okudum. Ardından da rahat bir nefes alarak çatlak, tütün kokulu deriye gömüldüm. Jonah’ya hiç ihtiyacım yoktu. “Manzaralı yolun ücreti ne kadar?”

Bölüm 8

“Altı çocuğun olduğuna *hâlâ* inanamıyorum,” diye mırıldandım.

“Aralık’ta yedi olacak,” diyen Michael, babamın araba yoluna dönerken kıkırdadı. “Sana söyledim, en büyük çocuğum doğduğunda on sekiz yaşındaydım.”

“Hâlâ inanamıyorum.”

Öne çıkık, nikotin lekeli dişlerini göstererek yaramaz yaramaz sırttı. “Ne diyebilirim ki? Karım bebekleri sevdiği için şanslıyım.”

En son ne zaman bir taksiye ya da Uber’e bindiğimde, gideceğim yere ulaşmaya niyetliken ve dikkatim telefnumdayken kibarca selam verip başımı sallamaktan fazlasını yaptığımı hatırlamıyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, kullanacak bir telefonum olsaydı ve Jonah’dan kaçmaya çalışmasaydım, muhtemelen bu adamın adını bile bilmiyor olurdum.

Fakat bu taksiye bindikten kırk beş dakika sonra Michael’ı, Alaska eyaletindeki herkesten daha iyi tanır hâle gelmiştim.

Michael benden sadece üç yaş büyüktü ki bu akıl almaz bir şeydi. Çoğunlukla kardeşinin yanında kalıyordu ve ikisi birlikte Bangor’da başarılı bir taksi şirketi işletiyorlardı. Bu arada karısı ve çocukları nehrin yukarısında yaklaşık üç yüz kişilik bir köyde, anne-babası ve kız kardeşiyle birlikte ya-

şıyordu. Karısı, Bangor’la ve bu yaşam tarzıyla hiçbir ilgisi olmasını istemiyordu. Çok gürültülü ve kalabalık olduğunu iddia ediyordu. İronik bir şekilde, yedi çocuk sahibi olmanın çok gürültülü ve kalabalık olduğunu düşünmüyor olmalıydı çünkü Pez Şeker Adam* gibi çocuk çıkarıp duruyordu.

Michael bana Bangor’da bir tur attırdı, köylülerin tekneleriyle dolup taşan canlı nehir kıyısına ve kasabada inşa edilen ilk yapı olan simgesel bir kiliseye uğramıştı. Kame-ramanlık yapmayı bile kabul etti.

Biz oralardayken birkaç poz fotoğrafımı çekti, sonuçlar hiç de fena değildi.

“Çocuklarını çok özleyorsun olmalısın.”

Omuz silkti. “Geri döndüğümde onları görüyorum.”

“Peki, bunu ne sıklıkla yapıyorsun?”

“Mevsime göre değişiyor. Nehrin donmasını ya da çözülmesini beklediğimiz zamanlar daha zor oluyor. Tekneyle geçemiyoruz ve araba kullanmak da riskli. Bazen haftalarca beklemek zorunda kalıyorum.” Sesinde tıpkı Agnes’inki gibi rahat, sakin bir hava vardı.

“Zor olmalı.” Ama yirmi dört yıl boyunca çocuğunu görmemekle kıyaslandığında sonucun ne olacağını merak ediyordum.

“Aileme bu şekilde daha iyi bakabiliyorum. Al.” Koltuğun üzerinden bana bir kartvizit uzattı. “Ne zaman bir araca ihtiyacın olursa beni ara. Ben her zaman çalışırım. Uyurken bile.”

“Süper. Teşekkürler.” Kartta gördüğüm isme kaşlarımı çattım. “Bekle, adının Michael olduğunu sanıyordum.”

“Michael benim Kass’aq adım.”

“Ne adın?”

Kıkırdadı. “Kass’aq adım. Biz beyazlara ‘Kass’aq’ deriz.”

* İçi şeker yüklü, el boyutunda, plastik otomat –ç.n.

“Ya. O zaman senin gerçek adın *bu* mu? Bu...” Yazılışına kaşlarımı çatarak temkinle, “Yakulpak?” dedim.

“Ya-gaş-bak,” diye düzeltti, her heceyi vurgulayarak.

“Ya-gaş-bak,” diye yavaşça tekrarladım. Toronto gibi çok çeşitli bir şehirden geldiğim için, bir ismi telaffuz ederken –ve katlederken– ilk zorlanışım değildi. “Hiç de yazıldığı gibi değil, öyle mi?”

“Bir Kass’aq için değil.” Sırttı. “Michael’la devam et sen.”

“İyi fikir.” Çiçek buketini elime alıp, anlaştığımız otuz doları ve fazlasıyla hak ettiği bahşisi ona uzattım. “Bana tur rehberliği yaptığın için teşekkür ederim.” Arabanın arkasından kayarak çıktıktan sonra Jonah’nın Escape’inin hiçbir yerde görünmediğini anlayınca rahatlardım.

“Bir şey değil,” dedi Michael el sallayarak, frenleri gıcırdadıktan sonra arabası uzaklaşmaya başladı. Meyer’ın otoparkında Jonah’yla olan olayı sormamasına sevinmiştim.

Kapıdan girip babamın ürkütücü sessizlikteki karanlık evine adımımı attığım anda telefonum kablosuz internet ağıyla bağlantıyı kurdu, hemen ardından annemle Diana’dan gelen bir dizi kısa mesaj ve sesli mesajla cıvıldamaya başladı. İç çektim, evi aramaktan daha fazla kaçamayacağımı biliyordum.

Yemekten hemen sonra arayacaktım.

Tezgâhın üzerinde boş ve katlanmış iki kâğıt torba duruyordu. Buzdolabını açtığımda, daha bir saat önce kasaya sebze atan bir adam için fazla düzgün bir nizamla dizilmiş olan yiyeceklerimi görmenin şaşkınlığını yaşadım. Oysa ben salata malzemelerimin ön bahçeye saçılmış olmasını bekliyordum.

Belki de bu, Jonah’nın tam bir pislik olduğu için özür dileme yoluydu. “Eh, bu da bir şeydir, değil mi?” diye mırıldandım. Ama onu affetmem için bundan çok daha fazlası gerekecekti.

“Neredeyse birbirinize yabancısınız, Calla.” Simon, öğleden sonra çayından bir yudum almak için fincanını –şüphesiz en sevdiği Wedgwood porselen fincanıyla içiyordu çayını, bu adamın hareketlerini tahmin etmek çok kolaydı– metal ofis masasına koyduğunu duymadan önce durakladı. “İkinizin de rahat etmesi ve birbirinizi anlamanız zaman alacaktır.”

Son yumurta sarısını bir parça tostla silip ağızma atmak için öne doğru eğildiğimde mutfak sandalyesi gıcırdadı. “Sadece bir haftalığına buradayım. Bu süre içinde babamı anlamaya başlayabilir miyim ki?”

“Kendi kendine karar verdiğin süre, o. Dönüş uçuşunu erteleyip orada daha uzun kalabilirsin. Bu yüzden bu bilete daha fazla para ödedik ya. Yani seçeneğin var.”

“Bu yolculuk bir felaketle sonuçlanırsa daha *erken* dönme seçeneğim var, diye düşünmüştüm ben.” Elbette Simon bunu başka şekilde değerlendirecekti. “Şu anda işler böyle giderken, bir hafta şimdiden ölüm fermanı gibi geliyor.”

“Bunun kolay olmayacağını biliyordun.”

“Şey, evet ama odaya her girdiğimde kaçarsa bu imkân-sıza dönüşecek.”

“Kaçıyor mu? Yoksa sen mi onu kovalıyorsun?”

Kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun?”

“Çok fazla kızgınlık besliyorsun, Calla. Yıllardır acını saklamak için kullandığın şey bu. İyi de saklayamıyorsun ve Wren de bununla yüzleşecek bir tip değil. Eğer ikiniz yeniden bir araya gelecekseniz, üstelik bu kadar kısa bir süre içinde, aranızdaki bariz problemi görmezden gelmek daha kolay olsa da iletişim kurmanın bir yolunu bulmalısınız. En azından şimdilik.”

“Deniyorum ama... çok zor.” Önce affetmeden, biriyle nasıl ilişki kurardınız?

“Unutma, onu kontrol edemezsin ama ona karşı nasıl davranacağını kontrol *edebilirsin*.”

İçten içe inledim. Simon’ın yumuşak sözleri neden Jonah’nın daha önce söylediği travma versiyonuyla aynı mesajı taşıyor gibi görünüyordu?

“Wren prognoz ya da tedavi seçenekleri hakkında bir şey söyledi mi? Herhangi bir şey?” dedi annem araya girerek, sesi hoparlörden uzaktaymış gibi geliyordu. Anlaşılan ofiste volta atıyordu. Yemin ederim, bu onun en sevdiği eğlencelerden biriydi. Simon annemin bunu yaparak, büyükannesinin İran halısında dairesel bir iz bıraktığından yakınıyordu.

“Dün gece iki dakika falan konuştuk anne,” diye hatırlattım ona. “Ama Agnes önümüzdeki hafta kemoterapi ve radyoterapiye başlamak için Anchorage’a gideceğini söyledi. Hiç de hasta görünmüyor.”

“Bu iyi. Erken yakalamış olmalılar.” Annemin sesindeki rahatlamayı yanlış anlamamak mümkün değildi. Simon da bunu fark etmiş olmalıydı. Bu durum onu nasıl hissettiriyordu peki? Aman Tanrım, İngiliz psikiyatrist üvey babam gibi konuşmaya başlamıştım.

Simon’ın muayenehanesinin kapısının az önce açıldığını haber veren zil çaldı. “Bu benim sıradaki hastam. Daha fazla konuşmak istersen bu akşam beni ara.”

“Teşekkürler, Simon.”

“Ama mümkünse benim saatimle akşam on ila on bir arasında olmasın. BBC’de bir belgesel var da...”

Onu duymazdan geldim, aklım Agnes’in evinde yiyeceğimiz akşam yemeğini beklerken günümün geri kalanını nasıl dolduracağıma dair düşüncelere daldı. Alaska Wild’a gidebilir, babamın kendi kızından daha çok önem verdiği

uçaklara ve insanlara daha yakından bakabilirdim. Ama o zaman onunla iki dakikalık rahatsız edici bir konuşmayı daha riske atmış olurdum. Daha da kötüsü Jonah'yla karşılaşma riskine girerdim.

Tanrıya şükür ki bilgisayarımı getirmiştim.

"Kapatma Calla," diye seslendi annem. Boğuk sesler ve tıkırtılarla dolu bir telaşın ardından elinde ahizeyle Simon'ın ofisinden çıkarken o yumuşak, melodik sesi kulağıma geldi. "Selam."

"Gönderdiğim fotoğrafları aldın mı? Şimdiye eline geçmiş olmaları lazım."

"Bir bakayım... Evet! Gelmişler. Aman Tanrım! Bangor'a bunun içinde mi uçtun?"

"Neredeyse kusacaktım."

"Ama onun içine bavul bile sığdıramazsın!"

"Bu yüzden tüm eşyalarım bugün Anchorage'dan gelen kargo uçağında."

"Neden seni bununla almaya gelsinler ki?"

"Çünkü Jonah ahmağın teki ve onun değerli Alaska havasını solumamdan nefret ediyor." Ona günün olaylarını anlattım, Jonah'yla olanları, sayısız kez soluğunun kesilip inlediğini duydum.

"Ama senin süt ürünlerine alerjin var! Bu yüksek beklenti değil ki. Bu yasal bir tıbbi durum," diye tersledi.

"Öyle, değil mi?" Hissettiğim haklılıkla gıcırdayan mutfak sandalyesine gömüldüm. *Nihayet* Jonah'nın maskaralıklarından makul ölçüde rahatsız olan biri daha çıkmıştı. Bu konuda anneme her zaman güvenebilirdim. "O, tanıdığım en büyük pislik."

"Wren onu neden yanında tutuyor?"

"Çünkü ben tersine dönmüş bir dünyadayım, burada herkes onu seviyor." Annem görmese de gözlerimi devirdim.

“Sadece ondan uzak dur. Orada geçirdiğin zamanı olduğundan daha da zorlaştırmasını istemiyorum.”

“Deniyorum ama sanki ne zaman bir köşeyi dönsem o gülr sakallı surat karşıma çıkıyor. *Üstelik* yandaki evde oturuyor! Ondan kaçamıyorum ki.”

“Üzgünüm, tatlım.”

“Her neyse.” Ağır ağır içimi çektim. “Artık Jonah hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Seni suçlayamam. Bana başka ne gönderdin...”

Fotoğraflar arasında gezinirken bir duraksama oldu. “Marul mu şu?” Kaş çatışını duyabiliyordum neredeyse.

“Evet. Kelimenin tam anlamıyla yüzlerce marul. Belki de daha fazla. Yolun aşağısında çiftlik tarlaları var.”

“Ha, sanırım geçen bu yirmi dört yılda bazı şeyler *değişmiş*.”

“*Her şey* değil.” Sırtarak bir sonraki resme geçmesini bekledim

Nefesi kesildi. “Ördekler hâlâ orada!”

“Tüm pejmürde ihtişamlarıyla hem de.”

Mahcup bir kahkaha attı. “Hatırladığım kadar çirkinler.”

Bakışlarım kalabalık duvar kağıdında gezindi.

Tekrar nefesi kesildi, bu kez daha yumuşak bir ses çıkarmıştı. Sonraki resme, yatak odamdaki kalla zambaklarının olduğu resme geçtiğini anladım. “Onları nasıl unuttum? Sen doğmadan önce bitirebilmek için haftalarca her gece uyanık kalıp son yaprağına kadar boyamıştım.”

“Evet, bana anlatmıştın, hatırlıyorum.”

“Tanrım, üzerinden bir ömür geçmiş gibi, değil mi?” dedi hüznle. Uzun bir duraklama oldu, şüphesiz burada geçirdiği zamana geri dönmüştü. “Ee? Günün geri kalanı için planın nedir?”

“Sivrisinek ısırıklarını kaşımak dışında mı?” diye söy-

lendim. Tırnaklarım baldırımın arkasındaki kırmızı şişliğin alevlenmeye ve kaşınmaya başladığı yeri tırmalıyordu. “Site için bir sürü yazı hazırlayabilirim. Diana yeni fikirlerle uyandı.” Bugün ondan en az on mesaj almıştım.

“Diana *her zaman* yeni fikirlerle uyanır. Keşke o kızın enerjisi bende de olsaydı... Ay! Saat kaç olmuş. Birkaç işi bitirmek için dükkâna gitmem lazım. Bu sabah gelen kadına inanamazsın. Buketinde çöven kullanmakta ısrar ediyordu, hem de çöven kullanmadığımı çünkü aranjmanın görüntüsünü bozduğunu söylememe rağmen. Bir de utanmadan...”

Duvar kağıdındaki tuhaflik gözüme çarpınca annemin küçük tiradının izi kulaklarımdan silindi. Yüzümün buruştuğunu hissedebiliyordum. “Ördeklerin meme uçları olur mu?”

Bir duraksama oldu. “Affedersin. *Ne dedin?*”

Öne doğru eğilerek ördeğin alt kısmına mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş altı belirgin taneyi inceledim. Nokta büyüklüğündeydiler, aralarında küçük farklılıklar vardı, bu da bana birinin bunu siyah bir kalem kullanarak elle yaptığını gösteriyordu. Bu duvardaki her bir ördeğe aynısı yapılmıştı. “Bunu *sen* mi yaptın?”

“Calla, sen neden bahsediyorsun?”

Açıklamam bittiğinde ikimiz de kahkahalarla inliyorduk.

“*Saatler* sürer bu iş. Sadece bu duvarda bile *yüzlerce* ördek var.”

“Şey, ben yapmadım ama keşke ben yapsaydım.”

Hayretler içinde sandalyeme geri oturdum. “Belki de Agnes yapmıştır. Onun da ördekleri pek sevdiğini sanmıyorum.”

Annemin kahkahası kesildi. “Peki... neler oluyor orada?”

“Hiçbir fikrim yok ama her ne oluyorsa işler ‘karışık’. Bu akşam yemek için onun evine gidiyoruz. Yolun karşısında oturuyor.”

“Güzel. Orada babanla iki dakikadan fazla zaman geçirirsin. Wren her zaman yavaş yemek yedi.”

“Aslına bakarsan, şu anda bundan korkuyorum.” Onunla aynı masada oturmak garip olur muydu? Hiç olmazsa kibarca konuşmaya çalışır mıydı? Yoksa beni tamamen görmezden mi gelirdi?

En azından tampon görevi görmek için yumuşak dilli Agnes da orada olacaktı. “Her şey iyi olacak. Sadece kendin ol. Ve beni dinle, o pislik pilotun söyledikleri hakkında endişelenme. Seni hiç tanımıyor.”

Tanıımıyordum evet ama yine de Jonah’nın sözlerini aklımdan çıkaramıyordum.

“Teşekkürler, anne. Seni seviyorum.” Ağır ağır içimi çekerek telefonumu masaya bıraktıktan sonra MacBook’umu açtım.

Agnes'in araba yolu babamınki kadar uzundu, bu da bana yaklaşırken önümdeki küçük, beyaz, dikdörtgen evi incelemek için bolca zaman vermiş oldu. Öğleden beri yağan kasvetli yağmurdan saçlarımı korumak için kazağımı başımın üzerine çektim.

Bebek mavisi dış cephe kaplaması ve o çok ihtiyaç duyulan renkliliği veren koyu kırmızıya boyanmış ön kapısı dışında, babamın evinin aynısıydı. Ek garajı yoktu ama sol tarafta küçük bir kulübesi vardı, yan tarafına da büyük yeşil bir çöp tenekesi yerleştirilmişti. Agnes'in kamyoneti onun önüne park edilmişti.

Bir elimde solmuş papatya demetini tutarak kapıyı çaldım. Bir dakika sonra Agnes'in cılız sesinin, "İçeri gel!" diye bağırdığını duydum.

İçeri adımımı atar atmaz sıcaklık, kızarmış tavuk ve otların nefis kokusu beni sardı. Bir anlığına şaşıp kalarak, bu evin yolun karşısındaki soğuk, karanlık evden ne kadar farklı hissettirdiğine hayret ettim. Bir kere mutfak, yemek odası ve oturma odası açık konseptliydi ve evin tamamını kaplıyordu. Arka tarafı iki kısma bölen kısa koridor, sanırım yatak odalarına gidiyordu.

Dışarıdan bakınca, insana bir aile evi gibi geliyordu. Bejler ve grilerle sade bir şekilde döşenmişti, mobilyalar yavan tarzda ama temiz ve bakımlılardı. Ancak, babamın

evinin karakterden yoksun olduğu yerde, Agnes her yere minik kişisel dokunuşlar aşlamıştı. Kıpırmızı ve yanık turuncu tonlar duvarları renklendiriyordu. Kanepe, elle ön kısımlarına kuşlar dikilmiş minderlerle süslenmişti. Yerli kökleriyle bağlantılı olduğunu tahmin ettiğim ahşap maskeler ve girdaplı sanat eserleri duvarlara asılmıştı. Koridorun yanındaki duvarın tamamı, çoğu renkli boncuklu başlıklar ve hayvan postundan paltolar giyen insanların çerçeveli fotoğraflarıyla doluydu. Sanırım bu insanlar aile üyeleri idi.

“Ee? Alaska’daki ilk günün rahat geçti mi?” diye sordu Agnes. Bana arkası dönük durmuş, fırından yeni çıkmış gibi görünen, ocağın üstündeki tavada duran altın rengi tavuğu inceliyordu.

“Bir süre inişli çıkışlı geçti ama iyiydi,” diye takıldım. Günün büyük bir kısmını internet sitesindeki bağlantıları güncelleyerek ve Diana için taslak yazılar hazırlayarak geçirmiştim. Ördek istilasına uğramış mutfaktan, acı verecek kadar yavan oturma odasına, perdeli verandaya –karman çorman yığınlar ve yıpranmış, eski tarz alüminyum çim sandalyeler olmasa yeterince rahat olabilirdi– ve en son olarak da bir saat boyunca dalıp gittiğim yatak odama geçmiştim.

Sonuç olarak, zor bir sabahın ardından huzurlu ama olaysız bir öğleden sonraydı.

“Umarım iştahın açıktır. Çocuklar gelir gelmez yemeğe otururuz.”

Çocuklar mı? “Hangi çocuklar?” diye sordum temkinle.

“Wren ve Jonah. Birazdan burada olurlar. Jonah, Nome yakınlarında sise takılmış ama ben ayrıldığımda sis dağılmaya başlamıştı. Zamanında dönebileceğini düşünüyordu.”

“*Jonah* da mı geliyor?” Hoşnutsuzluğumu gizlemekte zorlanıyordum.

Agnes gülümsedi. “Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum.”

Derin bir iç çektim. Evet, Agnes'in gözünde her şeyin "yoluna gireceğini" tahmin edebiliyordum.

Lanet olsun. Bu adamdan kurtulamıyordum.

"Jonah, on yılı aşkın süredir baban için çalışıyor. Onun sağ kolu gibidir. Avcılar ve balıkçılar için tüm riskli hava-alanı dışı inişleri yapar, uçak sorunlarının çoğunu çözer. Ve müşteri sorunlarını, çok fazla sorunumuz yok gerçi. Wren'in zor kararları almasına yardımcı olur. O sert kabuğun ardına geçtiğinde aslında iyi bir adam olduğunu görürsün." Omzunun üzerinden bana baktı, papatyaları görünce kaşları havaya kalktı.

"Sadece teşekkür etmek istedim. Akşam yemeği ve yaptığın diğer her şey için."

Özlemle gülümsedi. "En son ne zaman birinin bana çiçek getirdiğini hatırlamıyorum. Uzun zaman oldu."

Jonah'nın getirmediğini çok iyi biliyordum. Ama babam hiç getirmiş miydi? Bunu yapacak türden bir adam mıydı? Hiç *böyle* bir ilişki yaşamışlar mıydı?

"Onları koyabileceğim bir vazon var mı?"

"Uzun bir kavanozum var galiba. Onu bulmam lazım. Çiçekleri şimdilik tezgâhın üzerine bırak."

Buketi masaya bırakıp, ellerimi yıkamak için kollarımı yukarı çekerek lavaboya yöneldim. "Nasıl yardımcı olabilirim?" Masanın çoktan kurulmuş olduğunu fark ettim.

Agnes önce sacayağı üzerinde duran uzun tencereye, sonra da sanki düşünüyormuş gibi bana baktı. "Zahmet olmazsa patateslerin ezilmesi gerek."

"Tabii ki olmaz." En son ne zaman patates püresi yaptığımı hatırlamıyordum. Annem karbonhidratların bel bölgesine zarar verdiğini düşünerek patates püresini evimizden neredeyse tamamen çıkarmıştı. Ama arada bir o yattıktan sonra, gece geç saatlerde mutfığa geldiğimde Simon'ı ma-

sada bir kâse hazır patates püresi ve yüzünde mahcup bir ifadeyle bulurdum. O paketleri nereden bulup getirdiğini henüz çözememiştim.

“Ezici şurada.” Çenesini çekmecelerden birine doğru uzattı. “Buzdolabında da süt ve tereyağı var. Bekle, sen böyle yiyebilir misin? Çünkü bunlarsız da yapabiliriz.”

Gülümsedim, ilgisine ve durumumu hatırladığı gerçeğine minnettardım. “Sorun değil. Patatesleri yemem.” Kollarımı sıvayıp işe koyuldum. “Peki, babam bugün valizimi eve getirmekle ilgili bir şey söyledi mi?”

“Hayır ama getirmesini bekliyorum. Uçağın bir saat önce gelmiş olması lazım.”

“Tanrıya şükür. Bütün ayakkabılarım mahvoldu.” Bugün lavabonun altında eski bir fırça bulmuş ve bir saat boyunca topuklu ayakkabılarımdaki çamuru nazikçe fırçalamıştım. Korkarım boşuna uğraşmıştım.

O sırada ayak sesleri dışarıdaki altı ahşap basamağı tırmanıyordu ve bir an sonra kapı açıldı.

Dönüp bakınca midem otomatik olarak gerildi, kendimi her ikisi de tamamen farklı nedenlerle beni endişelendiren iki adamdan birini karşılamaya hazırladım.

Onun yerine karşımda genç bir kız buldum, espresso renginde uzun, parlak saçları dağınık, düzensiz bir at kuyruğuyla toplanmış, mürekkep karası gözleri merakla parlıyordu. “Calla! Gelmişsin!” Çamurlu botlarını tekmeledi.

“Geldim,” dedim ihtiyatla. O benim kim olduğumu biliyor gibi görünüyordu ama benim, onun kimliğine dair hiçbir fikrim yoktu.

“Dün gece gelecektim ama annem yorgun olduğunu söyledi, sonra çiftliğe giderken uğradım ama Jonah hâlâ şehirde olduğunu söyledi.”

Annesi... Bakışlarım önce Agnes’a, sonra beş kişilik

servis hazırlayıp anlamayayım diye dört sandalye koyarak beni kandırdığı yemek masasına, sonra da duvardaki fotoğraflara baktım. Çoğunda yer alan çocuk yüzüne gözlerim kitlendi ve birden dank etti. “Bu senin kızın mı?” Agnes’in bir çocuğu mu vardı? Dün gece ondan bahsetmişti de ben mi kaçırmıştım? Kendi endişelerime çok mu dalmıştım?

Agnes gülümsedi. “Bu Mabel. Ateş topu gibi bir enerjisi vardır, şimdiden uyarayım.”

Mabel’in yüzü annesininkine rakip olacak kadar geniş bir sınırla ikiye ayrıldı. Yüzünün Agnes’inki kadar yuvarlak olmadığını görebiliyordum. Ama kesinlikle aynı derin, düşük kapaklı gözlere sahipti, sadece daha büyüklerdi.

“Demek Torontolusun, öyle mi? Bu çok havalı! Bir gün Toronto’yu ziyaret etmeyi *aşırı* istiyorum. George oraya gitmiş ve muhteşem olduğunu söyledi! Instagram hesabının *tamamını* inceledim. Modellik yapmalısın. *Çok* güzelsin!”

Az önce Mabel’in ağzından dökülenleri sindirmek için bir an durup, “Toronto harikadır,” diyerek sözlerine katıldım. Kesinlikle utangaç değildi, bir kız için garip bir şekilde boğuk bir sesle ve annesininkinden biraz farklı bir tonla mayla dakikada bir ton konuşuyordu.

Ama en önemlisi, Batı Alaska’da yaşayan bu kız Instagram adresimi *nereden* biliyordu?

“E-postanın altında bir bağlantı vardı,” diye açıkladı Agnes, muhtemelen yüzümdeki şaşkınlığı okuyabiliyordu. “Merak ettim, tıkladım ve internet sitenizi buldum. Yemin ederim, Mabel her köşesini didik didik etmiş.”

“Ah. Doğru ya.” Otomatik imzam. Bunu tamamen unutmuştum. Şimdi mantıklı geliyordu.

“Peki, bugün nehre taksiyle mi gittin?” diye sordu Mabel.

“Ee... evet.” Noktaları birleştirmek biraz zaman aldı. Daha önce çektiğim birkaç fotoğrafı paylaşmışım ve Diana'nın metin tavsiyesini göz ardı edip Bangor'daki günümünden, adı aslında Michael olmayan dost canlısı taksiciden, altı çocuktan, yolda olan son çocuktan ve onları görmek için nehri nasıl kullandığından bahsetmeye karar vermişim. Bu bana daha ilginç ve daha dürüst gelmişti.

Bunları yayınlayalı *belki* bir saat olmuştu ama sanırım burada, kuş uçmaz kervan geçmez bu yerde bile gençler telefonlarına bağlıydı.

“Mabel, neden gidip yemek için elini yüzünü yıkamıyorsun? Sonra da odamdaki sandalyeyi buraya getir.” Agnes tavuğu ustaca bıçak darbeleriyle didiklemeye başladı, taze kesilmiş eti küçük beyaz bir tabağa koydu.

Mabel da annesinin yaptığı gibi tavuğu incelemek için yanına yaklaşıp başını eğdi. Agnes'tan en az on santim daha uzundu ve aynı tip, bonmarşe markalı, bütçe dostu bir kot pantolon giymişti. “İyi bir tane seçmiş miyim?”

Agnes tavuğun sol bacağını çekiştirdi. Et ayrılmaya başladı ve berrak suyu altın rengi derinin üzerine damladı. “Seçmişsin. Gerçi kalçalarında biraz daha yağ olmasını isterdim.”

“İçlerinde en yavaş olan buydu! Yakalamak için koşmam bile gerekmedi!”

“Akşam yemeğimizi mi *yakaladın*?” diye ağzımdan kacırdım.

Mabel bana sıırttı. “Barry çiftliğe yardım ettiğim için bu hafta eve bir tane getirmeme müsaade etti.”

“Şu, yolun aşağısındaki çiftlik mi? Sanırım bugün koşuya çıktığımda görmüştüm.”

“Whittamorelar,” diye onayladı Agnes. “Oldukça ünlüdürler. Buralarda kimse çiftçilikte Barry ve Dora kadar

başarılı olamadı. Geçen yıl *elli bin kilodan* fazla sebze yetiştirdiler. Yeraltındaki tavuk kümeslerinde kim bilir kaç yumurta vardır. Ürettikleri ürünleri birçok köye uçaklarla götürüyoruz.”

“Orayı gördüğüme şaşırdım,” diye itiraf ettim. “Annem bir şeyler yetiştirmeyi çok sever ve bunu hiç yapamamış.”

“Yetiştirme mevsimi artık yirmi dört yıl öncesine göre daha uzun ve daha sıcak. Ama yine de buralarda bir şeyler yetiştirmek *çok* zahmetli. En azından Whittamoreların yaptığı gibisi,” diye mırıldandı Agnes. “Barry toprağa bir şey ekmeden önce iki yıl boyunca toprağı çözüyor, işliyor ve hazırlıyor.”

“Evet, şu *devasa* tünelleri kuruyor, böylece şubat ayında tohum ekmeye başlayabiliyoruz. Rüzgâr ya da kar yok ve orası çok daha sıcak.”

Agnes kıkırdadı. “Kışın çoğu gün okuldan sonra onu orada buluyorum. Ya da kök mahzenlerinde.”

“Ah. Bu doğru!” Mabel sanki önemli bir şey hatırlamış gibi haykırdı. “Barry bu sabah seni gördüğünü söyledi. Parlak pembeler içindeymişsin, yolda yuvarlanıyormuşsun.”

En azından çıplak olduğumu söylememiştii. “Evet, o bendim. Sivrisinekler tarafından canlı canlı yeniyordum,” diye ekledim, aniden kaşınmaya başlayan kolumu kaşıyarak.

Mabel’in tatlı yüzü buruştu. “Sivrisinekler ve tatarcıklar seni fena yapar.”

“Tatarcıklar mı?”

“Evet. Bu yıl çok kötüler. Dışarı çıkarken kot pantolon ve kapüşonlu *sweatshirt* giyersen bir şey olmaz.”

“Bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz.” Kapüşonlu kazığım Anchorage’dan buraya geldiğinde.

“Bugün çiftlikte işler nasıldı?” diye sordu Agnes.

“Her zamanki gibi. Biraz sıkıcı.”

“Ne kadar şanslı olduğunu unutma. Buralarda taze ürün ve arada bir tavuk karşılığında yumurtayla sebze toplayacak bir sürü insan var.”

“Bahse girerim, bunu para için yapmayı tercih ediyorlardır,” diye söylendi Mabel.

“Büyüdüğünde sana gerçek parayla ödeme yapacağından eminim. Tabii sadece canın istediğinde ortaya çıkmazsan. Bu durumda seni hiç işe almayabilir,” diye azarladı Agnes o nazik üslubuyla. Mabel tam olarak kaç yaşındaydı ki bu çiftçi ona nakit ödeme yapmaktan çekiniyordu?

Mabel annesinin endişelerini kaşlarını çatarak geçiştirdi. “Barry ne zaman geldiğimi umursamıyor ki. Ayrıca ben etraftayken tavuklar iki kat daha fazla yumurtluyor. Ben onun tavuk fısıldayıcısıyım.” Bana dişlerini göstererek sırttı ve sonra parmak uçlarında kalkıp dolaptan bir paket cips çıkardı.

Agnes hemen avucundan çekip aldığı paketi dolaba geri fırlattı. “Birazdan akşam yemeği yiyeceğiz, Tavuk Fısıldayıcısı. Hadi git de elini yüzünü yıka.”

Mabel homurdanarak koridorda ilerlemeye başlayınca arkasından bakakaldım.

“Gerçekten çok fazla enerjisi var.”

“Özellikle de yaz tatilinde enerjisini atması için onu yeterince meşgul etmeye çalışmak, başlı başına bir iş. Barry’ye, ona yapacak bir şeyler verdiği için çok minnettarım.” Agnes duraksadıktan sonra daha sessiz bir şekilde, “Henüz Wren’den haberi yok. Yakında ona söyleyeceğim. Sadece... Wren benden beklememi istedi.”

Ayrıca bana ya da Jonah’ya söylememesini de istemişti ama bu isteğine sadık kalmadığı ortadaydı.

İki çift bot daha verandanın altı ahşap basamağını tırmandı, bunlar daha ağır ve daha yavaş hareket ediyordu.

Pencerenin diğer tarafından beni dikkatle izleyen, okunamayan buzul mavisini gözlerle karşılaştım. Göğsüm endişeyle gerilirken bile ona ters ters bakmaktan kendimi alamadım.

Tek bir tıkırtı duyuldu ve hemen ardından kapı gıcırtyla açıldı.

“Maktak* gibi kokmuyor,” dedi babam botlarının bağını çözmek için eğilirken. Sesi anında içimde tanıdık bir şeyleri harekete geçirmişti.

“Calla’yı balina yağıyla beslemeye başlamadan önce Alaska’ya alıştıralım diye düşündüm.”

Agnes’in kıkırdamasına neden olan tiksintiyi yüzümden uzak tutmaya çalıştım.

“Bu sefer yağlı bir tane yakalamış mı bari?”

“Görünüşe göre yağlı ve yavaş. Ama sizin kadar yavaş değil. Gelmeyeceğinizi düşünmeye başlamıştım.” Agnes geç kaldığı için onu usulca azarlarken bile gülümsüyordu.

“İşleri biliyorsun.” Tavuk tabağını incelemek için biraz daha ilerledi, elim mekanik hareketlerle beyaz patatesleri ezerken gözlerim hep onun üzerindeydi, gerçeküstü bir sisin içindeydim sanki.

Aslında burada, Alaska’daydım. Babamla birlikteydim. Fakat bir seyirciydim, onun günlük hayatını olduğu gibi izliyordum; etrafı *kendi* insanlarıyla çevriliydi, onu takip eden hafif sigara dumanını içime çektim.

“Mabel eve geldi mi?” diye sordu.

“Temizleniyor. Bir dakika içinde çıkar.” Biraz daha alçak sesle ama ne dediğini anlayabileceğim kadar yüksek sesle, “Jonah’nın sesini duyar duymaz,” deyince babam inledi.

“Şu sevdanın etkisi geçtiğinde mutlu olacağım.”

* Balina derisinin altındaki yağ tabakasıyla birlikte, çiğ yenen bir Eskimo yemeği –ç.n.

Mabel, Jonah'ya mı âşıktı? Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı, omzumun üzerinden bakınca tam da onun sözde sevdasının, üzerindikilerle şapkasını çıkarılmış vaziyette ortaya çıktığını gördüm.

İtiraf etmeliyim ki o kadar saç ve sakala rağmen hiç de fena görünmüyordu. Keşke ona bir makas atabilseydim.

Bunu düşününce parmaklarım seğirdi.

Ardından Jonah'nın daha önce söylediği sözler kulağımda çınladı –buraya geldiğimden beri herkesi insafsızca eleştirdiğimi iddia etmişti– ve suçluluk duygusuyla onu zihinsel olarak tımar etmekten vazgeçtim.

Babamın nazik gri gözlerinin beni dikkatle izlediğini gördüm. “Ee? Günün nasıl geçti, Calla?”

Simon'ın sözleri kafamın içinde yankılandı.

Kaçıyor mu? Yoksa sen mi onu kovalıyorsun?

Onu kontrol edemezsin ama ona karşı nasıl davranacağını kontrol edebilirsin.

“Günüm... iyiydi.” Şuradaki sağ kolundan yediğim fırçayı saymazsak. Patateslere bastırdım. “Sessizdi.”

Yavaşça başını salladı. “Sanırım alışık olduğundan çok farklı.”

“Evet. Birazcık.” Gülümseyerek onayladım. Şehrime ya da herhangi bir şehre dönmeyi özlemeden önce burada kaç gün hayatta kalabilecektim?

“Kamyon sana sorun çıkardı mı? İkinci vitese geçmek son zamanlarda biraz zorlaştı.”

“Şey...” Agnes'a soru sorarcasına baktım ve başını hafifçe iki yana salladığını gördüm. Sanırım ona araba kullanmadığımı söylememişti. Belli ki Jonah da söylememişti. Peki, ben söylemeli miydim?

Aramızdaki durum zaten rahatsız ediciydi; benim hakkımda *bilmediği* her şeyi daha en baştan söyleyerek daha da rahatsız etmeme gerek yoktu.

“Hayır. Sorun olmadı.”

“İyi... iyi...” Başını yavaşça salladı. Bu garip an, uzamaya başladı.

“Calla’nın bavulları geldi mi?” diye sordu Agnes.

“Doğru ya. Şu mevzu...” Babam ağarmış saçlarını kaşırken tereddüt ediyordu. “Bugünkü uçuşta onlara yer açamamışlar.”

“Şaka yapıyorsun!” Hayal kırıklığına uğramıştım. “Ama kıyafetlerime *ihtiyacım var*! Yağmur çizmelerime!”

Agnes, “Bu gece tekrar çamaşır yıkayabiliriz,” diye öneride bulundu.

“Evet, yıkarız,” diye mırıldandım ama asıl konu bu değildi. “Birdenbire nasıl olmuş da yer bulamamışlar?”

“Bugün köylerden birine ulaşması gereken bazı son dakika malzemeleri vardı. Buralarda işler böyle yürür.” Babam bana sempatik bir bakış attı.

“Gıda. İlaç. Bilirsin işte, *gerçek* ihtiyaçlar,” diye ekledi Jonah, ses tonuna eğlence karışmıştı.

“Eşyalarını yarın getiririz.” Agnes güvenle gülümsedi. “Muhtemelen,” diye eklerken bile gülümsüyordu.

“Merak etme, eminim Billy her şeyle *çok iyi* ilgileniyordur,” dedi Jonah.

Dişlerimi sıkıp patateslere odaklandım, sakinleştirici bir nefes alıp hayal kırıklığımı gidermeye çalıştım çünkü bavullarla ilgili yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve Jonah’ı patates eziciyle öldüresiye dövmek, akşam yemeğine gölge düşürecekti.

“Hey, Aggie. Bunları bu gece için aldım.”

“Vay canına! Önce Calla’dan çiçekler. Şimdi de bu mu?”

Tezgâhtan gelen tanıdık bir tıkırtı, Jonah’nın altılı Budweiser kutularını yere bıraktığını görmem için tam zamanında dönmemi sağladı.

Ağzım açık kaldı. Toz hâline gelmiş patatesleri bırakıp onunla yüzleştim. “Bangor’da bira alamayacağımı söylemiştin!” Sesimde yoğun bir suçlama vardı. “*İçki karşıtı* bir halk olduğunu söylemiştin.”

“*Sen* alamazsın,” dedi basitçe, halkalardan tutup iki kutu çekerek birini babama fırlattı, o da düşürmeden yakaladı.

Kendini beğenmiş suratına ters ters baktım. Lanet olası oyunlarından biri daha. Muhtemelen market reyonunda yüzüme baka baka yalan söylerken tezgâhlamıştı bunu.

“Bangor teknik olarak artık içen bir halk çünkü içki satışına izin veren bir yasa çıkardılar,” dedi babam. Ağzını açmak için kutunun üzerindeki etiketi çekerken bir çıt ve cızırtı duyuldu. “Ama kasaba henüz ruhsat vermeye yanaşmıyor çünkü köyler konusunda çok endişeliler. Bu yüzden ya uçacaksın ya da içki kaçakçılarından birine gideceksin ki bunu yapmanı tavsiye etmem, Calla. Ellerindeki bazı mallar seni kör edebilir.” Bakışlarını Jonah ve benim aramda gezdirdi, kaşları hafifçe çatılmıştı. “Ne istediğini söyle, bir dahaki sefere şehirde biri olduğunda senin için getirtiriz.”

“Teşekkür ederim.” Sinirli bir şekilde nefes aldım. “Söz veriyorum, *ben* size akşam yemeği için şu kedi sidiğinden daha iyi bir şey getiririm.” Kırmızı-beyaz teneke kutulara doğru küçümseyerek başımı sallayıp Jonah’ı hedef aldım.

Jonah burnundan güldü. “Baban kedi sidiğine *bayılıyor*. Ama sen nereden bileceksin, değil mi?”

Karşılıklı atıştık, ben bir karşılık ararken çenem sıkıca kenetlendi. Evet, Jonah babamı benden daha iyi tanıyordu ve bunu bir silah olarak kullanıyordu, fırsatını bulduğu her an iğnesini batırıyordu.

Gergin hesaplaşmamız kahkahalarla bölündü.

Babam ve Agnes iki büklüm olmuştu, Agnes’in tombul yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Jonah'ya dikkatli bir bakış attım. O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

“Bence damak zevkini genişletmelisin, Wren,” dedi Agnes, büyük bir parça beyaz göğüs etini tabağa aktarırken.

Babam birasından bir yudum aldıktan sonra dudaklarını şapırdattı. “Ben kedileri sevmem bile.”

Jonah uzun bir süre başı öne eğik vaziyette durduktan sonra omuzları titremeye başladı ve göğsümün derinliklerinde yankılanan gerçek bir ses doldurdu odayı.

“Şu işe bak sen. Şeytan da kahkaha *atabiliyor*muş meğer,” diye söylendim ama kendi gülümsemem de ortaya çıkınca mutfaktaki gerilim hızla azaldı.

Babam başını iki yana sallarken hâlâ kıkırdıyordu. “Kızıma tam olarak ne kadar zor zamanlar yaşıyorsun, Jonah?”

Kızıma. Ne kadar yabancı bir kelimeydi ama yine de bu basit kabullenme yüzümü kızartmaya yetmişti.

Jonah'nın ağır kolu omzuma inip beni yanına çektiğinde bu kızarıklık hızla buharlaşıp kayboldu. Corey'nin sırık gibi bedenine kıyasla bu adam tuğla bir duvar gibiydi. “Ben mi? Bu *sabırlı, keyifli, ayakları yere basan* kıza mı zor zamanlar yaşıyorum?”

Kıpırdanmaya çalıştım ama Jonah mengene gibi kavrayışını daha da sıkılaştırdı, beni kendi gövde ve kalçasına yapışana kadar kendine çekip yanağımı göğsüne bastırdı. Cildindeki hafif odunsu sabun kokusu bir günlük çalışmanın ardından gitmiş olsa da hâlâ tarif edilemeyecek kadar hoş kokuyordu.

Oysa yapmak istediğim son şey Jonah'yı *koklamaktı*.

“İstesek daha iyi anlaşılamazdık. Bezelye ve havuç gibiyiz, Wren. Lanet olası *bezelyeler* ve *havuçlar* gibiyiz.”

Ellerimi manivela olarak kullanıp parmaklarımı kaburgalarına sokarak hassas bir yer aramaya başladım. Kalın bir

kas tabakası ve sert çıkıntılardan başka bir şey bulamadım. Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yaptım: Göğüs ucu olduğunu düşündüğüm şeyi bulana kadar parmaklarımla göğsünün sert düzlemini araştırdım.

Bulunca da sıkıp, bücktüm.

Acı dolu bir homurtuyla beni bıraktı.

“Daha çok sirke ve süt gibisiniz bence,” dedi Agnes, hâlâ çok eğleniyordu.

Yumuşak ayak sesleri koridorda ilerledi. “Burada neler oluyor? Bu kadar komik olan ne?” Mabel mutfağa girdi, dar kalçalarını gösteren siyah taytını ve küçük göğüs tomurcuklarını belli eden sade ama vücuda oturan beyaz tişörtünü giymişti. Yeni taradığı dümdüz, uzun saçları sırtının yarısına kadar geliyordu. Masum gözleri Jonah’nın kilere takılıp kalmadan önce hızla yüzlerimizde gezindi.

Agnes’in iddiasının ardındaki gerçeği hemen anladım. Mabel, Jonah’ya ciddi ciddi âşıktı.

Ah, Tanrım. *Niçin?*

“Selam, ufaklık.” Babam kolunu Mabel’in omuzlarına dolayarak onu kendine çekti. “Çiftlik nasıldı bugün?”

Midem sıkıştı. Bu *benim* lakabımdı. Babam eskiden *bana* böyle seslenirdi.

“İyi. Biraz sıkıcıydı. Neden Wild’da takılamıyorum ki?” Mabel surat asar gibi yapınca babam kıkırdadı.

“Çünkü orası çok *daha* sıkıcı. Hangi on iki yaşındaki çocuk, bütün yazını bir havaalanında oturarak geçirmek ister ki?”

Sadece on iki yaşında mıydı? Çok daha büyükmüş gibi davranıyordu. Kabul etmem gerekirse on iki yaşından *beri* on iki yaşında biriyle takılmamıştım.

Mabel gözlerini devirdi. “On iki yıl, artı neredeyse bir ay. Bana uçmayı öğretseydin oturuyor olmazdım.”

“Ah, işte başlıyoruz...” diye söylendi Agnes.

“Ne var? Öğreteceğini söyledi!”

“On dört yaşına geldiğinde,” diye hatırlattı Agnes.

“Evet. Sadece bir yıl ve on bir ay kaldı. Hatırlatırım.”

Mabel parmağıyla karnını dürtünce babamın vücudu hafifçe büküldü.

“Nasıl unutabilirim ki?” deyip Mabel’in saçlarını karıştırdı. “Altı yaşından beri her hafta bana hatırlatıyorsun.”

İçime bariz bir kıskançlık dalgası yayıldı. Babam ve *ben*, ayaklarımın yere basmasını tercih ettiğimi fark etmeden yıllar önce, bir gün bana uçak kullanmayı öğreteceğinden bahsederdik. Şimdi de burada, kolunu Mabel’a dolamış, ona da bana vaat ettiği şeylerin aynısını vaat ediyordu. Kendim için hayal ettiğim baba gibi davranıyordu.

Vicdanımın derinliklerinde rahatsız edici bir şüphe filizlenmeye başladı.

Agnes’la babamın, onun deyimiyle “karışık” bir ilişkileri vardı. Birbirlerini neredeyse on altı yıldır tanıdıklarını söylüyordu. Ve sadece Mabel’in görünüşüne bakarak, babasının Yupik ya da başka bir Alaska yerlisi olmadığına bahse girerdim.

Kulaklarıma kan hücum etti.

On iki yıl artı neredeyse bir ay. Bu da doğum gününün haziran sonunda olduğu anlamına geliyordu. Babamın on iki yıl önce, o haziran ayında sekizinci sınıf mezuniyetim için Toronto’ya uçması gerekiyordu.

Bu sadece bir tesadüf müydü? Yoksa...

Mabel, Agnes’in o şifreli “karışık” yorumunun tanımlayıcı parçası mıydı?

Kimsenin bana bahsetmediği üvey bir kız kardeşim mi vardı?

Simon’la annem evlendiğinde, umutsuzca bir kardeş is-

temiştim. Liseye başladığımda da annemin kazara hamile kalmasını dilediğimi hatırlıyordum, böylece başka biriyle meşgul olacaktı ve ben de artık nefesini ensemde hissetmeyecektim.

Ama bunca yıl küçük bir kız kardeşe sahip olmak ve onun varlığından bile haberdar olmamak?

Bu, uçağa bindiğimde öğrenmeye hazır olduğum bir şey değildi.

Babamın bana yapacağı ziyareti iptal etmesinin sebebi Mabel miydi?

Alaska Wild'la bir ilgisi yok muydu? Beni terk etmesinin sebebi *o* muydu? *Benim* yerime *onu* mu seçmişti?

“Calla?” Babam bana bakıyordu. “İyi misin? Biraz solgun görünüyorsun.”

“Evet.” Titreyen boğazımı temizledim. “Yani hayır, aslında. Kendimi iyi hissetmiyorum.” Şu anda yapabileceğim son şey gülümsemek ve her şey yolundaymış gibi davranmaktı. Kafamı toparlamam gerekiyordu.

Agnes ve babam birbirlerine endişeyle baktılar.

“Neden uzanmıyorsun?” dedi Agnes. “Benim odam sol tarafta-”

“Hayır, sanırım eve gitsem iyi olur.” Yolun karşısına. Sonra da eğer bu konuda haklıysam... bir uçağa binip Toronto'ya dönmeliydim.

Jonah'nın bakışlarının beni delip geçtiğini hissediyordum, ayaklarımı çamurlu spor ayakkabılarımın içine sokup kapıdan aceleyle çıkarken tökezledim.

“Calla!”

Arkamı döndüğümde Jonah'nın garaj yolundan bana doğru koştuğunu gördüm, botlarının çözülmüş bağcıklarını bağlamamıştı. Şu anda uğraşmak isteyeceğim *son* kişi oydu. Acele etmeye çalışınca bir çukura takıldım, sisli bir

gerçek etrafımda dönerken gözlerim gözyaşlarıyla dolma tehdidinden dolayı yanıyordu.

Jonah beklediğimden daha hızlı çıktı, babamın evine girmek için merdivenleri tırmanırken kolumu yakaladı. Sıkı kavrayışı kaçmamı engelliyordu.

“Orada olanlar da neydi öyle?”

“Kendimi iyi hissetmiyorum-”

“Saçmalık, gayet iyiydin, sonra Wren kolunu Mabel’a doladı ve sen de çıldırdın. Sakın on iki yaşındaki bir çocuğu kışkandığını söyleme bana.”

Agnes haklıydı. Jonah her şeyin fazla *farkındaydı*. Sanırım dışarıdan bakan birine de böyle görünecekti.

Derin bir nefes alıp arkamı döndüm. Verandanın ikinci basamağı beni onunla göz hizasına getirmişti. Kendimi okuyamadığım, soğuk mavi bir denize bakarken buldum. “O kız benim üvey kardeşim, değil mi?” Sesim titrek çıktı.

Bunu anlayacağımı düşünmemişler miydi? Gerçekten bunu benden saklamanın sorun olmayacağını mı zannetmişlerdi? Yaşadığım şok ve incinmişliğe, büyüyen bir öfke de eşlik ediyordu.

Jonah konuşmak için ağzını açtı ama düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatarak duraksadı. “Mabel hakkında sana ne söylediler?”

“On dakika öncesine kadar adını bile duymadığım o kızıdan mı bahsediyorsun?” Jonah’nın sorusu ihtiyacım olan teyit gibiydi. Tek bir damla gözyaşı yanağımdan süzülürken boştaki elimle onu çabucak uzaklaştırdım. Üzgün olduğumda bu kadar kolay ağlamaktan *nefret* ediyordum.

“Wren sana ondan hiç bahsetmedi mi?”

Jonah birbirimize yabancılaştığımız ilişkimiz hakkında ne kadar şey biliyordu? “Tek kelime bile. *Benim* babam olmaktan vazgeçtiğinden beri hiçbir şey söylemedi.” Ama

görünüşe göre ondan vazgeçmemiştir. Gözümden bir damla gözyaşı daha damladı. Bu seferkini silmeye zahmet etmedim. “Uçaklarını ve Alaska’yı benden daha çok önemseydiği fikrini kabullenmek için tam on iki yılım vardı,” deyip alayla burnumdan güldüm. “Ve şimdi bunun aslında başka bir çocuk sahibi olmasından kaynaklandığını öğreniyorum.”

Jonah kolumu tutmayı bıraktı. Fısıltıyla, “Kahretsin, Wren,” dedi. Yakalayamadığım başka bir şey de söylemişti ama kesinlikle bir dizi küfür karışmıştı araya.

Geri kalan basamakları tırmanmak, düşüncelerimle baş başa kalabilmek için içeri kaçmak üzere hareket ettim.

“Mabel’in babası Wren için çalışıyordu. Wild’da pilotluk yapıyordu,” dedi Jonah, adım atmaya kestim.

“Bekle! Benim babam onun babası *değil* mi?”

Jonah yavaşça ve net bir şekilde, “Hayır, değil,” dedi.

Omuzlarım garip bir rahatlama hissiyle çöktü. “Peki, Mabel’in babası şimdi nerede?”

“Mabel doğmadan birkaç ay önce bir uçak kazasında öldü.”

“Ah. Bu çok boktan.”

Jonah bir an duraksadı, düşünceli görünüyordu. “Alaska’ya neden geldin, Calla?”

Kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun? Babamı şey olmadan önce tanıyabilmek için, bilirsin işte. *Her ihtimale karşı*.” Daha fazla açıklamama gerek yoktu.

“Belki de *sırf bu yüzden* Wren’i tanımalısın. Ayrıca ondan nefret etmeye devam etmek için nedenler aramayı bırak.”

“Ondan *nefret* etmiyorum. Bir şey *aradığım* da yok. Bu... Anlamıyorsun.”

Derin bir iç geçirdi. “Bak, ikinizin arasında ne olduğu beni ilgilendirmez. Kendi sorununuzu kendiniz çözmelisi-

niz. Ama birini affetmeye karar verdikten sonra çok uzun süre beklediğini fark etmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim.” Bakışları tekrar yüzüme dönmeden önce yere doğru kaydı. “Güven bana, bunun başına bela olmasını istemezsin.” Sakallarına rağmen çenesinin gerildiğini anlayabiliyordum.

Kendi babasından mı bahsediyordu? Aralarında ne olmuştu? Bir... iki... üç uzun saniye boyunca onun çelik gibi bakışlarına karşılık verdim.

Gözlerini ilk kaçıran o oldu, gözleri Agnes’ın evine, babamın parmaklığa yaslandığı yere kaydı. Babam, elini bir an için ağzına götürüp geri çekti. Sigara içiyordu.

Midemi bulandıran bir utanç kapladı içimi. Sebepsiz yere kıskanmış ve hışımla dışarı çıkmıştım, yemeği mahvetmiş, her şeyi katlayarak olduğundan daha garip bir hâle getirmiştım.

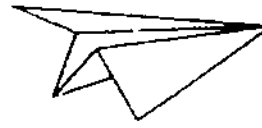
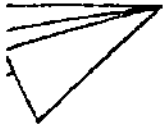
Kızgınlığımın beni alt etmesine izin vermemek buraya kadardı. Kendi hareketlerimi kontrol etmek, bana çok fazlaydı.

“Biliyor musun, sen kesinlikle Wren’in kızıydın,” diye homurdandı Jonah.

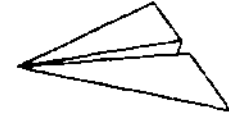
“Neden öyle söyledin?” diye sordum temkinle. Bu cevabı duymak istiyor muydum?

“Çünkü ikinizin de en önemli anlarda fikrinizi söyleyecek cesaretiniz yok.”

Botlarının altındaki çakılları çtırdatarak uzaklaşmasını izledim.

Bölüm 10

Baldırımın arkasındaki sivrisinek ısırığını hararetle kaşıırken oturma odasının veranda kapısı kayarak açıldı.

Babam kafasını dışarı uzattı. “İşte buradasın.” Bakışları, yatak odamdan sürükleyip getirdiğim ve sallanan alüminyum sandalyede kıvrılmış otururken, akşam soğuğuna karşı korunmak için kendimi koza gibi sardığım yama işi yorganın üzerinde gezindi. “Aç mısın?”

“Biraz,” diye utanarak itiraf ettim, neden olduğum olaydan duyduğum utanç yüzünden yanaklarım yeniden kızarmıştı.

Bir elinde dengede duran iki yemek tabağıyla yanıma geldi. “Agnes bunu senin için hazırladı. Patates püresi yemediğini söyledi, o yüzden diğer her şeyden fazla fazla koydu.” Tabaklardan birini önümdeki yıpranmış sehpaye bıraktı. Tabak, bir yığın pişmiş, beyaz etle doluydu –yiyebileceğimden çok daha fazlasıydı– ve ne gariptir ki tabakta bezelye ve havuç da vardı.

Yanımdaki sandalyeye başıyla işaret etti, turuncu-kırmızı dokuma şeritleri birkaç yerinden yırtılmış, en ufak bir ağırlıkla yerinden ayrılmaya hazır görünüyordu. “Sana katılmamın bir sakıncası var mı?”

“Hayır. Tabii ki yok. Gel.”

Bir iniltiyle sandalyeye çöküp kendi tabağını yanına, yığılmış plastik kutuların üzerine koydu. “Agnes çok iyi kı-

zarmış tavuk yapar. İkinci kez yemek istemeyen biriyle hiç karşılaşmadım.”

Kendi tabağıma uzandım. “İşimiz bittiğinde tabakları ona geri götüreceğim, böylece daha önce olanlar için özür dileyebilirim.”

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra fikrini değiştirerek yeleğinin cebinden bir kutu bira çıkardı. “Susadın mı?”

Normalde reddederdim ama içimden bir ses kabul etmemi söylüyordu.

Diğer cebinden bir tane daha çıkardı. Kutunun çatırdarak açılma sesi sakın akşamın sessizliğini böldü.

Birasını yudumlarken bir an onu izledim, ötemizdeki dönümlerce tarlaya bakarken düşüncelerinde kaybolmuştu.

Önceki fiyaskodan bahsetse miydim?

Konuyu açmasını mı bekleseydim? Ya açmazsa ne olacaktı?

Belki de Mabel konusunu hiç açmamalı, işleri daha da garipleştirmemeli ve ortamı karartmamalıydım?

“Özür dilerim,” diye ağzımdan kaçırdım daha fazla düşünemedim.

“Sorun değil, Calla,” diye fısıldadı elini kaldırarak. “Jonah, aklının nereye gittiğini açıkladı.” Usulca kıkırdadı. “Benim hakkımda ne düşündüğünü ve sana karşı nasıl davrandığımı anlattıktan hemen sonra. Vay be, bu adam hiç geri adım atmıyor. Sayesinde, kendini *bu kadar* küçük zannedersin.” Demek istediğini vurgulamak için iki parmağını, aralarında bir milim mesafe olacak şekilde aralamıştı.

“Evet, fark ettim,” diye söylenerek kaşlarımı çattım. Jonah bizim *sorunumuza* karışmayacağını söylemişti.

“Haklı ama. Sana bir açıklama borçluyum. Hiçbir şeyi düzeltmeyecek olsa bile. On iki yıl kadar geç kalsam bile.”

Babamın gözleri bir köşeye gelişigüzel atılmış eski, yıpranmış ayakkabı yığınınına takıldı, o kadar uzun süre orada kaldı ki bir tane alıp alamayacağımı merak ettim.

“Seni görmek için Toronto’ya gelmem gereken ocak ayından önce, pilotlarımdan biri olan Derek, Alaska Sıradağlarında uçarken bulut seviyesi hızla alçaldı. Kafasının karıştığını ve yanlış bir dönüş yaptığını düşünüyoruz. Doğruca dağın yamacına uçtu.”

“Mabel’in babası mıydı o muydu?”

Başını salladı. “O uçuşu *benim* yapmam gerekiyordu. Ama burada sorunlara gömülmüştüm; yakıt sıkıntısı, iki uçağın yere inmesi, görmezden gelemeyeceğim bir sürü evrak işi. Bilirsin, vergiler... bu tür şeyler. Ben de Derek’ten izin gününde gelip benim yerime uymasını istedim.”

O an, kafama dank etti. “O gün kaza yapacaktın.” Babam o gün ölebilirdi.

“Ölür müydüm, bilmiyorum. Derek uçmaya başlayalı daha beş yıl olmuştu ve o dağlarda çok fazla zaman geçirmemişti. Bana gelince. O rotada kaç kez uçtuğumu tahmin bile edemem. Oradan nasıl geçeceğimi biliyorum. Böyle bir hatayı asla yapmazdım.” Birasından uzun bir yudum aldı. “Onu asla göndermemeliydim.”

Söyleyecek bir şeyler aradım ama ne diyeceğimi bilemiyordum. “Bununla başa çıkmak zor olmuş olmalı.”

“Öyleydi. Wild’daki herkes için öyleydi. Özellikle de Agnes için. Mabel’in doğumu ağustosta olacaktı ama bazı komplikasyonlar gelişti ve hazıranda, ben seni görmek için Toronto’ya uçmadan birkaç gün önce dünyaya geldi. Hemen ameliyat edilmesi gereken bir kalp sorunu vardı. İkisini de Anchorage’a ambulansla götürdüler ve ben de kendim gittim.” Derin bir iç geçirdi. “Derek’e olanlardan sonra Agnes’ı bununla tek başına başa çıkması için bıraka-

mazdım. Mabel hayatta kalamazsa olmazdı. Bu yüzden seni görmek için yapacağım seyahati iptal ettim.”

On iki yıl önceki o yıkıcı telefon konuşmasının parçalarını kafamda tekrar tekrar canlandırdım. Babamla olan tüm ilişkiyi koparan o telefon konuşmasını. Bunca yıl, işi gibi önemsiz görünen bir şey için beni terk ettiğini düşünmüştüm. “Bunu bana neden söylemedin? Anlardım.”

“On dört yaşındaydın, Calla. Yıllardır seni ziyaret etmem için yalvarıyordun. Ben de bir o kadar zamandır seni hayal kırıklığına uğratiyordum. Sebebin önemli olmadığını düşündüm. Özellikle de bir başkasının küçük kızı söz konusu olduğunda. Bunu sana nasıl açıklayacağımı bilemedim. Suçu Wild’a atmak daha kolaydı. En azından sen bu bahaneyle alışkıydın.”

Sözleri beni duraksattı. On dört yaşındaydım ve onu görmek, onun için önemli olduğumu bilmek uğruna *yanıp tutuşuyordum*. Gerekçesi ne kadar sağlam olursa olsun, o zamanlar anlayabilir miydim?

Şimdi anlıyor muydum gerçekten?

“Bütün bunları anneme anlattın mı?” Tanrım, eğer bunu biliyorsa ve bana söylemediyse...

Babam başını iki yana salladı. “Annen... Aramızda işler karışıktı. Aramız *hep* karışıktı.”

Karışık. Babam söz konusu olduğunda en moda kelime bu gibi görünüyordu.

“Sana hâlâ âşık olduğun için mi?” diye sordum sessizce.

Dudaklarından garip bir kahkaha kaçtı. Taranmamış saçlarının arkasını kaşdı, gri gözleri bir an benimkilere kaydı. Ayakkabı yığınınna dönmeden önce bir şey –ne, bilmiyordum– arıyordu sanki. “Bu konuda ne biliyorsun?”

“Simon’ın bana söylediğini. Onun hâlâ sana âşık olduğunu ve tekrar bir araya gelme umudunuz varsa onu terk edeceğini düşünüyor.” Tereddüde düştüm. “Haklı mı?”

Çatık kaşlarını ovuşturdu. “Bak, annenle aranızın açılmasına neden olmak istemem.”

“Aramızın açılmasına nasıl sebep olabilirsiniz ki?” diye sordum temkinle.

Kafasını toparlamakta zorlanıyor gibi görünüyordu. “Annen ve ben asla uyuşamayacağız. Onunla tanıştığım anda bunu anlamıştım ama o nasıl olduysa beni aksine ikna etti. Onunla tartışacak falan değildim. Bir gün uyanacağını ve benim için fazla iyi olduğunu fark edeceğini biliyordum. O zamana kadar, alabildiğimi alacaktım. Böyle bir kadın...” Başını iki yana sallayarak daha çok kendi kendine cevap veriyor gibiydi. Dudaklarında küçük, gizli bir gülümseme gezindi. “Seni alıp gittiğinde şaşırmadım. Başlangıçta bu kadar uzun süre kalmasına şaşırmıştım. İstesem de kalması için ona yalvaramadım. Ona bunu yaşatmak adil olmazdı. Burada asla mutlu olamayacağını biliyordum.”

“Ama ayrıldığı *sen* değildin.” Eğer babam ikisinin de mutlu olacağı bir hayata başlamak isteseydi, şu anda bana tamamen yabancı birinin karşısında oturuyor olmazdım.

“Alaska yaşadığım yer olabilir ama burası benim her şeyim, parçam gibi. Bunu tam olarak açıklayamam. Bu yer, bu hayat... benim kanımda var.” Babamın alını kırışık kaşları çatıldı. “Seni görmeye geleceğimi söyledikten sonra annen beni aradı.”

“Ya, öyle mi?” Bana bunu söylediğini hiç hatırlamıyordum ama belki de söylemişti de ben unutmuştum.

“O ilk arama çok çabuk olup bitti. Bilirsin, nerede ve ne kadar kalmayı düşündüğümü öğrenmek içindi.”

Tedirginlik omurgama yerleşti. *O ilk arama*, demişti. “Seni daha kaç kez aradı ki?”

Tereddüt etti. “Birkaç kez,” diye itirafta bulundu, bana

“birkaç” kelimesinin bu durumda üçten çok daha fazla olduğunu söyleyen bir tavırla hem de. “Tanrım, bunca yıldan sonra sesini tekrar duymak çok güzeldi.” Ellerini dikkatle inceliyordu. “Sorun şu ki; bu aynı zamanda pek çok duyguyu da harekete geçirdi. Biraz kafa karıştırıcı olmaya başladı. Her iki taraf için de.”

“Ne demek istiyorsun?” Midem sıkışırken sandalyeme gömüldüm. Babam bana tam olarak ne söylüyordu? “Annemle telefonda bir ilişki mi yaşıyordunuz?” Her şeyin boka sarmasının bir nedeni de bu muydu?

“Bekle, Calla. Dur bir dakika. Bundan çok fazla anlam çıkarma.” Teslimiyet işareti olarak ellerini havaya kaldırdıktan sonra devam etmek için bir an bekledi. “Toronto’da ikiniz için de iyi giden bir şey var gibiydi. Ne senin için ne de Susan için bunu mahvetmek istemedim, sonuçta hiçbir şey değişmemişti. İkinize de gerçekten istediğiniz şeyi veremeyecektim. Bunu biliyordum, annen de biliyordu.” İçini çekti. “Bu yüzden, Mabel için geziyi iptal ettikten sonra, artık hayatınızdan çekilip ikinizin de yolunuza devam etmenize müsaade etme zamanının geldiğine karar verdim. Belki de yanlış bir karardı. Tanrı biliyor ya, hayatım boyunca yeterince yanlış karar verdim zaten. Hiçbirini değiştiremem gerçi.” Bir süre sonra dönüp bana hüüzünle gülümsedi. “Ama belki de değildi. Belli ki iyi yetiştirilmişsin.”

Annem ve Simon sayesinde, demek istedim.

Neden beni umursamadığını düşünüp ağlayarak uyuduğum gecelerin sayısını sayamasam da.

Bunu sindirmekte hâlâ zorlanıyordum. *Bir insan* başarısız olmaya mahkûm olduğundan bu kadar eminken, neden biriyle ilişki kurardı? Neden evlenip dünyaya bir insan getirirdi?

Eğer bunu yapacaksa, neden en azından yürütmeye ça-

lışmazdı? Demek istediğim bana hamile kalmanın bir kaza olduğunu biliyordum ama işte. Babam kutuyla tabağının yerini değiştirerek tabağı kucağına koyup tavuğunu kesmeye başladı. “Ee, evde işler nasıl?”

“Ah... İyi. Güzel.” Babamın sohbeti geçmişin çukurlarından güvenli, pürüzsüz bir bölgeye bu kadar çabuk yönlendirmesi karşısında cevabımı verirken irkilerek bo-caladım.

“Ya annen? Üvey baban? Adı neydi?”

“Simon.”

Kendi kendine başını salladı. “Neydi o? Doktor mu?”

“Psikiyatrist.” Çatalımla bir parça tavuğu ittim, artık aç değildim. Sonunda kendimi bir ısırık almaya zorlayınca ne kadar yumuşak ve sulu olduğuna sessizce hayret ettim.

“Ona benzer bir şey olduğunu biliyordum. Zeki adam.”

“Süper zeki. Ve sabırlı. Bu kadar sabırlı olması bazen sinir bozucu oluyor.

Babamın yüzünde bir gülümseme belirdi. Çabucak kaybolan bir gülümsemeydi. “Ama sana ve annene iyi davranıyor, değil mi?”

“O, en iyisi.” *Benim için gerçek bir baba olmuştu.*

Burada olsaydı, bana şu anda süregelen acıyı körükleyen o sesi susturmamı ve Alaska'ya neden geldiğimi unutmamamı söylerdi.

Ama çok uzun zaman önce yapılan bu telefon görüşmelerinden haberi var mıydı? Faturaları o ödüyordu. Onu aramaları incelerken görmüştüm. Alaska'yı arayanın ben değil de annem olduğunu anlamış olabilir miydi?

Anneme olan kızgınlığım aniden alevlendi. Simon'ın ona karşı ne kadar iyi olduğunun farkında mıydı? Onu hak etmeyebileceğinin farkında mıydı?

Babam acele etmeden lokmasını çiğniyordu. Annem

onun yavaş yediğini söylemişti. Acaba şimdi de öyle miydi, yoksa daha fazla konuşmamak için bunu bir bahane olarak mı kullanıyordu?

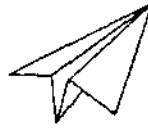
Sonunda yutkundu. “Son konuştuğumuzdan beri neler yaptın, anlat bakalım.”

“Hayatımın son *on iki yılını* mı öğrenmek istiyorsun?” İğneleyici davranmak istememiştim.

Omuz silkti. “Tabii bu gece için büyük planların yoksa.”

“Hayır, planım olduğunu söyleyemem.” Yüz maskemi düzeltip uyuyana kadar sosyal medyada saatlerimi öldürecektim.

“Peki o zaman, sanırım zamanımız var...” Elindeki kutuyu havaya kaldırıp göz kırptı. “Ve Jonah’nın birası.”

“Neden öyle gülümsüyorsun?”

Babam başını sallayınca gülümsemesi daha da büyüdü. Yemeğini bitireli çok olmuş, parmaklarının arasında yanan sigarasıyla benden yaklaşık on adım ötedeki verandanın direğine yaslanmıştı. “Yok bir şey. Sadece, senin konuşmanı dinlemek, bana yıllar boyunca yaptığımız tüm o telefon görüşmelerini hatırlatıyor.”

Utangaç bir ifadeyle sııttım. “Susmadığım zamanları mı kastediyorsun?”

Kıkırdadı. “Bazen öyle bir konuşurdun ki tuvalet molası vermem gerektiğinde telefonu bırakıp uzaklaşmak zorunda kalırdım. Bir dakika sonra geri döndüğümde sen hâlâ konuşuyor olurdun, gittiğimden hiç haberin olmazdı.”

“Şimdi tuvalete gitmen gerektiğini mi söylüyorsun?”

Verandanın kapısını yavaşça açtı ve birasının son damlalarını çimlerin üzerine boşalttı. Jonah’nın babama getirdiği

altılı paketten arta kalan iki kutuyu paylaşmıştık. “Aslında, sanırım ben yatmaya gidiyorum. Çok yorgunum.”

Omurgamdaki gerginlik tekrar arttı. Babama diplomam, işim, işten çıkarılmam, Diana ve internet sitesi hatta Toronto’den ayrıldığımdan beri hiç düşünmediğim Corey hakkında bilgi vermekle meşgul olduğum için bir süreliğine kendimi kaybetmişim. Bir süre sonra gerçekliği unutmuştum. Ve o gerçeklik şimdi bir intikamla geri gelmişti.

Uzun bir gün geçirdiği için mi yorgundu?

Yoksa vücudundaki kanser, enerjisini yavaş yavaş emdiği için mi yorgundu? Çünkü yüzeyin altında yatan tüm acılara rağmen babamın ölmesini istemiyordum.

Tereddüde düştüm. “Agnes gelecek hafta tedaviye başlayacağını söyledi?” Başını salladı, yüzünü saran önceki eğlenmiş ifade azalmıştı. “Peki... ne kadar kötü?”

“Akciğer kanseri işte, Calla. Hiçbir zaman iyi olmayacak,” dedi sessizce. “Ama seni görmek için yirmi dört yıl bekledim ben. Gelecek haftaya kadar bunu düşünmek istemiyorum. Şimdi buradasın. Düşünmek istediğim tek şey bu. Tamam mı?”

Dudaklarımın gülümsemeye kıvrıldığını hissettim. “Tamam.” İlk kez geldiğim için mutlu olduğunu belli ediyordu.

Bir araba kapısından gelen çarpma sesi dikkatimizi Jonah’nın evinin olduğu yöne çekti, tam o sırada bir motor çalıştı. Lastikler bir an sonra dönerek uzaklaşırken etrafa çakıl saçtı. “Başka bir uçuşu var galiba.”

“Şimdi mi?” Telefonumu kontrol ettim. Saat akşamın dokuzuydu.

“Fırsatımız varken gün ışığından faydalanmamız lazım. Bu adamlar yazın uzun günlerinde çalışıyorlar. Sabah altıda havalanıyorlar ve bazı geceler, gece yarısı hâlâ havada oluyorlar.”

Yüzümü buruşturdum. “Nereye gidiyor?”

“Bu gece bir yere gideceğine dair bir şey söylediğini hatırlamıyorum. Ama Jonah çoğu zaman kendi programını yapar.” Burnundan güldü. “Kim bilir. Belki de yeni bir altılı paket arayışındadır.”

Babamın sağlığıyla ilgili düşünceleri şimdilik aklımdan uzaklaştırdım. “Güzel. Belki onu da içeriz.”

Babam kıkırdadı. Sesi onca yıldır telefonda olduğu kadar yumuşak geliyordu. Göğsüme bir sıcaklık yayıldı, *sonunda* bunu yüz yüzeyleken duyabildiğim için minnettardım.

“Onunla her gün nasıl başa çıkıyorsun? O adam... *çekilmez* biri.” Bu Simon’ın en sevdiği kelimeydi. *Cümle içinde kullandığımı ona söyleyene kadar bekle.*

“Kim, Jonah mı?” Babam verandanın uzak tarafına geçip benim görüş alanımın dışındaki tereyağı sarısı eve baktı. “On yıl önce Wild’a geldiği günü hâlâ hatırlıyorum. Vegas’tan gelen, yirmi bir yaşında, genç ve enerji dolu, uçak uçurmak için yanıp tutuşan sıska bir çocuktü. Bu işte de çok iyiydi.”

Bu da Jonah’yı otuz bir yaşında ve benden sadece beş yaş büyük yapıyordu. “Anchorage’da büyüdüğünü söyledi.”

“Öyle. Onları götürdüğü için babasına kızmış. Fırsatını bulur bulmaz geri dönmüş. Bir daha gideceğinden şüpheliyim.”

Tıpkı babamın hiç gitmeyeceği gibi, diye geçti içimden. Ama neden böyleydi? Alaska’nın onlar üzerindeki etkisi neydi? Her şeyden vazgeçmeye değer kılan ne vardı burada?

“Bazen tam bir baş belası olabiliyor ama en iyi orman pilotudur o. Muhtemelen en çılgınlarından biri de odur ama hepimiz bir dereceye kadar bu şekilde yaratılmışız. Bazılarımız diğerlerinden daha fazla.”

“Çılgın orman *adamı* görünümünü kesinlikle benimsemiş, evet ama en iyi orman *pilotu* konusunda sana katılsam mı, bilemiyorum.”

“Cub senin için biraz küçüktü.” Babam sanki hikâyeyi daha önce duymuş gibi başını salladı.

“Bilerek o küçücük uçakla geldi, beni korkutmak istedi. Öleceğimi sandım.”

“Jonah uçarken ölmezsin,” dedi net bir kesinlikle. “*Benim* bile almaya cesaret edemediğim riskleri alabilir ama bu konuda her zaman akıllıdır.”

Ethel'in ailesini kurtarmak için uçmak gibi, diye düşündüm. “Neredeyse kusuyordum. Poşetim falan hazırды.”

Babam sırtıttı. “Eh, kusmuş olsaydın layığını bulurdu. Bir keresinde bir grup öğrenciyi güreş müsabakasından eve uçuruyordu. Öğrencilerden ikisi yolda kusmuş. Uçaktan indiğinde suratu bezelye çorbası rengindeydi. Olayın sesini bile kaldıramıyor.”

“Keşke *kusmuş* olsaydım, diyorum şimdi,” diye itiraf ettim biramdan bir yudum alırken. Gerçi bu onun için uçağın inişini zorlaştırabilirdi.

Sigarasını boş bira kutusunda söndürürken babamın yumuşak kıkırdaması kulağımı gıdıkladı. “Onunla konuşurum. Seni rahat bırakmasını sağlarım. Ama onu tanısan o kadar da kötü biri olmadığını anlarsın. Ondan hoşlanmaya bile başlayabilirsin.”

“Kendimizi fazla kaptırmayalım.”

Babam boş yemek tabaklarını toplayarak kapıya doğru ilerledi. “Televizyonun yanındaki dolapta bir sürü film var, izleyecek bir şeyler ararsan diye.”

“Muhtemelen bir süre burada takılıp sonra da yatarım. Hâlâ saat farkına alışamadım. Ama sağ ol.”

Bakışları verandanın üzerinde gezindi. “Susan yaz bo-

yunca her gece burada otururdu. Tabii o zamanlar çok daha güzeldi. Bir sürü saksı çiçeği ve şu büyük hasır şey vardı.” Anılarını paylaşırken gülümsedi. “Senin gibi bir battaniyeye kıvrılırdı. Kozanın içindeki bir tırtıl gibi.”

“Bunu evde de yapıyor. Evin arkasında küçük bir güneş verandamız var. Bunun dörtte biri kadar... ama güzel. Rahat.”

“Hâlâ çiçek falan yetiştiriyor mu?”

Kıkırdadım. “Evimiz dikenler ve yapraklarla dolu bir ormana benziyor. Artık bir çiçekçi dükkânı da var. İyi iş yapıyor.”

“Tam ona göre bir iş.” Dudaklarını birbirine bastırarak memnuniyetle başını salladı. “Güzel. Bunu duyduğuma sevindim. Pekâlâ... İyi geceler, Calla.”

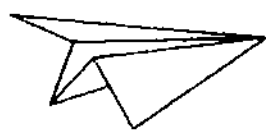
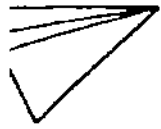
“İyi geceler.” Sonuna bir “baba” ekleme isteği duydum ama bir şey beni engelledi.

“Bu arada Jonah’ya aldırma. İnsanları kızdırmayı sever.” Kapıyı usulca arkasından kapatıp beni kendi hâlime bıraktı.

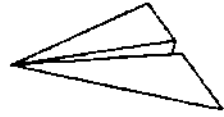
“Lanet bir parazit gibi,” dedim fısıltıyla.

Yine de yanılmıyorsam, bu parazit bu gece birçok gerçeğin yüzeye çıkmasına yardımcı olmuştu.

Babamla yeniden bağlantı kurma umudum varsa gerekli olan gerçeğin.

Bölüm 11

Yorucu bir koşunun ardından kalbim küt küt atıyordu. Babamın garajına doğru ilerlerken dudaklarımdaki ter ve böcek ilacının buruk tadıyla irkildim. Şu saate kadar bugün de dünün tekrarı gibiydi; yine istemeden erken kalkmışım, yine bulutlu bir gökyüzü vardı, yine sessiz ve cansız bir eve uyanmışım. Yeni demlenmiş bir demlik kahvenin kokusu, babamın orada olduğunun kanıtıydı ama ben kafamı dışarı çıkardığımda gitmişti.

Fakat bugün Wren Fletcher’la aramdaki şeyler dünkü kadar umutsuz görünmüyordu.

Diğer taraftan, babamla annem arasındaki bu telefon görüşmeleri hakkında ne hissettiğimi henüz anlayabilmiş değildim. Simon adına kızgın olduğum kesindi. Yine de içimden bir ses, Simon’ın o gece verandanın merdivenlerinde anlattığından daha fazlasını bildiğini söylüyordu.

Ya o aramalar başlamasaydı? Ya annemle babam arasındaki duygular yeniden su yüzüne çıkmasaydı? Babam yine de kendini uzak tutmanın herkes için en iyisi olduğuna karar verir miydi?

Nefes nefese verandanın basamaklarını tırmanırken bakişlarım yandaki yeşil Ford Escape’e kaydı. Jonah’nın dün gece döndüğünü duymamışım. Ben yattıktan sonra eve gelmiş olmalıydı.

Kapıyı iterek mutfığa girdim.

İçeride, seyahat kupasına bir fincan kahve dolduran iri yarı adamı görünce irkildim.

“Ne yapıyorsun burada?”

“Ne yapıyor gibi görünüyorum?” Jonah, yarısı dolu demliğı ocağın üzerine geri koydu. Dünkü gibi giyinmişti, kömür grisi renklisiyle değiştirdiğı siyah gömleğinin pamuklu kumaşı omuzlarını güzelce sarıyordu. Kot pantolonu hâlâ çok boldu. Aynı yırtık pırtık USAF beyzbol şapkası, dağınık sarı saçlarını yüzünden uzak tutuyordu.

“Evinde kahve makinesi yok mu?”

“Wren her sabah ikimiz için dolu bir demlik hazırlar. Bu bizim rutinimiz. Ben her zaman kupamı doldurmak için gelirim.”

Kaşlarımı çattım. “Dün de mi buraya geldin o zaman?”

“Evet.” Dönüp tezgâha yaslanarak güzel mavi gözlerini bana dikti. “Duştaydın.” Sakalını mı kesmişti? Hâlâ uzun ve gürdü ama dünkü kadar pis görünmüyordu. Ya da... Bilemiyordum. Onda farklı bir şeyler vardı. Vahşiliğı ve iticiliğı biraz azalmıştı sanki.

Kupayı dudaklarına götürüp uzun bir yudum aldı. Bakışları yüzüme yerleşmeden önce, hayal gücüne *hiç* yer bırakmadığını iddia ettiğı pembe şort ve atletle kaplı terli vücudumda gezindi. “Böcek spreynin işe yaradı mı?”

Onu azıcık bile olsa okuyamıyordum ve bu beni rahatsız ediyordu. “Öyle görünüyor,” diye mırıldandım birden kendimi mahcup hissederek. Muhtemelen amacı da buydu. İnatla çenemi dik tutup mutfak lavabosuna doğru yürüdüm.

“Agnes seni su konusunda uyardı, değil mi?”

Elim dudaklarımın üzerinde gezinirken donup kaldım. “Ne demek istiyorsun? Su kirli mi?” Bilerek içmiş falan değildim ama dişlerimi musluk suyuyla fırçalıyordum.

“Hayır, temiz. Ama burada taşıma su sistemi var. Hafta-

da bir kamyon gelip dışarıdaki büyük depoyu doldurur. Bir sonraki kamyon gelmeden önce suyu bitirirsen, hiç şansın kalmaz.”

“Bu çok sık olur mu? Suyun bitmesi yani?”

“Elini yüzünü yıkarken musluğu açık bırakmayanlar için olmaz,” dedi musluktan oluk oluk su akarken.

Kapatmak için musluğa hızla vurdum. “Söylediğin için teşekkürler.”

“Rica ederim,” deyip duraksadı. “Bu ısıklar kötü görünüyor.”

Bakışlarının uyluklarımın arkasında, bir gecede ortaya çıkan kızarıklık, kaşıntılı yaralarda gezindiğini hissedebiliyordum.

Yanaklarım yanmaya başladı. “Bir şey olmaz.”

Kapıya doğru yönelince ağır adımlarıyla zemin gıcırdadı. “Kıyafet giydirme oyununda ya da bütün gün her ne yapıyorsan, sana iyi eğlenceler.” Ve... Sanırım yine götlük yapmaya geri dönmüştü. Yazık olmuştu çünkü bir süre için bu adamdan hoşlanabileceğimi düşünmüştüm.

“İnsanları kızdırırken ya da bütün gün her ne yapıyorsan, iyi eğlenceler.”

Kapıdan çıkıp gözden kaybolurken içten kıkırdaması göğsümde titreşti. Pencereden, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi, kendinden emin hareketlerle çimenlerin üzerinden cipine doğru yürümesini izledim.

“Piç kurusu,” diye homurdandım. En azından dün ona karşı hissettiğim düşmanlık önemli ölçüde azalmıştı. Şimdi sadece biraz sinirlenmiş durumdaydım. Kendim için yarım fincan kahve doldurduktan sonra büyük bir isteksizlikle diğer yarısını doldurmak için sıvı tebeşir almak üzere buzdolabına uzandım.

Rafin ortasında duran taze Silk marka karton kutuya kaşlarımı çatarak baktım.

Bu sabah burada değildi. Jonah mı koymuştu onu buraya?

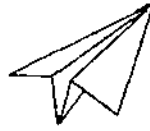
Kafamı kapıdan dışarı uzattığımda, arabasının garaj yolundan ana yola çıktığını ve Alaska Wild'a doğru hızla ilerlediğini gördüm.

Ne yapmıştı, dün gece dışarı çıkıp bunu benim için mi almıştı?

Telefonumdan Google'da ufak bir arama yapınca kasabada bir market daha olduğunu gördüm. Orada satılıyor olmalıydı. Ama yine de Jonah'nın bunu benim için yapmayı düşünmesi bile...

Bardağımın geri kalanını doldurup kahvenin acı tadını seyrelttikten sonra keyfini çıkararak uzun bir yudum aldım.

Simon'ın lattes'i gibi değildi ama küçük, memnun bir gülümseme eşliğinde bununla yaşayabileceğime karar verdim.

"Bıraktığın için sağ ol." Taksinin kapısını iterek kapattım. Bakışlarım ileride, paketlerle dolu kızakları uçaklara doğru taşırken, serin esintide turuncu yelekleri dalgalanan küçük yer ekibi çalışanlarının üzerinde gezindi.

"Ne zaman istersen. Ama biliyorsun, senin evden yürüyerek gelmek o kadar da uzun sürmez," dedi Michael bir sigara yakarken.

"Düşündüğümde daha yakınmış," diye itiraf ettim. Yine de yarım saatten fazla sürerdi. Duman kıvrımının yukarı doğru süzülüşünü izledim. "Sigara içmemelisin." En azından ben arabadayken içmiyordu, yoksa kendime başka bir taksi şoförü bulmak zorunda kalırdım.

"Evet, evet. Biliyorum. Bırakmayı denedim." İlgisiz bir ses tonuyla geçiştirdi.

“Bırakana kadar denemeye devam et. Çocuklarının iyiliği için.” İçinde bulundukları duruma rağmen değer verdiğini gösterecek kadar bahsetmişti onlardan.

Araba uzaklaşmaya başladı, Michael'ın kolu camdan dışarı sarkmıştı. Sigarası yanarken bana doğru tembel bir selam verdi.

Ağır bir iç çekişle Alaska Wild'ın ön kapısından içeri girdim, midemde beklenmedik şekilde kelebekler uçuşuyordu. Küçükken babamın şirketinin, televizyon filmlerinde gördüğüm, küçük siyah karıncalar gibi her yöne koşuşturan, bir sonraki uçuşlarına yetişmek için can atan, bavulları arkalarından sürüklenen insan ordularıyla dolu, mimari şaheser havaalanı terminallerinden birinde olduğunu hayal ederdim. Bir keresinde anneme Alaska Wild'ın böyle bir yer olup olmadığını sormuştum. Gülmüştü. “Hayır, Calla. Hiç de öyle değil. Oldukça basit.”

Ben de hayal gücümü sıfırlayıp uçakların, pilotların ve dümende babamın olduğu “basit” bir havaalanı hayal etmeye çalışmış ama yapamamıştım.

Ancak şimdi geniş lobide dururken, sahte ahşap paneli duvarları, üzerinde çok sayıda tozlu çizme izi bulunan, eskimiş orman yeşili yolluklarla kaplı koyu gri muşamba zemini, baklava desenli karo tavanı, yukarıdaki ışık panellerini, piste bakan büyük ve tek pencereyi görünce, nihayet annemin ne demek istediğini anladım.

Burası, hafta sonu Niagara'ya yaptığımız şarap turunun motordan gelen garip ıslık sesiyle yarıda kesmesinin ardından, annemle birlikte gittiğimiz tamirci dükkânına benziyordu. Aralarında, köşedeki sebil ve sebile takılı sararmış küçük, kâğıt külâh bardaklarına kadar ürkütücü bir benzerlik vardı.

En azından burası motor yağı gibi kokmuyordu. Kokuyu

tarif edemezdim. Belki biraz demlenmiş kahve ve rutubet koktuğunu söyleyebilirdim.

Sıra sıra lacivert sandalyeler –tipik rahatsız havaalanı koltukları– açık alanı dolduruyordu. Gözümle hesapladığım kadarıyla otuz kişiyi alacak kadar yer vardı. Şu anda hepsi boştu.

En uçta, müşteri masasındaki iki bilgisayardan birinin arkasında pembe yanaklı, zayıf bir esmer oturuyordu. Kadın, yuvarlak şahin bakışlarıyla beni bir kez daha süzdü. Onu fark ettiğimi görünce de sıırttı. “Sen Calla *olmalısın*.” Sesi –Alaskalı olmadığını göstermesi dışında bir anlam veremediğim, kendine özgü bir Amerikan aksanıyla konuşuyordu– açık alanda yankılandı.

Bunu nasıl karşılayacağımdan emin değildim.

Kendimi gülümsemeye zorladım. “Merhaba. Agnes’ı arıyorum.”

“Arka tarafta.” Arkasındaki kapı aralığını işaret etti. “Ben Sharon, bu arada.”

“Doğru ya. Agnes geçen gün sizden bahsetmişti. Ben Calla, Wren’in kızıyım.” Yaklaşırken başımı kendi kendime iki yana salladım. “Ki bunu daha yeni konuştuk.”

Gülüp kapıya doğru başıyla işaret etti. “Geç bakalım.”

Masanın etrafından dolanırken Sharon’ın gömleğinin altındaki basketbol topunu fark ettim. Gözlerim istemsizce açıldı.

“Hepsi bebek, değil mi?” dedim.

Şişmiş karnını okşayarak, “Çoğunluğu,” dedi.

“Doğum ne zaman?” Çünkü patlamaya hazır görünüyordu.

“Sekiz hafta daha var ve ben bitmesine *o kadar* hazırım ki.”

“Eminim öyledir.” Benden büyük olamazdı hatta daha genç bile olabilirdi. Onun yerinde olma düşüncesiyle yüzü-

mü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Belki birkaç yıl sonra bebek fikri bana daha çekici gelirdi.

Mesela on yıl sonra.

“Şey... İyi şanslar.” Kapıdan geçip aynı modası geçmiş tarzda dekore edilmiş çok daha küçük bir odaya girdim; alanın yarısı çeşitli boyutlarda ve metal grisi tonlarında dosya dolaplarıyla, diğer yarısı ise üç büyük masayla doluydu. Duvarlar haritalarla kaplıydı ve en solda, kapısında “Wren Fletcher” yazılı altın bir plaket bulunan küçük bir ofis vardı. İçerisi boştu.

İri yarı, beyaz saçlı bir adam köşedeki masada oturmuş, kaleminin silgili ucuyla hantal bir hesap makinesinin tuşlarına vuruyordu. Yazıcı hareketlenip beyaz bir kâğıt şeridi, düzenli bir akışla çıkarmaya başladı. Simon’ın izlemem için ısrar ettiği o sevimsiz eski filmlerden bir sahne gibiydi, sigara dumanının yoğun sisi ve çevirmeli telefonu olmayan hâliydi sadece.

Agnes monitöründen başını kaldırdı, yuvarlak yüzüne göre çok dar olan gözlükleri burnunun ucuna tünemişti. “Selam, Calla. Babanı mı arıyorsun?” Buraya gelmemden hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu ama hiçbir şeyden etkilenmiş gibi görünmüyordu ki zaten.

“Hayır, aslında seninle bir dakika konuşmak istiyordum. Kısa bir mola verebilir misin?”

“Tam da kahvemi tazelemeye ihtiyacım olduğunu düşünüyordum.” Agnes ayağa kalkıp masasının yanındaki yeşil kupayı, ardından da Hesap Makinesi Adam’ın yanındaki kırmızı kupayı aldı. “Bir tane daha, James?”

“Hı-hı.” Kafasını kaldırıp bakmadı bile.

Agnes tereddüt etti. “Calla burada.”

Adamın eli dürtmenin ortasında duraksadı, gür kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Aman Tanrım, Susan’ın tıpatıp ay-

nıssın,” diye mırıldandıktan sonra önündeki çarşafa eğdi bakışlarını. “Kahretsin, nerede kalmıştım?”

“James, Mabel’in da dediği gibi ‘tam havasında’.” Agnes kapıya doğru başını salladı. “Onu rahatsız etmemeye çalışıyoruz. Huysuzlaşıyor.” Köşeden başını uzattı. “Sharon? Merkeze kulak verir misin? Wren yakında arayacak.”

“Tamamdır!” dedi cıvı cıvı resepsiyonist.

“Wren istasyon binasındaki bazı onarımları kontrol etmek için St. Mary’ye gitti.” Agnes beni başka bir kapıdan geçirip personel odası olduğunu tahmin ettiğim yere götürdü; bir tarafında küçük bir mutfak, ortasında dikdörtgen bir masa ve en uçta U şeklinde üç yıpranmış kanepeden oluşan derleme bir koleksiyon yerleştirilmiş uzun bir koridor vardı. Önlerindeki sehpa yırtık pırtık dergiler ve yamuk yumuk katlanmış gazetelerle doluydu.

Sanki burası birkaç derece daha soğukmuş gibi geldi bana. Isınmaya çalışarak kendime sarıldım. “Şu arkadaki adam, annemi hatırlıyor mu öyleyse?” James, sanırım adı buydu.

“*Ve seni.*” Agnes makineden yarısı dolu kahve fincanını alıp iki fincanı da doldurdu. “James *kırk sekiz yıldır* her hafta Wild’in kayıtlarını güncellemek için buraya gelir. Buna inanabiliyor musun?”

Vay canına. “Bilgisayar kullanmıyor, öyle mi?”

“Hayır. Sadece o büyük hesap makinesi ve defterleri var.”

“Şaka yapıyorsun, değil mi?” Agnes başını salladı, gözlerinde eğlence vardı. “Alaska’da işler böyle mi yürüyor?”

“Alaska Wild’da işler böyle yürüyor.” Musluğu açtı ve lavabonun yanına bırakılan kirli bardağı yıkamaya başladı. Duvara yapıştırılmış, “Kullanırsan yıkarsın” yazılı kâğıdı görmezden geldiği belliydi. “Babanın uçuş rezervasyonla-

rını hâlâ cebinden çıkarmak zorunda kaldığım kâğıt parçalarına yazmasının ve rezervasyonları sadece yüz yüze ve telefonla almamızın nedeni de bu.” Kıkırdadı. “Fark etmediysen söyleyciyim, Wild zamanın epey gerisinde kaldı.”

“Bir internet sitesi bile bulamadım,” diye itiraf ettim. “En azından içinde bir şey olanını.”

“Bizim internet sitemiz, *bu*.” Agnes kıkırdadıktan sonra gözlerini devirdi. “Wren’i bir internet sitemiz olması gerektiğine ikna etmem ne kadar uzun sürdü, inanamazsın. Alaska’daki herkes bizi zaten tanıdığı için birine binlerce dolar ödememize gerek olmadığını savundu. Neyse, sonunda onu ikna ettim ve Toledo’dan bir tasarımcı tuttuk. Paramızı aldı, internet sitesi adresini ayarladı ve sonra başka hiçbir şey yapmadı. E-postalarım geri dönmeye başlayana kadar birkaç ay peşinden koştum.” Omuz silkti. “Henüz yeni birini bulamadık.”

“Birine para vermenize gerek yok ki. Kendin de yapabilirsin.”

Burnundan güldü. “Sonunda Excel’de basit bir personel çizelgesi oluşturmayı öğrendim. Sınırlarımın ne olduğunu biliyorum.”

“Peki, ya şu öndeki kız, Sharon?”

“Sharon müşterilerle iyi anlaşıyor. Onun gücü bu. Maxine de öyle. Bugün burada değil, onunla başka bir gün tanışırsınız.”

“Peki, ya Jonah?”

“*Jonah* mı?” Kıkırdadı. “O adam çoğu zaman telefona bile cevap vermeyi reddeder. Hayır... Jonah uçakları uçurmakta, herkese ne yapmaları gerektiğini söylemekte ve sorunlarımızı çözmekte iyidir. Bilgisayarlarla hiçbir ilgisi olsun istemiyor.”

“Uçaklar, bilgisayar kullanmaz mı?” diye mırıldandım

alayla. Gerçi bu kol saatini açıktıyordu. “Belki buradayken sizin için bunu *hen* yapabilirim,” diye teklifte bulundum düşünmeden. “Pekâlâ, uçaklar ya da kiralama şirketleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama eminim bir yolunu bulabilirim.” Calla & Dee sitesi için yaptığım işlerin çoğunu kendi kendime öğrenmiştim.

“Ah, o kadar da önemli değil. Eninde sonunda halledeceğiz. Sadece bir haftalığına buradasın. Bunu babanı tanımak için harcamalısın.”

Öyleydi galiba.

O da buralarda yeterince uzun kalırsa tabii.

Agnes bulaşık süngerini sıkıp kurumaya bıraktı. “Mabel bu sabah uğradı mı?”

“Hayır. Neden?”

“Sadece merak ettim. Ona seni rahat bırakmasını söyledim ama bazen beni pek iyi dinlemiyor. Bangor’da yeni ve heyecan verici fazla bir şey yok,” Gülümsüyordu. “*Sen* yeni ve heyecan verici bir şeysin. O da bazen bunaltıcı olabiliyor.”

Mabel’dan bahsetmek bana bu sabah Alaska Wild’a neden geldiğimi hatırlattı. Bu konuyu açıp konuşmamızı garip bir hâle getirme riskini almaktan çekiniyordum. “Dün gece için özür dilerim.”

Tıpkı babamın yaptığı gibi konuyu geçiştirdi. “Bu karışıklığın nasıl olabileceğini ve senin için nasıl şok edici olabileceğini anlayabiliyoruz.”

Tezgâha dökülen şeker ve kahveyi sessizce silerken bir an Agnes’ı inceledim. *Gerçekten* bu kadar anlayışlı mıydı? “Babam bana Mabel’in babasından bahsetti. Derek’ti, değil mi?”

“Doğru.” Dudakları hüznünlü bir gülümsemeye kıvrıldı. “Oregon’dan buraya geldiği ilk günü hâlâ hatırlıyorum. Gürültücü, şapşal yeni pilottu ve ben ona hemen âşık ol-

muştum. Bir yıl sonra evlendik.” Kahve fincanını küçük elleriyle kavrayarak masada karşıma oturdu. “Gelmediğine dair telefon aldığımızda anlamıştım. Sis yüzünden uçağını bulmaları iki gün sürdü. Bize uçağı bulduklarını söylediklerinde şuradaki kanepede oturuyordum.” Bebek mavisi olana doğru başını salladığında boğazıma bir yumru oturdu.

“Bu korkunç.”

Gözleri acıyla parladı ve sonra aynı hızla tekrar kayboldu. “Öyleydi. Ama bunun bir olasılık olduğunu hep biliyordum. Bu adamların *hepsinin* içinde uçtukları koşullarda durum böyle. Yıllar içinde birkaç arkadaşımızı kaybettik. Jonah’nın beni kaç kez strese soktuğunu anlatamam. Her neyse. Mabel yolda olduğu için minnettardım. O, Derek’ten bana kalan bir parça.”

“Babasını çok soruyor mu?” Benim küçükken anneme babam hakkında sorduğum kadar soruyor muydu?

“Çok değil. Bazen.” Agnes sandalyesinde arkasına yaslandı, gözleri kiremit tavanda geziniyordu. “Bana Derek’i o kadar çok hatırlatıyor ki. Tıpkı babası gibi bir enerji topu. Onun o hırıltılı sesini bile almış.”

“Bunun olabilmesi ne kadar acayip, değil mi?”

Annemin babaminkine benzediğine yemin ettiği ellerimle, masanın üzerindeki ahşap girdapların üzerinde parmağımı gezdirirken Agnes’in koyu renk bakışlarının üzerimde dolandığını hissettim.

“Wren’in Toronto’ya, seni ziyarete gelmeye karar vermesinin nedeni Derek’in ölümüydü. Derek onu gitmeye zorluyordu ve o öldükten sonra Wren bunu ona borçlu olduğunu hissetti.”

Bunu *bana* borçlu olduğunu hissetmemiş miydi?

Bu acı düşünceyi bir kenara ittim. “Çünkü Derek’in ölümü için kendini suçluyormuş. Anlattı bana.”

Agnes onaylamayan bir ses çıkardı. “Nereden bakarsan bak. Wren suçu üzerine almak için kazayı çarpıtmanın bir yolunu buluyor. Ya Derek o dağlarda yolunu bulacak kadar deneyimli değildi, bu da Wren’in kötü bir karar verdiği anlamına geliyor. Ya da bundan kaçış yoktu ve o tepeye uçan Wren olmalıydı. Hava riskli olduğunda geçitlerde böyle şeyler olur. Pilotlar bir nehri diğeriyle karıştırır ve dönme-leri gereken zamanda dönmezler ya da çok erken dönerler. Her iki durumda da Derek hâlâ burada olmalıydı. En azından Wren’e göre öyle. Ondan başka kimse olayı bu şekilde görmedi.” Beni incelerken tereddüt ediyordu. “Çok geç olana kadar seni görmek için seyahatini iptal ettiğini bana hiç söylemedi. Ne planladığını bilseydim, gitmesi için ısrar ederdim. İkinizin arasında olanlardan kendimi kısmen sorumlu hissediyorum. Bunun için özür dilerim.”

“Hayır... Senin bununla hiçbir ilgin yok. Bu onun kendi tercihiydi.” Belki onun hatasıydı ama belki de değildi. O zaman ailemize ne olurdu? Simon bir kenara mı atılırdı?

Annem geri alamayacağı bir şey yapmış olur muydu?

Babam Toronto’ya gelseydi, şu anda hayatım nasıl olurdu?

Derin bir iç çektim. “Keşke bana söyleseydi. O zaman anlamayacak olsam bile, eninde sonunda anlayacağımı düşünmek istiyorum.”

“Wren bunu söylemeyecektir ama eğer seni daha iyi hissettirecekse, çok pişman olduğunu biliyorum. Annenle sen bunların çoğunun merkezinde yer alıyorsunuz.” Agnes ayağa kalkıp lavabonun yanındaki dolaplara doğru ilerledi. “İtiraf etmeliyim ki sinir bozucu bir adam olabiliyor. Çok az konuşuyor ve duygularını ifade etmekte yavaş davranıyor. Umursamadığından değil ama. Tam tersine. Sadece bazen bunu nasıl gösterdiğini görmek için daha yakından izlemen gerekiyor.” Lavabonun üstündeki dolaba ulaşmak

için parmak uçlarıyla uzanarak eşyaları karıştırmaya başladı, sessizliği doldursun diye zaten düzenli olan kutuları ve tenekeleri araştırıp yeniden düzenleyerek dolap kapaklarını kapatıyordu.

Annem gibi onun da meşgul olmaya ihtiyacı vardı. En azından ortak bir noktaları vardı.

Geçtiğimiz iki gün boyunca Agnes'in babamla olan ilişkisini yavaş yavaş bir araya getirebilmişim ama yine de bir şey belirsizliğini koruyordu. "Peki... babamla hiç birliktelik yaşadınız mı? Demek istediğim, ikinizin arkadaştan öte olduğunuz zamanlar oldu mu?"

Duvarda asılı duran bir pano ve kalemle meşgul etti kendini, envantere benzer bir şeyleri işaretledi. "Olduğumuzdan daha fazlası olabileceğimizi *umduğum* bir zaman vardı."

"Ama artık yok mu?"

Hemen cevap vermedi, sanki sözlerini dikkatle düşünüyormuş gibiydi. Sonunda tek söylediği, "Artık yok," oldu.

O sırada kapı çalındı ve ikimiz de dönüp kapı aralığını dolduran Sharon'ı gördük; uzun, ince bacaklarını görebildiğim için hamile karnı şimdi daha da belirgin gelmişti.

Agnes'in gözleri onu süzerken parladı. "Nasılsın bakalım?"

Sharon buzdolabına doğru paytak paytak yürürken eli karnının alt tarafına yerleşti. "Her yirmi dakikada bir işiyorum, *her şeyi unutuyorum* ve bu mide yanması... of. Max de beni deli gibi rahatsız ediyor."

"Max, bebeğin babası. Nome'a düzenli olarak gidip gelir," diye açıkladı Agnes bana. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle açık buzdolabının önünde durmuş, rafları karıştıran Sharon'ı izliyordu. "Adam sadece heyecanlı."

"*Ben* de bu küçük adamın dışarı çıkması için heyecanla-

nıyorum,” dedi Sharon kesin bir ifadeyle. “Agnes, Max’le benim yerimize bakacak birilerini bulabildin mi?”

“Jonah önümüzdeki hafta yeni bir pilotla görüşecek. Ön büro için henüz bir şey yok. Sanırım kısa süreliğine ben, Maxine ve Mabel olacağız. Tabii Calla’yı burada daha uzun süre kalmaya ikna edemezsem.” Kıkırdadı. “Ne dersin? Aşağı Kırk Sekiz’e geri döndüklerinde Sharon’ın yerine geçeyim mi? Babanla daha çok vakit geçirirsin...” Bunu sanki bir yemmiş gibi ortaya atıvermişti.

Babam ona bankanın yeniden yapılandırılmasından mı bahsetmişti? İşsiz olduğumu ve teknik olarak daha uzun süre *kalabileceğimi* mi söylemişti?

Sharon ve Max’in neden gittiklerini de merak ediyordum. Alaska’yı sevmiyorlar mıydı?

“*Bu yüzden* buraya gelmiştim. Tanrım, şu hamilelik kafası!” diye inledi Sharon. “Wren telsizle haber verdi. On dakika içinde inecekmiş.”

“Güzel. Nihayet.” Agnes elini sallayarak beni çağırdı. “Hadi Calla. Babanı iniş yaparken izleyelim.”

Son bir saattir içeri giren soğuğa karşı bedenime sarılıyordum, nemli hava ve yaklaşan yağmuru ima eden bulutlar bulanıktı. En azından sivrisinekler serin esintiyle birlikte ortadan kaybolmuştu. “Bak! İşte orada!” Agnes gökyüzünü, yaklaştıkça hızla şekil alan küçük lekeyi işaret etti. Gülmüyordu. “Bu adamların eve dönüşlerini izlemekten hiç sıkılmıyorum.”

İtiraf etmeliydim ki bir havaalanında olmak, tüm bu uçaklarla çevrili olmak ve bu araçların medeniyete yeniden katılmanın tek yolu olduğu bu gerçeküstü realite, beni biraz

heyecanlandırıyordu. Gidilecek yere ulaşmak için metroya ya da arabaya binmekten kesinlikle farklı bir yaşam biçimiydi.

“Babam her gün dışarı çıkar mı?”

“Hayır, genellikle günlerini telefonda geçirir, tüm pilotları kontrol eder ve hava durumu raporlarını izler. Ama geçen hafta daha fazla uçmaya başladı. Sanırım uçmayı bırakmak zorunda kalmadan önce mümkün olduğunca çok uçmaya çalışıyor.”

Kaşlarımı çattım. “Bırakmak derken ne demek istiyorsun?”

Etrafımıza bir göz attı. “Yakında sağlık durumunu beyan etmesi gerekecek ve bunu yaptığında onu yere indirecekler. Tedavi görürken uçamaz. Zaten çoktan bildirmiş olması gerekirdi. Sanırım bu yüzden tek başına seyahatlere çıkıyor. Orada sadece kendi hayatı söz konusu olduğundan, bu şekilde kuralları çiğnediği için kendini suçlu hissetmiyor.” Agnes duraksadı. “Sanırım başına gelenler arasında bu, onun için en kötüsü oldu. İsteddiği zaman çekip gidememek yani.”

Sessizce gökyüzündeki beneğin büyümesini izledim. “Uçmayı *gerçekten* seviyor.”

“Tanıdığım herkesten daha çok seviyor ve Alaska’da çok sayıda pilot var,” dedi Agnes. “James, büyükannenin Wren anne karnından çıktığında ayaklarının yere değmesini istemediği için çılgılık attığına inandığını söylemişti. Ama gökyüzünde yaşamak için doğmuş bir adam varsa, o da senin babandır.” Düşünceli bir ifadeyle gülümsedi. “Biliyor musun, senden telefon aldığını her zaman anlayabiliyorduk. Nereye gittiğini ya da ne zaman döneceğini kimseye söylemeden uçup giderdi. Merkeze ya da diğer pilotlara cevap vermezdi.” Kıkırdadı. “Hepimizi deli ederdi. Elbette her zaman bir saat içinde geri dönerdi ama yine de davra-

nışı pervasızlıktı. Sonunda bu yaptığının, onun başa çıkma yöntemi olduğunu öğrendik.”

“Kamikaze gibi davranarak mı?”

“En sevdiği yerde, gökyüzünde olup, yerde kaybettiği her şeyden uzaklaşarak.”

Babamın ailesinin gitmesine izin verme kararını mı savunuyordu yoksa açıklamaya mı çalışıyordu, anlayamıyordum. Her iki durumda da gerçekliği bariz biçimde çarpıtiyordu. Babam asla bir kurban olmamıştı. “Bizi kaybetmeye mecbur değildi. Tek sema Alaska semaları değil ki. Orman pilotları için her yerde bir sürü iş var. Kuzeybatı Pasifik, British Columbia, Alberta, Ontario. Babam bizi kaybetti çünkü denemedi bile.”

Bir an sessiz kaldı. Gözleri yaklaşan uçağa dikilmişti, sanki sözlerini tartıyormuş gibiydi. “Babanın bir süre Colorado’da yaşadığını biliyor muydun?”

“Ya... hayır.” Ama babam hakkında bilmediğim çok şey vardı, o yüzden sanırım şaşırmamalıydım. “Ne zaman?”

“Yirmi bir yaşındaymış. Dayısının –büyükannenin kardeşinin– yanına gitmiş. Büyükannen ve büyükbaban aslen oralı. Wren doğmadan bir yıl önce Alaska’ya taşınmışlar. Her neyse, Wren daha önce eyalet dışına hiç çıkmamış. Alaska Wild’ı temelli devralmadan önce Aşağı Kırk Sekiz’in nasıl bir yer olduğunu görmek istemiş. Bu yüzden oraya gitmiş ve bir arama-kurtarma ekibinde işe girmiş. On dört yaşından beri burada uçuyormuş ve yeterince deneyimi varmış. Bir gün içinde üç teklif almış.

“Oradayken biraz da seyahat etmiş. Kaliforniya... Arizona... Oregon. Başka nereler vardı hatırlamıyorum. Ah, New York, bir hafta sonu için.” Kıkırdadı. “O şehirden nefret etmiş. Oradan yeterince hızlı çıkamadığını söylemişti. Orada bir yıl yaşadktan sonra bile kendini yabancı bir ülkede zi-

yaretçi gibi hissetmiş. Çok farklıymış. İnsanlar farklıymış. Yaşam tarzı farklıymış. Öncelikler farklıymış. Ve her şey çok hızlı geliştirmiş. Evini çok özlemiş.”

“Bu yüzden Alaska’ya geri taşındı.”

“Fazla seçeneği yokmuş. Büyükbaban hastalanmış ve Anchorage’daki hastaneye gitmek zorunda kalmış. Wren de geri dönüp Wild’ı devralmış. Bunu yapacağını hep biliyormuş ama beklediğinden çok daha erken olmuş. Babası öldüğünde sadece yirmi üç yaşındaymış.”

“O kadar genç olduğunu bilmiyordum.”

“Çok zor olmalı, gerçi Wren hiçbir zaman şikâyet edecek bir tip olmadı. Burası onun için uzun yıllar boyunca sorumluluğunu alması gereken bir yerdi. Büyükbabam elinden geldiğince yardım etti. Ama yine de çok fazla sorumluluk vardı. Bazı durumlarda, insanların hayatları söz konusuydu.” Agnes yaklaşan uçağı keskin gözlerle izliyordu. “Burada hayat basit olabilir ama kolay değildir ve herkese göre de değildir. Su biter, borular donar, motorlar çalışmaz, aylarca günde on sekiz, on dokuz saat karanlık olur. Kuzeye gittikçe bu süre daha da uzar. Burada mesele, yeterli yiyeceğe ve kış boyunca hayatta kalmak için yeterli sıcaklığa sahip olmaktır. Hayatta kalmak ve çevremizdeki insanların arkadaşlığından keyif almaktır. Mesele kimin evinin daha büyük olduğu, kimin en güzel kıyafetlere ya da en çok paraya sahip olduğu değildir. Birbirimizi destekliyoruz çünkü bu işte hepimiz beraberiz.”

“İnsanlar bu yaşam tarzını ya severler ya da sevmezler; ikisi arasında bir yol yoktur. Wren ve Jonah gibi insanlar bundan çok uzun süre uzak kalamazlar. Susan gibiler ise buna asla ısınmazlar. Zorlukları kucaklamak ya da en azından onlara uyum sağlamayı öğrenmek yerine onlarla savaşırlar.” Agnes duraksadı, sanki devam edip etmemesi

gerektiğini tartıyormuş gibi ağzı açık kalmıştı. “Wren’in seninle ilgili yaptığı seçimlere katılmıyorum ama bunun, asla seni umursamamasıyla ilgili bir mesele olmadığını biliyorum. Ve eğer insanları çabalamadıkları için suçlamak istiyorsan, etrafta bunlardan bolca var.” Agnes dönüp bana gülümsedi. “Ya da değiştiremeyeceğin şeylere değil de şu âna ve buraya odaklanabilirsin.”

Ne demek istediğini anlıyordum. Belki de annemle babamın evliliğinin sona ermesini, sadece babamın omuzlarına yüklememek gerekiyordu, belki de annem de iddia ettiğinin aksine hiçbir zaman gerçekten denememişti.

Küçük siyah-beyaz çizgili uçak yaklaşarak gökyüzünde alçaldıktan sonra aşağıdaki kısa pistle aynı hizaya geldi, kanatları bir o yana bir bu yana sallanıyordu. “Gelirken hep böyle dengesiz mi görünürler?” diye sordum temkinle.

“Yan rüzgârlara bağlı. Ama endişelenme. Wren o şeyi uykusunda bile indirebilir.”

Arazinin etrafına bakarak artan endişemden uzaklaşmayı denedim. Ben geldiğimde yüklenmekte olan uçakların birçoğu, şimdi kapatılmış ve gitmeye hazır görünüyordu. “Bu uçaklar ne taşıyor? Adamları kutu yüklerken gördüm.”

“Kargo. Köylere bir sürü paket ve diğer postalar.”

“Wild posta mı dağıtıyor?”

“Ah, evet. USPS* ile yıllardır sözleşmemiz var. Her gün binlerce kilo kargo uçuruyoruz. Mektuplar, internet siparişleri, yiyecek, yakıt. Su arıtma kimyasalları. İki hafta önce Sherpa ile Barrow’a iki ATV uçurduk.”

“Vay canına. İşin bu kadar kapsamlı olduğunu bilmiyordum,” diye itiraf ettim utanarak.

Bilinçli bir tavırla başını salladı. “Oldukça büyük bir operasyon. Burada, tüm lokasyonlar arasında çalışan çok

* ABD Posta İdaresi -ç.n.

fazla insan var. Eskiden daha da *fazlaydı* ama rakiplerimiz, av kamplarımızı ve tur rehberi şirketlerimizi bizden kapmaya başladı. Aşağı Kırk Sekiz'den gelen tek seferlik özel rezervasyonlar bile giderek azalıyor." Burnundan güldü. "Telefonlar o kadar sessizdi ki bir gün Wren çalıştıktan sonra emin olmak için tüm hatlarımızı arattı. Ama... idare ediyoruz." Bunu neredeyse kaygısızca söylemişti ama profilinde gördüğüm gerginlik bana bunun hafife alınacak bir şey olmadığını gösteriyordu. Yüzümdeki endişeyi görünce güvenle gülümsedi. "Dert edecek bir şey yok, Calla."

Babamın uçağının tekerlekleri çakıllı piste inerken sessizce izledik, tekerlekler yere yapışmadan önce iki kez zıplamıştı. Agnes geldiğim geceki kısa boylu, tıknaz ve elinde parlayan çubuklar olan adamın rehberliğinde babamın indiği yere doğru ilerlerken, ben de onun peşinden gittim. Babam elli üç yaşındaki bir adam için şaşırtıcı bir kolaylıkla uçaktan kayarak çıktı. Botları yere değdiğinde yanına varmıştık. "Yukarıda işler nasıl gitti?" diye seslendi Agnes.

"Yağmur hâlâ arka köşeden sızıyor ve çocuklar bunu çözmekten çok öğle yemeği molası vermekle ilgileniyor gibi görünüyor. Birkaç gün içinde Jonah'yı fırça atması için oraya göndermem gerekecek." Yumuşak, gri gözleri bana kaydı. "Ne zamandır ayaktasın?"

"Gün doğumundan beri," diye itiraf ettim. Güneş olmasına rağmen. "Alışman için birkaç gün daha gerekecek."

"Eve dönme zamanım gelince yani."

"Genelde böyle olur," diye mırıldandı, yağmur çiselemeye başlayınca kaşlarını çatarak gökyüzüne baktı. "Umarım o zamana kadar senin için hava düzelir."

Agnes bana göz kırparak, "Alaska Wild'a bakmaya ve babasının uçak kullanışını görmeye geldi," dedi. "Belki de onu havaya çıkarmalıyız, böylece Bangor'dan daha fazlasını görebilir."

“Bugün mü?” Midem anında sinirden kasıldı. Bir uçağın inişini izlemek başka bir şeydi. Son yaşadığım korkunç deneyimden sonra, hiçbir zihinsel hazırlık yapmadan uçağa atlayıp uçmak başka bir şeydi.

Babam paniğimi hissetmiş gibi görünüyordu. Kıkırdadı. “Sanırım Jonah zavallı kızı korkutmuş olabilir.”

“Ona bir şey olmaz. Sen ve Jonah onu Betty’yle dışarı çıkarabilirsiniz,” diye ısrar etti.

Kaşlarımı çattım. *Betty mi?*

Babamın uçağını boşaltan yer görevlisi, “Olmaz,” diye seslendi arkamızdan. “Betty hangarda.”

Bakışları muz sarısı bir uçağın durduğu büyük depoda gezindi. Yanında iki adam durmuş, konuşuyordu. Biri uzun boylu, kır saçlı ve göbekliydi, diğeri kot mavisi tulum giymiş, elinde bir alet tutan ufak tefek bir adamdı. Tahminime göre bir tamirciydi.

“Sonny!” diye gürleyen kalın bir ses dikkatimi sol tarafa, bize doğru yürüyen iri cüsseye çekti. “Buzdolabındaki malzemeleri hatırladın mı?”

Bahçedeki Sonny olduğunu varsaydığım adam, “Kahretsin,” diye fısıldadı. Bana bir bakış fırlattıktan sonra koşarak uzaklaştı, yüzündeki panik ifadesi Jonah’nın bahsettiği şeyi gerçekten de unuttuğunu gösteriyordu.

“Kuzeyimizde güçlü bir rüzgâr ve yağmur var. Gitsek iyi olur,” diye uyardı babam selam verirken.

“Beş dakika içinde havalanırım.” Jonah yanımda durdu. “River şirketini aradım, biraz sarsıp kendilerine getirdim. Faturayı hafta sonuna kadar ödeyeceklerini söylediler.”

Babam başını salladı. “Güzel. Bunun yardımı olur. Çok meşgul olduklarını biliyorum ama bu ödeme yapmalarına engel değil.”

“Evet, tüm müşterilerini Jerry’yi kullanmaya zorlamakla

meşguller,” diye homurdandı Jonah. “Eğer zamanında ödeme yapmayacaklarsa, bağları koparmamız lazım.”

Agnes nazik bir uyarıyla, “Onları kaybetmeyi göze alamayız,” diye ekledi.

“Zaten kaybettik sayılır,” diye karşılık verdi Jonah.

Babam sanki bu konuşmayı çoktan yapmışlar gibi yorgunca iç geçirdi. Bakışları tekrar hangara yöneldi. “Betty’nin nesi var?”

“George, Betty’nin bugün orada kendini tuhaf hissettiğini söyledi.”

“Tuhaf mı? *Nasıl* tuhaf?”

“Tam olarak söyleyemem. Hoşuna gitmemiş işte.”

“Yirmi yedi yıldır uçak uçuruyor ve tek bildiği ‘tuhaf hissettiği’ mi?”

Jonah, “George’un ‘hisleri’ konusunda nasıl olduğunu bilirsin,” diyerek babama bir bakış attı. “Kim bilir. Belki de kalkıştan önce şanslı tavşan ayağını üç kez ovmamıştır. Her neyse, yakında bakım kontrolünden geçmesi gerekiyordu, o yüzden Bart’a tam bir kontrol yaptırdım.”

Sonunda tanıdık bir şey canlandı zihnimde. “Bütün uçaklarınıza isim veriyorsunuz,” dedim yavaşça. Onlardan sanki gerçek insanlarmış, aile üyeleriymiş gibi bahsediyorlardı.

Dönüp bana baktılar ve babamın yüzüne hasret dolu bir gülümseme yayıldı yavaşça.

“Bir şey vardı... Beckett mıydı?” Hatıralarım canlanırken tam adını hatırlamakta zorlanıyordum. *Bugün falancayı Kuzey Kutbu’na uçurdum* hatta annemden, haritada Kuzey Kutbu’nun nerede olduğunu bana göstermesini istememi söylemişti. Görünüşe göre Alaska’daydı.

“Becker. Jeolog George Becker’in adı. Beaverlardan biri.” Babam artık tamamen ışıldıyordu. “Deden uçaklara Alaska kaşiflerinin isimlerini vermiş. Moser adında bir

Otter'ımız var. Bir de Stockton ve Turner. Onlar Piper model. Cook'u birkaç yıl önce pilotlarımızdan biri beyaz bir geyiğe çarptıktan sonra emekli etmek zorunda kaldık. İyi uçaklardandı." Babam mahcubiyetimi geçiştirdi. İsimler ve gerçekler sayesinde birden canlanmıştı. "Bering, Vitus Bering'den geliyor, motor revizyonuna giriyor. Hah..." Babam çenesindeki seyrek kirli sakalı kaşıdı. "Bunu hatırladığına inanamıyorum."

"Ben de inanamıyorum." Konu uçaklara geldiğinde babamla konuşmanın ne kadar kolay olduğunu da unutmuşum. "Öyleyse *Betty* de bir kâşif miydi?"

Üçü de kıkırdadı.

"Biraz rotadan sapmış olabilirim," diye itiraf etti babam mahcup bir sırıtışla. "Artık hangarda olan *Betty*'miz var. Bu da Veronica. Modeli Cessna. O benim özel kızım." Parmak eklemlerini az önce uçtuğu uçağa vurdu, sonra da az ötedeki daha büyük turuncu-beyaz uçağı işaret etti. "Şuradakiyse Archie." Duraksayıp beklentiyle bana baktı.

"Fazla umutlanma Wren. Çizgi roman okuduğundan bile şüpheliyim," diye araya girdi Jonah. Gür sakallarının altındaki yüze yayılan küçümseyici sırıtışı göremesem de hissedebiliyordum.

Bu sefer beni alt edemeyecekti. Kendini beğenmiş piçin yanından geçip lacivert burnu ve iki yanında bir dizi yuvarlak penceresi olan beyaz bir uçağın önünde durdum. "Demek Jughead" bu, öyle mi?" Buz mavisi gözlerindeki şaşkınlığı görmek için Jonah'ya bir bakış attım. İçimi bir zafer dalgası kapladı ve yüzüme kendini beğenmiş gülüşümün yerleşmesine müsaade ettim.

Jonah'nın haklı olduğunu ve benim elime *hiç* çizgi roman almadığımı —çünkü anlamsızdılar ve ben yedi yaşın-

* Jughead Jones, Archie çizgi romanlarında geçen kurgusal karakter —ç.n.

da bir çocuk değildim— kabul etmemin imkânı yoktu ama Netflix olmasaydı adaşı da dahil olmak üzere tek bir Archie çizgi roman karakterinin adını dahi söyleyemezdim.

Mesele şuydu ki; Jonah'nın yanıldığını kanıtlamıştım ve bu kadar önemsiz bir şey için çok fazla tatmin hissediyordum.

Babam elini Jughead'in mavi burnunun üzerinde gezdirdi. “O bizim okul spor takımının beygiridir. Yıl boyunca köyler arasında gidip geliyor, çocukları maçlara götürüp getiriyor.”

“Öğrenciler tüm maçlara *uçakla* mı gidiyor?”

“Okulların seyahat bütçelerini görmem lazım.” Bilmiş bir gülümseme gözlerini kırıştırdı. “Burada çok farklı bir yaşam tarzı var.”

“Bütçelerden bahsetmişken... James geçen hafta cezalı olduğumuzda ne kadar kaybettiğimizi hesapladı,” dedi Agnes alçak ve ciddi bir ses tonuyla. “Çözmen gereken birkaç şey var.”

Ciddiyetle başını sallayan babamın yüzündeki canlılık kayboldu. İçimde bir huzursuzluk baş gösterdi.

Önce Agnes'in rekabet hakkındaki üstünlüğü yorumu, şimdi de bu. Alaska Wild'in para sorunları mı vardı? Babamın sağlığıyla ilgili endişelenmesi yeterince kötüyken bir de aile şirketiyle mi uğraşacaktı?

Sonny geri döndü, kaldırımında garip bir şekilde koşarak yakında bekleyen uçaklardan birine doğru ilerledi, kısa kolları büyükçe, beyaz bir strafor soğutucuyu kucaklamıştı. “Sadece bir tane, değil mi Jonah?”

“Evet. Pekâlâ. Ben gidiyorum,” dedi Jonah, uçağına doğru attığı ilk adımlarda sanki isteksizmiş gibi ayaklarını sürümüşü.

“Neden Calla'yı da yanında götürmüyorsun?” dedi Agnes aniden.

Ona attığım bakışa engel olamadım. “Hayır, teşekkürler.” Delirmiş miydi bu?

Sanki bir daha Jonah’yla tek başıma uçağa binermişim gibi.

Jonah kıkırdayıp güneş gözlüklerini taktı ve yoğun bakışlarını görüş alanımdan gizledi. “Sorun değil. Belki ben yokken Wren sana araba kullanmayı öğretebilir.” Dönüp uçağına doğru ilerledi.

“*Muhteşem* uçuşlar!” dedim bağırarak, kanım sinirden kaynıyordu. *Bok kafalı*.

“İndiğinde mutlaka ara,” diye ekledi Agnes.

“Her zaman ararım.”

“*Daha erken ara.*” Sesi, çocuklarından haber vermelerini isteyen şefkatli bir anne gibi çıkıyordu.

“Evet.”

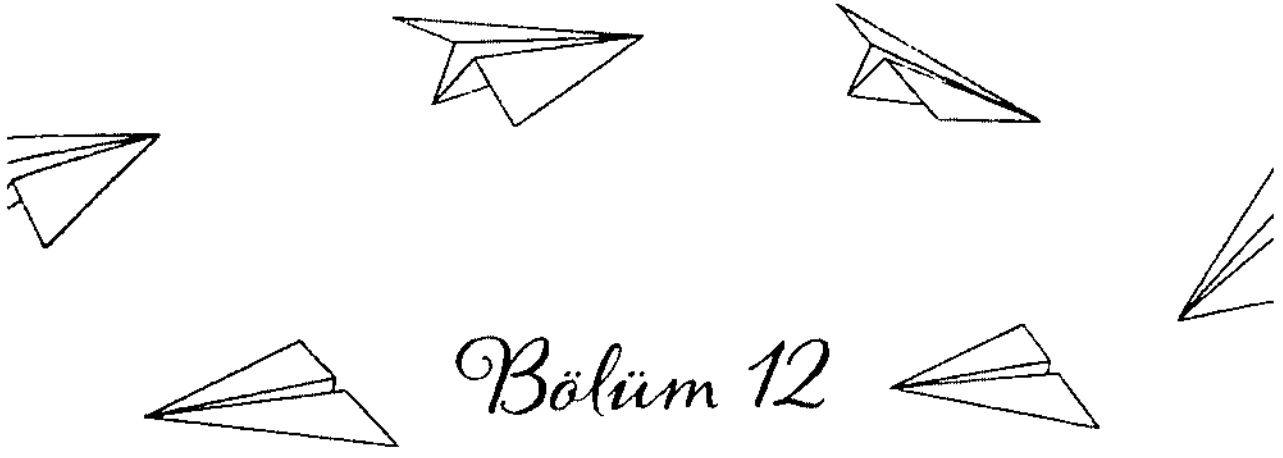
Ona sinirlenmiş olabileceğinin tek işareti olarak usulca iç geçirdi ve sonra bize döndü. “Neden gidip James’le konuşmuyorsun, ben de Calla’yı ısırtıklar için Benadryl alsın diye kasabaya götürüyüm. Görünüşe göre alerjisi var.”

“Bu harika olur.” Sözlerimi kolumu kaşıyarak noktaladım.

“Evet.” Babam düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. “Araba kullanma konusunda ne demek istedi?” Bakışları park yerini taradı, şüphesiz kamyonetini arıyordu.

İçimi çektim.

Çok teşekkürler, *Jonah*.

“Peki, ya ‘Keyfi *Wild*’ da Arayın’ nasıl? Kulağa hoş geliyor, değil mi?”

“Evet, fena değil,” diye mırıldandım Alaska Aviator’ın internet sitesinde gezinirken. Alaska’daki en iyi kiralık uçak şirketi olduklarını iddia ediyorlardı. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum ama buraya seyahat etmeyi planlayan herhangi bir turist, onların sözüne inanacağını tahmin edebiliyordum.

Bilmek isteyebileceğim her şey listelenmişti; tarihçeleri, uçak tipleri, gezileri, pilotları, güvenlik kayıtları, fiyatlar, konaklama ve kamp önerileri. Liste uzayıp gidiyordu. Fotoğraflarla da kanıtlamışlardı! İnsanları cezbetmek için her mevsimde çekilmiş, pitoresk Alaska manzarası ve vahşi yaşamdan oluşan bir galerileri vardı.

Gezi için rezervasyon yaptırmak isteyen bir turist olsaydım, şu Alaska Aviator şirketi muhtemelen listemin başında olurdu. Bu şirket olmasa bile, son birkaç saatimi verandadaki cılız sandalyemden inceleyerek geçirdiğim diğer on şirketten biri olurdu.

Arama sonuçlarında ekranın *en* altında yer alan ve bana bir rehber listesi dışında herhangi bir bilgi sunmayan Alaska Wild kesinlikle *olmazdı*.

“Dikkatini bana vermiyorsun, değil mi?” diye tersledi Diana.

“Veriyorum! Yemin ederim,” diye yalan söyledim. “Bence harika. Kıyafetlerimin geri kalanını alamazsam ‘Tek Spor Kıyafetle Tüm *Wild* Seyahati Nasıl Geçer’ olacak. Sanırım bu sırt çantalı gezginler için de iyi olur,” diye ekledim gönülsüzce.

“*Hâlâ* bavullarını almadın mı? Bu delilik.”

“Bugün gelmeleri lazım.” Umarım gelirlerdi.

“Tamam, bir şeyler toplamak için *hâlâ* dört günün var.”

“Galiba.”

“Calla! Senin derdin ne? Sanki umurunda değil.”

“Ne bileyim. Yorgunum sanırım. Bu ısırıklar için Benadryl aldım, ilaç uykumu getiriyor.” Baldırımdaki dev kırmızı yaraları incelerken irkildim. “İşe yaradığını da sanmıyorum. Cildim de çok sıcak.”

“Ya... Bu hiç iyi değil. Umarım selülitise *dönüşmez*.”

“*Selülit* mi?” Panikle cıyaktım.

“*Selülit* değil. Selülitis. Bu bir enfeksiyon. Bir kalem al ve ısırıkların dış kenarlarının etrafına bir daire çiz. Eğer kızarıklık dairenin dışına yayılırsa muhtemelen antibiyotiğe ihtiyacın var demektir.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Merhaba, tanışıyor muyuz? Çünkü annem bir hemşire.”

“Doğru ya,” diye mırıldandım.

“Ama iyileşeceğine eminim. Muhtemelen bir ya da iki doz daha alacak ve sonra da toparlanacaksın. Ah! Bir de şu konuda bir yazı yazabiliriz diye düşünüyordum...”

Diana Viking örgüleri ve kaplıcalar hakkında bir şeyler gevelerken dikkatim dağıldı. Gerçek şuydu ki; heves eksikliğimin kayıp kıyafetlerim ya da antihistaminlerimle bir ilgisi olduğunu sanmıyordum. Daha çok Calla & Dee’nin şu anda fazla... önemsiz görünmesinden kaynaklanıyordu.

“Peki ya yeti?” diye sordu aniden ve anında dikkatimi kendine çekti.

“Ne olmuş ona?” Diana, Jonah’yla ilk ve ikinci karşılaşmalarımın korkunç ayrıntılarını duymuştu. Mesajlaşmalarınız küfürlü kelimelerle ve bu vahşi hayvanla talihsiz bir cinsel ilişki yaşama umutlarıyla doluydu.

“Ne bileyim. Belki ikinci bir ‘Orman Kaçkını’ndan Salon Beyefendisi’ne’ turu yapabiliriz. Alaska versiyonu olur.”

Burnumdan güldüm. “İnan bana, onda beyefendilikle ilgili bir şey bulmak için makastan çok daha fazlası gerekir. Ayrıca, bence bu görünüşü seviyor.” Seviyor olmalıydı. Yoksa saçının, sakalının bu kadar uzamasına neden izin verecekti ki?

“Kahretsin. Kapatmam lazım. Biftek Çubuğu bana el sallıyor,” diye fısıldadı Diana. “Sanki onun özel sekreteri falanmışım gibi.”

“Adam şirketin *sahibi* yahu,” diye hatırlattım ona. Diana’nın patronunun market tezgâhlarında bulabileceğiniz şu uzun, ince et çubuklarıyla yaşadığı gerçeği bunu değiştirmiyordu.

“Dostum, yeni bir iş bulmam lazım. Sonra konuşuruz,” dedi aceleci bir fısıltıyla ve ardından da telefonu kapattı.

Kulaklıklarımı tekrar taktım, müziğimi açtım ve araştırmama geri döndüm. Alaska Wild’in rakiplerini okurken öğle yemeği için yaptığım jambonlu sandviçle, canım sandviç çekene kadar oynamaya devam ettim. Kendime bir tabak humus, havuç ve bir bardak hazır yeşil buzlu içecek hazırlamak için eve girdim.

Sürgülü kapıdan geri çıktım.

Ve cıyakladım. Masanın üzerine tünemiş bir rakun vardı, pençelerini kullanarak ekmek dilimlerini ayırmakla meşguldü.

“Kışt! Git hadi!” diye bağırdım, gizlice girdiği belli olan

çatlak sundurma kapısından hızla çıkmasını bekledim. Ama o, sandviçime dönmeden önce boncuk gözleriyle bana bakmakla yetindi. Yakındaki plastik bir çöp kutusuna bir tekme attım. “Defol git buradan!” Rakun bana bakıp gevezelik etti, o tuhaf gıcırtılı sesi sinirlerimi bozmuştu.

Ve sonra ileri doğru koşmaya başladı.

Tökezleyerek birkaç adım geri gittim, tabağımdaki yemeğin yarısını yere düşürdüm ve ondan uzaklaşmaya çalışırken buzlu içeceğimi kot pantolonumun üzerine döktüm.

Yuvarlanan bir havuç geçici olarak dikkatini dağıtmıştı, çevik pençeleriyle havucu alıp bir o yana bir bu yana çevirdi.

Alaska rakunları Toronto rakunlarından farklı mıydı? Bu karşımdaki bana saldıracak mıydı?

Köşede tünemiş bir saman süpürgesi vardı. Tabağı ve bardağı yakındaki bir çıkıntıya bıraktıktan sonra süpürgenin sapını tuttum, iki elimle iyice kavrayıp sallamaya hazır hâle getirdim kendimi.

“Haydut!” diye seslendi kalın bir ses.

Rakun arka ayakları üzerinde durarak sese doğru dönüp dinlemek için duraksadı.

“Haydut! Buraya gel!”

Sundurmanın aralık kapısından dışarı çıkarak kaçtı. Süpürgenin sapını hâlâ yumruklarımın arasında tutarken, hayvanın çimenlikte koşar adım Jonah’ya doğru ilerleyişini ve bir adım ötesinde durmasını izledim. Arka ayakları üzerinde durmuş havaya doğru uzanıyordu.

“Selam, dostum. Başını belaya mı soktun?” Jonah rakunun başını şefkatle kaşıdı, rakun da heyecanla ona karşılık verdi.

“Şaka yapıyor olmalısın!” Durumun farkına vardıkça yüzüm dehşetle buruştu. “O senin *evcil hayvanın* mı?”

“Hayır. Alaska eyaletinde rakunların evcil hayvan olarak beslenmesine izin verilmez,” dedi Jonah kesin bir ifadeyle.

“Peki, ne o zaman? Çünkü kesinlikle bir evcil hayvana benziyor.”

“Evimin etrafında takılmayı seven bir rakun.” Jonah’nın bakışları elimdeki süpürgeye kaydı. “Onunla ne yapmayı planlıyordun?”

“Beni ısırmadan önce onu buradan kovalayacaktım.”

“Sen ona sebep vermedikçe seni ısırmaz.”

Tim ve Sid’i, kemikleri ve çürümüş, kokuşmuş et ambalajlarını karıştırdıktan sonra araba yolundan aşağı koşarken sallanan kamburlarını düşününce içim ürperdi. “Hastalık taşıdıklarını biliyorsun, değil mi?” Jonah tekrar ayağa kalkmadan önce rakunu son bir kez okşadı.

Rakun koşarak uzaklaştı. “Haydut’ta sorun yok.”

“Ona *isim koymuşsun*.”

“Evet. Anlarsın ya, gözlerinin etrafındaki siyah maske yüzünden-”

“Anladım,” diye araya girdim. “*Süper* orijinal.” Ama aynı zamanda da ona uygundu. “Sandviçimi çaldı.”

Jonah omuz silkti. “O zaman sandviçini onun çalabileceği bir yerde bırakma sen de.”

“Bırakmadım ki. *İçerideki* tabakta, masanın üzerindeydi. *Kendisi* geldi buraya. *Üstelik* içkimi üzerime dökmeme neden oldu.” Elimini yoğun yeşil sıvıyla kaplanmış kotuma attım. Çoraplarım sıırılsıklamdı.

Jonah’nın gözleri eğlenerek kırıştı. “Bir dahaki sefere bu kadar sakar olma.”

Ona ters ters baktım –neden buradaydı ki? Çalıştığını sanıyordum!– ve sonra dağılmış yemeğimle tabaklarımı toplayarak, kalan tek temiz giysilerimi giymek ve yemek için bir muz almak üzere içeri girdim.

Döndüğümde Jonah koltuğumda oturuyordu. Neyse ki görünürde rakun yoktu.

“Bu nedir?” diye sordu başıyla MacBook’umu işaret ederek.

“Bir bilgisayar.”

Bana ifadesiz bir bakış fırlattı. “Neden kiralık uçak şirketlerinin internet sitelerine bakıyorsun?”

“Çünkü babamın rakipleri hakkında daha fazla bilgi edinmek istedim.”

“Ne için? Birdenbire aile işini devralmakla mı ilgilenmeye başladın?” diye mırıldandı.

Muzumu ısırırken, “Hayır,” dedim alay eder gibi. “Ama Alaska Wild’ın bir internet sitesi olmadığını fark ettim ve bunun büyük bir hata olduğunu düşünüyorum. Bugünlerde herkesin bir internet sitesi var. Mahallemizde köpek gezdiren on altı yaşındaki kızın bile bir internet sitesi ve çevrimiçi ödeme seçeneği var. Kendini pazarlamanın en temel yolu bu.”

Jonah arkasına yaslandı, bacaklarını iki gibi açıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Sandalyemde keyfine bakıyordu. “Kendimizi köylülere pazarlamamıza gerek yok, hepsi bizi tanıyor. Nakliye sözleşmelerimiz var ve okullar için de aynı şey geçerli.”

“Evet ama turistler ne olacak? Agnes o alanda iş kaybettiğinizi söyledi.”

“Evet, kaybediyoruz,” diye kabul etti Jonah. “Ama bir internet sitesinin buna yardımı olmaz.”

Diğer sandalyeye yerleştim. Sandalye ağırlığımın altında sallandı, metal ayaklar dengesizdi. “Alaska’ya gelip gezmek ya da başka bir şehre uçmak isteyen *ben* olsaydım, Alaska Wild’dan haberim bile olmazdı.”

“Tabii ki olurdu. Alaska’nın tüm büyük turizm sayfalarında adımız var. Rehberde de varız.”

“Evet ama hiçbir bilgi yok. Hangi uçaklara sahip olduğunuz, kurallarınız, geri ödeme politikalarınız, uçuş programınız, ne kadara mal olacağı hakkında hiçbir şey yok...”

“Aradıklarında hepsini anlatıyoruz,” dedi sanki çok açıkkmış gibi.

Demek istediğimi hiç anlamamıştı.

“Jonah, belki buralarda insanlar böyle yapıyor olabilir ama eğer Aşağı Kırk Sekiz'den –ya da o tarafa her ne diyorsan– veya dünyanın diğer yerlerinden insanları çekmeye çalışıyorsan, bu yeterli değil. İnsanlar seçeneklerini daraltana kadar şirketlere telefon etmezler. O insanlar telefonda konuşmaktan *nefret* ederler. Elimden gelse *ben* dahi *arkadaşlarımla* bile olsa telefonda konuşmam. *Herkes* internete giriyor, ne aradığını Google'a soruyor, en iyi iki ya da üç seçeneği seçiyor, ondan *sonra* telefon açıyor. Pek çok insan soruları olduğunda aramıyor bile, e-posta gönderiyor.”

“Yani, bize de e-posta gönderebilirler.”

“Peki, adresi nasıl bulacaklar? İnternet sitenizde hiçbir şey yok. İnan bana bir rehberde aramaya falan da çalışmayacaklardır,” diyerek devam ettim sözlerime çünkü Jonah beni dinliyor gibi görünüyordu. “Pek çok insan internetten rezervasyon yaptırıyor, makbuzunun çıktısını alıyor ve öyle geliyor. Eğer etrafta internet sitesi olup da karar vermelelerini kolaylaştıracak tüm bu bilgilere, uçak fotoğraflarına ve uçuş videolarına sahip başka kiralama şirketleri varsa, insanlar Alaska Wild'ı atlayacaktır. Açık konuşayım mı? Alaska'ya gelip dağları ve vahşi yaşamı görmek ya da bir kampa uçmak için daha fazla para ödeyeceksem, bunu basit bir internet sitesini bile bir araya getiremeyen bir şirketle yapmazdım.”

Söylediklerimi kanıtlayacak belirli bir veriye sahip değildim ama hepsi mantıklıydı, değil mi? Bunları *herkes* bilirdi, değil mi?

Jonah hâlâ kuşkulu görünüyordu.

“Bak, diyelim ki ben Arkansas’tan John Smith’im ve avlanmak için Alaska’ya gelmek istiyorum. Daha önce hiç gitmediğim bir yer, Alaska’daki av kamplarını araştırarak burayı buluyorum.” Ayaklanıp dizüstü bilgisayarına ulaşana kadar sandalyemi daha yakına çektim. Jonah hareket etmek için hiçbir çaba göstermedi, beni bilgisayarına ulaşmak için kalçasının üzerine eğilmeye zorladı. Daha önce aramada en üstte çıkan kampın bulunduğu sekmeye geçtim. “Ve ‘buraya nasıl gidilir’e tıkladığımda beni Alaska Aviator’a götürüyor.”

“Çünkü onlarla bir anlaşmaları var. River şirketiyle de biz aynı şeyi yapıyoruz.”

“Şu faturalarını zamanında *ödemeyen* şirket mi?” Öne doğru eğilip sayfalarında gezinirken yanlışlıkla dizimi onunkine çarptım. “Affedersin,” diye mırıldandım. “Alaska Wild ve Alaska Aviator’ı oraya seyahat seçenekleri olarak listelemişler.” Bunu kanıtlamak için ojeli tırnağımla ekrana dokunurken tekrar dizine çarptım. Yerinden kıpırdamadı. “Yani John Smith seyahatini planlarken Alaska Aviator ona daha iyi görünüyor çünkü karşılaştırabileceği bir şey yok ve Oklahoma’da bir karar vermesi gerek.”

“Arkansas demiştin sanki.”

“Her neyse. Mesele şu ki; Wild’ı tercih etmesinin tek nedeni çok daha ucuz olması.”

“Hemen hemen aynılar.”

“O zaman, tahmin et John av gezisi için rezervasyon yaptırdığında kiminle gidecek?” Sandalyemde arkama yaslandım, ne demek istediğimi kanıtladığım için kendimi tatmin olmuş hissediyordum. “Belki de sorun River şirketinde değildir. Belki de turistlere bu diğer adamlarla uçmalarını söylemiyorlardır. Belki de bu turistler onlara gidiyordur

       firma, gerekeni yaparak kendilerinin seçilmelerini kolayla tırmı tır.”

Jonah'nın delici bakışları üzerimde a ırlı ını hissettiriyordu, her zamanki soğuk ve kayıtsız ifadesi yerini meraka bırakmıştı. “Bunu nasıl yapacağını biliyor musun? Bir internet sitesi kurmayı yani.”

“Evet. Bunu hemen hemen ben yaptım.” Calla & Dee sekmesine geçmek için öne doğru e ildim.

“*Pembe* bu.”

Gözlerimi devirdim. “Bu tamamen estetikle ilgili. Alaska Wild için bir şeyler bulabilirim.”

“Dört gün içinde mi?”

“Evet. Yapabilirim. Basit bir şey, en azından.” Omuz silktim. “Burada yapacak başka neyim var ki zaten?”

Yava  a ba ını salladı, kaşları düşünceli bir şekilde  atılmı tı. “ ok pahalıya m l olmaz, değil mi?”

“Hayır. Bizim sitemiz için kullandığım internet sitesi tasarım platformunu kullanırım. Neredeyse hiç masrafı yok. Fotoğraf makinem de yanımda, birkaç fotoğraf çekebilirim. Profesyonel değilim ama yeterince iyiyim. Bunları ben çektim.” Manzarası bol olan gönderilerden birine tıkladım.

“‘ ehirdeki Payetler,’” diye okudu Jonah yüksek sesle.

“Ba lı ı unut ve fotoğraflara bak.”

“Bu kim?” High Park'ta poz veren Diana'ya ba ıyla işaret etti; kısa, pembe renkli payetli ete i, arka planda  i ek açmış kiraz a a larıyla aynı tondaydı.

“O benim en iyi arkadaşım.”

“*Siktir.*”

“Tamam. Harika. Demek uzun bacaklı sarı ınlardan ho lanıyorsun. Ne sürpriz ama,” diye mırıldandım. “Sen *fotoğrafa* bak.”

“O etek kı ını zar zor örtüyor.”

“Jonah!” Homurdanarak kahkaha attıktan sonra göğsüne vurmak, parmak uçlarımin altındaki tabakanın ne kadar sert ve kıvrımlı olduğunu fark etmeme neden oldu. “Diana’yı ve onun kısa eteğini unut. Demek istediğim, fotoğraf çekme konusunda oldukça iyiyim. Ve her hâlükârda, bu fotoğraf gerçeğinden daha iyi, üstelik çok bir şey de yapmadım.”

Beni izlerken gözleri eğlenceyle kırıştı ve biraz sinirlenmiş olsam da ağzım aptalca bir sırıtışla kıvrılmıştı. “Beni ciddiye almıyorsun.”

“Ciddiye alıyorum. Yemin ederim.” Elini dizime koyup kısa ama sert bir şekilde sıktıktan sonra tekrar sandalyesine yaslandı. “Öyleyse durma ve yap.”

“Gerçekten mi?” Şaşkınlığımı gizleyemedim.

Omuz silkti. “İyi bir argüman öne sürüyorsun. Sattığın şeye inanıp inanmadığımı hâlâ bilmiyorum ama zararı olmaz.”

“Önce babama sormam gerekir mi?”

“Yok. Sadece ona yapacağını söyle. Mutlu olacaktır.”

“Öyle mi dersin?”

“Şaka mı yapıyorsun? Çocuğu Wild’a ilgi duyuyor, bak-sana.”

Ben buna Wild’a ilgi duymaktan çok, işe yarar hissetmek ve yapacak bir şeylere ilgi duymak derdim. Tabii düşüncelerimi kendime sakladım. “Şey, tamam o zaman.”

“Tamam o zaman.” Kararlılıkla başını salladı. “Sen ve ben bunu birlikte halledebiliriz.”

Bekle. Dur bakalım. “*Biz mi?*” Gözlerim yuvalarından fırladı.

“Uçaklarla, Wild’ın geçmişiyile ve diğer şeylerle ilgili tüm o şeyleri başka nasıl ekleyeceksin? Bunların hepsini halledebileceğini mi sanıyorsun? Hem de *dört gün* içinde? Ayrıca ben burası hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum.”

“Doğru. Öyle sanırım.” Ben ve Jonah, Alaska Wild için bir internet sitesi üzerinde birlikte çalışacaktık. “Bu ilginç olacak,” diye mırıldandım alçak sesle.

Dudakları bir sırtışıla kıvrıldı. “Neden böyle söylüyorsun?”

“Çünkü sen... *sensin*.”

“Ve sen de *sensin*,” diye karşılık verdi ve daha yumuşak bir sesle ekledi. “*Aslında* akıllı olman dışında.” Şok oldum.

“Hadi oradan.” İçimde bir memnuniyet kıvılcımı çaktı. Jonah, benim akıllı olduğumu düşünüyordu.

İç geçirdi, bakışları birbirine kenetlediği ellerine indi. “Pekâlâ, tamam. Bak. Yanlış bir başlangıç yaptık ve bunun sorumlusu benim. Evet, eşeklik ettiğim zaman bunu kabul edebiliyorum da.”

“Pekâlâ... bu bir ateşkes falan gibi bir şey mi?” Jonah, medeni olmayı becerebiliyor muydu?

“Falan gibi bir şey.” Saatine baktıktan sonra sandalyemden kalktı. Verandaya açılan kapıya yönelirken ağır botları döşeme tahtalarına çarpıyordu.

“Babam bana karşı nazik olmanı söyledi, değil mi?”

“Hayır.”

Buna inanmıyordum, özellikle de babam Jonah’dan beni rahat bırakmasını isteyeceğini söylediğinden beri. Ve içimden bir ses Jonah’nın, babamın ricalarını duymazdan gele-meyeceği kadar birbirlerine yakın olduklarını söylüyordu.

“Hey.”

Kapıda durakladı. “Evet?”

“Babamın teşhisi hakkında ne biliyorsun?” Babam bu konuyu kendisiyle konuşmamı istemediğini açıkça belirtmişti ve Agnes da bildiklerini bana zaten anlatmıştı.

Soracak bir tek Jonah kalmıştı.

Ağır bir nefes vererek omuzlarını çökertti. “Kanser olduğunu biliyorum ve sen buradayken bu konuda konuşmak istemiyor.”

“Sence bu ne demek?”

“Kanser olduğu ve sen buradayken bu konu hakkında konuşmak istemediği,” dedi kesin bir ifadeyle.

Arkasından gözlerimi devirdim. “Tamam ama ne kadar kötü olduğunu söylemedi mi?”

Uzun bir duraksama oldu ve sonra neredeyse isteksizce itiraf etti. “Bana şirketi ondan satın almayı düşünüp düşünmeyeceğimi sordu.”

Şaşırmıştım. “Alaska Wild’ı *satmayı* mı düşünüyor?”

“Seçeneklerini değerlendiriyor. Emekli olmak isteyebileceğini söyledi.”

Babam emekli olacaktı. Daha elli üç yaşındaydı. Kaldı ki yirmili yaşlarının başından beri burayı o işletiyordu. Belki de otuz yıldan sonra artık canına tak etmişti. Ama ne yapacaktı?

Alaska’da mı kalacaktı?

Yoksa sonunda yeni bir şey denemeye hazır mıydı? “Ona ne cevap verdin?”

Kıkırdadı. “O kadar param yok benim. Ayrıca, önümüzdeki otuz yıl boyunca bütün gün bir masanın arkasında sıkışıp kalmak istemiyorum. İşlerin şu anki hâlini seviyorum. Ne olursa olsun, bana ihtiyaç duyduğu sürece Wild’ın yönetimini devralacağımı söyledim ona.”

Tıpkı büyükbabam tedaviye başladığında babamın onun yerine geçmesine benziyordu.

Boğazımda büyüyen yumruyu bastırdım. “Bunu yapmaya istekli olman çok hoş.”

“Evet, Wren benim için aileden biri gibi. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yok.” Bunları söylerken sesindeki huysuzluk gitmişti.

Bu nadir duygu belirtisi karşısında göğsüm sıkıştı. “Sence bunu atlatabilecek mi?”

“Bence... burada daha fazla kalmanın bir yolu varsa, kalmalısın.”

“Kalabilirim,” diye düşünmeden ağızımdan kaçırdım.

Jonah dönüp bana baktı, kaşları soru sorar gibi kalmıştı.

Omuz silktim. “Yeniden yapılandırılmaya kurban git-tim. Bu yüzden şu anda eve dönünce gidebileceğim bir işim yok.”

Bakışları yüz hatlarımda gezindi. “O zaman bir ya da iki hafta daha kalmalısın hatta daha da uzun kalabilirsin. Tabii, burada işlerin nasıl yürüdüğünü anlayabilirsen.”

Ona ifadesiz bir bakış attım.

Ama yüzünde hiç mizah belirtisi yoktu. “Güven bana Calla, eğer kalmazsan hayatının geri kalanı boyunca piş-manlık duyacaksın.”

Çok kesin konuşuyordu.

Bunun kendi geçmişiyle, babasından dolayı duyduğu pişmanlıklarla bir ilgisi var mıydı?

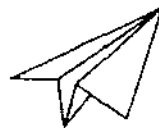
Ve bu ne anlama geliyordu? Bangor, Alaska’da tam *bir ay* mı kalacaktım?

Babam bir misafirin bu kadar uzun kalmasını sorun eder miydi?

Jonah’nın bakışları üzerime sardığım yumuşak pembe hırkaman üzerinde gezindi. “Eve gelmeden önce eşyalarını kontrol etmek için Anchorage’ı aradım. Görünüşe göre uçak-ta mekanik bir sorun varmış. Bavulların bugün gelmiyor.”

İnledim. “*Gerçekten* mi?”

“İdare edersin.” Beni öylece bırakarak kapıdan çıkıp çimenlerin üzerinden evine doğru yürümeye başladı, adım atarken hafif hafif sektiğini fark ettim.

Mutfak kapısı gıcırdayarak açılınca babamın içeri girdiğini görmek için tam zamanında omzumun üzerinden baktım.

“Uzun bir gün, ha?” Neredeyse on dört saattir işteydi.

“Günlerin hepsi öyle.” Yorgun bir iç çekişle tezgâha birkaç evrak attıktan sonra gözlerini ovuşturdu. “Güzel kokan bir şeyler var.”

Kâseye bir avuç dolusu biber dilimi attım. “Bize yemek yapıyorum. Ev yapımı soslu, tavuklu Yunan salatası.” Bana temel malzemeler ve taksi parasına mal olan bu salata şişelenip sıvı altın olarak pazarlanmalıydı. “Beş dakikaya hazır olur. Umanım siyah zeytin seviyorsundur.”

“Bu... Evet. Elbette seviyorum.” Uzun bir duraksama oldu, bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. “Teşekkür ederim, Calla. Bu çok hoş.”

“Büyütülecek bir şey değil.” Bu sadece bizim için yaptığım ilk yemek, diye düşündüm küçük bir gülümsemeyle. Muhtemelen hayatımın geri kalanında hatırlayacağım, hayattaki o küçük ve önemsiz görünen şeylerden biriydi.

“Günün nasıl geçti?”

Ona Wild için bir internet sitesi kurma planımdan bahsetmek için can atıyordum.

Gerçekten emekli olmayı düşünüp düşünmediğini sormak için yanıp tutuşuyordum. Tam olarak nereden başlayacaktım?

Aceleci ayak sesleri ön verandanın merdivenlerini dövdükten bir dakika sonra kapı uçarak açıldı. Mabel yüzünde geniş bir sırıtişla, nefes nefese, sanki garaj yolundan koşarak gelmiş gibi içeri daldı. “Tam zamanında!”

“Selam, ufaklık.” Babamın yüzü anında bir gülümsemeyle yumuşadı. “Ne var orada?”

“Benim spesiyalim.” Folyo kaplı cam tabağı fırın eldi-

venli elleriyle havaya kaldırdı, dramatik bir kabiliyet ve en çılgın günümde bile başarabileceğimi sanmadığım bir enerjiyle duyurusunu yaptı. “*Şimdiye kadar yediğin en peynirli, en soslu, en lezzetli makarna. Fırından yeni çıktı.*” Tabağı masaya bırakıp folyoyu açtı.

Folyoya yapışan peynir parçaları sünerek uzamışlardı. “Sonunda tarifi mükemmel hâle getirdim!”

Bunu yersem sindirim sistemim kesin patlardı.

“*Vay canına.* Burada beni bir hafta boyunca doyuracak kadar var,” dedi babam kıkırdayarak. Bana da dönüp dedi ki; “Mabel yemek pişirmeye dair tutkusunu keşfetti. Son bir yıldır mutfakta çok fazla deney yapıyor ve beni kobay olarak kullanıyor. Sanırım bu yemeği yaptığın sekizinci hafta?”

“Dokuzuncu,” diye gururla düzeltti. “Ama sana söylüyorum, *bu* tam oldu.”

“*Dokuz hafta üst üste peynirli makarna.*” Babam bana sert bir bakış attı ve ben de içimde hissettiğim belirgin kırgınlığa rağmen kahkahamı bastırdım. Bu on iki yaşındaki cahil kız, babamla geçirdiğim bir avuç geceden birine kendini dahil etmişti. Yolun karşısında oturan *ben* değildim. İstedğim zaman elimde yemekle garaj yolundan aşağı ine-bilecek olan *ben* değildim. Ona yemek hazırlaması gereken *bendim*.

Daha on iki yaşındaydı ve babamla geçirdiğim geceye kötü niyetle daldığından şüpheliydim; ama yine de şu anda ona karşı kızgın hissetmekten kendimi alamıyordum.

Ancak bu olay buzdolabının boş olmasını açıklıyordu. Babamın muntazam olarak nasıl hayatta kaldığını da.

“Calla, bunu deneyene kadar bekle.” Mabel dolaptan üç tabak çıkardı.

“Keşke yiyebilseydim, Mabel. Ama benim süt ürünleri-

ne alerjim var,” diye özür dileyerek açıkladım.

“Gerçekten mi? Bu çok kötü. O zaman sen ne yiyeceksin?” Mabel kâseme bakmak için yanıma geldi. Burnu kırıştı. “Ay. Şey, bizim için yemek hazırlamam iyi oldu o zaman.”

Kaşlarımı çattım. “Niye ki?”

“Çünkü Wren sebzelerden acayip *nefret* eder. Özellikle de salatadan.”

Babam yüzünü buruşturdu. “Bence ‘nefret’ güçlü bir kelime, Mabel-”

“Hayır, değil! Annem ona Bebek Wren diyor çünkü akşam yemeğine geldiğinde yesin diye sebzeleri *küçük küçük* lokmalar hâlinde kesip sosun içine saklaması gerekiyor.” Çekmecedan bir servis kaşığı çıkarırken bana sıırttı.

Öyleyse babam daha önce kibarlık ediyordu. Şimdi düşünüyordum da dün akşamki yemek tabağında bezelye ve havuç yoktu.

İç geçirdi ve sonra bana mahcup mahcup gülümsedi.

İki tabağa bolca makarna koyan Mabel, tabakları alarak oturma odasına yöneldi ve, “Bu sefer sen mi siyahsın, yoksa sıra bende mi?” diye bağırdı.

“Hatırlayamıyorum. Sen seç.” Kapı girişinde duraksadı. “Genelde her gece dama oynarız. Birkaç tanesini kaçırdım.”

Alaska’ya geldiğim için kaçırmıştı, anlıyordum.

Tereddüt ederek alt dudağını ısırdı. “Pekâlâ... süt ürünlerine alerjin var.”

“Evet.”

“Bu yüzden buzdolabında bir sürü *bitki* sütü var.”

“Soya,” diye düzelttim. “Ve evet. Kahvem için.”

“Hah. Şey... artık biliyorum.”

“Doğru. Tıpkı senin de bunların *hiçbirini* yemeyeceğini bildiğim gibi.” Elimdeki bıçağı salata kâsesinin üzerinde salladım.

“Son lokmasına kadar yerdim, ufaklık,” dedi kendinden emin bir tavırla, ardından da oturma odasına doğru gözden kayboldu.

Beni ördeklerden oluşan bir duvara bakıp gülümserken bırakmıştı.

Mabel bir çığlık atarak siyah dama taşını tahtadan kapıp büyüyen yığınınına ekledi. “Küçük bir *kıza* karşı on dört oyun birden kaybetmek nasıl bir şey?”

Babam son hamleleri tekrar oynuyormuş gibi oyun tah-tasını karıştırırken kaşları gerildi. “Görünüşe göre sana *çok* iyi öğretmişim,” diye homurdandı televizyon koltuğunda arkasına yaslanırken. Bakışları Macbook’umu kucağıma alarak bağdaş kurup oturduğum kanepeye kaydı. “Denemek istemediğine emin misin, Calla? Çünkü yenebileceğim bir rakip arayışındayım. Egomun buna ihtiyacı var.”

“Belki yarın,” dedim gönülsüzce.

Babam kıkırdadı. “Duygularımı incitmemek için yalan söylemene minnettarım. Annen her zaman açıkça reddederdi.”

Mabel’in meraklı gözleri benden Wren’e ve tekrar bana kaydı. Geçmişimiz hakkında ne kadar şey bildiğini merak ediyordum. Birlikte bir odada olduğumuzda havadaki gerilimi hissedebiliyor muydu? Neyse ki bu gerginlik yavaş yavaş azalıyor gibi görünüyordu.

Babam taşları tekrar tahtaya yerleştirmeye başladı. “Aynı zamanda, aynı yerde, ha ufaklık?”

İçimin nasıl sıkıştığını görmezden gelmeye çalıştım. Bu gece ona en az yarım düzine kez bu şekilde seslenmişti ve her seferinde bu söz bana bir siren gibi gelmişti. Bu çocuğun, onda benim asla sahip olmadığım, yıllar önce ben hâlâ

telefonla ararken ve babam bu telefonlara cevap verirken bile sahip olamadığım bir şeye sahip olduğunu hatırlatmıştı.

Kan bağı olmamasına rağmen. Agnes'la birlikte olmalarına rağmen. Gerçek bir baba-kız ilişkileri vardı.

Mabel duvardaki saate bakıp isteksizce, "Peki," dedi. Ama sonra gözlerinde şeytani bir parıltıyla ekledi. "Yarın kazanmana izin veririm."

"Bu iyi bir değişiklik olur."

"Tamamdır. Görüşürüz." Öne doğru eğilerek babamın alnına hızlı bir öpücük kondurdu, sanki binlerce kez yaptığı bir şeymiş gibi, en ufak bir tereddüt göstermemişti.

Kanser olduğunu öğrendiğinde nasıl tepki verecekti? Şimdiye kadar herkesin onu bu acı gerçekten korumuş olması bana tepkisinin iyi olmayacağını söylüyordu.

Babamın sandalyesinin arkasına astığı kazağı kaptı. "Hey, Calla, yarın benimle dut toplamaya gelmelisin. Kasabadan bir grup arkadaşla sabah gidiyoruz."

Karanlık düşüncelerimi bir kenara ittim. "Evet, gelirim... belki?" Bunu en son ne zaman yaptığımı hatırlamıyordum.

"Tamam." Sanki gitsem de gitmesem de onun için önemli değilmiş gibi omuz silkti ama Agnes'ın benim parlak, yeni oyuncak olmamla ilgili söylediklerine dayanarak, bunun bir rolden ibaret olduğunu düşünüyordum.

Mabel kapıdan içeri nasıl hızlı ve kolay bir şekilde girdiyse, şimdi de arkasında hissedilir bir sakinlik bırakarak dışarı çıkmıştı.

"Umarım makarnayı beğenmişsindir," diye mırıldandım elmamı ısırırken. "Yirmi kişiyi doyuracak kadar kaldı."

"Dürüst olmak gerekirse, bu haftanın yemeğiyle son sekiz haftanın yemeği arasındaki farkı anlayamıyorum," diye mırıldandı babam, kendi yemeğimi iki kez doldurduğum boş tabağıma bakarak. "Bana fikir verememen çok kötü

oldu. Bu kadar zayıf bir insan için iştahın epey açık gibi görünüyor.”

“Sanırım saat farkı iştahımı etkiledi,” diye itiraf ettim. “Ayrıca Jonah’nın çöp pandası öğle yemeğimi mahvetti, o yüzden bugün pek bir şey yemedim.”

Babam kaşlarını çattı. “Çöp pandası mı?”

“Rakun.”

“Ah.” Durumu anlayınca gülümseyerek başını salladı. “Demek Haydut’la tanıştın.”

“O şeyi evcil hayvan olarak besliyor. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Babam kıkırdadı. “Jonah onu geçen yıl bulmuş, evinin altında yaşıyormuş. Daha yavruydu; sanırım ailesini kaybetmişti. Jonah da yoluna devam edene kadar ona yardım etmek için yiyecek artıkları atmaya başladı. Ama Haydut hiç gitmedi.”

“Tabii gitmez. Kimse açık büfeyi bırakıp vahşi doğada açlıktan ölmek istemez.”

“Jonah ona verandada küçük bir kulübe yaptı, şimdi orada yaşıyor. Oldukça rahat görünüyor.”

“Bugün onu *okşuyordu*.” İrkildim.

“Haydut oldukça arkadaş canlısı küçük adamlardan biri. İlğiden hoşlanıyor.” Babam bunu onaylıyor gibi görünüyordu.

“Rakunların hastalık taşıdığının *farkındasınız*, değil mi?”

Babam endişemi geçiştirdi. “Hayır, Haydut iyi durumda. Jonah’nın veteriner bir arkadaşı var. Haydut’a kuduz aşısı yaptı. Çok zor zamanlar geçirdiler. Jonah onu uyutmak zorunda kaldı.” Duraksadı. “Tabii, Marie’nin Haydut’u aşılması gerektiğini sanmıyorum, yani herkesin bildiği kadarıyla...” Bana uyarıcı bir bakış attı.

“Kime söyleyeceğim ki?” Annem ve Diana dışında tabii ki.

Babam dalgın dalgın dama taşlarını kaydırdı. “Peki, ya sen? Eskiden köpek almayı çok istediğini hatırlıyorum. Hiç alabildin mi?”

“Hayır. Simon’ın dört ayaklı hemen her şeye alerjisi var. Ama olsun. Zaten hayatımda çok fazla şey var. Bir keresinde bir balığım olmuştu gerçi. Noel hediyesiydi.”

Düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çattı. “Biliyor musun, sanırım bunu hatırlıyorum.”

“Adını Lepistes koymuştum. Çünkü cinsi lepistesti.” Çocukça basitliğim karşısında gözlerimi devirdim. “Üzerine sifonu çekmeden önce bir hafta dayandı.”

“Pekâlâ... evcil hayvan yok.”

“Evcil hayvan yok.” Burnumdan güldüm. “Tim ve Sid’i saymazsan yok.” Babamın kaşları soru sorar gibi kalktı.

“Komşu civarda iki rakun var, beni *sürekli* dehşete düşürüyorlar.”

“Seni dehşete düşürüyorlar,” diye yineledi, bakışlarında eğlence titreşiyordu. “Korkunç yaratıklara benziyorlar.”

“*Gerçekten* korkunçlar! Üstelik kocamanlar. Haydut’un iki katı büyüklüğündeler. Ve acımasızlar.” Beni sinir etmekten başka bir şey yapmıyorlardı.

“Rakunların Alaska kökenli hayvanlar olmadığını biliyor muydun?”

“Bilmiyordum,” dedim yavaşça.

“Evet. 1930’larda kürk ticareti için eyalete getirilmişler.”

“Bu çok etkileyici.” Ses tonumdaki kuruluğa engel olmadım; ama bu onun yumuşak kahkahasını duymamı sağladı.

“Gerçek şu ki; kuduz konusunda daha çok tilkiler için endişeleniyoruz. O küçük haylazlar her zaman köylere girip köpeklere saldırıyorlar. Marie ayda bir kez birkaç günlüğü-

ne Anchorage'dan Bangor'daki klinikte çalışmaya geliyor. Jonah da genellikle onu köylere götürüyor, böylece sokak hayvanlarına kuduz aşısı yapabiliyor. Biraz mücadeleci bir kadın.”

“Haydut’u aşılama için başını belaya sokmayı göze aldığına göre, bu Marie denen şahısla Jonah oldukça yakın olmalılar,” dedim gelişigüzel. “Onlar birlikte falan mı?”

Babamın kaşları çatıldı. “Hayır, hayır... sadece arkadaşlar. En azından benim bildiğim kadarıyla. Gerçi Jonah *çıktığı* kızlar hakkında konuşmuyor.” Kelime üzerinde duraksayınca Jonah’nın ilgilendiği kızlarla ne yaptığını tanımamak için kullanacağı en iyi kelimenin “çıkma” olmayacağını düşünmememe neden oldu. “Elbette Agnes, Marie’nin daha fazlasını istediğine ikna olmuş durumda ama bunu Jonah’nın etrafında dolaşan çoğu kız için söyler zaten.”

“Anlamıyorum,” diye mırıldandım şaşkınlıkla. Kahveci kız Kayley... Veteriner Marie... Hatta on iki yaşındaki Mabel bile bu iri yarı adama vurulmuştu. Gerçi Jonah’nın onlara bana davrandığından çok daha iyi davrandığını düşünüyordum, Kayley’le aralarındaki o çapkın etkileşim de bunun bir göstergesiydi.

Ama *gerçekten* anlamadığım şey, Jonah Diana’yı kısa eteğiyle süzerken hissettiğim *şeydi*. O zamandan beri midemi kasıp duruyordu. Hayal kırıklığının bir tonu gibi geliyordu ama öyle olması mümkün değildi; çünkü Jonah’dan o şekilde *hoşlanmıyordum*. Şu an ona zar zor tahammül ediyordum.

Babam uzun bir süre tuhaf bir şekilde bana baktı. “Siz ikiniz hâlâ anlaşıyor musunuz?”

“Sanırım bugün biraz yol katetmiş olabiliriz. Alaska Wild için bir internet sitesi yapmama yardım edecek.” Belki de bunun diğer ucundan arkadaş olarak çıkardık. Ya da ikimizden biri hiç çıkmazdı.

Babamın gözleri büyüdü. “Bir internet sitesi mi?” Tıpkı bugün Jonah’ya açıkladığım gibi gerekçelerimi açıklamayı bitirdiğimde babamın bakışları düşünceli bir hâl aldı. “Bunu yapmanı o mu istedi?”

“Hayır. Ben teklif ettim.”

“Bütün akşam bunun üzerinde mi çalıştın?” Bilgisayarımın doğru başını salladı.

“Evet. Şimdiden bir taslak hazırladım.” Koltuktan kalkıp dizüstü bilgisayarımı dama tahtasının olduğu yere koymaya gittim. “Daha iyi hâle getirmek için renkler ve stillerle oynayabiliriz, sonra tek yapmamız gereken içerik ve resim eklemek.”

“Keşke senin iş anlayışının yarısı bende olsaydı. Wild’ı işletmek çok daha kolay olurdu.” Düşünceli bir ifadeyle gülümsedi. “Oldukça akıllı çıktın, ufaklık.”

Midemde bir nostalji çarpıntısı hissettim. Bu lakabın artık sadece benim için kullanılmadığını biliyordum; ama yine de çok uzun zaman öncesine ait bir bağ gibi geliyordu.

“Jonah bana, ona Alaska Wild’ı satın almak isteyip istemediğini sorduğunu da söyledi.”

“Söyledi, değil mi?” Babam dudaklarını birbirine bastırdı, bakışları keçeleşmiş halıya kaydı.

“Söylememesi mi gerekiyordu?”

“Sanırım ona söyleme demedim,” dedi bir süre sonra. “Tanıdığım herkes arasında bu işi en doğru yapacak kişi o. Aro Havayolları’ndan şirketi satın almak için biraz ilgi vardı ama Wild kaybolur giderdi.” Hüzünle gülümsedi. “Bunun gerçekleştiğini görmeye henüz hazır mıyım bilmiyorum.”

Ama Jonah zaten parası olmadığını söylüyordu, o zaman babamın elinde ne seçenek kalıyordu?

“Emekli olmayı düşündüğünü söyledi.”

Uzun, derin bir nefes aldı. “Düşünüyorum. Uzun bir otuz yıl oldu. Biraz dinlenmek fena olmazdı.” Duraksadı ve ardından, “Yorgun musun?” diye sordu.

“Pek sayılmaz. Öğleden sonra biraz kestirdim.” O Benadryl beni bayıltmıştı. Neyse ki kızarıklıklar, çizdiğim mavi mürekkep çizgilerinin ötesine geçmemişti.

“Dolapta birkaç film var. Eskiler ama en sevdiklerim de var içlerinde.”

Babam dolambaçlı yoldan onunla film izlememi mi istiyordu? Wren Fletcher, kızını yeniden tanımaya mı çalışıyordu?

“İzlememiz için gidip bir tane seçebilirim,” dedim çekingen bir tavırla.

“Ya? Peki, tamam o zaman.”

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp bir kenara bıraktıktan sonra köşedeki dolaba yöneldim.

Ama öncesinde babamın dudaklarına değen küçük memnuniyet gülümsemesini yakalamıştım.

Uzaktan gelen kapı çalma sesine uyandım. Bir dakika sonra, kapı tekrar çalındı ama daha çok yumruklanıyor gibiydi. Ses, yatak odamın kapısından geliyordu.

Göz maskemi çıkarıp perdelerin kenarından sızan güneş ışığına karşı gözlerimi kısarak baktım. “Evet?” diye seslendim, sesim uykudan boğuk çıkmıştı.

Cevap yoktu ama kapı daha fazla çalınmaya başladı. Bu aceleci ısrar gerilmeme sebep oldu.

Kendimi kurtarmak için yorganımla boğuşup tökezleyerek gidip kapıyı açtım.

Jonah kapı aralığını doldurmuştu.

Koridorda babamdan bir iz var mı diye bakınarak, “Ne oldu? Babam iyi mi?” diye sordum panik içinde.

Uzun bir süre bana sert sert baktı, bakışları yüz hatlarımda geziniyordu.

“Jonah?”

Birkaç kez göz kırptı. “Demek yüzündeki o saçmalıklar olmadan böyle görünüyorsun.”

Bıkkınlıkla iç geçirdim. “Bu kadar erken saatte senin saçmalıklarını dinleyecek havada değilim. Ne istiyorsun? Babam nerede?”

Jonah’nın gözleri göğsüme inince pamuklu bir atlet giydiğimi, sutyensiz olduğumu hatırladım. Hava da çok soğuktu.

Tenimde dans eden tuhaf ürpertiye rağmen refleks olarak kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Bakışlarını kaldırdı. “Babanın Anchorage’a uçuşması gerekti. Uyanık olursun sanmıştım.”

Bir an o buzul mavisi gözlerini inceledim. Nasıl oluyorsa gözüme daha koyu görünüyordlardı. Ateşli. Tahrik mi olmuştu? “Film izlemek için geç saate kadar uyanık kaldık, sonrasında da uyuyamadım. Saat kaç bu arada?”

“Yedi. Giyin. Bugün uçuyorsun.”

Böylece beni içine hapsoldüğüm sisten çekip çıkardı. “Ne yapıyorum?”

“Bugün hava açık ve baban Alaska’yı daha fazla görmeyi istiyor. Zaten üç gündür buradasın. Uçağa binme vaktin geldi.”

“*Seninle mi?*” dedim şüpheyle.

Sırıttı. “Hadi gel. Wild’in internet sitesi için birkaç fotoğraf çekebilirsin böylece. Bunu yapmak istediğini söylemiştin, değil mi?”

Jonah’yla birlikte yeniden uçağa binme düşüncesiyle karnımda fırtına gibi dönen endişe, hızla artışa geçti. Ama bununla birlikte garip bir heyecan duygusu da vardı. Ayrıca, babam eve gelene kadar oturup vakit öldürmenin yollarını arayarak günü geçirmek de istemiyordum. “İyi. Bana bir saat ver.”

Kahkahayı patlattı. “Beş dakikan var.”

“Ya, tabii. Beş dakikada hazırlanamam. Ben *sen* değilim.”

Karşılığında ifadesiz bir bakış aldım. “Alaska’dasın. Üstüne bir şeyler giy, dişlerini fırçala ve gidelim.”

“Yarım saat.” Duş almayı atlar ve makyajımı aceleye getirirsem, bunu yapabilirdim.

“Beş dakika.”

“Yirmi,” diye pazarlığa giriştim.

Normalde buz gibi olan bakışları ağzımda, boynumda, göğsümde ve daha ötede gezindi, ardından da tekrar gelip

gözlerimle buluştu. Sertçe yutkunması sessizliği doldurmuştu. “İyi görünmek için o şeylere ihtiyacın yok, Calla. Ciddiyim.”

Bocaladım. Bu bir iltifat mıydı? Hem de *Jonah*’dan?

Ayrıca, gördüğüm bu ateşli bakışlar neden beni rahatsız etmiyordu?

Neden tam tersini yapıp içimi küçük bir heyecanla dolduruyor gibi görünüyordu? Yoksa ben...? Hayır, yüzünün üst yarısı çekici ve vücudu etkileyici olsa bile ondan *etkile-nemiyordum*. Yeti saçlarının ötesine geçemiyordum.

Ama Jonah’nın gözlerindeki bakışla ilgili bir şey merakımı uyandırmıştı.

“On beş dakika,” dedim sesimdeki yalpalamayı temizleyerek.

“Beş dakika içinde çıkmazsan buraya gelir, seni omzuma atar ve dışarı taşıırım.”

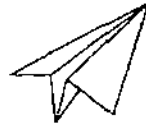
“Yapmazsın.”

Karşılığında bana kanımı kaynatan, hınzır bir gülümseme sundu. “Dene de gör. Ve bilgin olsun, giyinik olmaman umurumda olmaz.” Saatinin birkaç düğmesine bastı.

“Az önce benim için *saat* mi kurdun sen?”

“Beş dakika. Kamyonda bekliyorum.” Geri çekilirken sırtına ters ters baktım. “Tik tak!”

“Pislik.” Öfkeyle kot pantolonuma yapıştım.

“Asfalttaki her çatlaktan geçmeye mi *çalışıyorsun*?” Kırpiklerime ikinci kat rimel sürmeye çalışırken makyaj aynasındaki yansımama ters ters baktım.

“Alaska’nın kapuzlarındasın. Kes şunu,” diye söylendi ama biraz yavaşlamıştı. Yine de zemin sabit bir el için bile fazla engeliydi.

İkinci bir kat sürmekten vazgeçtim, rimelimi kapatıp çantama attım. “Neden herkes buraya ‘kapuz’ deyip duruyor ki? ‘Kapuz’ benim geldiğim yerde sık orman demektir. Burada orman yok. Neredeyse hiç ağaç yok. Çalı bile yok.” Sessizce, “Yüzündekiler dışında,” diye ekledim.

“Bu sabah biraz cesur muyuz, ne?” Sesi eğlenmiş gibi geliyordu.

Kör edici güneşi engellemek için güneş gözlüklerimi taktım. Çiseleyen yağmurdan sonra hoş bir değişiklikti; ama doğrudan gözlerimin içine girince pek de hoş gelmemişti. “Eğer hoşuna gitmediyse, bir dahaki sefere beni yatağımdan sürükleyip kapıya kadar kovalama.” Sabahları acele etmek zorunda kaldığımda keyfim hiç yerinde olmazdı.

“Sana fazladan üç dakika verdim.”

“Ay, çok nazıksın.” Jonah mutfağa dalmadan önce doldurmayı başardığım seyahat kupamdaki kahveye uzanmıştım ki saatinin alarmı çalmıştı. “Etraftaki tüm kadınların kapına dayanmasını nasıl engelliyorsun bilmiyorum.”

Yumuşak kıkırdaması omurgamdan aşağı ılık bir ürperti gönderdi. Çekici bir kahkahası olmasından *nefret* ediyordum. “Her şeye rağmen içinde biraz ateş olduğunu görmek güzel.”

“Sanırım içimdeki en iyiyi ortaya çıkarıyorsun,” dedim homurdanarak. Normalde böyle biri değildim. Sanki kavga etmek için can atıyor gibiydim.

Bir sonraki sağa dönüşü çok hızlı yapınca kahve beyaz pamuklu tişörtüme sıçradı.

“Lanet olsun!” Elimle silmeye çalıştım ama faydası yoktu.

“Sakin ol. *Sadece* bir tişört.”

“Bana yüz dolara mal oldu.”

“Bunun için *yüz dolar* mı ödedin?” Jonah’nın kaşları gerildi ve bana net bir “sen bir aptalsın” ifadesiyle baktı.

“Ne! Dayanıklı ve elli yıkamadan sonra bile hâlâ yeni görünüyor.”

“Yüz dolar ettiğine göre, umarım kendi kendini yıkayabiliyordur.”

“Bakkaldan aldığın *kaliteli* kıyafetlerin kendilerini yıkamadığını mı söylüyorsun yani?” Basit olmasına rağmen üzerinde güzel duran gömleğine kısa bir bakış attım.

Sırıttı. “Son birkaç sabahtır soya sütünün tadını çıkarıyor musun?”

Kahretsin. Bunu tamamen unutmuştum. Tabii ki belden aşağı yaptığım vuruştan sonra, sırf kendimi daha da küçük hissetmem için bu konuyu açacaktı. Adil dövüşmüyordu. “Bunun için teşekkür ederim.” Tereddüt ettim. “Çok naziksin.”

“Bunu senin için yapmadım. Senin etrafında olmak zorunda olan herkes için yaptım.”

Cevap vermemek için dişlerimi sıkıp önümdeki havaalanına odaklanarak bedenimi ondan uzaklaştırdım.

Pekâlâ, ateşkesimiz buraya kadardı.

Agnes’in merakla parlayan keskin gözleri benden Jonah’ya, oradan da tekrar bana kaydı. “İki kişi gidip, iki kişi geri döneceksiniz, değil mi?”

“Uçabilmek için bana ihtiyacı var, o yüzden beni ortadan kaldıramaz.” Jonah, Sonny’dan kayışlı, ambulans kırmızısı küçük bir çanta aldı ve onu turuncu-beyaz uçağın arkasına yerleştirdi. “En azından biz dönene kadar.”

Öndeki yan yana iki koltuğa ve arkadaki tek sıraya bakarak, *tanrıya şükür bu uçak daha büyük*, diye düşündüm. Koltuklar koyu bordo malzemedен yapılmıştı, uçağın dış

yüzeyindeki turuncu şeritle korkunç bir uyum içindeydiler. Renk uyumu benim için önemli değildi. Sadece bu şeyin havada kalmasını istiyordum.

“Al. Buna ihtiyacın olacak.” Jonah ince örgülü siyah bir kapüşonluyu bana fırlattı.

Ben kıyafeti çekiştirirken Agnes yüzümü inceliyordu. “Bugün farklı görünüyorsun, Calla.”

“Çünkü Jonah makyaj yapmak şöyle dursun, işlemem için bile zaman vermedi.” Kendimi çıplak ve utangaç hissediyordum. En son ne zaman insan içine makyajsız çıktığımı hatırlamıyordum. Göz makyajımı yapmadan spor salonuna bile gitmezdim ben.

Agnes sıcak bir ifadeyle gülümsedi. “*İşemek için zar zor zaman buluyorum* görüntüsünü severim. Sana yakışmış.”

Fermuarı çekip kapadıktan sonra parmak uçlarımı bir santim geçen uzun kolları kıvırdım. Bana çok büyük gelmişti ama Jonah'ya ait olduğu düşünülürse içinde beklediğim kadar kaybolmamıştım. Ve Jonah'ya ait olduğunu anlayabiliyordum çünkü onun gibi kokuyordu, odunsu sabun ve naneli *bir şey*. “Sence bugün kıyafetlerimi alabilecek miyim?”

“Evet, kesinlikle. Baban bavullarını buraya getirecek.”

“Ah, Tanrı'ya şükür. Lastik çizmelerime kavuşmak için sabırsızlanıyorum.” Tozlu koşu ayakkabılarıma baktım. Mahvolmuşlardı.

“Her şey hazır mı?” diye sordu Jonah yanımda belirerek. Onda daha önce fark etmediğim tuhaf bir enerji vardı. Uçmak üzereyken hep böyle miydi? Dün bunu hissetmemiştim.

“Nereye gidiyoruz bu arada?”

“Sana söylesem bir şey ifade eder mi?”

“Hayır,” diye itiraf ettim. “Ama gideceğimiz yer dağlar-

da mı?” Çünkü ilk deneyimimden ve Mabel’in babasıyla ilgili o hikâyeden sonra, işin içinde dağlar varsa ben yoktum.

“Hayır.” Jonah beyzbol şapkasını kaldırıp dağınık saçlarını düzelttikten sonra şapkayı tekrar taktı. “Hey, Aggie, George Holy Cross’a gitti mi?”

“Hâlâ bir paket bekliyor. Gelir gelmez yola çıkacak.”

“Peki ya St. Mary’e giden erzak?”

“Joe muhtemelen şu anda iniyordur.”

“Güzel. Nihayet. Bu adamlar yaklaşan av öncesinde haftalardır o mühimmatı bekliyorlardı,” diye mırıldandı Jonah.

Ona olan kızgınlığıma rağmen, Jonah’nın Wild’in günlük operasyonlarıyla ne kadar uyumlu olduğunu ilk elden gördüğüm için adama hayranlık duymadan edemiyordum. Babamın ona neden bu kadar güvendiğini anlayabiliyordum. Neden Jonah’nın uzun yıllardan beri Fletcher’ların can damarı olan aile şirketini ayakta tutmak için uygun olduğunu düşündüğünü de. Jonah’nın yardımının önümüzdeki aylarda hatta yıllarda ne kadar önemli olacağını da.

“Tamam o zaman. Hazırız.”

Jonah’nın uçağa tırmanışını ve kulaklığını takışını izlerken, daha önce gergin olan midem şimdi korku ve heyecanın garip bir karışımıyla bulanmaya başladı.

“İyi eğlenceler, Calla!” Agnes geri çekiliyordu.

Sonny, kapıyı kapatma telaşıyla bir eli kapıda beni bekliyordu. Boşta kalan parmaklarından turuncu çubuklar sarkıyordu.

Koltuğuma tırmandım. Burası Super Cub’daki kadar sıkışık değildi ama ferah da değildi. Jonah’nın kolu omzumdaki dirseğime kadar benimkine yapışmış durumdaydı ve burada olduğumuz sürece de öyle olacaktı. Onun boyunda bir pilotla bunu aşmanın bir yolu olmadığını kabullenmek zorundaydım ve bu yüzden düşüncelerimi uçağın ön tarafı-

na odaklamaya çalıştım. Kadranlar, düğmeler ve kollardan oluşan bir panelden başka bir şey göremiyordum, her iki yanında da bacaklarımız için oyulmuş alanlar vardı. Jonah'nın parmakları, bunu binlerce kez yapmış birinin uzmanlığıyla panelin üzerinde yumuşak hareketlerle geziniyor, bastırıyor ve çekiyordu.

Uçağın motorundan alçak bir gümbürtü yükseldi ve pervane bir kez... iki kez... döndükten sonra kanatlar tek tek bulanıklaştı.

Jonah tek kelime etmeden bana bir kulaklık uzattı. Kulaklığı elinden aldığım sırada parmaklarımızın birbirine nasıl sürtündüğünün farkındaydım.

Ondan etkilenmesem bile.

Hâlâ suratına bir yumruk atmak istesem bile.

“Beni duyabiliyor musun?” Kalın sesi kulağımda gümbürdedi.

“Evet. Bu uçak kaç yaşında?” Çünkü kapitone kenarları ve kapıdaki camı indirmek için kullanılan büyük metal kollarıyla *Grease** filmindeki arabalardan birine benziyordu.

“İkimizden de yaşlı.”

“Ah, *harika*.” Benim yarı yaşımdaki arabalar yolda parçalanıyordu ve ben havadaki bu metal yığınının mı güvenecektim?

“Lövyeye dokunma.”

“Neye?”

Önümde duran ve bana büyük boy bir atari oyunu kumandasını anımsatan siyah şeye dokunmak için uzandığımda kaslı kolu bana çarptı. Onun önündekinin aynısıydı. “Ya da yerdeki pedallara. Onlar dümenleri kontrol ediyor.”

Dümenin ne olduğunu bile bilmiyordum. Daha da önemli bir şey vardı. “Kusmuk torbası nerede?”

* 1978 yapımı sinema filmi -ç.n.

“İhtiyacın olmayacak.”

“Seninle tek uçuş deneyimim aksini söylüyor.”

“Miden bulanmayacak.”

“Bu öyle senin söylemenle *olmuyor*. Torba *nerede*?”

Başını sallayıp derin bir iç çekti. “Koltuğunun altında.”

Jonah havaalanındaki hava trafik kontrolörüne sinyal gönderirken, ben de aşağıya uzanıp parmak uçlarım yumuşak kâğıdın kenarını yakalayana kadar aramaya devam ettim. Kâğıdı çekip çıkararak kapının yan tarafındaki dar tutuculardan birinin içine soktum.

Uçak ilerlemeye başlarken Jonah, “Sakin ol, korkmana gerek yok,” diye uyardı beni.

Cevap verme zahmetine girmedim, onun yerine turuncu çubukları sallayarak yanımızda yürüyen Sonny’ye odaklandım. Uçak asfalttaki çatlaklara çarpıp sarsıldı, tuhaf ve korkunç bir dejavu hissi geri geldi.

Emniyet kemerimi sıkmak için çekiştirdim, babamın uçaklarından oluşan küçük orduya baktım; bazıları meşgul yer ekibi çalışanları tarafından yükleniyor, diğerleri küçük turist kümelerini bekliyordu. Etrafımızı çevreleyen geniş, düz araziye rağmen önümüzdeki pistin dar ve kısa görünmesinden mi, yoksa pistin gerçekten dar ve kısa olmasından mı kaynaklandığını anlayamıyordum.

“Wren’in kızı olup da küçük bir uçakta nasıl bu kadar korkabiliyorsun, anlamıyorum.”

“Çünkü küçük bir uçağa ilk binişimde korkunç *kötü* bir pilotla, berbat bir deneyim yaşadım,” diye karşılık verdim.

Göğsü kabardı. “Bak, yaptığım çok boktan bir şeydi ve özür dilerim.”

Wild’ın pistinin sonuna ulaşmıştık. Buz mavisi gözleriyle buluşmak için ona doğru döndüm ve gözlerinde nadir bir samimiyetle karşılaştım. “Neden yaptın o zaman?”

“Bilmem. Sanırım Wren Fletcher’ın kızının neyden yapıldığını görmek istedim.”

“Neyden yapıldığımı mı?” Burnumdan güldüm. “Eh, mide içeriğimin neyden yapıldığını görmeye çok yaklaştım.”

“Evet, bu planımın bir parçası değildi.” Kaşları iyice çatıldı. “Tüm o fotoğraflarını gördüm ve dayanamadığım o kibirli, şehirli piliçlerden biri olduğunu düşündüm.”

Kaşlarımı çattım. “Hangi fotoğraflar?”

“Bilmiyorum. Mabel’in bana telefonunda gösterdikleri işte.”

Instagram hesabımdan bahsediyor olmalıydı. “O fotoğrafların nesi var ki?”

“Hiç. Sadece, kızlar senin gibi görüldüğünde...” Başını iki yana salladı. “Sanırım seni en başından birkaç basamak indirmek istedim.”

Benim gibi birini. Onun tabirine göre, bir Barbie bebeği yani. “Ne oldu peki? Artık o tahammül edemediğin kibirli, şehirli piliç değil miyim?”

“Kesinlikle kibirlisin.” Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ama iyisin.” Korku ve heyecanın garip karışımı içimde dönerken hava kontrol kulesine telsizle haber verdi.

Kalkış onayı için sessizce bekledik. “Öyleyse, ilk seferini benimle mi yaptın?” diye hafifçe mırıldandı Jonah.

“Ne?”

“Az önce öyle dedin. Ben senin ilk seferinmişim.”

Ağzını şapırdattı. Yanaklarım kızarmasına rağmen gözlerimi devirdim. “Evet ve vasatın altındaydın. Bundan utanmalısın.”

Derin kıkırdaması göğsümde yankılandı.

Hava kontrolden aradılar ve ona her şeyin yolunda olduğu mesajını verdiler.

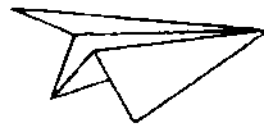
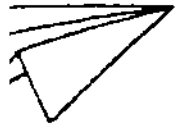
“Eğer bugün ölürsem, seni öldüreceğim.” Ani işeme dürtüsüne karşı kalçalarımı sıktım.

“Bu yetenek ister,” diye mırıldandı, güçlü elleri lövyeyi kavramıştı.

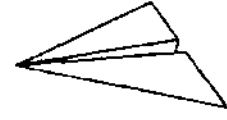
“Cidden, beni nereye götürüyorsun?”

Birkaç düğmeye daha bastı. “Sana Wild’ın para kazanmaktan çok daha fazlası olduğunu göstereceğim,” dedi, daha birkaç gün önce Meyer’ın kasiyerinin yanında söylediğim acı sözleri yineleyerek.

Uçak hızlanmaya başladığında nefesimi tuttum.

Bölüm 14

Aşağıdaki koyu mavi ve zengin yeşilin genişliğine baktım. “Daha önce hiç bu kadar çok göl görmemiştim!” Görebildiğim kadarıyla sayısız garip şekilli su kütlesi, her tarafa dağılmış durumdaydı. O kadar çoklardı ki karanın mı suyla yoksa suyun mu karayla iç içe olduğunu anlayamıyordum. Hepsinin ortasında, çatıları kırmızı, yeşil ve mavilerin canlı bir koleksiyonu gibi görünen dikdörtgen bir bina kolonisi vardı.

“Bunların hepsi Yukon-Kuskokwim Deltası’nın bir parçası. Önümüzde Bering Denizi var,” diye açıkladı Jonah, kalın sesi kulaklarıma dolmuştu.

Simon’ın Canon’unu doğrulttum ve nefes kesici manzaranın birkaç fotoğrafını çekmeye çalıştım. Güneşin camdan yansıyan parıltısı bunu zorlaştırıyordu.

“Nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim. Bu kesinlikle daha iyi bir uçak. Bağırıyor muyum ben?” Sırıttı, o mükemmel, beyaz dişli gülümsemesini gösterdi.

“Hayır, sorun yok.” Şahin gözleriyle etrafımızdaki gökyüzünü taradı. “Uçmak için harika bir gün. Normalde olduğu kadar rüzgâr yok.”

“Ayrıca pisliğin teki olan *son* pilotumdan çok daha iyisin.” Renkli kasabanın fotoğraflarını çekerken, bakışlarını yüzümde hissedince suratımı asmamak için mücadele ettim. Zekice cevabını bekliyordum.

“Şurası Kwigillingok, gideceğimiz yer,” dedi onun yerine.

“Sanki daha yeni yola çıkmışız gibi geliyor.”

“Sadece on üç dakikalık bir uçuş. Köylere yapılan yolculukların çoğu böyle kısadır. Barrow’a kadar gitmek bile iki saatten az sürüyor, üstelik orası Alaska’nın en kuzey noktası.” Jonah uçağı sağa doğru yatırıncı midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Yine de itiraf etmeliydim ki eskisi kadar korkutucu değildi. Manzara yukarıdan pitoresk olsa da aşağıdaki gerçeklik başka bir hikâyeydi.

Sonunda nefesimi ve dilimi yeniden buldum. “*Bütün köy havaalanları böyle midir?*” Tabii buraya havaalanı denebilirse. Çünkü eğer öyleyse, Alaska’yı daha fazla görmek gibi bir niyetim yoktu.

“Yok. Bu en tehlikelilerinden biri,” dedi Jonah kayıtsızca. Bizi her iki tarafında su olan dar, engebeli, çakıllı bir yolda yönlendirirken uçağın sarsıntı ve darbelerinden etkilenmemiş gibi görünüyordu. Aslında, az önce bir ada parçasına inmiştik.

“Ve sen de beni yanında getirmenin *harika* bir fikir olacağını mı düşündün?”

“Ateşle vaftiz oldun.”*

“Ben zaten vaftiz oldum, sağ ol.” Yirmi yıldır kiliseye gitmiyordum aslında. Sakinleştirici bir nefes aldım. “Kayıp suya çarpacağımızı sandım.”

Jonah sırttı, kulaklığını çıkardı ve sonunda iki kişinin yanlarında duran ATV’yle oyalandığı penceresiz, azur mavisi bir kulübenin yakınlarında bir yerde durduk. Jonah pervaneyi yavaşça durduran bir dizi düğmeye basıp motoru kapattı. “Belki başka bir pilotla çarparsınız. Ama ben *bayağı* iyiyim.”

* Baptism by fire: Zorlu ilk deneyimler için kullanılan terim, *İng.* –ç.n.

Ve bayağı da ukalaydı.

Emniyet kemerini çözdükten sonra koltuğumun arkasına uzanmak için vücudunu gerdi, bir şeyi çözmeye çalışırken sert göğsü omzuma baskı yapıyordu. Nefesindeki nane kokusunu alabiliyordum. Nefesimin bu kadar taze olmadığı endişesiyle dudaklarımı birbirine bastırdım.

İki kişi uçağımıza doğru yürüyordu. Alaska'da şu ana kadar gördüğüm herkes gibi giyinmişlerdi; üstlerinde gündelik, pamuklu birer fanila, kot pantolon ve botlar vardı.

“Neden buraya gelmiştik biz?”

“Taşınabilir bir solunum cihazı bırakmak için.” Sonunda kırmızı çantayı tek kolundan tutup dışarı çıkardı. Kafama çarpmaması için başka tarafa kaymak zorunda kaldım. “Hadi gel. Wild’ın müşterilerinden biriyle tanışma zamanı.” Kapısını açarak ustalıkla dışarı çıktı.

Ben inişte onun kadar zarif olamamıştım, ayağım kaydı ve tökezledim. Uçağın etrafından döndüğümde Jonah çoktan çantayı teslim etmişti.

“...son birkaç gündür rüzgârda savrulan kumlar yüzünden,” dedi kadın. “Bugün o kadar kötü değil en azından.” Nazik bir yüzü ve at kuyruğu şeklinde bağlanmış kül rengi-siyah saçları olan orta yaşlı, Alaska yerlisi bir kadındı bu. Babamın, Agnes’in, Michael’in ve hayatı boyunca Alaska’da yaşamış olan tanıdığım hemen herkesinkine benzeyen hafif bir aksanı vardı. Bana üniversiteden neredeyse sekiz saat uzaklıkta, Sault Ste. Marie’de büyümüş bir kızı hatırlatıyordu. Kızın kendine özgü bir konuşma tarzı vardı. Sesli harfleri daha uzun çıkarır, bazı sessiz harfleri atlardı. Genel olarak kelimeleri aceleye getirmezdi. Lehçeler aynı olmasa da belirgin bir “kuzeyli” tonu vardı.

“Bu ona yardımcı olacaktır. Buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim.” Jonah saçını ve şapkasını

düzeltilti. Acaba şapkasının gerçekten düzeltilmeye ihtiyacı var mıydı, yoksa bu bilinçsiz bir hareket miydi?

“Bu yeniler çok daha küçük.” Kadın elindeki çantaya hayretle bakıyordu. “Evelyn, onlar vazgeçene kadar Anchorage’ı taciz ettiğinizi söyledi, doğru mu?”

“Ona gelecek hafta vereceklerini söylediler ama söyledikleri saçmalıktan ibaret. Bunu her ihtimale karşı bir depoda tutuyorlardı.”

“Sen bir cankurtaransın, Jonah.” Kadının meraklı bakışları bana kaydı.

“Enid, bu Calla, Wren’in kızı. Toronto’dan ziyarete geldi. Ona ne yaptığımızı gösteriyorum.”

Kadının yüzü bir gülümsemeyle canlandı. “Buradaki herkes babanı tanır. Ve Jonah’yı.” dedi ona başıyla selam vererek. “Her zaman yardım ediyorlar. Maliyetli ama yardım ediyorlar.”

“Uçakları havada tutmak ucuz değildir,” dedi Jonah ders verir bir tonda.

Kadın nazik bir kıkırdamayla bunu geçiştirdi. “Biliyorum, biliyorum. Takılıyorum işte. Yine de siz en iyisisiniz. Size her zaman güvenebilirim.”

“O zaman biz gidiyoruz. Sen şu solunum cihazını hemen küçük kıza götür ve başka bir şeye ihtiyacın olursa da ofisi ara,” dedi Jonah, çoktan geri adım atmaya başlamıştı.

“Wren’e yakında ziyarete gelmesini söyle. Onun için biraz kırmızı deniz yosunu getireceğim,” diye seslendi Enid.

Gülümsedim ve küçük bir el sallamayla uçağımıza doğru yürümeye başladık. “Kırmızı deniz yosunu mu?”

“Burada çok yiyorlar.”

“Babam-”

“*Nefret* ediyor ama bir köylünün yemeğini *asla* geri çeviremezsin. Yedikleri *her şeyi* avlayıp topluyorlar. Bu çok

zahmetli bir iş ve birine böyle yiyecek teklif etmeleri büyük bir olay.”

“Enid doktor mu?”

“Yok. Bir tür hemşire sayılır. Temel bakım konusunda eğitim almış ve düzenli olarak Bangor’daki doktorlara rapor veriyor. Bazen klinikte çalışması ve köylüleri görmesi için bir doktor gönderiyoruz.”

“Ya birinin hastaneye gitmesi gerekiyorsa-”

“Acil durumlar için tıbbi tahliye uygulanıyor, aksi takdirde bizi arıyorlar. Daha önce ciddi acılar çeken insanları aldığımız oldu.” Sesi kasvetli bir hâl almıştı. “O uçuşlar her zaman beş kat daha uzun geliyor.”

Ama bahse girerim, Jonah bunları yapmaktan hiç çekinmiyordu. Eşegin teki olabilirdi ama başkalarına yardım etmek için yanıp tutuşan bir eşek gibi görünüyordu.

“Küçük kızın nesi var?”

“Ağır astımı var ve inhaler ilacı son zamanlarda pek işe yaramıyor. Solunum cihazına ihtiyacı var ve ellerindeki solunum cihazı da –görünüşe bakılırsa bir dinozor– geçen hafta iflas etti. Şimdi, zavallı çocuk yeniden nefes alabilecek en azından.” İç geçirdi, bu basit seste büyük bir rahatlama vardı.

“Madem sağlık sorunları var, ailesi neden bu kadar uzakta yaşıyor peki? Onların yerinde olsam Bangor’a taşınırdım.”

Bana doğru bir bakış fırlattı, alnında derin bir çatıklık vardı. “Çünkü ailesi yüzlerce yıldır burada yaşıyor. Burası onların evi. Bildikleri şey bu. Bu şekilde yaşamak istiyorlar.” Sanki başka bir açıklaması yokmuş ve detaylandırmaya gerek yokmuş gibi, gayet kesin bir şekilde söylemişti bunları.

“Anlamıyorum.”

“Anlamak zorunda değilsin, sadece saygı duymalısın.”

Şimdi Jonah’dan ders alan kişi *bendim*. Aklıma başka bir düşünce geldi. “Bu sabah beni kapıdan bu yüzden mi aceleyle çıkardın?”

“Demek istediğin, bu küçük kızın nefes alabilmesinin senin kibrinden daha önemli olup olmadığı mı?”

Gözlerimi devirerek bunu sorumu onayladığına yordum. “Bana söyleyebilirdin. O zaman her zamanki hıyar hâlini takındığını düşünmezdim.”

“Eğlence bunun neresinde?” Kapımı açtı ve benim için tuttu.

“Demek görgü kuralların *var*,” diye mırıldandım kol-tuğuma tırmanırken. “Genelde onları hanımefendiler için saklarım ama bu durumda bir istisna yapacağım,” diye karşılık verdi ve ben karşılık vermeye fırsat bulamadan kapımı çarparak kapattı.

“Piç kurusu,” diye homurdandım, oluşmak üzere olan gülümsemeye engel olmak için alt dudağımı ısırdım. Yine de onun iğneleyici sözleri başlangıçta olduğu gibi canımı yakmıyordu.

Aslında bu şakalaşmadan keyif almaya başladığımı düşünüyordum.

Uçağın etrafında iki yavaş daire çizerken onu bekledim, nasırlı parmakları metal gövdeye sürtündü, kaşları yaptığı yoğun inceleme yüzünden çatılmıştı. Sonunda uçağa tırmandı.

“Uçakta bir sorun mu var?”

“Çatlak yok, sızıntı yok. Sorun yok.”

“Peki... Sırada ne var?” diye sordum tekrar düğmeleri çevirmeye başladığında.

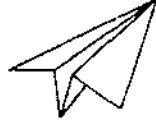
“Henüz beni ekmiyorsun demek mi bu?” Bunu şakacı bir tonda söylemişti ama ben bir derece şüphe sezinledim.

“Kaçmamı mı *istiyorsun*?” Bana yolcu olarak tahammül etme sınırına mı ulaşmıştı?

Uzun bir duraksama oldu. “Hayır, istemiyorum.”

“İyi o zaman. Sadece suya girme, tamam mı?”

Sırıtarak kulaklığını taktı. “Buraya inmenin heyecanlı olduğunu düşünüyorsan, bir de kalkışımızı gör.”

Jonah motoru kapattı. Neredeyse sürekli kükremesini dinlediğim bir günün ardından, ortaya çıkan sessizlik çok daha huzurlu gelmişti.

Kulaklığımı çıkarıp koltuğuma gömülerek Alaska Wild binalarına baktım. Saat akşam sekizi geçmesine rağmen güneş hâlâ gökyüzündeydi. Başım yorgunluktan, aşırı uyarılmaktan ve açlıktan zonkluyordu. Bugün yediğim tek şey bir elma, bir muz ve Agnes’in üsse dönüşlerimizden birinde bana ikram ettiği bir avuç krakerdi.

“Ee...” Jonah iç geçirdi. “Sadece para kazanıyorum, ha?”

Eğer bugün bana sözlerimi yedirmek gibi bir görevi varsa, bunu zekice hallediyordu. Kısa toprak yollardan başka bir şey olmayan engebeli uçak pistlerine dış gıcırdatan inişlerle geçen, uzun ve yorucu bir gündü. Her yönden çoğunlukla ıssız, binlerce kilometre arazi tarafından izole edilmiş yerlerdi. Bugünkü hemen hemen her yolculuk, haftalar önce sipariş edilen temel malzemeleri teslim etmek üzere köylülerle buluşmak içindi. Jonah hepsini isimleriyle tanıyordu. Onlarla şakalaşıyor ve beklettiği için özür diliyordu. Birçoğu saatlerdir uçak pistlerinde bekliyor olsa da geldiği için ona teşekkür ediyorlardı. Bunlardan biri, pilotların oraya inmesini engelleyen yoğun sis nedeniyle günlerce gidip gelmişti.

O adama gülümserken tek düşündüğüm, internetten kaç kez makyaj malzemesi ya da kıyafet sipariş ettiğim ancak işten eve geldiğimde teslim edilmediğini görünce büyük hayal kırıklığına uğradığımdı. Bir keresinde annem telefonunu lavaboya düşürmüş ve ertesi gün teslim edilmek üzere yeni bir telefon sipariş etmişti. Evde oyalanırken endişeyle beklemişti. Sonunda ben işten eve dönerken paketi gelmişti. Üniformalı adam zoraki bir sabırla ve sırttan bir suratla imzalamasını beklerken, annemin teslimatçıyı nasıl aşağıladığına –hayatının bütün bir gününü nasıl kaybettiğini, bir telefon operatörünün telefonun toplum için ne kadar hayati olduğunu nasıl anlaması gerektiğini, kargo şirketinin daha kısa, daha doğru teslimat aralıkları sağlamak için sistemlerini nasıl geliştirmesi gerektiğini, müşterilerinin zamanına nasıl değer vermediklerini ve kaybettiği çalışma saatleri için tazminatı nasıl hak ettiğini söylemişti—ilk elden şahit olma zevkine ulaşmıştım. Sanki insanların görünüşte önemli paketler için kendisine bağırmasına o kadar alışmıştı ki her şey bir anda olup bitivermişti. Bu durumun her zaman olduğuna emindim.

Asla sabırlı diye tanımlanamayacak olan annem, bir yabancıyı cep telefonu yüzünden azarlamıştı çünkü telefon gelmesi gereken günde gelmişti. Bu arada, bu köylü Jonah'yla neşe içinde sohbet ediyor, penisilin için bu arazide günler süren bekleyişini, köy kliniğininse *haftalardır* beklediğini anlatıyor, ona büyük köpek kızıağı yarışı için eğittiği, ayaklarının dibinde duran Sibirya kurtlarının fotoğrafları gösteriyordu.

Annemin buraya iyi uyum sağlayamamasına şaşırma-mıştım.

Ayrıca Jonah'nın bana –topuklu ayakkabıları, Brixton şapkası ve iki dev bavuluyla gelen yirmi altı yaşındaki

kıza– bakışını ve beni neden yola getirmek istediğini anlamaya başlıyordum.

“Sadece para kazanıyorsun ve pizza dağıtıyorsun,” diye düzelttim şakayla karışık.

“Doğru.” Kıkırdadı. “Ama o çocuğun yüzünün nasıl aydınlandığını gördün mü?”

“Gördüğüm en mutlu doğum günü çocuğuydu.”

Başını iki yana salladı. “Ve sen neredeyse her şeyi mahvediyordun.”

Bir inilti çıkardım. “Bu *senin* hatan olurdu.”

Bana şaşkın bir bakış fırlattı ve ben de kendimi tutamayıp gülmeye başladım. “Sana neden inanacaktım ki?” Bugün erken saatlerde bir taksi gelip Jonah’ya Gigi’den iki pizza kutusu uzattığında, öğle yemeğinin teslim edildiğini düşünmüştüm. Fakat sonra Jonah, pizzayı başka bir kargoyla birlikte küçük bir çocuğun altıncı yaş günü için bir köye götüreceğimizi söylediğinde de benimle dalga geçtiğini sandım.

Bir parça koparmak ve peyniri üstünden sıyrıp atmak için –açlıktan ölüyordum– pizzaya uzanıyordum ki Jonah bağırarak kutuyu elimden kaptı.

Tanrı’ya şükür çünkü üç yüz kişilik köye vardığımızda küçük çocukla annesi bizi uçak pistinde bekliyordu, çocuğun gözleri sevinç ve beklentiyle açılmıştı. Annesi, Chicago’dan gelmiş bir kadın olan köy öğretmeninin geçen yıl sınıfa bu popüler yiyecekten bahsetmesinden bu yana, çocuğun doğum günü için tek isteğinin bir pizza partisi olduğunu anlattı.

Pizza demişken... “Acıktım.” Yorgunluktan da bitmiştim.

“Evet, ben de. İyi ki bugünlük paydos ediyoruz.” Jonah iç geçirdikten sonra emniyet kemerini çözdü. Ama henüz inmek istemiyordu. Ağzı açıldı, bir şey söylemek istediğini

ama sonra fikrini değiştirdiğini anlayabiliyordum. Garip bir sessizlik içinde kaldık.

“Hey, beni dışarı çıkardığın için teşekkür ederim. Kaza yapmadığın için de tabii,” dedim bu ani ve tuhaf gerilimi azaltmayı umarak. “ok eğlendim.” Daha da önemlisi, Alaska Wild’ın bu kadar çok insan için nasılda vazgeçilmez olduğunu anlamaya başlıyordum; kaç köyün hayatta kalmak için ihtiyaç duydukları şeyleri getirsinler diye babama, Jonah’ya ve diğer pilotlara güvendiğini de.

Babamın yirmili yaşlarının başından beri bunun yükünü omuzlarında taşıdığını düşünüyordum.

Bu arada ben, yirmi altı yaşındaydım ama bir hayvanı hayatta tutmanın sorumluluğunu bile almak istemiyordum.

Jonah’nın bakışları yan camdan dışarı yönelmeden önce bir an için bana kaydı. “Babana teşekkür et. Seni götürmemi o istedi.”

Jonah uçaktan inerken, “Elbette o istedi,” diye homurdandım. Neden bugünün onun da hoşuna gittiğini itiraf edemiyordu ki?

Ben dışarı çıktığımda Agnes’la babam uçağa doğru yürüyorlardı.

“Ee? Nereye gittiniz?” diye sordu babam meraklı bakışları aramızda gidip gelirken.

“Calla?” dedi Jonah.

Birden kendimi yeniden dokuz yaşında hissetmeye başladım. Eve döndüğümde, “Bugün okulda ne öğrendin?” sorgusuyla karşılaşmıştım sanki. O zamanlar cevaplarım isteksizdi ve “bir şeyler” demekten ibaretti, şimdiyse telaffuz edemediğim köy isimlerini sıralıyor ve tanıştığım insanların iyi dileklerini iletiyordum.

“Sanırım fotoğraf çektiniz?” Simon’ın Canon’una doğru başını salladı.

“Pil yarı yolda bitene kadar çekmeye devam ettik.”

“O zaman yarın Jonah’yla tekrar çıkman gerekecek,” dedi Agnes kayıtsızca. Dudaklarında küçük, keyifli bir gülümseme belirmişti.

Tam, “Elbette!” diyecektim ki Jonah’nın elleri teslimiyetle havaya kalktı.

“Ben kefaretimi ödedim. Burada bir sürü pilotumuz var.” Yüzüm beklenmedik bir şekilde düştü, midem bulanmaya başlamıştı. “Cidden, Wren. Şimdiye kadar sahip olduğum en kötü yolcu olabilir. Bundan utanmalısın.”

Ağzım açık kaldı. “Hey! Ben *harika* bir yolcuydum!” O sert ifade sonunda gülümsemesiyle birlikte çatladı. Şaka yaptığını fark ettim. İçimi bir rahatlama kapladı.

Ardından bir kafa karışıklığı dalgası sardı beni. Neden rahatlamıştım ki? Jonah’nın beni tekrar dışarı çıkarmak istemesi neden umurumda olacaktı?

Çünkü büyük bir bölümünü koltuğumu sıkarak ve her kalkış ya da inişimizde alçak sesle küçük dualar ederek geçirmiş olsam da daha önce hiç yaşamadığım kadar korkutucu ve heyecan verici bir gündü.

Tarif edemeyeceğim bir gündü. Muhtemelen bugünü hayatımın sonuna kadar hatırlayacaktım.

Ve muhtemelen Jonah’yla birlikte olmamın da bunda payı vardı.

Elbette, dıştan kaba saba biriydi. Fazla dikenli, fazla sivri dilli ve fazla açık sözlü olabiliyordu. Aslında, sırf işine geldiği için aklından geçenleri *söylememeyi* öğrenmeye şiddetle ihtiyacı vardı. Ama aynı zamanda şakacı, esprili ve düşünceli de olabiliyordu. Üstelik ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bu insanları önemseydiği gerçeğini gizlemeyi başaramıyordu.

“Hey, Bart Betsy’de bir sorun buldu mu?” diye sordu Jonah şapka-el-saç hareketini yaparak.

Babam başını iki yana salladı. “İki kez gidip geldiğini ama bir şey bulamadığını söyledi. Her şeyin George’un hayal gücünden ibaret olduğunu düşünmeye başladım ki bu tamamen mümkün. Adam hâlâ şanslı çoraplarındaki deliği Bobbie dikmedi diye o kuşun pervanesine çarptığına inanıyor.”

“Ayrıca ön basamağındaki kara kedi yüzünden o kütüğe çarpıp iniş takımlarını da kırdı,” diye ekledi Jonah.

Agnes bana abartılı bir fısıltıyla, “George’un bir takım batıl inançları var,” diye açıkladı.

“Onu suçlayabileceğimi sanmıyorum.” *Pervanelerdeki kuşlar? İniş takımlarının kopması?* Güne bu hikâyelerle başlamadığımıza memnundum.

“Hangarda olması gerekenden daha uzun süre kalmasını göze alamayız, özellikle de şu büyük hava dalgası yaklaşıırken. Bütün hafta sonu cezalı olabiliriz,” dedi babam.

“Tüm hafta sonu mu?” dedim sözlerini tekrar ederek. “Pazar günkü uçuşum için Anchorage’a gidebilecek miyim?”

“Gidemeyebilirsin,” diye itiraf etti ve sonra yavaşça, “Eğer endişeleniyorsan, Jonah seni cuma sabahı Anchorage’a uçurabilir. Yağmurun o geceye kadar başlamaması lazım. Şehirde birkaç gün geçirebilirsin,” diye ekledi babam. Kaşları birbirine yapışmıştı. “Bu sana daha çok uyuyor sanki.”

“Cuma sabahı.” Bu demek oluyordu ki burada geçireceğim sadece bir günüm kalıyordu.

Babamla geçireceğim tek bir gün.

“Pazar günkü eve dönüş uçağına yetiştiğinden emin olmak için yani.” Gri gözleri sanki çukurlarda bir şey arıyormuş gibi yere kaydı.

O da benim hissettiklerimi mi hissediyordu? Buraya yeni gelmişim ve henüz veda etmeye hazır değildim. Ka-

labilirim, diye hatırlattım kendime. Ama o zaman babam neden daha uzun kalmamı istemiyordu?

Bariz cevap dışında: Beni burada istemiyordu.

Zihnimdeki kendine güvensiz küçük kız sesini susturarak başka bir neden aradım.

Belki de gitmek *istediğimi* düşünüyordu. Belki de bir şey söyleyip beni mecbur hissettirmek istemiyordu. Tıpkı annemden kalmasını hiç istemediği gibi.

Jonah'nın yoğun bakışlarını üzerimde hissettim. Sanki aklımdaki çelişkili düşünceler girdabını okuyabiliyormuş gibi gözlerini kocaman açarak "ne yapman gerektiğini biliyorsun" dercesine başını salladı.

Tereddüt ettim. "*Ya da* uçuşumu gelecek hafta sonuna erteleyebilirim."

Babam beni incelerken kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi yapmak istiyorsun?"

"Evinde daha uzun süre kalmamı sorun etmiyorsan. Tedaviye başlayacağını biliyorum."

"Benim için sorun değil," diye cevap verdi hemen, ardından da gülümsedi ve yanılmıyorsam rahat bir nefes aldı. "Burası senin de evin. Burası, Alaska."

"Tamam. Biraz daha kalacağım o zaman." Doğru kararı mı veriyordum?

Agnes gülümsedi, Jonah bana başıyla onay verdi ve bu bana doğru kararı verdiğimi düşündürdü.

Rüzgâr sabahtan beri şiddetini artırmış durumdaydı, yanımdan eserken saçlarımı birbirine karıştırıyor, içimi ürpertiyor, bana beni sıcak tutacak giysilerimin olmadığını hatırlatıyordu. "Bu arada çantalarımı aldın mı?"

"Evet. Şu mevzu..." Babamın yüzü gerildi. "Billy bavullarını almak için depoya girdiğinde onları bulamamış."

İşte tam da böyle, etrafımda büyüyen küçük mutlu baloncuk patlayıverdi.

“Ne demek ‘bulamamış’? Bavullarımı mı *kaybettiler*?”
Giysilerim... ayakkabılarım...

“Tüm bu gecikmeler ve ileri geri koşturmalar yüzünden muhtemelen bir yerlere itilip kalmışlardır. Eminim yakında ortaya çıkarlar.”

“Ya çıkmazlarsa?” Sesim tizleşti.

Babam düşünceli düşünceli kaşlarını çatı. “Sigorta genellikle birkaç yüz dolarını karşılar. Sigortan var, değil mi?”

“Evet, belki bir kazak ve bir çift topuklu ayakkabıyı karşılar,” dedim söylenerek. Neşeli günüm az önce dibe vurmuştu. “Buraya geldiğimden beri iki tane kot pantolon giyiyorum. Daha uzun süre nasıl idare edebilirim ki?”

Bunca zamandır sessizliğini koruyan Jonah, sesinde belli belirsiz bir keyifle, “Birkaç şey alman için seni Meyer’a götürmekten mutluluk duyarım,” dedi.

Parmağımla önündeki havayı bıçaklar gibi yaptım. “Bu *senin* hatan. En başta daha büyük bir uçağa binseydin, bavullarım kaybolmazdı.”

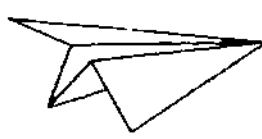
“Bir yıl yerine bir haftalık bavul hazırlasaydın, eşyalarını geride bırakmak zorunda kalmazdık,” diye yumuşak bir şekilde karşılık verdi.

“Hey, daha önce bu konuda pislik gibi davrandığını itiraf etmiştin!” Neden yine fikrini değiştirmişti?

“Bir, iki gün bekle,” dedi Agnes sakince, her zamanki gibi nazik bir hakem olarak rakip takımlar arasındaki kavgaya müdahale ediyordu. “Böyle şeyler olur ama bir şekilde çözülürler.”

İçimden gelen *saçmalık*, diye bağırma dürtüsüne karşı dişlerimi sıktım. Sadece yardım etmeye çalıştığını biliyordum.

Babam iç geçirerek, “Hadi, ufaklık. Eve gidelim,” dedi.

Bölüm 15

Jonah ertesi sabah babamın kapısından içeri girdiğinde, ben çoktan koşuya çıkmış, duş almış ve giyinmişim. Instagram hesabımda gezinirken seyahat kupamın yarısını kahveyle doldurdum. Dün gece yayınladığım köylerden birinin havadan çekilmiş fotoğrafı, pizzalı küçük çocukla ilgili kısa hikâye ve insanların eğlenceli bulduğu korkunç inişin özeti sayesinde bir sürü yeni takipçi ve yorumla uyanmışım. “Peki, bugün nereye gidiyoruz?” diye sordum, dün gece bagajım yüzünden yaşadığımız küçük tartışmayla ilgili düşüncelerimi bir kenara iterek.

Jonah yanıma sokuldu, tereddüt etmeden demliği kaldırdı, nasırlı eli –benimkinin neredeyse iki katı büyüklüğündeydi– bir an için benimkini kavrayınca kalbim tekledi.

“Bir grup yürüyüşçüyle rehberlerini iç bölgelere götürüyorum.” Evin sessizliğini bölen sesi özellikle derinden geliyordu. “Fazladan koltuk yok.”

“Ya.” Kaşlarımı çattım, içime bir hayal kırıklığı dalgası yayılmıştı. Dün beni bir günlüğüne dışarı çıkararak “kefareti” ödemekle ilgili şaka yaptığını sanmışım. Ama belki de doğruluk payı vardı. Kupamın diğer yarısını soya sütüyle doldurmaya odaklandım.

“Kahve de ister misin?”

“Kahvenin tadını sevmiyorum. Bu yüzden evde hep latte içerim.” Ona barista makinelerinden Simon’ın aldığı Cadillac’ı anlattım.

Demliği ocağa geri koyup makineyi kapattı. “Görünüşe göre iyi bir üvey baban var.”

“Evet. Bana ve anneme karşı çok iyidir.” Dün gece kalmaya karar verdiğimi söylemek için evdekilere mesaj attığımda, Simon hava yolu şirketinin benden ücret alması ihtimaline karşı kredi kartı numarasını göndermiş, ardından da bana doğru şeyi yaptığımı ve benimle gurur duyduğunu söylemişti.

“Benim üvey babam tam bir pislik,” diye mırıldandı Jonah. “Ama kendi babam da öyleydi.”

Kupasından bir yudum alırken gözlerini kısarak parlak güneşe baktı, bakışları pencerenin ötesinde dalgalanan tarlalara kaydı. Sadece aralamış olsa da benim için bir kapı açmıştı. Nazikçe dürttüm. “Demek senin annenle baban da boşandı?”

“Evet. Babam anneme iyi davranmayan bencil bir pislikti. Bak, gelmek istersen öğleden sonra kamplardan biri için malzeme teslimatı yapacağım.”

“Tamam!” dedim biraz fazla hızlı, fazla hevesli bir şekilde. “Bu sabah ofise gelebilirim. Hem internet sitesi üzerinde biraz daha çalışırım. Dün çektiğim fotoğrafları da indiririm.” Dün gece pek bir şey yapamamıştım, Mabel’in babamı on beşinci gün üst üste dama oyununda yenmeden önce yaptığı saçma sapan konuşmaları dinlerken, günün heyecanı beni alt etmişti. Babam Mabel’in kazanmasına izin mi veriyordu, anlayamıyordum.

Jonah her zamanki gibi acelesi yokmuş gibi görünüyor, elindeki bardağı ağzına götürerek mutfakta amaçsızca dolaşıyordu. Sonunda küçük mutfak masasının önünde duraksadı, gözleri duvar kâğıdında gezinmeye başladı.

“Bu ördeklerin meme uçlarını kim çizmiş, biliyor musun?” Babama sormayı unutup duruyordum.

“Neyi çizmiş?”

“Meme uçları. Şu ördeklerin üzerine.”

Duvara bakıp kaşlarını çatı. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Şunlardan!” Aradaki mesafeyi kapatıp masanın üzerine eğilerek tırnağımın ucuyla duvara vurdum. “Gördün mü? *Meme uçları*. Burada... Burada... Birisi bu ördeklerin *her birine* meme ucu çizmiş.”

“Benim için tekrar söyler misin?”

“Neyi?” Kaşlarımı çatarak döndüğümde onu gülmemek için kendini zor tutarken buldum. Sonunda neden bahsettiğimi başından beri bildiğini anladım. “Ay, yok artık. *Çok* çocukça.”

Bana baktı, bakışları gözlerimin, yanaklarımın ve ağzımın üzerinde geziniyordu. “Bu arada dün daha iyi görünüyordun. Yüzündeki o saçmalıklar olmadan.”

Yanaklarım utanç ve öfke karışımı bir duyguyla kızardı. “Sen de yüzündeki *şu* saçmalıkla aynı dünkü gibi görünüyorsun.”

Parmaklarını sakalında gezdirmek için elini kaldırdı. “Bunun nesi var ki?”

“Hiçbir şey, eğer dağlarda tek başına yaşamayı ve yiyecek aramayı planlıyorsan tabii. Bir de dimdik yürümemeyi.”

“Bundan hoşlanmadığını söylüyorsun.” Sesindeki keyfi yanlış anlamak mümkün değildi.

“Kesinlikle hoşlanmıyorum.”

Omuz silkti. “Birçok kadın bundan hoşlanıyor.”

“Hayır hoşlanmıyorlar.”

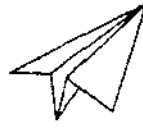
“Bu benim tarzım.”

“Hayır. Hipster bir tarzdır. Rockabilly bir tarzdır. *Yeti* bir tarz *değildir*.” Tel tel kılların altında ne saklı olabileceğini araştırmaya başladım —sert bir çene, keskin elmacık kemikleri— ama görmek imkânsızdı. “Tüm bunların altında neye benzediğin hakkında *hiçbir* fikrim yok.”

Düşünceli bir ifadeyle duraksadı. “Bu senin için önemli mi? Neye benzediğimi bilmek?”

“Hayır! Sadece... neden istemeyesin ki...” Konuşurken bocaladım, yanaklarım kızardı. Neden bu kadar meraklıydım ve bunun altında yakışıklı bir yüz olduğunu umuyordum ki?

Jonah kıkırdayınca gözlerinin kenarları kırıştı. “Hadi Calla. İşe koyulma zamanı.”

Wild’ın uykulu müşteri lobisi gitmiş, yerine sırt çantalı bedenlerden oluşan bir kalabalıkla heyecanlı seslerin yanı sıra yeni doğmuş bir bebeğin ağlaması gelmişti.

“Ayılar seni henüz yakalamadı mı?” Jonah gülümseyerek elinde pano tutan asker yeşili ceketli, uzun boylu, ince adama doğru ilerledi.

“Daha değil. Uçmak için güzel bir gün, değil mi?” Tokalaşıp rahat bir sohbeta daldılar. Tahminimce bu, Jonah’nın dışarı çıkaracağı gruptu ve şu konuştuğu rehberi de iyi tanıyordu.

Arka tarafa doğru ilerledim, masanın arkasındaki tombul, siyah saçlı resepsiyonist bir yandan ahizeyi kulağına götürürken bir yandan da bana, beni tanıyormuş gibi el salladı. Sanırım Maxine buydu.

Alaska yerlisi genç bir kadının cıyaklayan bebeğine el koymuş olan ve kucağındaki çocuğu sallayıp sallayıp susturan Sharon’a selam verdim. Yanında duran uzun boylu, yakışıklı, sarışın adam kolunu rahatça omzuna atmış, hayran bakışlarla Sharon’ı izliyordu. Bu da Max *olmalıydı*. O sırada ayaklarının dibinde spor çantası olan yeni anne onları izliyordu, gözlerinin altındaki iri torbalar uykusuz gecelerinin kanıtıydı.

Kapıyı geçip arka ofise girdiğim anda gürültü iyice kesildi.

“...bu teslimatı öğleden sonraya ertele ve Jean’i onu alması için yukarı gönder,” dedi babam. Agnes’la birlikte masanın üzerine yayılmış dev kâğıt haritanın üzerinde çalışıyorlardı, her ikisi de burunlarına okuma gözlüğü takmıştı. Palabıyıklı, hafif göbekli yaşlı bir adam da onlarla birlikte duruyordu. Onun geçen gün hangarda, Betty’nin yanında duran adam olduğunu fark ettim.

Babam başını kaldırıncaya yüzündeki konsantrasyon ifadesi anında kayboldu. “Günaydın, Calla.”

Agnes her zamanki geniş gülümsemesini takındı. “George, bu Wren’in kızı.”

“Merhaba.” Adam elimi tuttu. Elleri iri ve terliydi. “Sonunda seninle tanışmak güzel. Karım geçen gün Jonah’yla birlikte geldiğinizi söyledi. İlk başta Jonah’nın gidip kendine güzel bir kız arkadaş bulduğunu düşünmüş.”

Parçalar yerine oturdu. “Karınız Meyer’da çalışıyor.”

“Evet. Bobbie benim karım.” Kıkırdadı. “Parti vermeye hazırdı!” Ağır bir Orta Batı Amerikan aksanı vardı. “Alaska’yı şu ana kadar nasıl buldun bakalım?”

“Harika. Farklı ama harika,” dedim itiraf ederek.

Yüksek sesle kahkaha attı. “Kesinlikle öyle. Burası gibisi yoktur.”

“Ee? Bugün için ne planladın?” Babam çantamdan çıkardığım dizüstü bilgisayara baktı.

“Pek bir şey yok aslında. Jonah uçakta bu sabah beni götürecek yer olmadığını ama öğleden sonra götürebileceğini söyledi.”

“Neden babanla dışarı çıkmıyorsun! Hey? Kısa bir mola verebilirsin, değil mi?” George bir kahkaha daha atarak babamın omzuna vurdu. “Belki kızını aile geleneğini sürdürmeye ikna edebilirsin.”

Babam kıkırdadı ama sesindeki gerginliği ben bile duyabiliyordum. Agnes onun tek başına uçuş yapma sebebinin, hiç uçmaması gerektiğine dair duyduğu suçluluktan kaynaklandığını söylemişti. “Evet, bunu isterdim ama şu anda bu programa odaklanıp şu sürpriz gezi üzerine çalışmam gerekiyor. Ayrıca fırtına öncesinde tüm hafta sonu uçuşlarıyla ne yapacağımızı ayarlamam lazım ve...” Bahaneler kötü dökülmüş bir kalıp gibi ağızından çıkarken, gerçek avucunun içinde kıvranıyordu.

“Ve ben de bu internet sitesini sizin için hemen çalışır hâle getirmek istiyorum,” diye ekledim.

“İstersen şurayı kullanabilirsin.” Agnes, muhasebeci James’in geçen gün oturduğu masayı işaret etti.

“Harika. Teşekkürler.” Onlar dikkatlerini yeniden haritaya verirken ben de yerimi almak için oraya gittim.

Aklıma bir fikir geldi. “Hey, baba...”

Babam duraksadı. “Söyle, ufaklık?”

Yıllardır ona ilk kez böyle seslendiğimi fark edince nefesim kesildi. O da bunu fark etmiş olmalıydı. “Ee...” Düşüncelerimi toparlamam biraz zaman aldı. “Düşünüyordum da eğer yer varsa daha sonra Jonah ve benimle gelmelisin.”

Bu, onun pilotluk konusundaki endişelerini giderirdi ve ben de onunla uçabilirdim.

“Neden adımı duydum?” O sırada Jonah kapıdan içeri dalarak babamın cevabını yarıda kesti. “Benim hakkımda ne diyor yine?”

“Senin ne kadar güçlü kuvvetli bir delikanlı olduğuna hayret ediyordu.” George sırttıktan sonra bana göz kırptı. Görünüşe göre Jonah için kız arkadaş arayışında olan tek kişi Bobbie değildi.

“Çok komik, daha önce bana bir yetiye benzediğimi söylemişti,” diye homurdandı, masanın üzerindeki klasörü kaldırıp delici bakışlarıyla tararken.

Agnes kahvesini yudumladığı sırada burnundan gülünce öksürük krizine girdi. Babam öksürüğünün geçmesi için sırtına birkaç darbe indirirken, kendisi de kıkırdıyordu.

“Jim o kızla bebeğini eve götürmek için Betty’yle mi uçacak?” dedi Jonah kaşlarını çatarak. “Bilemiyorum, Wren.”

Babam omuz silkti. “Ne yapayım istiyorsun? Otuz beş yıllık tecrübesi olan iyi bir teknisyenim var ve Betty’nin iyi olduğunu söylüyor. Ona güvenmemiz gerek, Jonah. Diğer tüm uçaklar bugün havada ve zavallı kızın tek istediği evine, kocasına, ailesine dönmek. Bir aydan uzun süredir Bangor’da mahsur kalmış durumda.”

Jonah, yüzünde mahcup bir ifade beliren George’a döndü. “O gün Jillian’ı unutmuşum. O yüzden şaşırdım galiba.”

“Jillian kim?” diye fısıldadım Agnes’a.

“Bu Jillian.” George cebinden arabaların ön paneline yapıştırılan, şu ileri geri sallanan türden küçük bir hula kız heykelciği çıkardı. “Onu bana ilk Wild yolcum vermişti, o zamandan beri her uçuşumda yanımda taşıdım. Bir tanesi hariç. O gün, ilk seferdi. Dediğim gibi, şaşırdım.”

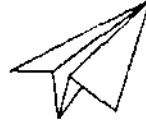
“Evet... olabilir.” Ama Jonah ikna olmuş gibi görünmüyordu. Çatık kaşlarla günün programı olduğunu tahmin ettiğim şeyi bir dakika daha inceledikten sonra dosyayı masaya fırlattı. Attığı şey, gelişigüzel düştü haritanın üzerine. “Önce ona hızlıca bir tur attıracağım. Kendi içgüdülerimle kontrol edeceğim.”

“Dışarıda seni hazır bekleyen insanlar var,” diye hatırlattı babam uyaran bir tonda. “Hem bu fırtına öncesinde yoğun bir programın var.”

“Ayrıca az önce acil bir araç çağırısı aldım,” diye ekledi Agnes. “Köylülerden birinin bugün hastaneye gitmesi gerekiyor. Biz de tam bunu çözmeye çalışıyorduk...”

Jonah çoktan kapıdan çıkmıştı.

“Bu adamla tartışmanın bir anlamı yok,” dedi George. Babam derin bir iç çekti. “İnatçı herif.”

“Bir sorunu yok. Aklıma gelen her türlü testi yaptım ve sorunsuz çıktı!” Makinist Bart, babam ve benimle birlikte pistin sonundaki parlak sarı renkli, dört kişilik uçağı izlerken çenesini kaşıdı. “O şerefsiz bana asla inanmaz.”

Rüzgâr uzun saçlarımı yüzüme savurarak beni bir elimle toplamaya zorluyordu. Keşke Jonah’ya siyah kapüşonunu geri vermemiş olsaydım. Yerinde tutmaya çalıştığım pembe kaşmir şaldan daha kullanışlıydı.

“Jonah’yı bilirsin. Bütün bunların ne kadar saçma olduğunu bilse bile kimsenin sözüne inanmaz,” dedi babam.

“Acele etse iyi olur ama. Hâlâ bir günlük mesafedeyiz ve şimdiden,” –önümüzde dalgalanan turuncu bayrak benzeri koniye baktı– “otuz beş kilometre hızdayız.”

“Bunlar onun için mi? Rüzgârı mı ölçüyorsunuz?” Onlardan daha önce havaalanlarında görmüştüm, pistlerde sıralanıyorlardı. Sadece işaretlerden ibaret olduklarını düşünmüştüm hep.

“Onlara rüzgâr saati deniyor. Rüzgârın hızıyla yönünü belirleyerek kalkış ve inişin ne kadar riskli olacağını bize bildiriyorlar. Eğer kırk beşe ulaşırsa, hiçbir yolcuyla uçamayız.”

“Ya... Ne kadar çok bilersen...”

“Peki ya sen?” Bart öne doğru eğilip kısık yeşil gözleriyle bana baktı. Benden bir karış daha kısa olduğu için göğsüm neredeyse göz hizasına geliyordu. Adamı bir ya da iki kez bu görüş alanından faydalanırken yakalamıştım. “Bura-

dayken bunlardan birini uçurmayı öğrenecek misin? Belki bir gün baban nalları diktiğinde aile işini devralırsın?”

Bu şakayla karışık sorulmuş, masum bir soruydu –Bart’ın hiçbir fikri yoktu– ama yine de midem kasıldı. Bakışlarımla, gözleri Betty’ye kilitlenmiş olan babama kaymasına engel olamadım. Yüz ifadesinden bir şey okuyamıyordum ama göğsünün derin bir nefesle yükseldiği de gözümünden kaçmamıştı. “Sanırım kusacak raddeye gelmeden yapabileceğim tek şey uçağa yolcu olarak binmek, bununla yetineceğim, teşekkürler.”

“Emin misin? Çünkü bulabileceğin en iyi öğretmen tam burada duruyor,” diye bastırdı Bart, herhangi bir gerginliğe aldırmadan.

“Aslında en iyi öğretmen orada.” Motor hızlanarak kükrerken babam, Betty’yi işaret etti.

“Şaka yapıyorsun, değil mi?”

Gri gözleri bana kaydı, birden ciddileşmişti. “Hayır. Şaka yapmıyorum.”

“Ondan daha sabırlı iki yaşında çocuklarla tanışmışlığım var,” dedim şüpheyle.

Hava, hız kazanmaya başlayan küçük bir uçağın belirgin uğultusuyla dolduktan birkaç saniye sonra uçak yerden kalktı. Jonah tırmanırken Betty’nin kanatları esintiyle mücadele ederek bir o yana bir bu yana eğiliyordu.

Babam bana göz kırpıp, “İyi gösteri yapıyor, hakkını vermem gerek,” dedi. İçimden bir ses Jonah’nın uçuş yeteneklerinden bahsetmediğini söylüyordu.

“Gördün mü? Sana söylemiştim. Gayet iyi durumda,” dedi Bart elindeki İngiliz anahtarıyla hangara doğru dönerken. “Gerçek sorunları olan şeyleri düzeltmek için geri dönmem lazım, mış gibi olanları değil.”

Babam iç geçirerek, “Peki, durumu iyi. Artık tek yapma-

mız gereken—" derken ses tonu giderek azaldı, sert bakışları gökyüzündeydi. "Hey, Bart?"

"Evet, patron?" diye seslendi Bart adımlarını yavaşlatarak.

"Bunu duyuyor musun?" Sesinde gerginlik vardı.

Kaşlarımı çatıp kulaklarımı kabartarak babamın tüylerini diken diken eden her neyse duymaya çalıştım.

Sürekli vızıltının, uçuş hâlindeki bir çalı uçağının habercisi olan o sesin kesildiğini fark etmem biraz zaman aldı.

"Neler oluyor?" diye sordum temkinle.

"Bilmiyorum. Ama motor çalışmıyor. Yeniden çalıştırmaya uğraşıyor olabilir." İkisi de dinlemek için duraksadı.

Bu arada benim duyabildiğim tek şey kulaklarımda çarpan kendi kalp atışlarımdı.

Uçak alçalmaya başladı.

Telefon çaldı, babam almak için cebine uzandı. Telefonu olduğunu bile bilmiyordum. "Evet?... Tamam." Aramayı sonlandırdı. "Arayan Agnes'ti. Jonah az önce telsizle motorda yangın çıktığını söylemiş. Motoru bilerek kapatmış. Uçağı Whittamores'un diğer tarafına indirmesi gerekiyor. Hadi."

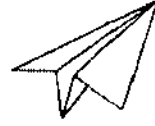
Şimdiye kadar gördüğümünden çok daha hızlı bir tempoyla ilerleyen babama yetişmek için acele ederken midem sıkıştı. "Ona bir şey olmayacak, değil mi?" Sesimdeki paniğin farkındaydım.

"Hayır, merak etme. Süzülerek inecektir. Acil durumlarda nasıl ineceğini bilir," diyerek beni temin ettikten sonra cebinden anahtarlarını çıkarıp kamyonetinin sürücü koltuğuna atladı.

Hiç düşünmeden, onunla Bart'ın arasındaki orta koltuğa tırmandım.

Babamın sözlerinin bana verdiği birkaç saniyelik sakin-

lik, kamyonun motorunu çalıştırıp yolda ilerlemeye başladıktan sonra hızla buharlaştı.

Kendimi bir fırtına avcısı gibi hissediyordum. Kamyonumuz toprak yolda hızla ilerliyor, sarı uçak yanımızda yere doğru süzülüyordu.

“Buralar gerçekten düz. Bu iyi bir şey, değil mi?”

“Evet. İyi bir şey,” dedi babam dizimi okşamak için uzanarak. “Jonah buzullardan benim bile inemeyeceğim bir dağ sırtına kadar her şeyin üzerine indi. Merak etme.”

“Elbette rüzgâr, çalılar, elektrik hatları, şu göl ve dikkat etmesi gereken birkaç ev var. Bir de eğer o yangın sönmmezse—”

“Bart!” diye bağırdı babam beni yerimden zıplatarak.

Babamın sesini yükselttiğini daha önce hiç duymamıştım.

“Ne oldu ki?... Her on acil inişten dokuzu kazasız belasız atlatılıyor. Evet, Jonah ne yaptığını biliyor,” diye homurdandı Bart, parmaklarını sabırsızca kapısına vurarak.

Ona inanmak istedim ama bunu söyleme şekli, bana bu rakamları kışından uydurduğunu düşündürdü.

Buralarda arazi ne kadar düz olsa da sabah koşularımda görebildiğim kadarıyla, Jonah’ın Betty’yi yere indireceği yerde, iniş yolunu maskeleyen bir sırt ve çalı hattı vardı.

Birkaç saniye sonra büyük bir patlama oldu.

“Bu normal mi?” diye sordum sesimde panikle.

Babam cevap vermedi, çamurlu bir patıkaya sapıp yola devam etti. Galiba burası traktörler ya da diğer araçlar için özel bir yoldu. Dar ve derin çukurlarla doluydu. Babam etrafından dolaşmakla uğraşmayıp, bunun yerine hızla ge-

çerek bizi koltuklarımızda zıplatıyordu. Sonunda kamyonu sarsarak durdurdu. “Arabayla buraya kadar gidebiliriz.”

Dışarı çıktık. Onları beklemeden ileri atıldım, çalıların etrafından dolanırken, koşu ayakkabılarım ıslak zemine batıyordu. Bart’ın verdiği rakamlar doğruysa Jonah o on kişiden birlik dilime giriyordu.

Tam olarak ne zaman koşmaya başladığımı bilmiyordum ama artık hızlı hareket ediyordum. Enkaza doğru koşarken kanım kulaklarıma hücum etti. Engebeli zemine yayılan sarı metal parçaların etrafında tökezledim. Betty’nin kanatlarından birinin nasıl garip bir açıyla havaya kalktığına, geri kalanının nasıl ezik ve çiziklerle delik deşik olduğuna odaklanmamak için elimden geleni yapıyordum. Yarık toprak, çimen ve çamurlu çizgiler bana yol gösterdi.

Biraz ötede yere oturup sırtını kaya parçasına dayamış olan Jonah’nın burnunun üstünden, sol gözünden ve sakallından aşağıya doğru korku filmlerindeki kurbanlar gibi kan akıyordu.

“Aman Tanrım.” Eğilip yanına diz çöktüm. Uzun, dağınık saçlarının tellerini geriye doğru kaydırarak kanın kaynağını, alnındaki yarığı ortaya çıkardım.

“Hâlâ yakışıklı mıyım?” diye mırıldandı kuru bir sesle.

Titrek bir kahkaha attım. Nefes almak için çırpınırken, Jonah’nın hayatta olmasının yanı sıra, alaycı dilinin de gayet iyi dönüyor olmasından dolayı büyük bir rahatlama dalgası kapladı beni.

“Buna bir şeyler yapmamız gerek.” Etrafıma bakınınca bir tarlada olduğumuzu hatırladım. “Al. Bunu kullan.” Şalım çıkarıp yaraya bastırdım.

“Teşekkürler.” İç geçirdi. Kumaşı yarasının üzerine sabitlemek için uzanıp kanlı elini benimkinin üzerine koydu.

Bize ilk ulaşan Bart oldu.

“Bir şeyi yok, öyle mi Bart?” dedi Jonah.

“Ama... Ben...” diye kekeledi Bart.

Bir öksürük nöbeti babamın yaklaştığını haber verdi. “Aman Tanrım.” Elini ağzına bastırarak öksürüğünü bastırmaya çalışıyordu. “Ne oldu?”

“Garip bir ses geldi, ardından da motor uyarı ışığı yandı. Sonra yağ yanığı kokusu aldım, ben de motoru kapattım,” diye anlattı Jonah. “Şu kaya parçasına çarpana kadar her şey yolundaydı. Son dakikaya kadar onu göremedim. Kaçmaya çalıştım ama olmadı. Siktir, özür dilerim-”

“*Sen* iyi misin?” diye aniden araya girdi babam, sanki Jonah’nın özürlerini duymak istemiyormuş gibiydi.

Jonah vücudunu kaydırınca yüzü buruştu. “Dışarı çıkmaya çalışırken omzumun bir saniyeliğine yerinden çıktığına eminim ama evet, sanırım iyiyim.”

“Başını çarptın mı?”

“Hayır.”

“Bir bakayım.”

Elimi çekip ona yer açmak için ayağa kalktım. Babam Jonah’nın yanına çömeldi. Kan lekeli şalımlı kenara çekince gördüğüm manzara karşısında irkildim.

“Yüzeysel ve oldukça temiz. Muhtemelen bir metal parçası sıyırmıştır. Ama en az on dikiş atılacağını söyleyebilirim.”

Jonah kanla kaplı olmayan diğer gözünü kaldırıp bana baktı. “Heyecanlıydı, değil miydi, Barbie?”

Ona kızgınlıkla başımı iki yana sallayarak karşılık verdim.

“Şu kız var ya daha önce hiç kimsenin koştuğunu görmediğim gibi koştu,” dedi babam.

“Yerin işimi bitirdiğinden emin olmak istemiştir.”

İyi olduğundan emin olmak istemiştim. Çünkü endişelenmiştim. Çünkü önemsiyordum.

“Hayır. En sevdiğim şalımlı mahvetme fırsatına atlayacağını düşündüm,” dedim onun yerine.

“Hmmm.” Yumuşak, pembe kumaşı tekrar alnına bastırırken Jonah’nın dudakları kanlı bir gülümsemeyle aralandı. “En azından bundan iyi bir şey çıktı o zaman.”

Uzaklardan siren sesleri geliyordu.

Jonah inledi. “Kim çağırdı onları? Buradan taşınarak gidersem ne olayım.” Ayağa kalkmak için babamı kaldıraç olarak kullanırken acı içinde kıvranıyordu, hareketleri yavaştı ve hiç de zarif değildi. Ama yaralı olmasına rağmen, baş döndürücü bir varlıktı. Durup Betty’nin parçalanmış bedenini inceledi. “Lanet olsun. Peki, kaç oldu o? Dokuz numara mı?”

“On numara olacak. Ama elli dört yılda on uçak hiç de fena sayılmaz.” Babam başını iki yana sallayıp iç çekti. “George ve onun komik batıl inançlarından bir daha asla şüphe etmeyeceğim.”

Bart burnundan gülerek onayladı, botuyla bir metal parçasını kaydırırken yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Bölüm 16

“Hey.” Babam kolunu kamyonetinin açık camından dışarı sarkıttı. “İyi olduğuna emin misin?”

“İyiyim. Bir şeyler yiyip verandada biraz dinleneceğim.” Kazadan sonra babamla birlikte Wild’a geri döndüğümde ofiste oturamaz hâldeydim, bunun nedeni kısmen damarlarımda hâlâ pompalanan adrenalindi; ama aynı zamanda gömleğimin her tarafına bulaşan Jonah’nın kanından da etkilenmiştim.

FAA* aksini söyleyene kadar Wild’ın uçakları yere indirilmişti. Babam müfettişlerden biriyle görüşmek için kaza yerine geri döneceğini söylemiş, bu yüzden beni eve bırakmayı teklif etmişti.

Bakışlarım yan taraftaki sessiz, küçük evde gezindi. “Sence Jonah ne zaman evde olur?”

“Hâlâ biraz zaman var. Onu taburcu etmeden önce iyice kontrol etmek isteyeceklerdir, kafa travması ihtimaline karşı.”

Ciddiyetle başımı salladım. İçimdeki o his —enkazı gördüğümde içimi kaplayan o korku— saatler geçmesine rağmen hâlâ varlığını sürdürüyordu.

“İyileşecek, Calla.”

“Evet, biliyorum.” Omuz silktim.

“Tamam. Daha sonra gelmek istersen beni ara.” Babam

* Federal Havacılık İdaresi —ç.n.

birkaç kez öksürdükten sonra boğazını temizledi. “Numaram hâlâ sende mi?”

Hangardan ayrılmadan, yani beş dakika önce bana verdiği kâğıdı kanıt olarak gösterdim.

Kamyonet ilerlemeye başlamışken aniden durdu. Dudakları düşünceli bir şekilde büküldü. “Biliyor musun, sanırım annenin eski sandalyesi hâlâ garajda olabilir. Eskiden verandada kullandığı sandalye. Her neyse, arkada kış için sarıp sarmalayıp kaldırdığı bir sürü eşya var.”

“Yirmi dört yıl önceki kışı mı kastediyorsun?”

“Evet...” Çenesini kaşıdı, dudaklarında mahcup bir gülümseme vardı.

“Neyse, orada işe yarar bir şeyler bulabilirsin.” Bununla birlikte yola koyuldu, kamyonet garaj yolunda sarsıla sarsıla ilerlemeye başladı. Sessizce onu izledim, bugünkü kaza konusunda gerçekten bu kadar sakin mi yoksa bunu iyi mi saklıyor, diye merak ediyordum.

Ana yolda bisikletli bir kızla konuşmak için yavaşladığını fark ettim. Onun Mabel olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Babamın araba yolundan aşağıya doğru süzülerek yürürken, uzun saçları rüzgârda çılgınca savruluyordu. Bana ulaştığında nefes nefese kalmıştı, Jonah’yı duyduğunu anlamıştım. Gömleğimi görünce gözleri büyüdü.

“Sadece bir kesikti. Muhtemelen on dikiş atılmıştır,” diye babamdan alıntı yapıp onu temin ettim.

Omuz silkerek çıkardığı sırt çantası gümbürtüyle yere düştü. “Kasabadaydım, yiyecek bir şeyler alıyordum. O sırada birinin Jonah’nın uçağının düştüğünü ve hastaneye gitmesi gerektiğini söylediğini duydum. Ben de oraya gittim fakat onu görmeme izin vermediler. İlk başta anneme ulaşamadım, daha sonra ulaştım. Bana onun iyi olduğunu

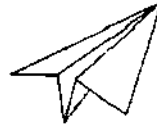
ve eve gitmemi söyledi ama ben çok endişelendim,” diye anlatıp durdu. Hızlı ve panik içinde konuşuyordu, nefesi sanki buraya kadar olabildiğince sert pedal çevirmiş gibi kesik kesik çıkıyordu.

“Birkaç saat içinde evde olacaktır. Ama o iyi.”

“Tamam.” Yavaşça başını salladı, sanki bu cevabı özümsemesi, ona güvenmesi zaman alıyormuş gibiydi. Saçlarını alnından geriye doğru itti. “O zamana kadar seninle takılabilir miyim?” Sesinde çaresizlik vardı. Jonah’nın durumu iyi olabilirdi ama birdenbire kötüye de gidebilirdi. Mabel’in değer verdiği birinin başına korkunç bir şey gelmişti ve yalnız kalmak istemiyordu.

Fark ettim ki ben de istemiyordum.

“Tabii ki takılabilirsin.” Gülümsedim. “Umarım eski hurdaları karıştırmak ilginı çekiyordur.”

“İyi misin?”

“Tabii ki iyiyim. Uçakta olan ben değildim anne.”

“Ama yine de tanık olmak senin için korkutucu olmuştur.”

“Öyleydi,” diye itiraf ettim.

İç çekişi kulağıma doldu. “O günleri hatırlıyorum, bazı şeylerin ters gittiğine dair hikâyeler duyardım. Her gün kaç kez havalandıklarını, bu nedenle kötü bir şey olma ihtimalinin çok daha yüksek olduğunu hesaplardım. Özellikle de o küçük uçaklarda. Çoğunlukla bilgisayar desteğiyle çalışan ve yedeğinin de yedeğine sahip büyük jet uçakları gibi değiller. Artık öyle bir noktaya gelmişti ki baban her gün kapıdan çıkıp giderken onu son kez canlı görüp görmediğimi merak ediyordum.”

“Bununla başa çıkmak zor olmuştur.”

“Zor mu? Deliye dönerdim. Ben asla bir orman pilotunun karısı olmak istemedim.” Simon’ın mesleği kesinlikle babamınkinden çok daha güvenliydi. Ona gümüş kaplama bir Sigmund Freud kafa heykeli fırlatan şu hasta dışında –hedefi tamamen ıskalamış ama duvarda bir delik açmıştı– Simon’ın en büyük mesleki tehlikeleri kâğıt kesikleri ve sandalyede oturmaktan poposunun jöleye dönmesiydi.

“Bu George denen adam için tanrıya şükürler olsun. Neler *olabileceğini* düşünebiliyor musun?”

Evet, George ve onun küçük hula kızı Jillian için tanrıya şükürler olsun.

Ama daha da önemlisi, Jonah’nın içgüdülerine dayanarak uçağı kontrol etmekteki inatçı ısrarı için tanrıya şükürler olsun. Eğer Betty’yi o kısa uçuşa çıkarmakta ısrar etmeseydi, motor alev aldığı anda uçakta genç bir anne ve yeni doğmuş bir bebek olacaktı.

İnişin daha sorunsuz olup olmayacağını kim bilebilirdi? Jonah bugün onların hayatını kurtarmış olabilirdi.

“Hâlâ çalışıyorlar!” diye haykırdı Mabel arkamdan. Döndüğümde onu kollarını iki yana kaldırmış, aralarına kırmızı, mavi ve yeşil Noel süslerini sıralamış hâlde buldum.

“Buna inanamıyorum!”

“Aynen, ben de.” Mabel kıkırdadı. “Gerisini ben kontrol ederim.”

“Neye inanamıyorsun?” diye sordu annem.

“Bekle anne,” dedim telefonumu ağzımdan uzaklaştırarak. “Eğer yeterince varsa, onları bir saçak gibi tavana asabiliriz.”

Mabel’in gözleri büyüdü. “Of, bu *çok* havalı görünür.”

“Calla! Kiminle konuşuyorsun?”

“Agnes’in kızı, Mabel’la. Babamın sana ait bütün eşyaları sakladığını biliyor muydun? *Hepsini.*” Mabel’la he-

men hemen iki saatimizi garajın en derin köşesindeki tozlu plastik varil yığınlarını karıştırarak, tatil süslerinden bahçe cücelerine ve tuhaf güneş saatlerine kadar her şeyi bulmak için harcadık.

“Agnes’in bir kızı mı varmış? Neden bana söylemedin?”

Babamla aranızda geçen o telefon konuşmalarından sen bana neden bahsetmedin? diye karşılık vermek istedim ama dilimi ısırđım. “Fırsatım olmadı.” Aslında, pazartesi öğle sonrasında beri telefonda konuşmamıştık. Ona mesajla anlatamayacağım pek çok şey vardı. Ama şimdi sırası değildi. “Hasır sandalyeni bir muşambanın altında bulduk. İyi durumda,” dedim konuşmayı daha hafif şeylere çekmeye çalışarak. Minderler çoktan zamana, neme ve hayvanlara –büyük ihtimalle farelere– yenik düşmüştü ama sandalyenin iskeleti ağırlık taşıyacak kadar sağlamdı.

Hepsini dışarı çıkardıktan sonra Mabel verandayı temizlememe yardım etti. Eskimiş çim sandalyeleri, oltaları ve yıllar boyunca birikmiş diğer çeşitli şeyleri garaja taşıdı. Üstelik bütün bunları tek bir şikâyetle bile bulunmadan yaptı.

Babamın aracılığı ve dama oyunu olmadan Mabel’la ilk kez gerçekten zaman geçirmiştım. İlginç ve cesur biriydi, aynı anda üç farklı konu hakkında durmadan konuşuyor, çoğu zaman cümlesini ortasında bırakıyordu. Dikkatle ilgili sorunları olabileceğini düşünmeye başladım.

Ayrıca her geçen dakika ona olan sevgim artıyordu.

“Dinle, kapatmam gerek. Burada bir müşteri var,” dedi annem. “Bana *her şeyi* sonra anlatırsın, olur mu?”

“Elbette.” *Bu gece* demek istediğini biliyordum ama bu konuşmayı yapmak için acelem yoktu. Babamın onca yıl önceki seyahatini neden iptal ettiğini *gerçekten* bilmesi gerekli miydi? Alaska Wild’in finansal zorluklarla karşılaşma-

sı ve benim buradayken yardım etmeye çalışmam umurunda olur muydu? Belki de olurdu. Belki bencilceydi ama ben, onun babamla olan karışık ilişkisi için içine girmeden, sadece kendime ve babama biraz zaman ayırmak istiyordum.

Tam aramayı sonlandırırken bir kamyon motoru sesi duydum.

Mabel elindeki ışık demetini bırakıp kapıdan dışarı fırladı. "Bu Jonah!" diye bağırdı. Garaj yoluna doğru koşarken ayakları çimlere çarpıyordu.

Ben de hemen arkasından koşmak için açıklanamaz bir dürtü hissediyordum. Ancak direnerek, bir şişe su ve saatler önce yemek için yıkadığım ama yiyecek iştahı bir türlü bulamadığım elmayla meşgul ettim kendimi.

Sonunda yeterince beklediğime karar vererek oraya gittim. Jonah kamyonetine yaslanmış, Mabel'in gevezeliklerini dinlerken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Geldiğimi fark ettiğinde çimenliği yarılamıştım. Bana doğru sık aralıklarla bakış atmaya başladı. "Eve kendi başına gitmene izin mi verdiler?" diye seslendim adımlarımı yavaş ve sıradan tutmaya çalışarak. Sanki eve dönüşü için sessizce saatleri saymıyormuşum gibi.

Ayakta durmak için kamyondan inip bana doğru adım atmaya başladı. "Beni kim durduracaktı?" Bandajı falan yoktu. Alnında, saç çizgisinin yaklaşık bir santim altında, siyah dikişlerden oluşan ince ve düz bir çizgi uzanıyordu. Kesik, o kadar kan akmasına rağmen beklediğimden daha küçüktü. Yine de acı veriyormuş gibi görünüyordu. Kanın çoğu cildinden temizlenmişti fakat sakalı keçeleşmiş ve kıpkırmızı kümeler hâlinde birbirine yapışmıştı.

İçimi yeni bir rahatlık ve mutluluk dalgası kaplarken gülümsemek için dudağımı ısırdım. Alnına doğru başımı salladım. "Kaç tane?"

“Sadece dokuz tane. Güzel güzel iyileşmesi lazım.” Dudakları sinsi bir gülümsemeyle aralandı. “Doktor bunun sadece yakışıklılığımı artıracığını söyledi. Sanırım benimle flört ediyordu.”

“Tabii. Tabii ki flört ediyordu.” Gülerek gözlerimi devirdim. “Peki, diğer her şey yolunda mı?”

“Omzum biraz ağrıyor ama yırtılmış gibi görünmüyor. Şansım varmış.”

“Kesinlikle.” Yeniden, bugünün *nasıl* geçebileceğini düşünüp ürperdim.

“Gel de Wren’in verandasını gör!” dedi Mabel ısrarla, onun eline uzanarak.

“Sonra, ufaklık,” dedi Jonah babamın ona taktığı ismi kullanarak. “Duş alıp üstümü değiştirmem lazım. Belki biraz kestiririm.” Pamuklu gömleğinin koyu lacivert rengi kan lekelerini iyi kamufle ediyordu ama tamamen gizleyemiyordu. Sırıtarak uzaktaki bir şeye doğru başını salladı. “Görünüşe göre verandayı görmekle ilgilenen biri var.”

Döndüğümüzde Haydut’un babamın evine doğru koşuşturduğunu gördük. “Cipsler!” diye haykırdı Mabel koşmaya başlayarak.

Jonah kıkırdadı. “Sen buralardayken güzel yemek yiyecek.”

“Her neyse. Hepsini yiyebilir. Bugün olanlardan sonra aç değilim.” Rüzgârın soğuğundan korunmak için kollarımı kendime doladım.

Jonah bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama görünüşe göre sonrasında fikrini değiştirdi. Sürücü tarafındaki camdan uzanıp kırmızı-siyah kareli, pazen bir gömlek çıkararak bana uzattı. “Şalını geri istemezsin diye düşündüm. Ellerindeki en küçük beden buymuş. Tam olması lazım.”

“Vay canına. Bu... Teşekkürler.” Kollarımı içine sokup gömleği çekiştirdim ve yumuşak malzemenin parmak uç-

larıma değmesinin keyfini çıkardım. “İşte şimdi buraya aitmişim gibi görünüyorum.”

“Ben olsam *o kadar* ileri gitmezdim,” dedi ama gülümsüyordu.

“Babamın eve ne zaman geleceğini biliyor musun?”

“Muhtemelen biraz sürer. FAA tekrar yola çıkmamıza izin verdi.”

“Evet, son bir saattir uçakları görüyoruz.” Babamın verandasından bakınca havaalanı çevresindeki gökyüzünün manzarası mükemmel görünüyordu. Taşınırken babam kasten mi burayı seçmişti yoksa sadece şanslı bir tesadüf müydü diye merak etmekten kendimi alamıyordum.

“Hâlâ müfettişle uğraşıyor ama o adamla geçmişleri çok eskiye dayanıyor, umarım bu işleri hızlandırır. Herhangi bir sorun çıkmayacaktır. Tüm bakım kayıtları elimizde. Tekrar havalanmam için kısa bir ara yeterli olur.” Ses tonu normaldi. Bugün ölme ihtimaline sinirlenmiş birinin ses tonuyla konuşmuyordu; ama öfkemi dürtmek için bekleyen Jonah’nın ses tonunu da kullanmıyordu.

Başımı iki yana salladım. Uçak kazası geçirdikten sonra hastaneden daha yeni döndüğü hâlde tekrar havalanmak için can atıyordu. “Lanet olası gökyüzü kovboyları,” diye mırıldandım alçak sesle.

“Hmm?”

“Hiç.” Gömleği vücuduma sararak evine doğru başımı salladım. “Bunun için tekrar teşekkürler. Gidip dinlenmen gerek.”

Jonah verandaya doğru yürümeye başladı, yavaş ve isteksiz adımlar atıyor gibiydi.

“Hey... Bugün internet sitesiyle ilgili bir gelişme var mı?” diye seslendi omzunun üzerinden.

“Pek sayılmaz.”

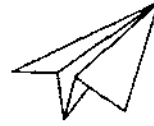
“Sıkı çalışmayı pek sevmiyorsun, değil mi?”

İşte tanıdığım Jonah. “Belki bir uçağı havada tutmayı öğrenirsen, dikkatim bu kadar dağılmaz.”

Karşılık olarak verdiği derin ve sıcak kıkırdama vücudunda küçük bir heyecan yarattı. “Akşam yemeğinden sonra bilgisayarını getir de üzerinde çalışalım.”

Kaşlarımı çattım. “Emin misin?”

“Bitirmemiz lazım, değil mi?” Adımlarını hızlandırarak merdivenleri tırmanıp evin içinde kayboldu.

Babamla Mabel’i oturma odasında bırakıp bataklık çimenler üzerinde yürümeye başladığımda gökyüzü hâlâ güneş ışığıyla aydınlanıyordu, akşamın sekizi için oldukça yanıtıcı bir görüntüydü. Elimde yemeklerin kalanından hazırladığım bir tabak vardı, Macbook’umu da kolumun altına sıkıştırmıştım. Parmak uçlarımla kapıya vurmadan önce sadece bir saniyeliğine tereddüt ettim.

“Evet!” Yaklaşan adımları duymak için bir an daha bekledim. “Kalkmıyorum!”

Kapıyı yavaşça açtım. Dolapların ve tezgâhın rengine kadar babamınkinin kopyası olan derli toplu küçük mutfağa adım attığımda limon ve nane kokusu burnuma çarptı. Yine de taze, temiz ve yeni gibi gelmişti.

Muhtemelen bir ördek ordusu olmadığı içindi.

Ama aynı zamanda kendimi bayat bira ve üç günlük domuz pirzolası kemiği kokusuna hazırladığım için de öyleydi; Alaskalı bir orman pilotunun, dış görünüşüne çok az özen gösteren bir bekârın hayatına uygun olabilecek şey oydu.

“Hey,” diye seslendim, çamurlu koşu ayakkabılarımı tekmeleyerek, meraklı kaşlarım hâlâ içeriği inceliyordu.

“Belki yememişsindir diye sana Mabel’in peynirli makarnasından bir tabak getirdim. Babam çok güzel olduğunu söyledi.”

“Mutfağa bırak.” Neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi, “Lütfen,” diye ekledi.

Onu bırakıp daha içeriye, oturma odasına doğru ilerledim. Temelde düzeni babamınkiyle aynı olan bir diğer odaydı bu –perdeli bir verandaya açılan sürgülü kapı, uzak köşede bej renk karo seramiğin üzerinde küçük, siyah renkli bir odun sobası, diğer köşeye sıkışmış, basit Ikea tarzı yerden tavana kitaplıklar– ama yine de belirgin bir şekilde farklıydı.

Ve yine beklenmedik bir şekilde düzenliydi.

Aşınma desenlerini göstermeyecek kadar yeni olan moka kahvesi renginde, kabarık tüylü bir halısı vardı. Duvarlar sıcak bir griye boyanmış ve arka plandaki karlı yaylaya karşı canlı renklere sahip orman uçaklarının çerçeveli fotoğraflarıyla süslenmişti. Masa lambaları, dışarıdaki yakıcı güneşe rağmen gölgede kalan odaya sıcak ve rahat bir parlaklık yayıyordu.

Açıkçası Jonah’nın evi bir kadın tarafından dekore edilmiş gibi görünüyordu.

Jonah kömür grisi suni süet koltuğun bir yanına yayılmıştı. Daha önceki lekeli kıyafetleri gitmiş, yerine siyah bir eşofman altı ve karın kısmı bol olduğu hâlde kas çıkıntılarını vurgulamayı başaran yumuşak gri bir tişört gelmişti. İlaç şişesiyle uğraşırken sessizce küfretti.

“Dur, ben halledeyim.”

“Ben yaparım.”

Şişeyi elinden çekip aldım, tırnaklarım kuru ve sert avuçlarına süründü. Hızlı bir hareketle kapağı açtım. “Haklısın. Sen gayet iyi yaparsın.” Şişeyi geri verirken gözlerimi devirdiğimi görmesini sağlamaya çalıştım. “Bunlar ne için?”

“Teşekkürler,” diye mırıldanıp içinden bir hap çıkardı. “Kas gevşetici.” Saç telleri yüzünün iki yanından aşağı sarkıyordu, saçları yeni yıkanmıştı. Belli ki daha yeni duş almıştı ama uyuz sakallarının arasında hâlâ kurumuş kan lekeleri vardı. Makastan başka hiçbir şey bunları çıkaramazdı.

Şüpheyile kısılan gözleri şimdi benim üzerimdeydi. “Ne?”

“İlaç için sana biraz su getireyim.” Dolaplarını karıştırıp bir bardak ararken mutfağının durumu, geçici olarak beni büyülemişti. Tertemizdi. Her şey düzenliydi, dağınıklık ya da bariz bir kirlilik yoktu. Kenarlarına pembe çiçekler kazınmış iki tabak, bir avuç başka tabakla birlikte bulaşıklıkta kurumaya bırakılmıştı, lavabodaki paslanmaz çelik evye pırıl pırıl parlıyordu.

Ama benim için en tuhaf keşif konserve dolabı oldu. Onun gibi bir adamın konserve kutularını gelişigüzel atmasını beklerdim. Ama her bir konserve kutusu türüne ve boyutuna göre gruplanmış, etiketleri dışarı bakacak şekilde, düzenli sıralar hâlinde istiflenmişti. “Baksana, *Sleeping with the Enemy*'yi* izledin mi hiç? Hani şu Julia Roberts ve çılgın eski kocanın olduğu?” Konservelerin aynı şekilde düzenlenmesinden hoşlanan şu çılgın koca. İronik bir şekilde, geçen gece babamla o filmi izlemiştim.

“Ben televizyon izlemem.” Duraksadı. “Niye sordun?”

“Sebebi yok.” Daha alçak bir sesle, “Eminim psikopat Martin de televizyon seyretmiyordur,” dedim. *Köpek maması mı? Neden Jonah'nın şeftali, kremalı mısır ve siyah fasulye konservelerinin yanında bir düzine Chunky tavuk** ve ciğer kutusu vardı? Onun köpeği yoktu ki.*

* 1991 yapımı sinema filmi -ç.n.

** Chunky Chicken, hazır gıda markası -ç.n.

Ama bir rakunu *var*, diye hatırlattım kendime. “Mutfağında ne yapıyorsun?”

“Hiç.” Çiçek desenli uzun bir bardağı suyla doldurarak ona götürüp sehpanın üzerine koydum.

“Sağ ol.” Jonah hemen hapını yutup suyunu içmeye başladı.

“Sabah uyudun mu?”

“Hayır. Omzum çok fazla zonkluyor. Haplar etkisini gösterince geçer.”

“Daha önce hiç kullanmış mıydın?”

“Evet. Lisedeyken omzum ilk kez çıktığında. Futbol oynarken.”

“Hah. Senin bir takım oyuncusu olduğunu düşünmezdim.” Kitaplığa doğru ilerledim, daha önce fark etmediğim bir şey fark ettim, burada televizyon yoktu.

“Değildim ki. Sezonun yarısında takımdan atıldım.” Başımı iki yana salladım ama kitapların yıpranmış sırtlarını incelerken gülümsüyordum. Jonah’nın uçak uçurmak ve genelde rahatsızlık vermek dışında neyle ilgilendiğini merak ediyordum.

“Bunlara kitap deniyor,” dedi, sesinin tınısı yumuşak ve kendini beğenmişti.

Muhteşem Gatsby... Suç ve Ceza... “Vay canına, ne kadar da edebiyatçıyız.”

“Peki, sen ne bekliyordun?”

“Bilmem... *Dört Adımda Bir Sincabın Derisi Nasıl Yüzülür? Kunduz Pişirmenin 101 Yolu? Annenle Baban Akra-ba Olursa Sana Ne Olur?*” dedim dalga geçerek.

Karanlık bir ifadeyle kıkırdadı.

Buraya iki yüzden fazla kitap tikiştirilmiş olmalıydı. “Bunların hepsini okudun mu?”

“Kitaplarla yapılan şey budur, Barbie.”

Bana taktığı lakabı duymazdan geldim çünkü sadece beni kızdırmaya çalışıyordu. Dikkatimi çerçeveli fotoğraflar için ayrılmış tek rafa verdim. “Bu senin annen mi?”

“Evet. *Çok* eski bir fotoğraf, hâlâ Anchorage’da yaşadığımız zamanlardan.”

Bir rıhtımın kenarına tünemiş, beyaza yakın, uzun sarı saçları rüzgârda savrulmuş gibi görünen, ince bacakları bileklerinden çaprazlanmış, kiraz kırmızısı bikinili, çarpıcı ve ince kadını incelemeye başladım. “Takip ettiğim şu Norveçli moda Instagrammer’ına çok benziyor. Gerçekten çok güzel.”

“Norveçli *zaten*, o yüzden mantıklı.”

Kadının yanında altı yaşlarında, sırıtan bir çocuk oturuyordu. Sıska, bronzlaşmış bacakları kenardan sarkıyor, aynı derecede açık renk saçları parlak yaz güneşi altında parlıyordu. Delici mavi gözleri, orada çok masum olsa da arkamdaki kanepede yatan adamla kolayca eşleşiyordu.

“Hâlâ Vegas’ta mı?”

“Oslo’da. Yeniden evlenince tekrar oraya taşındı.”

“Onu sık görüyor musun?”

“Birkaç yıl oldu. Bu Noel onu görmeye gidecektim ama artık gideceğimi sanmıyorum.”

“Neden?”

“Wren’den dolayı.” Bunu o kadar doğrudan söylemişti ki sanki, “*Annemi Noel’de görmeye gitmememin Wren’den başka ne sebebi olabilir ki?*” demek istemişti.

“Tabii. Elbette.” Jonah, Wild’ı yönetecek ve babamı tedavi için Anchorage’a götürüp getirecekti. Jonah, babamla kan bağı bile olmayan biri. “Pazartesi sabahı onu uçakla götürebilecek misin?”

“Ben olmazsam bir başkası götürür.”

Göğsümde bir suçluluk duygusu kıpırdandı. Babamın

tedavisine bir hafta kala yola çıkmakla hata mı ediyordum? Biletimi ertelemiştim ama daha uzun süre kalmalı mıydım? Evdeyken ona yardım etmek için kalmalı mıydım? Her ne kadar yeni tanışmış olsak da sonuçta onun kızı *bendim*. Bunu ona borçlu muydum?

Onun için değilse bile Jonah, Agnes ve Mabel'in yükünü paylaşmaya yardım etmeli miydım?

Onlar için değilse de kendim için bunu yapmalı mıydım?

Daha sonra Simon'ı aramam gerekiyordu. O her zaman benim mantığımın sesi olmuştu.

Bir sonraki fotoğrafta Jonah'nın uzun boylu, çelimsiz, genç versiyonu askeri kıyafetler giymiş bir adamın yanında kasvetli bir yüz ifadesiyle duruyordu. Arkalarında bir savaş uçağı park etmişti. Bu Jonah'nın babası olmalıydı. Böylesine güzel bir karısı olmasına şaşmamak lazımdı. Kendisi de yakışıklı ama sert görünümlü bir adamdı, çok keskin hatlı bir çenesi vardı. Çerçevesiz fotoğrafı elime aldım. "Bu fotoğrafta kaç yaşındasın?"

"Bilmem. On üç falan belki?"

Hâlâ ergenliğin başlangıcında olduğu kesindi, yüzü çocuksu ve yumuşak, dudakları –tabii bu gerçekten bir sorunsu– diğer yüz hatlarına göre fazla dolgundu. Gençti ama daha o zamandan sınıf arkadaşlarının kalbini fethetmiş gibiydi.

"Sana uçmayı o mu öğretti?"

"Evet. Çok iyi bir pilottu."

"Peki, sen hava kuvvetlerine katılmak istemedin mi?"

"Hayır." Duraksadı. "Ama katılmam gerekiyordu. O katılmamı istemişti. Benden bunu *bekliyordu*. Başvurdum, tüm testlerden geçtim ama sıra imzayı atmaya geldiğinde fikrimi değiştirip çekip gittim." Sesinde hüznü vardı.

"Ama yaptığın şeyi yapmanda bir sakınca görmemiş olmalı, değil mi?"

“Sonunda öyleydi. Son zamanlarında yani. Ama ilk başta değildi. Zamanımı neden bir avuç Eskimo için harcamak istediğimi anlamadı. Anlayacağın gibi, bunlar *onun* sözleriydi.” Uzun bir sessizlik daha oldu. “Yedi yıl boyunca konuşmadık.”

“Sonra kanser olduğunda yeniden mi görüştünüz?” diye sordum sessizce.

Jonah iç geçirdi. “Nihayet onu hastanede ziyarete gittiğimde zaten bir yıldır kanserle mücadele ediyordu. Birkaç gün sonra da öldü.” Omzumun üzerinden bakınca Jonah’ın tavanı izlediğini gördüm.

“Daha önce gitmediğin için pişmanlık duyuyorsun.” Daha ince yollarla bana zaten çok şey söylemişti.

“Yıllar boyunca söylediği ve yaptığı tüm o boktan şeyler için özür dilemeyecek kadar inatçıydı, ben de onu affedemeyecek kadar inatçı ve gururluydum.” Bakışları bana doğru kayıp üzerime yerleşti. “Artık bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.”

Ama ben yapabilirdim çünkü hâlâ zamanım vardı. Jonah’nın babamla barışmam, olmayan bir ilişkiyi yeniden kurmam için beni zorlamasına şaşmamalıydı. Omuzlarında hâlâ taşıdığı o yükü hissetmemi istemiyordu. Onun durumu da benimkinden farklı değildi. O gece yanımda Simon gibi biri olmasaydı, kızgınlığımı aşmama yardım etmeseydi, Alaska’ya gelmekte bu kadar acele eder miydim?

Jonah’nın da kendi hayatı için bir Simon’a ihtiyacı vardı. Herkesin hayatında bir Simon’a ihtiyacı vardı.

Başka bir fotoğrafı elime aldım, babamla Jonah’nın pilot ve yardımcı pilot koltuklarında yan yana oturdukları, arka koltukta kameranin arkasındaki kişiye gülümsedikleri bir fotoğraftı. Babamın saçları hâlâ çoğunlukla kahverengiydi, alnındaki kırıışıklıklar şimdiki kadar belirgin değildi.

Ama gözlerimi ayıramadığım kişi Jonah'ydı. O çirkin sakalından ve dağınık uzun saçlarından arınmış yüzünü gerçekten görmüştüm.

“Bu ne zaman çekildi?”

“Buraya geldiğim ilk ya da ikinci yaz. Hatırlayamıyorum.” Bir duraksama oldu. “Niye sordun?”

“Gamzelerin var,” diye ağzımdan kaçırdım. Mükemmel dudaklı gülümsemesini vurgulayan keskin elmacık kemiklerini ve sert, köşeli çenesini dengeleyen iki minik, derin gamze. Kafasının şekli bile çekiciydi, sarı saçları kısa kesilmişti. İskandinav annesinden gelen ve şimdi kanıtını gördüğüm tüm güzel yüz hatları, o çirkin kıl maskesi tarafından gizlenmişti.

Tüm bu özellikler o keskin mavi gözlerle birleşince Jonah'yı neredeyse... yakışıklı yapıyor diyebilir miydim? Üstelik bu görüntü yirmi bir, yirmi iki yaşlarına, hâlâ biraz çocuksu bir görünüme sahip olduğu zamana aitti. On yıl sonrası...

Yeti-Jonah'ya kaşlarımı çatmak için döndüğümde onu bana sırtırken buldum. Sanki *ne kadar* çekici olduğunu biliyormuş ve şu anda aklımı okuyabiliyormuş gibiydi.

“Ee... bunu yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?” dedi kayıtsızca.

“Affedersin?” Yanaklarım kızardı.

“Şu internet sitesi üzerinde çalışmaktan bahsediyorum. Bilgisayarını getirdin, değil mi?”

Ah. Yavaşça nefes verdim. “Tabii.”

“Güzel çünkü bu hap etkisini göstermeye başlayınca benim için ışıklar sönecek.”

Babamla Jonah'nın fotoğrafını rafa geri koyduktan sonra mutfaktan dizüstü bilgisayarımı alıp kanepenin diğer ucuna yerleştirdim.

Jonah'nın bakışlarının sürekli üzerimde olduğunun farkındaydım.

“1964 demiştin, değil mi? Jonah?”

“Hmm...” Gözleri kapalıydı, geniş göğsü ağır bir ritimle inip kalkıyordu.

“Jonah?” diye seslendim yavaşça. Yine kıpırdamadı yerinden.

“Sanırım hepsi bu kadar.” Yirmi dakikalık bir yardım da olsa hiç yoktan iyiydi. Gerçi internet sitesi üzerinde gerçekten çalışmamıştım çünkü televizyon eksikliğinin yanı sıra Jonah'nın interneti de yoktu.

Otuz bir yaşındaki hangi normal erkeğin evinde televizyon ve internet erişimi olmazdı ki?

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve bir süre onun gevşemiş yüzüne bakıp düşüncelere dalarak dudağımı çiğnedim. Onun daha önce tanıştığım diğer erkeklere benzemediğini zaten biliyordum. Peki, onu böyle bir yüzü saklamaya iten şey neydi? Tanrı biliyordu ya, bu bir özgüven sorunu değildi. Kendinden oldukça memnun görünüyordu.

Ama kendini bırakmış gibi de değildi. Elinde bir paket Doritos'la kanepeye yayılıp onuncu kutu birasına uzanmadan önce peynirli parmaklarını davul gibi olmuş göbeğinin üzerinde gezdirmiyordu. Bol eşofman altı ve tişörtle yatar-ken bile vücudunun formda olduğu belliydi.

Dışarıdan bir tıkırtı sesi geldi. Haydut verandadaki bir şeyin üzerine tünemiş, ön patilerini cama dayamış, boncuk gibi siyah gözleriyle bana bakıyordu.

“Seni içeri *almayacağım*.” Ona bakıp başımı iki yana salladım.

Cevap mahiyetinde gevezelik ettikten sonra zıplayarak aşağı indi. Garip bir gümbürtü sesi duydum. Neyin peşinde olduğunu merak ederek pencereye doğru ilerleyince onu boş bir metal kâsenin yanında durmuş, bir köpek gibi kâseyi mıcıklarken buldum. “Acıkmışsın,” dedim durumunun farkına varınca. “Sanırım seni *benim* beslemem gerekiyor.” İsteksiz bir iç çekişle Jonah’nın yemeğini buzdolabına koymak ve evcil olmayan rakunu için bir kutu köpek maması almak üzere mutfağa gittim.

“Bunu yaptığımı inanamıyorum,” diye söylenerek sürgülü kapıyı itip açtım, elimde açık bir kutuyla kaşık vardı. Jonah’nın verandasında pek bir şey yoktu. Bir tarafta birkaç rafla saklama kutusu, diğer taraftaysa Haydut’un sığınağı olduğunu tahmin ettiğim dev bir kontrplak kutu gördüm. Oturacak bir yer bile yoktu.

Haydut arka ayakları üzerinde durmuş heyecanla havayı pençeliyordu. Bu şey ne kadar yiyordu ki? Cüssesi Tim ve Sid’in yarısı kadardı. Aslında bir cüceydi. Rakunlara göre sevimliydi galiba.

“Kışt! Geri çekil!” Kutunun içindekilerinin yarısını çıkarırken keskin pençelerinden çekinerek azarladım onu, kenarda toplanan bulamaç kâseye döküldüğü sırada burnum tiksintiyle kırıştı. “Öğh!” Sümüksü bir parçanın elimin üzerine düştüğünü hissederek irkildim.

Haydut, üçgen suratını kâseye sokup nefes almak için kafasını kaldırma zahmetine girmeden yemeğini yemeye başladı.

Ellerimi yıkamak için karşı konulmaz bir istekle içeri geri dönmek için hareketlendim.

Tam o sırada köşeye sıkıştırılmış ağır yün battaniyenin altından görünen küçük tekerlekleri fark ettim. Tekerlekler bana bavul tekerleklerini anımsatmıştı.

İçimi sinsi bir şüphe kapladı, battaniyenin bir köşesini geriye çekip gümüş rengi bir HardCase bavul gördüğümde –*benim* gümüş rengi HardCase bavulum– ağzım açık kaldı.

Benim bavullarım nasıl olmuştu da Jonah'nın verandasında, battaniyenin altına saklanmıştı?

Bunun gerçekten tek bir yolu vardı. Onları oraya Jonah koymuş olmalıydı.

Bu da demek oluyordu ki eşyalarımı benden bilerek saklıyordu.

Onları nasıl almıştı? Olasılıklar üzerinde düşünmeye çalışırken yüzümün allak bullak olduğunu hissedebiliyordum. Anchorage'a uçup onları almış mıydı? Eğer öyleyse, bunu bugün yapmış olamazdı. Ya da dün. Çünkü bütün gün beraberdik. Bu durumda bir gün önce gitmiş olmalıydı. Ne yani, Billy'den valizlerimi mi *çalmıştı*?

Eşyalarım günlerdir ondaydı. Ama *neden*?

Pencereden uyuyan deve baktım, içeri girip onu tokatlayarak uyandırmak ve kendini açıklamasını sağlamak için karşı konulmaz bir istek duyuyordum. Eğer bugün bir uçak kazası geçirmemiş olsaydı, bunu yapardım da.

Lanet olası Jonah.

Beni sinir etmediği bir tanecik gün geçirmiş miydik?

Bavullarımı evin içine sürüklerken kapının çerçevesine vurmaya özen gösterdim, sert plastik, metale çarptı. Ama o hiç kıpırdamadı.

Bavulları kanepenin yanından geçirdim, kalçamı başının dayalı olduğu tarafa doğru vurdum, öyle bir sert vurdum ki muhtemelen çürüyecekti.

Hiçbir hareket yoktu.

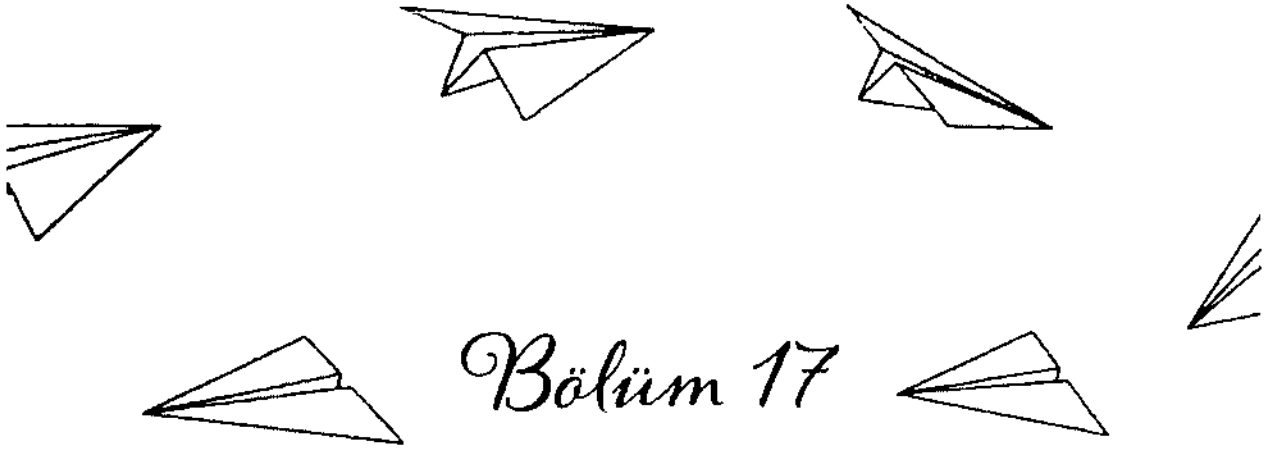
“Seni orospu çocuğu,” diye hırladım öfkem kabarırken. Dizüstü bilgisayarımı almak için geri döndüğümde kutuların mutfak dolaplarına çarparak yuvarlanmasına hiç engel

olmadım. “Kapıyı açıp Haydut’u içeri almam lazım aslında. Bu uyanmak için iyi bir yol olmaz mıydı, seni pislik? Evinin yağmalanmasını kesinlikle hak ediyorsun.” Yarın onunla yüzleştüğimde ne diyecekti? Bana ukala ukala gülümseyip zekice bir laf mı edecekti?

Peki, Agnes ve babam ne diyecekti? Omuz mu silkeceklerdi? Babam onunla konuşacağını mı söyleyecekti? Agnes elini sallayıp, “Oyun oynamayı seviyor,” ya da buna benzer bir şey mi diyecekti yine?

Yastığın üzerine dağılmış bir tutam dağınık saç, yüzündeki tel tel, karmakarışık çalı saplarına, dünyaya karşı mutlu bir ölü gibi yatan bedenine baktım. Yapmam gereken...

Yüzüme kindar bir gülümseme yayıldı.

Bölüm 17

Toronto şehir merkezinde evsizlerin yanından geçmeden yürüyemezsiniz. Uyurken göz önünde, kat kat battaniyelerin altında saklanırlardı. Ellerinde Tim Hortons'ın kâğıt kahve bardaklarıyla sokak köşelerinde otururlar, keçeleşmiş saçları asık suratlarına dökülmüş hâlde hayırsever bir yabancının bozuk parasını beklerlerdi.

Bazen bu insanların tüm bu kir ve yoksulluğun altında nasıl göründüklerini merak ederdim. Sıcak bir duş, bir tarak ve bir jilet onlara ne yapardı? Belki insanlar yanlarından geçerken hızlanmazlar, onları bu kadar çabuk görmezden gelmezlerdi. Onlara farklı bir gözle bakabilirlerdi.

Tıpkı şu anda Jonah'ya baktığım gibi. Banyo dolabında saklı olduğunu keşfettiğim mutfak makası sayesinde makasların neler başarabileceğine biraz daha hayret etmiştim.

Tek bir kesik olması gerekiyordu. Sakalının sağ tarafından makasla alınan oldukça belirgin bir parça, erkeklerin arkadaşları kanepede sarhoşken onlara yaptıkları eşek şakalarından biriydi. Uyandığında onu bir şeyler yapmaya zorlayacak kadar hasar vermiştim.

Ama sonra kendi kendime düşündüm, *ya sırf beni delirtmek için böyle bırakırsa?* Çünkü bu tam da Jonah'nın yapacağı bir şeydi.

Ben de kesmeye başladım.

Bir kere bile kıpırdamadı. Kan lekeli sakallarını avuç

avuç keserken bile. Makasın kıt kıt sesleri sessiz oturma odasını doldurduğunda da kıpırdamadı. Yüzünün yarısını kaplayan o şekilsiz çalıyı en hassas dokunuşlarla dikkatlice kesip tararken de. Dolgun, yumuşak dudaklarını, keskin elmacık kemiklerini ve altında olduğunu bildiğim, vaat edilen yontulmuş çeneyi ortaya çıkarana kadar kısaltıp durmaya devam ettim.

Jonah'nın artık erkekleri kışkırtıran, kız arkadaşların ve eşlerin sakallı sevgililerinin yüzüne dergiler fırlatıp, "Seninkini de böyle yap!" diye talep etmelerine neden olan türden gür ama düzgün bir sakalı vardı.

Bu kadarla da kalmadım tabii. Kafasındaki dağınık saçları kestim, yanlarını ve arkasını tıraş ettim, yatay duruşunu göz önünde bulundurarak yapabildiğim kadar iyi iş çıkardım. Tepesinde yaklaşık iki santim uzunluğunda bir saç şeridi bıraktım, onu da şekillendirdim çünkü Jonah'nın makyaj masasında eski bir şişe ucuz jöle bulmuştum.

Şimdi arkama yaslanıp tüm o vahşi, koyu renk, küllü sarı saçların altından ortaya çıkardığım huzurla uyuyan yakışıklı adama hayranlıkla bakıyor, elimi yüzünde gezdirmek için can atıyordum. Daha önce ağzımın suyu akararak baktığım fotoğraftaki hâlimden bile daha çekiciydi, yüzü yaş ve kiloyla dolgunlaşmıştı, narin çizgiler onu daha erkeksi yapmıştı.

Merak ediyorum, bu iş nasıl olmuştu da basit bir intikam eyleminden, burada oturup o işbirlikçi piç kurusuna yılışmaya dönüşmüştü? İnledim. "Bilincin yerinde değilken bile bir pisliksin, değil mi?"

Başı sağa doğru kayınca keskin bir nefes aldım. Göz kapakları titremeye başladığında nefesimi tuttum. Ancak Jonah tekrar durulduktan sonra rahatlayarak soluğumu yavaş yavaş bıraktım.

Uyandığında burada olmak istemediğimi fark etmemle

artan korkum, şimdiye kadar tadını çıkardığım ihtişamı bir kenara itti.

Acaba Jonah ona ne yaptığımı gördüğünde nasıl tepki verecekti? “İyi hamle,” diyerek gülüp geçecek miydi?

Yoksa çok mu *ileri* gitmiştim?

Uçak kazasından kurtulan bir kazazedenin saçlarını, yaralı bedeniyle uyurken kesmiştim.

Bariz kanıtları toplayıp mutfğa giderken göğsümü endişenin çırpınışları doldurmuştu.

Bu sadece kıyafetlerimi almasıyla ilgili değil, diye hatırlattım kendime. Silahlarımı çekmecelerden birine tıkip saç torbasını lavabonun altına attım. Bana defalarca hıyarlık yapmıştı. Sonunda patlamıştım. Birini çok fazla zorlarsan böyle olurdu; sen uyurken saçlarını keserlerdi.

Tezgâhın üzerinde duran kâğıtla kalemi alıp kısa bir not yazdım, uyandığında görmesi için yan masaya, ilaçlarının ve bir bardak taze suyun yanına bıraktım. Oldukça ezik bir barış teklifiydi.

Daha önce bavullarımı bir koçbaşı gibi kullanmaya niyetliyken, şimdi parmak uçlarıma basarak, ses çıkarmamak için özenli bir çabayla her bir bavulu kapıdan çıkarıp merdivenlerden aşağı indirdim. Ağır valizleri tek tek ıslak, batıklık arazide taşımak tam bir kâbustu.

Nihayet babamın evinin güvenliğine ulaştığımda kollarım yanıyordu. Babam oturma odasındaki koltuğuna yerleşmişti. Televizyondaki beyzbol maçından başını çevirip bana baktı. “Adamımız nasıl?”

Bu kadar basit bir soru karşısında ani bir suçluluk dalgasına kapıldım. “Uyuyor. Onu bayıltan bazı ilaçlar içti.”

“Eminim dinlenmeye ihtiyacı vardır. Çok yorucu bir gündü.” Babam gelen öksürük nöbetinden dolayı ağzını kapattı.

“İyi misin?” Onun da yemek boyunca öksürdüğünü fark etmiştim.

Birkaç kez boğazını temizleyerek geçiştirdi. “Tarlalarda koşmamam gerekiyordu, hepsi bu. Bu gece ikiniz ilerleyebildiniz mi bari?”

“Birazcık. Oldukça çabuk bayıldı.”

“Uzun süredir oradaydın.” Ses tonunda bir gariplik, tam olarak tanımlayamadığım bir şey vardı.

Duvardaki saate baktım. Neredeyse on bir olmuştu. “Haydut’u da besledim ve sonra... kitaplara bakarak biraz zaman geçirdim.” Yanaklarım kızarıırken bakışlarımı kaçırdım, bir şeyler sakladığımı anlayacak kadar beni okuyamadığını umuyordum. Ama az önce Jonah’ya yaptığım şeyi itiraf etmeyi kendime yediremiyordum.

Ya babam çok ileri gittiğimi söylerse? Ya beni hayal kırıklığına uğratırsa? “İlginç bir şey buldun mu?”

“Ne?”

“Kitaplar...” Bakışları boş ellerime indirdi.

“Ah. Hayır, çok okuyan biri değilim. Televizyonda iyi bir şey var mı?”

“Hayır. Öylesine açtım. Bu gece dışarıda verandada oturdum biraz. Sen ve Mabel güzel görünmesini sağlamışsınız. Beni birkaç yıl öncesine götürdünüz.”

“Güneş batana kadar bekle.” Tavanı iki kez boydan boya geçmeye yetecek kadar eski Noel ışığımız vardı.

İç geçirdi ve ışıkları kapatmak için elektrik anahtarına bastıktan sonra uzaktan kumandayı yan masaya fırlattı.

“Belki yarın akşam. Bugünkü heyecan beni mahvetti.”

“Evet, ben de oldukça yorgunum.”

Sandalyeden kalkıp kirli fincanını toplarken ağır hareket ediyordu. “İyi olduğuna emin misin? Biraz... gergin görünüyorsun.”

“Ben iyiyim. Hey, yarın sabah kaçta gidiyorsun?”

“Muhtemelen her zamanki gibi. Altıdan önce falan.”

“Jonah bir yere gitmeyeceğine göre ben de seninle gelsem iyi olur.”

Kıkırdadı. “Alnındaki birkaç dikiş onu Wild’dan uzak tutamaz, henüz uçamasa bile.”

“Doğru. Tamam.” *Harika*. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Babam bana meraklı bir bakış daha attı. “Peki, tamam o zaman. Sabah görüşürüz.”

“Olur.”

Mutfağın kapısında duran iki bavulu fark etti. “Hey! Sana geleceklerini söylemiştim!”

“Evet, ortaya çıktılar,” diye mırıldandım alçak sesle. Jonah’nın ne yaptığını ona söylese miydim? Bir yanım altın çocuğunu ona ispiyonlamak istiyordu ama daha büyük bir yanım, Jonah’nın saçma gerekçelerini ondan önce, bizzat duymak istiyordu.

Ayrıca, bu artık Jonah’yla benim aramdaydı.

Babam kaşlarını çatı. “Buraya nasıl geldiler peki?”

“Taksiyle. Ben tam eve gelirken.”

“Hmm...” Kaşları çatıldı, sanki bunun düpedüz yalan olduğunu biliyormuş gibiydi. Ama sonra omuz silkip, “Artık tüm kıyafetlerin yanında. Güzel. İyi geceler,” dedi.

“İyi geceler, baba.”

Bana ufak, memnun bir ifadeyle gülümsemek için duraksadıktan sonra odasında gözden kayboldu.

Yatak odamın kapısı arkamdan kapandığı anda titrek bir iç geçirdim. Jonah hak ettiğini bulmuştu. Ayrıca, onun şeklini *bozmuş* falan değildim. Saçları tekrar uzayacaktı. Elinde sopasıyla etrafta dolaşp bir mağaraya aitmiş gibi görünmeyi tercih ediyorsa, eski hâline dönüşmesi *çok uzun* sürmezdi.

Eşyalarımı yerleştirmeye koyuldum.

İki yüz kırk dört.

Birisi iki yüz kırk dört tane ördeğe meme ucu çizmişti.

Babamın mutfağında bin dört yüz altmış dört tane elle çizilmiş meme ucu vardı.

“Calla?”

Döndüğümde babamın mutfak kapısında durduğunu gördüm. “Selam! İkimize kahve yapıyorum. Demlenmek üzere.”

Şaşkın bakışları benden ağızından son sıcak sıvı damlalarını gürültüyle boşaltan kahve makinesine, oradan da tekrar bana kaydı. “Sen iyi misin?”

“Evet. Uyuyamadım, ben de hazırlanıp seninle geleyim dedim.”

Hiçbir kapatıcı ve Visine’nin* düzeltemediği yorgun gözlerimi inceledi. “Dün gece ben de iyi uyuyamadım,” diye itiraf etti, gözlerinin altındaki torbalar da aynısını söylüyordu. “Bahse girerim Jonah’yı o şekilde görmek seni rahatsız etmiştir.”

“Evet, olabilir.” Uykusuz gecemin Jonah’yla epey ilgisi vardı ama kazadan çok, uyandığında bir çiftlik hayvanı gibi tıraş edildiğini görünce kapılacağı olası öfkeyle ilgiliydi. Buna gülüp geçecek miydi yoksa ilişkimizdeki karşılıklı nefrette başa mı dönecektik? “Her neyse, güne erken başlayabileceğimi düşündüm. Seninle.”

“Hiç sorun değil.” Demlikten kendine bir fincan doldurup bir yudum aldı.

Ardından da boğulur gibi sesler çıkarmaya başladı. “Kaç kaşık koydun?”

“Pakette ne yazıyorsa o kadar. Kötü mü olmuş?”

* Göz damlası formunda bir ilaç -ç.n.

Dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana salladı, sonra da gergin bir sesle, “Harika,” dedi.

Öylece suratına baktım. “Yalan söylüyorsun.”

“Biraz *sert* olmuş olabilir.” Bir yudum daha alırken gülümsedikten sonra yüzünü buruşturduğunu gizlemek için arkasını döndü.

“Özür dilerim. Kahve yapmayı bilmiyorum. Bitirmek zorunda değilsin.”

“Şaka mı yapıyorsun?” Zoraki bir yudum daha alıp ardından susuzluğunu gidermiş gibi yalandan bir ses çıkardı. “Kızım bu fincanı sadece benim için yaptı. Kesinlikle içeceğim.”

Kendi bardağımı –soya sütünün miktarını daha da artırarak– karıştırırken kahkahalara boğuldum, abartılı irkilmeleri ve tüm vücudundan geçen titremeleri arasında gidip gelerek bardağın geri kalanını zorla içmesini izledim. Kirli bardağını lavaboya bırakıp yelegini ve anahtarlarını aldı. “Eğer daha önce uyanmadıysam da artık...”

Kapıdan çıkıp kamyonetine doğru onu takip ettim.

“Bunlar güzelmiş.” Kırmızı Hunter botlarıma gülümseyerek, hayranlıkla baktı ve Jonah’dan aldığım, katlayıp koluma astığım kırmızı pazen gömleğe doğru başını salladı. “Birbirlerine de uymuşlar.”

“Şaşırtıcı ama... En azından *sonunda* giyecek uygun bir şeyim var.” En sevdiğim yırtık mavi kot pantolonumu çıkarıp gümüş rengi, omzu açık triko tişörtüm ve ona uygun dantel sutyenimle kombinlemiştim.

“Hayal kırıklığına uğramakta haklıydın. Burada işlerin böyle yürümesine alışmak biraz zaman alıyor.”

Bavul sorunlarımın Alaska’dan kaynaklanmadığını söylemek istiyordum. *Her şey* yandaki uyuyan devle ilgiliydi.

İkimizin de bakışları sessiz, sarı eve döndü.

“Acaba bu sabah kendini nasıl hissediyordur?” dedi babam. Sürücü koltuğuna tırmanıp kapıyı arkasından çarparak kapattı. Motor canlandı.

Gözlerimi Jonah’nın evinden ayıramadan kamyon kaputunun etrafından dolandım. Tüllü mutfak perdesi yerinden oynadı galiba, diye düşünürken nefesim kesildi. Sadece bir dokunuş.

Ama saat sabahın altısıydı. Jonah henüz uyanmamıştır diye temin ettim kendimi. Sonra da koltuğuma kıvrılıp emniyet kemerimi taktım, vicdan azabım dinmiş değildi.

Babamın elleri direksiyondaydı fakat arabayı sürmek için hiçbir hamlede bulunmuyordu. “Belki birimiz kafamızı içeri sokup onu kontrol etmeliyiz.”

“Bıraksak da uyusa, daha iyi olmaz mı ama? Saat daha erken.” Gözlerimi ileriye dikerken parmak uçlarım hızlı bir tempoyla dizlerimin üzerinde geziniyordu.

Babam bana bakınca bakışlarındaki şüpheci parıltıyı hissettim. “İyi olduğuna emin misin, Calla? Kaskatı kesildin sanki.”

“Öyle miyim?” dedim ilgisiz bir tavırla. “Kahveden herhalde.”

“Hayır. Bu durum dün gece başladı.” Tereddüt etti. “İkinizin arasında bir şey mi oldu?”

Artık dayanamıyordum. “Valizlerimi Jonah’nın verandasında bulmam dışında mı?” Suçum için sorgulandığımda resmi mazeretim bu olacaktı.

Babamın gözleri büyüdü. “Valizlerin *Jonah*’da mıydı?”

“Bir battaniyenin altında saklanmışlardı.”

Babam öfkeyle iç geçirdi. “O orospu çocuğ... Onunla konuşacağım. Ah, görünüşe göre *uyanmış*.” Jonah’nın kapağı hafifçe aralanırken başıyla o tarafa işaret etti.

Midem sıkıştı.

“Daha sonra oraya gidip onun...” Kaskatı kesilmiş vücuduyla Jonah, uyuyakaldığında üzerinde olan eşofman ve tişörtle verandaya çıkarken babamın sözleri havada asılı kaldı. Alnındaki dikişli yarayı seçemeyecek kadar uzaktaydık.

Ancak kaslı kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak bana dik dik bakmak için dikkatini bize çevirdiğinde, gözlerindeki sert bakışı okuyamayacak kadar uzakta değildim.

Kamyonetin içinde birkaç dakika sessizlik oldu, babamın kaşları alnının yarısına kadar kalkmıştı.

Sonunda... “Calla, Jonah uyuduktan sonra orada ne kadar kalmıştın sen?”

“Emin değilim,” diye mırıldandım bakışlarımı yola çevirerek. Ses tonu ılımlıydı ama hangi ruh hâlinde olduğunu anlayamıyordum.

“Ve... ne yaptım demiştin? İnternet sitesi üzerinde çalıştın, Haydut’u besledin ve sonra... Hah, evet, Jonah’nın kitap koleksiyonuna baktın. Hepsi bu kadar mı?”

“Evet,” diye yalan söyledim, sesime toplayabildiğim kadar inançla. “Unuttuğum hiçbir şey yok.”

“Kesinlikle, hiçbir şey yok. Ama artık gitmemiz lazım. Hemen *şimdi*.” Sonunda başımı çevirip bakma cesaretini gösterdiğimde, babamın dudaklarını sıkıca büzdüğünü ama sırtışını bastırmaya çalışırken kötü bir iş çıkardığını gördüm.

“Evet, sanırım haklısın.” Kamyonetini vites taktı. Harekete geçip garaj yolunda ilerlemeye başladık, arabayı çukurların daha derin olanlarından kaçırmak için direksiyonu kırdık.

Kamyonu ölüm sessizliği kaplamıştı.

Sonra, “Ona verdikleri kas gevşeticiler çok güçlü olmalı,” dedi dalgın dalgın.

“Çok güçlü,” diye katıldım sözlerine.

Babamın bakışları ben daha fazla görmezden gelemeye-

cek hâle gelene dek suratımdan ayrılmadı. Gözlerine bakmak için kafamı çevirdiğimde içlerinde dans eden pırıltıyı fark ettim. Kahkahayı patlattık. Benimkisi ezici bir rahatlama dalgasıyla karışmıştı. En azından babam, bana kızgın görünmüyordu. Kamyon ana yola ulaştığında, babam neşesinin getirdiği öksürük kriziyle mücadele etmeye başladı. “Of, Calla... Bunu gerçekten sen istedin.”

“O bunu hak etti!”

“Evet, ben de öyle derdim. Ama Jonah her zaman son sözü söylemek zorundadır. Bunu yanına bırakmayacaktır.”

Kollarımı inatla göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Bana *teşekkür* etmesi gerek. Artık insanlar onun yüzünü görebilecekler.”

Babamın kaşları merakla kalktı. “Yüzünü görmek iyi bir şey mi?”

“Bir kafese kapatılıp hayvanat bahçesine götürülme ihtimali daha düşük artık.” Alaska’da hayvanat bahçesi var mıydı ki? Bundan şüpheliydim.

Babam bir kahkaha daha patlattı. “Bir süredir ikinizin arasında bir şeyler *olabileceğini* düşünüyordum. Bilirsin, kazanın gerginliği falan. Belki de siz ikiniz... *anlarsın ya...*” Bana bir bakış attı.

Yanaklarım yanmaya başladı. “Dün gece olanın *bu* olduğunu mu düşünüyordun?”

“Eh, bu dünyadaki en kötü şey olmazdı. Jonah akıllı ve çalışkan biri. Kadınlar arasında oldukça popüler görünüyor.” Gergin bir şekilde kıkırdadı. “Bir baba umut edebilir, değil mi?”

Az önce ne demişti? Babam *gerçekten* Jonah’yla benim takılmamı mı umuyordu?

Ben ve Jonah mı?

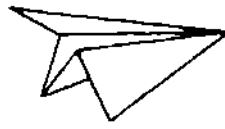
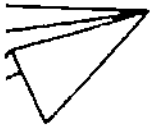
Dün geceki yüzü –uykudaki huzurlu, yakışıklı Jonah–

gözümün önüne geldi. Görüntüyü bir kenara ittim. “Bir gökyüzü kovboyuna âşık olmayacağım,” dedim kararlılıkla.

Babam kıkırdayarak öksürdü. “Tanrım, Calla, bazen bana anneni öyle çok hatırlatıyorsun ki.”

“Buradaki pilotlara öyle demişti,” dedim utanarak.

“Evet, Jonah söz konusu olduğunda haksız olduğunu söyleyemem. Zaten muhtemelen en iyisi de bu. Bizim hatalarımızı tekrarlamana gerek yok,” diye mırıldandıktan sonra Alaska Wild’a giden yola döndü.

Bölüm 18

Agnes eğilip bilgisayar ekranımı incelerken gözlerini kıstı. “Diğerini daha çok sevdim.” İlk fotoğraf çerçeveleme seçeneğine geri döndüm. “Evet. Bu. Bana bir kartpostalı hatırlatıyor.” Agnes ayağa kalkıp gözlüklerini çıkardı. “Gerçekten iyi gidiyor, Calla. Hızlı da ilerliyor.”

Ayarı kilitledim. “Bir ya da iki gün içinde hazır olur.”

“Çok kolaymış gibi gösteriyorsun.”

“*Kolay* zaten, yemin ederim. Sana her şeyi nasıl yapacağımı göstereceğim. Yardıma ihtiyacın olan bir şey olursa da her zaman bir e-posta uzağındayım.” Daha bir hafta önce henüz tanışmamış, birbirimize tamamen yabancı insanlar olarak e-posta gönderiyor olmamız ne kadar garipti.

O sırada telefonum çaldı, Diana’nın alaycı ördek dudaklı *selfiesi** ekranı doldurdu. “Buna bakmam gerek,” diye mırıldanarak yerimden kalktım. Bu aramanın geleceğini biliyordum. Ona on dakika önce gönderdiğim mesaj, ayrıntıları öğrenmek için ağzını köpürtmüş olmalıydı. “Sana biraz su getirmemi ister misin?”

Agnes, “Hayır, teşekkürler,” deyip teklifimi geçiştirerek masasına döndü.

Derin bir nefes aldıktan sonra telefonuma cevap verdim, personel odasının şimdilik boş olmasına şükreliyordum.

“*Yapmadın!*” Diana şok olmuş bir şekilde, “Bunu yaptığına inanamıyorum!” dedi.

* Özçekim -ç.n.

“Yeti artık bir yeti değil.”

“Aman *Tanrım*, Calla! Ne kadar kızdı?”

“Henüz tam olarak emin değilim.”

“Kcegan’ın sarhoşken sızdığı ve ekibinin onun bir taraflarını tıraş-”

“Evet, iğrenç! Lütfen bu hikâyeyi bir daha *asla* gündeme getirme.” Diana’nın kardeşi benim için kardeş gibiydi, o yüzden yıllar sonra bile zihnimde canlandırıdığım bu görüntü pek çok açıdan rahatsız ediciydi.

“Tamam, posta odasında saklanıyorum ve Biftek Çubuğu beni aramaya gelmeden önce otuz saniyem falan var,” diye fısıldadı komplocu bir tavırla. Ben de bu uzun boylu sarışın bombayı, kalem eteğiyle fotokopi makinesinin arkasına çömelirken hayal ettim. “Şu anda ayrıntılar için zamanım yok. Sadece bana son kararı söyle.”

“Son karar...” Buzdolabını açarak en soğuk olanı bulmak için su şişelerini karıştırmaya başladım. “Adam, seksi.”

“Gerçekten mi? *Ne kadar* seksi?”

“Birkaç hafta önce sana gösterdiğim Viking’i, fitness modeli adamın profil sayfasını hatırlıyor musun?” Şimdiye kadar çekici bulduğum tek sakallı adam oydu.

Diana inleyerek onayladı. “Evet, onun gibi. Ama daha iyisi.”

“Bana elinde fotoğrafı olduğunu söyle.”

“Hayır!” dedim dudak bükerek. “Adam baygınken fotoğrafını falan çekmeyeceğim!”

“*Gerçekten* mi, Calla? Kendine çektiğin sınır *bu* mu?” dedi dalga geçerek.

Kendimden utanıyordum. “Biliyorum.”

“Pekâlâ, adam seksi ama yine de bir pislik, değil mi?”

“Evet, tam bir pislik. Peki, o kadar da değil. *Bazen* tam bir pislik oluyor ve suratına yumruk atmak istiyorum,” diye

düzelttim cümlemi. “Ama diğer zamanlarda... Aslında yaptıklarını hiç sorun etmiyorum.” Artık dün geceki kadar öfkeli bile değildim. Şimdi daha çok içimi kemirip giderek artan gerilime odaklanmış durumdaydım.

Ya Jonah bana gerçekten kızgınsa? Ya artık benimle hiçbir şey yapmak istemiyorsa?

“Peki, siz ikiniz birlikte takılacak mısınız?”

“Ne?” dedim cıyaklayarak. “Hayır!”

“Adam çok seksi ve sen ona karşı bir şey hissetmiyorsun. Başına gelenlerden sonra tam da sana gereken şey.”

“Ben... Hayır!” Tanrım, önce babam, şimdi de en iyi arkadaşım mı? “Takılmak bana göre değil, bunu biliyorsun.” Ya kalbimi bu durumdan koparamıyor ve sonunda inciniyordum ya da adamdan hoşlanmadığıma karar verip sonunda pişmanlık duyuyordum. “Ayrıca, kendisi uzun bacaklı sarışınlardan hoşlanıyor. Buraya gel ve *sen onunla yat.*”

“*Hadi ama.* Senin, olanları unutmak için birine *ihtiyacın* var.”

“Güven bana, ihtiyacım yok. Buraya geldiğimden beri Corey’i bir saniye bile düşünmedim. Bu da ilişkiyi bitirmekle hata yapmadığımı kanıtlıyor.”

“Güzel! O zaman *Viking’i yap!*”

“*Viking’i yapmayacağım!*” Kahkahayı patlatırken Diana’yı ne kadar özlediğimi fark ettim. “Onunla nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.” Bir kadın, kendisini mağara adamı tarzında yatağa atma ihtimali olduğu kadar, hamlelerine gülme ihtimali de olan Jonah gibi bir adamla *nasıl* bir şey başlatırdı ki? O kadının bunu denemek için bile pirinç kaplı bir omurgaya sahip olması gerekirdi.

Diana inledi. “Of ya. Biftek Çubuğu bana sesleniyor. Sesi o kadar sinir bozucu ki kâbuslar görmeye başladım. Şimdi kapatmam gerek. Git ve şu adamı kap. Sonra da bu

gece beni ara. Gelecek haftayı planlamamız lazım. Sen şu seksi Viking'inle etrafta uçarken Calla & Dee sensiz, sadece Dee'yle idare edemez.”

“Biliyorum, özür dilerim. Burada işler çığırından çıktı.” Calla & Dee zihnimde eski erkek arkadaşımın yanına inmişti. “Ve hayır, Jonah'yla takılmıyorum.” En soğuk suyu bulduğumdan emin bir şekilde buzdolabının kapağını omzumla iterek kapattım. “Bu kötü bir fikir– Ayyy!”

Jonah bir adım ötemde duruyordu.

“Seni sonra ararım,” diye mırıldanıp kapat tuşuna bastım.

Dün geceki kadar yakışıklı, bakımlı ve uykusunda olduğu gibi huzurlu görünüyordu. Şimdi çelik mavisi gözleriyle beni olduğum yere mıhlayıp, keskin çenesindeki kasları kenetleyerek üzerimde böyle yükseldiğini görmek, korkutucu olduğu kadar hayranlık da uyandırıyor. Sakalları düzgün, saçları biraz dağınık olsa da istediğim gibi hacmini koruyordu.

Hiç de eğleniyor gibi görünmüyordu.

Ne zamandır konuşmalarımı dinliyordu?

Yüzüm yanmaya başladı. Yaşadığım şokla elimden kayan su şişesini almak için uzanırken soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalıştım. “Evde dinleniyor olman gerekiyordu,” dedim rahat görünmeye çalışarak.

“Ziyaret etmek için zaruri bir ihtiyaç hissettim.” Kısık sesi buz gibi bakışlarıyla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Gözlerim alnındaki dikişlere kaydı. Güzelce iyileşmeleri gerekiyordu ama iyileşmeseler bile içimden bir ses, Jonah'nın çirkin bir yara izine sahip olup yine de çekici görünebileceğini söylüyordu.

Jonah'nın elinde dev pençeleriyle sakince açtığı, düzenli bir şekilde katlanmış bir kâğıt parçası vardı. “Sevgili Jonah. Bu, valizlerimi almayan oyuncak uçak için, valizle-

rimi *çaldığın* için, babama bira almama yardım etmediğin için...” Bıraktığım nottaki kabahatler listesini okuyordu.

Bense onun biçimli dudaklarının hareketini izlemeye kaptırmıştım kendimi. Dudaklarından dökülen kelimelerin çoğu kabayken nasıl yumuşak görünebiliyorlardı? “...babamın ördekli duvar kâğıdını tahrif ettiğin için, *eğer* onu yapan sensen...”

Bunu babama sormayı unutmuştum ama içimden bir ses her yerinde Jonah’nın imzası olduğunu söylüyordu.

O dudaklar sonunda bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Son satırı ezberden okurken bakışlarım onunkileri bulmak için yukarı fırladı. Hay lanet, beni ağzına hayran hayran bakarken yakalamıştı. “Son olarak, Betty’yle kaza yapıp beni ölümüne korkuttuğun için.”

Kalbim göğsümde çarpıyordu. O son satırı neden eklediğimi bilmiyordum. Betty’nin düşmesi kesinlikle onun suçu değildi.

Aynı sakinlik ve yöntemle sayfayı katlayıp arka cebine soktu, bu hareket gri tişörtünün bakmamaya çalıştığım –ve sefilce başarısız olduğum– göğüs kısmını gerip sert kıvrımlarını vurgulamıştı.

Su şişemin kapağını açmaya çabaladım fakat kapağı tutacak gücü kendimde bulamadım. Jonah tek söz etmeden şişeyi ellerimden aldı. Kırılan plastiğin sesi odayı doldurdu.

“Peki, bunu yapmak için cesaretini toplaman ne kadar sürdü?”

Kulak misafiri olabileceğine dair endişelerimi bir kenara itip ona düz, suçlayıcı bir bakış attım. “Valizlerimi verandanda, rakununun yanında bulduktan sonra hiç vakit kaybetmedim.”

“Evet, bu arada Haydut’u beslediğin için sağ ol.” Su şişemi bana geri uzattı, parmaklarımız birbirinin üzerinde kaydı.

“Eşyalarım ne zamandır sende?”

“Onları almak için ertesi gece Anchorage’a uçtuğumdan beri,” diye itiraf etti, tereddüt etmeden ya da en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeden.

“Ama bu... giysilerim *pazartesi*den beri verandanda mı duruyordu?” Kelimeyi koluna bir şaplak atarak noktaladım.

İrkildi, ardından da ağrıyan omzuna uzandı.

“Özür dilerim,” dedim ürkerek, öfkem bir nebze azalmıştı. “Ne yani, Billy’ye senin için yalan mı söyledin?”

“Hayır. Valizleri aldığımdan haberi yoktu. Korkudan altına sığıyor ve ortaya çıkmalarını umarak bahaneler uyduyordu.”

Başımı iki yana salladım. “Sen tam bir pisliksin.”

Jonah’nın bakışları çıplak köprücük kemiğimin üzerinde gezinirken sutyenimin dekoratif dantel askısında durdu.

“Hayatta kaldın, değil mi?”

“Bir şey mi kanıtlamaya çalışıyordun?”

“Kanıtlamadım mı?”

İçimi çektim “Tam da senden hoşlanmaya başlamışken...”

Dudaklarından derin bir kahkaha süzöldükten sonra bilmiş gözleri yüzümde gezindi. “Sanırım bugün benden *gayet* hoşlanıyorsun.”

Yanaklarım tekrar alev aldı. Cidden, ne kadarını duymuştu ki!

Etrafından dolaşmak, kendimi uzaklaştırmak için hamle yaptım; ama yumuşak adımlarla ilerleyip kişisel alanıma girerek kaçışımı engelledi. Nabzım hızlanmaya başladı.

“Tekrar uzayacağını biliyorsun.”

“Ne yazık ki, evet.”

Sırıttı. “Talihsiz olan kim?”

“Alaska halkı. Neyse ki ben o zamana kadar çoktan gitmiş olacağım.”

Jonah elini uzattı. Parmaklarının saç tellerimi karıştırdığını ilk hissettiğimde kaskatı kesildim.

“Ne yapıyorsun?” Vücudum onun belli belirsiz dokunusuna tepki verip, kollarımdan aşağıya, köprücük kemiğime ve göğsüme ürpertiler yayılırken bile temkinli bir şekilde sordum.

“Sadece saçlarının nasıl olduğunu merak ettim. Çok yumuşak.” Düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatı. “Üstelik çok uzun. Uzaması *yıllar* almış olmalı.”

“Pek sayılmaz. Hiç kısa olmadı.”

“Hiç mi?”

Tedirginlik omurgamdan aşağı süzüldü. “Hiç.”

“Hmm... Sanırım kısa iyi görünür.” Arkada bir atkuyruğu oluşturmak için yumruğunu saçımın etrafına dolarken parmak uçları enseme hafifçe sıyırdı. “Aggie’ninki gibi kısa.”

“Doğru yüz şekline sahip değilim.” Sesim titreyince boğazımı temizledim.

Yoğun bakışları iddiamı değerlendirircesine alnımı, elmacık kemiklerimi, çene çizgimi taradı. “Eminim bunu düzeltecek kadar makyaj malzemen vardır.”

“Ne yaptığını biliyorum.”

Hafifçe çekiştirerek saçlarımı tutmayı bıraktı. “Ne yapıyormuşum?”

“*Saçlarımı* keserek ödeşeceğini düşünmem için beni korkutmaya çalışıyorsun.”

Kaşlarını çatarak suratını buruşturdu. “Ne? Sen uyurken elimde makasla gizlice yatak odana mı gireyim? Bunu asla yapmam. Ben sapık değilim.”

“Yatak odana *gizlice* girmedim ben,” diye çıkıştım. “Hem senin şeklini falan da bozmadım. Sana yardım ettim.”

“Yardım mı ettin?” diye tekrarladı.

“Evet. Belki şimdi biriyle yatmak için biraz şansın olur. Konuşmazsan tabii.”

Yüzünde beliren hınzır gülümseme boğazımın kurumasına neden oldu. “O konuda sorunlarım olduğunu mu düşünüyorsun, Calla?”

“İki bacaklı yaratıklarla demek istedim.” *Seni kibirli orospu çocuğu, orada öylece durup konuşmamı dinlemişsin.* Cevabım delici ve hızlı olabilirdi ama artık çok geçti. Bana karşı sağlam bir üstünlüğü vardı; çünkü o da benim kadar iyi biliyordu ki *her şeye* rağmen, dün geceki intikamcı tımar seansı hiç beklenmedik bir yan etkiye sebep olmuştu.

Şu anda bu yetiye açık bir şekilde ilgi duyuyordum.

Tanrım, sanki dokuzuncu sınıftaymışım gibi hissediyordum. Hokey takımının kaptanı Billy Taylor, ona deli gibi âşık olduğumu öğrenmişti. Duygularımız karşılıklı değildi –Keegan nazikçe mesajı bana iletmişti– ama benim küçük kız sevdam, onun arkadaşları tarafından alay konusu edildi ve tüm okul yılını onu koridorlarda her gördüğümde sınıflara kaçıp uzun boylu öğrencilerin arkasına saklanarak geçirmiştim.

Bu, onun benimle *kesinlikle* ilgilendiğini öğrenmeden önce bir erkeğe ilgi duyuyor olabileceğimi ağzımdan kaçırdığım son seferdi.

Ayrıca buradaki en büyük fark, Billy Taylor’ın bu konuda beni asla utandırmayan iyi bir adam olmasıydı.

Jonah, Billy Taylor *değildi*.

“George seni buraya gelirken gördüğünü söyledi.” Agnes’in birden duyulan sesi gerginliği dağıttı. Masanın etrafından dolaşıp yanımıza geldi. “Dinlenmek için evde kalmalıydın.” Her zamanki gibi, Agnes’in azarlamasına en iyi ihtimalle zayıf derdim. Mabel’ı nasıl hizaya getirebildiğini bilmiyordum. Ayrıca, sık sık gidilecek barların olmadığı ve alkol bulmanın zor olduğu bu yerde bir genç ne kadar belaya bulaşabilirdi ki?

Yine de Agnes'in gelişi tam zamanında yapılmış bir kurtarma hamlesi olmuştu. "Ben de az önce ona tam olarak bunu söyledim," diye mırıldandım, biraz olsun saygınlığımı geri kazanmaya çalışarak.

"Tamam... Yeni bir görünüm mü deniyorsun?" diye sordu Agnes, ağzının kenarları seğiriyordu. Ona günahımdan bahsetmemiştim ama babam bahsetmiş olmalıydı.

"Görünüşe göre," dedi Jonah sonunda, "*Calla kendisinin* bir değişikliğe ihtiyacı olduğuna karar vermiş."

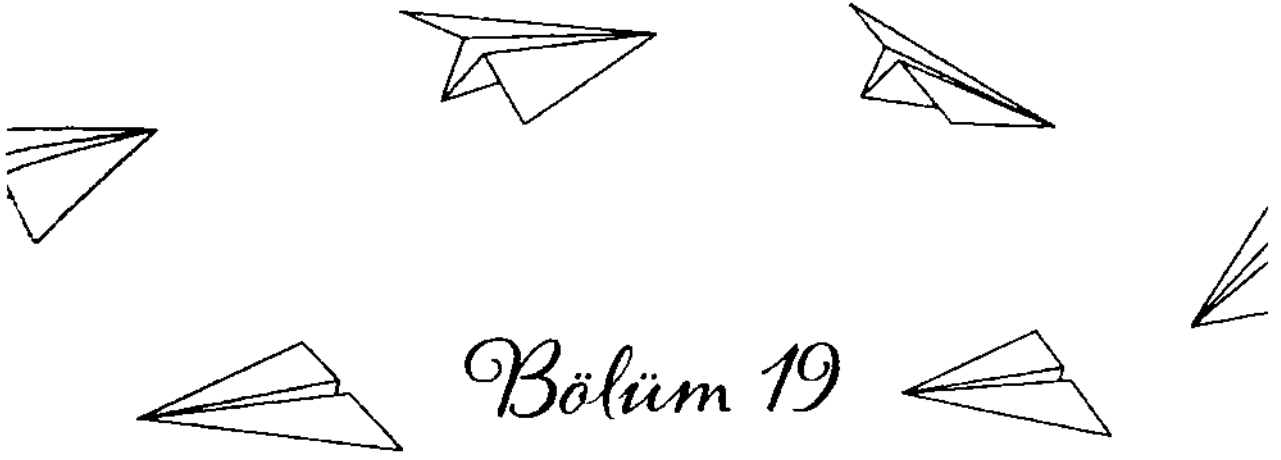
"Sana yakışmış." Agnes'in irileşen koyu renk gözleri bana döndü, içlerindeki söze dökülmemiş uyarı çok açıktı. *Hayatına nasıl bir cehennem davet ettiğinin farkında mısın, seni aptal kız?*

"Gerçekten yakıştı, değil mi?" Başımı kaldırıp gözlerimi onun çene çizgisinde hayranlıkla gezdirdim. "Komşumun çoban köpeği de kırpıldıktan sonra her zaman çok daha iyi görünür. Hem pirelere de iyi geliyor."

Agnes burnundan güldü.

Jonah'nın gözleri benimkilerde delikler açarken, yüzünü kaplayan ifadeyi okumaya başlayamadım bile; ama yine de bakışları midemin alt üst olmasına ve kanımın hızlanmasına neden olmuştu.

"Sharon bir konuda benimle görüşmek istiyordu," diye yalan söyleyerek Jonah'nın etrafından dolandım. Süratle koşan bir tavuk gibi görünmemek için, ki tam olarak öyleydim, bacaklarımı yavaş hareket etmeye zorlayarak kapıya doğru yürüdüm.

Bölüm 19

“Lanet olası yağmur. Her şeyi nemlendiriyor,” diye mırıldandı babam öksürmesinin ardından. Gri bakışları oturma odasının penceresiyle sürekli yağan yağmurun ıslattığı verandanın perdesindeydi. Öğleden sonra saat iki sularında hafif bir çiselemeyle –beklenenden erken– başlayan yağmur, kısa sürede şiddetli bir sağanağa dönüşerek uçuşların geri kalanını durdurmuştu. Sharon’ın kocası Max bu gece için Nome’da mahsur kalmıştı. “En azından en kötüsünün yarın öğleden sonra geçeceğini söylüyorlar. Umalım da öyle olsun.” *Öksürdü, öksürdü.*

“Sana ciddi bir soru sorabilir miyim?”

Babam cevap verene kadar biraz zaman geçti. “Elbette, ufaklık.” Sevecen bir ifade vardı yüzünde ama sesindeki isteksizlik de kendini belli ediyordu.

“Julia Roberts’a karşı bir şeyler mi hissediyorsun?”

“Şey...” Rahatlayarak titrek bir nefesle içini çektikten sonra kıkırdadı. “Bilmem. Hissediyor muyum?”

Neden korktuğunu biliyordum. Teşhisi ve hastalığının seyri hakkında bilgi almak için ısrar edeceğimden korkuyordu. Son birkaç gündür sık sık geçirdiği öksürük nöbetlerinin nemli havadan ve tarlada koşmaktan kaynaklanıp kaynaklanmadığını bilmek istememden korkuyordu. Gerçek şuydu ki son zamanlarda, yaklaşan savaş hakkında ben de en az onun kadar –yani hiç– düşünüp konuşmak istemiyordum.

“Oynadığı tüm filmler hem VHS *hem de* DVD olarak sende var. Pekâlâ evet, ona karşı *bir şeyler* hissettiğinden eminim.”

Babamın dudaklarında düşünceli bir gülümseme belirdi. “Gülüştü. Bana Susan’ın gülüşünü hatırlatıyor.”

*Pretty Woman** filminin jeneriği televizyon ekranında akarken kaşlarımı çattım, gülüşünün sesini hatırlamaya çalıştım. “Aradaki bağlantıyı hiç kuramamıştım ama haklısın, öyle sayılır.” Annem o gösterişli kahkahalarından birini attığında odalara yayılan ve kaynağı ararken yabancıların cümlelerini kısa kesen bulaşıcı bir melodi dolardı her yere.

“Biliyor musun, o gece gidip onunla tanışmamı sağlayan şey buydu. Onu görmeden önce sesini duymuştum. Sonra onu gördüm ve ‘Yapacağım son şey olsa bile bu kadınla tanışacak cesareti kendimde bulmam gerek,’ diye düşündüm.” Bir an düşüncelere dalarak ellerini inceledi. “O kahkahayı bir süredir duymadığımı ilk fark ettiğimde muhtemelen altı aydır burada yaşıyordu.”

“Onu hâlâ seviyor musun?”

“Ah, ufaklık. Annenle aramızdaki şey...” Başını iki yana sallarken sesi giderek azaldı.

“Biliyorum. Asla yürümeyecekti. Yürüyemez. Asla da yürümeyecek. *Anlıyorum*. Ama onu hâlâ seviyor musun?”

Uzun bir süre boyunca duraksadı. “Onu her zaman seveceğim. *Her zaman*. Keşke bu yeterli olsaydı ama değil. Bir süre için fikrini değiştirip geri döneceğine inanmıştım. Anlarsın ya, ailesiyle birkaç ay geçirecek ve buzlar çözül-dükten sonra bana geri dönecekti.”

“O da senin fikrini değiştirip bize geleceğini umuyormuş.”

“Evet. Dediğim gibi, asla yürümeyecekti. Onun için doğru olan birini bulduğuna sevindim. Ve senin için de.”

* Başrollerini Richard Gere ve Julia Roberts’ın paylaştığı, 1990 yapımı sine-ma filmi -ç.n.

“Peki, ya sen?”

“Hmm?”

“Başka bir kadın.”

“Ah.” Tereddüt etti. “Bir kez denedim, benim için çok önemli olan başka biriyle. Ama ikimiz de sahnenin ortasında zaten başka bir kadın varken işleri yürütmenin zor olduğunu çok çabuk anladık. Rekabet etmek zorunda kalmak kimse için adil olmazdı ve hayatıma devam etmek için acelem de yoktu. Sanırım evlilik bana göre değil.”

“Agnes’tan mı bahsediyorsun?”

“Tanrım.” Gözlerini ovuşturup sonra kıkırdadı. “Bu gece beni gerçekten sorguya çekiyorsun, değil mi?”

“Özür dilerim.”

“Hayır, dileme. Bu konuyu konuşuyor olmamız iyi oldu. Konuşmak önemli. Keşke eskiden daha çok konuşsaydım.” İçini çekti. “Mabel iki yaşında bile değildi, o yüzden hatırlamıyor. Resmi ya da *büyük* bir şey değildi. Sadece bazı uzun konuşmalar, *belki* bir şeylerin gelişebileceğine dair bazı fikirler vardı.”

“Ama sonra gelişmedi mi?”

Babamın dudakları düşünceli bir ifadeyle birbirine yapıştı. “Agnes bir eşte *isteyebileceğim* her şeye sahip. Nazik, komik ve sabırlı. Ailesini ve Alaska’yı seviyor. Ondan istemediğim hâlde benimle ilgileniyor. Gerçekten onsuz ne yapardım bilmiyorum. Bir gün birine inanılmaz bir eş olacak.”

Havada asılı olduğunu hissettiğim “ama”yı bekledim. Gerçi sanırım bunu daha önce duymuştum.

Evet, şey... Ben Susan değilim. Agnes ilk gecemde böyle demişti. Sesi acı dolu değildi. Daha çok gerçeği kabullenmiş gibiydi.

Babam iç geçirdi. “Ona birini bulması gerektiğini söyleyip duruyorum. Ona ilgi duyan başka erkekler var. Ama

Agnes onlara hiç yüz vermedi. Sanırım o da benim gibi kendi yoluna gidiyor. O yüzden... hepimiz böyle yaşamaya devam ediyoruz.”

“Bence burada işlerin böyle yürümesi çok hoş. Hepinizin birbirinizi kollaması. Mabel sana akşam yemeği getiriyor... sen de her sabah Jonah için bir fincan kahve bırakıyorsun... Bu çok hoş. Aile gibi.”

“Evet, şey...” Çenesini kaplayan gri kirli sakalı kaşıdı. “Onlar *gerçekten* benim ailem.”

“Burada seni önemseyen insanlar olduğunu bilmek güzel.” *Ben gittikten sonra sana bakacak insanlar.* “Onları tanımak da güzel.”

Ağzı düşünceli bir ifadeyle büküldü. “Jonah’yı bile mi?”

“*Onu* bile,” diye isteksizce itiraf ettim, göz devirmeyi de ihmal etmemiştim. Jonah, dünkü rötarlardan sonra babam ve Agnes’in uçuşları yeniden düzenlemesine yardım ederken, ben kulaklıklarımla bir köşede saklanıp Wild’in “tarih” sayfasını büyükannem ve büyükbabamın aldıkları ilk uçağın yanında durdukları bir fotoğrafla tamamlamıştım. Neyse ki bugün beni rahat bırakıyor gibi görünüyordu.

Yanımdan her geçişinde fark etmemiş gibi yapıyordum.

“Bu da bir şeydir.” Esneyerek sandalyesinden kalkarken yeleğinin cebine uzandı. “Dinle, bir dakikalığına dışarı çıkacağım, ardından da yatağa gideceğim. Yorgunum.”

Elimde olmadan elindeki sigara paketine baktım.

Bakışımı fark ederek iç geçirdi. “*Kırk* yılı aşkın bir süredir sigara içiyorum, Calla.”

“Ve eğer bırakmazsan bu seni öldürecek.” Koridorda ilk kez yüz yüze geldiğimiz andan beri var olan gerçek buydu ama şimdi, beni çok daha fazla endişelendiriyordu. Çünkü artık bir yabancıya bakıyormuşum gibi hissetmiyordum.

“Doktor pek bir şey fark etmeyeceğini söylüyor, o zaman neden kendimi bu duruma sokayım ki?”

“Öyle sanırım. Eğer doktorun öyle dediyse.”

Ağzını açtı ama sonra tereddüde düştü. “Esniyorsun. Ya-
tağına git, ufaklık.”

Dün geceki huzursuz uykudan sonra *bitkin* düşmüştüm.
“Hey, sence geceleri kapıyı kilitlemeye başlasak olur mu?”

Babam kaşlarını çattı. “Niye ki? Seni korkutan bir şey
mi var?”

“Çit makasıyla saçımı kesmek isteyen komşu dışında
mı?”

“Jonah sana öyle yapacağını mı söyledi?” Kıkırdadı.
“Bunu gerçekten yapmayacaktır.”

Ona bilmiş bir bakış fırlattım.

“Sana bunu yapmasına *asla izin vermem*,” diye düzeltti,
biraz daha sertçe.

“Sen kendin söyledin... *Büyük* bir durum olsa bile bun-
dan paçayı sıyırmama izin vermeyecek.” Bugün onun se-
sini her duyduğumda kan beynime sıçrasa, dikkatimin sa-
dece yarısı yaptığım işe odaklansa da diğer yarısı geçmiş
konuşmalarımızı gözden geçiriyordu. Sözleri ve bakışları
tekrarlıyordu ama şimdi Jonah’nın yeni versiyonunu, so-
kakta karşılaştık beni durdurup bakmama neden olacak
olan versiyonunu düşünüyordu.

Her nasılsa tüm o tatsız konuşmaları ve oyunlarını unut-
muştum. *Bunların* hepsi kızgın yetinin işiydi. Zihnim –ya
da daha büyük olasılıkla hormonlarım– Jonah’ı bir tür
Jekyll ve Hyde* durumuna sokmaya çalışıyor gibi görünü-
yordu, böylece seksi Viking versiyonunu özgürce arzulaya-
biliyordum.

“Unutma, Jonah’ya henüz FAA tarafından uçuş izni ve-
rilmedi. Bir telefonumla...” dedi babam göz kırparak.

* Yazar Robert Louis Stevenson’ın 1886 yılında yayımladığı hikâyede iyi ve
kötüye dönüşen karakter –ç.n.

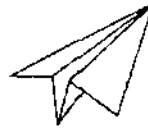
Şaka yaptığından emindim ama yine de yaptığını takdir ediyordum. “Peki, kapıyı kilitleyebilir miyiz?”

Omuz silkti. “Eğer bu seni daha iyi uyutacaksa, elbette.”

“Güzel, teşekkürler.” Yemek tabaklarımızı topladım. “Bu arada kahvaltı için yulaf hazırladım. Sana da hazırlamamı ister misin?”

“Normalde kahvaltı etmem ama...” Düşünüyor gibi göründü. “Elbette. Çok sevinirim.”

“Tamam.” Memnuniyetle gülümsedim. “İyi geceler baba.”

Dün geceki şiddetli yağmur, bu sabah serin havayı da beraberinde getirmişti. Çıplak tenimle buharlı banyodan dışarı adımımı atar atmaz tüylerim diken diken oldu. Havlumu vücuduma sıkıca sararak hızla giyinmek üzere yatak odama doğru ilerledim.

İçeri adımımı atar atmaz tanıdık bir koku çalındı burnuma. Derin bir nefes almak için durakladım. Bu Jonah’ın sabunuydu. Ama bu mümkün değildi. Duşa girmeden önce mutfak kapısını kilitlemiştim.

Odamı dikkatle taradım. Telefonum ve dizüstü bilgisayarım sandalyenin üzerindeydi, bugün için hazırladığım kıyafetler dokunulmamış vaziyette yatağın üzerindeydi. Diğerleri dolapta düzgünce asılı duruyordu.

Etrafımda biraz dönünce sorunu fark ettim.

Şifonyerin üstü bomboştu. Her kutu, her şişe, her fırça. Sahip olduğum son kozmetik ürünler. Hepsi gitmişti. Çantamı karıştırdım. Oradaki asıl gerekli olan malzemeleri bile almıştı; pudramı, rimelimi, en sevdiğim allık rujumu.

“Jonah!” Adı dilimde bir lanet gibiydi. Yatak odamdan çıkıp koridora koştum.

Mutfakta, sırtı lavaboya dönük bir şekilde tezgâha yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış, kâsedden yulaf yiyordu.

Kendime hazırladığım kâsedden.

Parmağına takılı halkada alay eder gibi sallanan bir anahtar vardı. Sanırım tuttuğu anahtar, bu evin anahtarıydı.

“Eşyalarım nerede?” diye sordum, Kızgınlığım o an için diğer tüm düşüncelerimi gölgelemişti.

Ağızına götürdüğü eli havada asılı kaldı. Yemeğine devam etmeden önce gözleri vücudumda gezinmeye başladı, çıplak kalçalarımnda birkaç kez duraksaması bana havlunun ne kadar kısa olduğunu hatırlattı. “Ne eşyası?” dedi kayıtsızca.

“Odamdan aldığın her şey.”

“Ah. Şu eşyalar.” Kaşığı yalayarak zaman geçirdi. “Güvenli bir yerdeler.”

Pazen gömleğinin altındaki beyaz tişörtün üzerinde nemli çizgiler vardı. Dışarıda hâlâ kasvetli bir yağmur yağıyordu ama düne göre daha hafifti. Jonah’nın benimle uğraşması için eşyalarımınla eve kadar yürüyüp sonra tekrar geri dönmesine yetecek kadar hafif miydi?

“Benim evimde,” diye onayladı sanki aklımı okuyormuş gibi. “Ve onları asla bulamazsın.”

“Bu hiç komik değil. Orada *bin dolardan* fazla makyaj malzemesi var.” Göz farı paletleri kaba hareketlerle ele alınırsa parçalanırdı, Jonah’nın fazla nazik olmadığını tahmin edebiliyordum.

“Of be. Bin dolar ha? Sanırım bu Alaska’da ağır bir suç.” Sesi hiç de endişeli gelmiyordu.

“O zaman belki de polisleri aramalıyım.”

“Evet. İyi fikir. Ama bana bir iyilik yap ve Roper’ı istediğinden emin ol. Sıkıldığından şikâyet ediyordu.” Kaşığıyla kâseyi gösterdi. “Bu arada bu çok güzel. Ne var içinde?”

Ona olan kızgınlığım artmaya başladı. “O benim.” Öfkeyle ileri atılıp bir elimle havlumu tutmaya devam ederek kâseyi onun elinden çekip aldım. Bulaşıklıktan temiz bir kaşık alıp topuklarımın üzerinde döndükten sonra kapıyı arkamdan çarparak tekrar odama gittim.

Birkaç dakika sonra kapı çalındı.

“Ne var?!” Taytımı kalçalarımın yukarı doğru çekiştirdim.

“Her şeyi geri vereceğim.”

“Versen iyi olur.”

“Eninde sonunda.”

Boğazımdan boğuk bir ses kaçtı. “Sen *tam* bir pislüksin!”

“Ne? Sadece sana yardım ediyorum. Belki şimdi biriyle yatmak için bir şansın olur.” Dünkü sözlerimi yinelerken eğlendiği her hâlden belli oluyordu.

“Benim de o konuda bir sorunum yok,” diye kibirli bir şekilde karşılık verdim.

Bir duraksama oldu. “Corey kim?”

“Eski sevgilim.” Çoraplarımı çekiştirdim.

“Neden ayrıldınız?”

Merakını gidermek istiyor muydum? Bunu bir şekilde bana karşı kullanır mıydı? “Birbirimizden uzaklaştık. Ya da sıkıldık, bilmiyorum. Buraya gelmeden önce bitirdim.” Kapıyı açtığımda Jonah’yı rahatça duvara yaslanmış, bakışlarını tavana dikmiş ve bana çıkık âdem elmasını net bir şekilde gösterirken buldum. Boynuna bakmak bile hoşuma gidiyordu. Mavi gözlerini üzerime dikince bir an için sinirlendiğimi unuttum.

“Neden Corey’le benim hakkımda bilgi edinmek istiyorsun?”

Omuz silkti. “Sadece merak ettim,” Bakışları bedenime yapışan mor tunik tişörtümle altımdaki siyah taytıma kaydı. Yüzündeki ifadeyi okumak mümkün değildi ama yine de nabzımın hızlanmasına neden olmuştu.

Derin bir iç çekerek daha medeni bir yaklaşım denedim. "Jonah, *lütfen* eşyalarımı alabilir miy-"

"Hayır." Artık tereddüt yoktu, alaycı bir ses tonu yoktu.

"Peki," dedim sertçe. "Bulana kadar evini dağıtarak eğlenirim ben de." Çünkü bütün gün evde kalamazdı.

Yanından geçmek için hamle yaptım ama bir elini önce bir yanıma, sonra diğer elini diğer yanıma koyarak bana engel oldu, beni sıkıca kavrayarak geriye doğru sürükledi, ta ki tişörtümün arkasındaki serin duvarı hissedene kadar.

Ellerimi içgüdüsel olarak aramıza sokup göğsüne bastırmak için yukarı kaldırdım. Tam olarak ne olduğundan emin değildim. Zihnim vücudunun ne kadar sağlam ve sıcak olduğunun, avuçlarımın göğsündeki çıkıntıların etrafında nasıl kıvrıldığının ötesinde pek bir şey kaydetmiyordu.

Ancak başımı kaldırıp bakmaya cesaret ettiğimde, gözlerinin ne kadar karanlık ve istekli olduğunu görüp anlamaya başladım.

Yeni keşfettiğim bu çekim tek taraflı olmayabilirdi. Ben bunun tam olarak *nasıl* olduğunu kavramaya çalışırken bir... iki... üç kalp atımı süresince birbirimizi sessizce ölçüp biçtik.

Ardından Jonah, yapabileceğini hayal bile edemeyeceğim kadar yumuşak bir öpücükle eğilip ağzını benimkinin üzerinde gezdirmeye başladı. Dudaklarının tadı naneli diş macunu ve yulaf ezmemdeki esmer şeker gibiydi. Sakalının yumuşak, yeni kesilmiş tüyleri garip bir şekilde tenimi gıdıklıyordu.

Nefes alamıyordum.

Duraksadı, sonra ikinci bir öpücüğe başladı. Nasıl tepki vereceğimi görmek için beni test ediyordu.

"Benim türümden hoşlanmadığını sanıyordum," diye fısıldadım, parmaklarım bu devasa göğüs kafesinin üzerinde gezinemeyecek kadar ürkekti.

Belimdeki ölümcül kavrayışını gevşettikten sonra bir elini kalçamın etrafında kıvırdı, diğerini yukarı doğru, sırtımın ve kürek kemiklerimin üzerinden geçirerek ensemini kavradı. Ardından parmaklarını saçlarımla arasına sokup başımı hafifçe geriye çekti. “Sanırım yanılmışım,” diye itiraf etti, bunu o kadar derin ve boğuk bir sesle söyledi ki ta karnımın derinliklerinde hissettim.

Ve sonra hiç tereddüt etmeden beni öptü. Ağzımı açılmaya ikna etmesinin ardından dili benimkine doğru kaydı, solukları benimkilerle karıştı. Kalbim sarhoş edici, bağımlılık yaratan bir heyecanla çarparken kan kulaklarıma hücum etti, uzuvlarımda daha önce hiç hissetmediğim bir heyecan dolaşıyordu. Sıcaklık merkezime doğru akıyordu.

Dışarıdaki merdivenlerden gelen ayak seslerinin belli belirsiz farkındaydım ve sonra Mabel’in yüksek perdeden heyecanlı sesini duydum, “Calla? Hazır mısınız?”

Jonah bir adım geri atarak benden uzaklaştı, o sırada yumuşak, titrek bir nefes vermişti. Bu, onun beni etkilediği kadar benim de onu etkiliyor olabileceğimin ilk ve tek işaretiydi.

“Selam!” Mabel, kanarya sarısı yağmurluğundan yere su damlarken koridorda durmuş bize bakıyor, iri gözlü bakışları aramızda gidip geliyordu. “Siz burada ne yapıyorsunuz?”

“Ee... Biz...” diye kekeledim. Havadaki gerilimi hissedemeyecek kadar genç miydi? Az önce neyi böldüğünü anlayamayacak kadar?

“Calla’ya ihtiyacı olan bir şey veriyordum,” dedi Jonah, normal, soğukkanlı hâline geri dönmüştü ama sesinde biraz da eğlence vardı.

Dönüp ona baktım, bir an için nutkum tutuldu. Eğer Mabel olanı çoktan fark etmediyse bile...

Bilmiş bir sırıtışla arka cebine uzanıp bir şey çıkardı.

“İşte.” Havaya fırlattı, ben de yakalamak için el yordamıyla tuttum. Bu benim *stick* deodorantımdı. “Gördün mü? *Tam* bir pislik değilim.” Yürüyerek uzaklaşmaya başladı, geçerken Mabel’in saçlarını şakacı bir şekilde karıştırdı.

Birkaç dakika sonra kapı gümbürtüyle kapanınca Mabel’in yüzü buruştu. “Jonah sana deodorant mı aldı?”

Bunları açıklamaya çalışamayacak kadar bunalmış durumdaydım. “Yanımda ne getirmem lazım?” dedim sorusunu duymazdan gelerek.

“Sadece kendini! Ben seni korurum.” Sırıtip kollarını havaya kaldırdı. Bir elinden sarı bir yağmurluk sarkıyor, diğeriyleyse bir sepet yığını tutuyordu.

“Mükemmel.” Bir grup yabancıyla soğuk yağmur altında çilek toplayacağım bir sabah geçirmek, muhtemelen şu anda yapabileceğim en iyi şeydi. Bir yandan da Jonah’yla aramızda az önce ne haltlar döndüğünü çözmeye çalışıyordum.

Ve bunun tekrar olmasını isteyip istemediğimi.

Bölüm 20

“Max’in gönlünde büyükbabasının adı olan ‘Thornton’ ya-tıyor.” Sharon’ın dudağı bundan hoşlanmadığını gösteren bir ifadeyle kıvrıldı.

Omuz silktim. “Kısaltılmış hâli Thor olsa? Havalı bir isim. Eşsiz.”

“Annesinin kısaltmayı reddetmesi dışında. Her şeyde ‘Thornton’ şöyle, ‘Thornton’ böyle diyor.” Gözlerini devir-di. “Burada olmak için zaten çok şeyden vazgeçtim. *Oğlu-ma Thornton ismini vermeyeceğim.*”

“Seni suçlayamam,” diye fısıldadım alaycı bir şekilde. “Nereye taşıyorsunuz bu arada?”

“Portland, Oregon’a dönüyoruz. Yakında evde olaca-ğım inanamıyorum.” Sharon’ın bir eli yavaş ve dairesel hareketlerle karnının üzerinde gezinirken, diğer eliyle Ma-bel’la havaalanına getirdiğimiz sepetten bir yaban mersini daha aldı. Çiseleyen yağmurun altındayken dikenli çalıların arasında durarak geçirdiğim birkaç saatin ardından uyluk kaslarım hâlâ yanıyordu. İliklerime kadar işleyen soğuğu üzerimden atabilmiş değildim. “Max’in üç yıl önce eve ge-lip ‘Bebeğim, tahmin et ne oldu? İş kaptım! Alaska’ya taşı-nyoruz!’ dediği günü hâlâ hatırlıyorum. Başvurduğunu bile bilmiyordum.” Kıkırdayarak başını iki yana salladı. “Beni yanlış anlama, buradaki insanları deli gibi özleyeceğiz ama burada her şey öyle zor ki. Şimdi buna bir de bebeğimiz eklenecek.”

Bahse girerim Sharon ve annem iyi anlaşış dertleşirlerdi. “Peki, Max gitmeyi sorun etmiyor mu?”

“Şimdilik etmiyor. Ama beş yıl sonra tekrar Wren için çalışmaktan bahsediyor. Bu kısmı o köprüye geldiğimizde geçeriz. Ya da köprü yerine *uçak pisti* mi demeliydim?”

Beş yıl sonra. Hesap yapmadan edemedim. Beş yıl sonra otuz bir yaşında olacaktım. O zaman *ben* nerede olacaktım? Toronto’da tabii ki. Alaska’ya kaç yolculuk yapmış olacaktım? Babam beni görmeye gelecek miydi? Hâlâ annem ve Simon’la mı yaşıyor olacaktım? Yoksa evlenip gidecek miydim? Sharon gibi hamile karnımı ovuyor olacak mıydım?

Babam bunlardan herhangi birinde etrafta olacak mıydı?

Boğazımdaki yumruya karşı yutkundum.

Ufak tefek Alaska yerlisi bir kadın, elinde küçük bir hafta sonu çantasıyla masaya doğru ilerledi. Gri saçları sıcak pembe çiçekli bir mendille sarılmıştı ama onun dışında, ısıtmak hariç başka hiçbir amacı olmayan tüm giysileri kahverengi ve yeşilin sıkıcı tonlarını taşıyordu.

Gülümseyerek, “Yeni bir haber var mı?” diye sordu kibarca. Sanki sabah yediden beri bu lobide oturmuyormuş gibiydi ki Sharon’a göre bu insanların çoğu da o kadar zamandır buradaydı. Bütün gün bekleme oyunu oynayan, uçaklarının bir an önce kalkmasını uman insanlar. Toplam on dört kişi saydım. Çoğunluğu balıkçıydı, kamplarına gitmek için sabırsızlanıyorlardı. Alaska’dan olmayanları fark etmek kolaydı; kafese kapatılmış hayvanlar gibi salonda volta atıyor, pencerenin önünden her geçişlerinde gökyüzüne bakıyor ve sabırsızlıkla homurdanıyorlardı. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilenlerse koltuklarında sessizce oturuyorlardı. Dikkatleri telefon ekranlarında, örgü şişlerinde ya da birlikte seyahat ettikleri insanlardaydı.

Uçaklar bir saat önce kalkış için hazırlanmışlardı. Uçuşların yarısıysa çoktan kalkmıştı. Şimdi tek mesele çağrılmaktı.

“Çocuklar yüklemeyi yapıyorlar, Dolores,” diyen Sharon, kadına sempatik bir ifadeyle gülümsedi. Otostopla bindiği ikmal uçağı gece boyunca bir köyde mahsur kalmıştı, ben buraya geldiğimde henüz iniş yapıyordu. “Bir yılın ardından kız kardeşini tekrar göreceğin için heyecanlı olmalısın.”

Dolores omuz silkip, “Keşke buraya taşınsa” dedi. Sharon bana dönerek açıklamaya başladı; “Dolores’in geldiği köyü görmelisin. Barrow yakınlarında. Ben gitmedim ama Max gitti. Güneş ne zamandan beri batmıyor, Dolores?”

“Mayıs başından beri,” dedi yaşlı kadın.

“Doğru. *Mayıs başından beri*. Nihayet birkaç hafta içinde batacak ve sonra kışın iki ay boyunca doğmayacak. *Hem de hiç*. Kutup gecelerinde oraya uçamıyoruz.”

“Erzaklarını sonbaharda alıyorlar ya da hiç almıyorlar,” diye onayladı Dolores.

“Ve orası her zaman soğuk oluyor.” Sharon titredi. “Bugün orada hava kaç derece?”

“Kırk.” Dolores bunu vurgulamak istercesine kapitone paltosunu çekiştirdi. Kafamda hızlı bir hesaplama yaptım. Bu, ağustos başında üç santigrat derece demekti. Düşündükçe ürperiyordum.

Dolores’in bilge bakışları üzerime çevrildi. “Kim bu kız? Yerine gelen mi?”

Sharon güldü. “Hayır. Bu, Wren’in kızı. Sadece ziyarete geldi.” Bakkaldaki kadından gördüğüm gibi meraklı bir bakışla karşılaştım. En azından bugün çıplak yüzüm ve pazen gömleğimle kendimi o kadar yersiz hissetmiyordum. Sonra bakışları arkamdaki bir şeye kaydı. Yaşlı kadının yüzünde şekilsiz, sararmış dişlerini sergileyen samimi bir gülümseme belirdi. “İşte buradasın.”

“Helen’i tekrar görmeye mi gidiyorsun?”

Jonah’nın kalın sesiyle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. “Maalesef. Beni sen mi götürüyorsun?” Siyah gözlerinde umutlu bir ışıltı dans ediyordu. Alaska’daki *herkes* Jonah’yı tanıyor ve seviyor muydu?

“Bu sefer değil. Ama merak etme, Jim’le emin ellerde olacaksın.” Masanın ucuna yaslanmak için harekete geçti, konuşurken ikimize de bakmasını sağlayan bir noktadaydı.

Ona bir bakışla ya da başımı sallayarak karşılık verecek cesareti kendimde bulamadım, bu yüzden bir yandan onu izlerken bir yandan da yaşlı kadına odaklanmaya devam ettim. Tüm bunlar olurken tenim elektrik akımıyla karıncalanıyor, yanaklarım ısınıyordu.

Çiseleyen yağmurda geçirdiğim üç saat, hormonlarımı hem gerçek hem de mecazi anlamda serinletmişti. Bu sabah Jonah’yla bunun olmasına müsaade etmek *kötü* bir fikirdi. Pişman değildim –bu kadar iyi hissettiren bir şeyden nasıl pişman olabilirdim ki?– ama bir yere varmayacaksa ne anlamı vardı?

Ben ait olduğum yere, Toronto’ya dönecektim, o da burada, ait olduğu yerde, Alaska’da kalacaktı.

Bu bir çıkmaz sokaktı.

Bu bir hataydı.

Dolores’in siyah gözleri Jonah’nın yüzünde gezinirken dikişlerinin üzerinde duraksadı. “Kazayı duydum.”

“Sadece bir sıyrık, ben iyiyim. İşe dönmeye de hazırım.”

Çünkü sen delisin.

Dolores kaşlarını çattı. “Ama sende farklı bir şeyler var.”

“Hayır, yok.” Sesi sert ama tonu alaycıydı.

“Evet, var.” Jonah’nın yüzünü tekrar taradı. “Ne olduğunu anlayamıyorum.”

Ben de şaka yapıp yapmadığını anlayamıyordum.

“Sonunda saçını kestirdi!” diye bağırdı Maxine, birkaç metre ötedeki koltuğundan. Kısa boylu, tombul bir kadındı, gür bir sesi ve daha da gür bir kahkahası vardı.

Dolores homurdanır gibi bir ses çıkardıktan sonra Jonah’yı uzun bir süre daha inceledi. Sanki Jonah onun bir yargıya varmasını bekliyormuş gibi, “Eski sakalını daha çok seviyordum,” dedi sonunda. “Artık fazla güzelsin.”

Jonah sırttı, böylece derin gamzeleri ortaya çıkmıştı. Onun açık sözlü ve eleştirel görüşünden en ufak bir rahatsızlık duymuyordu. “Sakalsız görüldüğüm kadar güzel değilim. Ayrıca, bazı kadınlar erkeklerini güzel sever.” Bir süre duraksadıktan sonra dönüp bana baktı. “Değil mi, Calla?”

Yüzüm yanarken tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. Boğazımı temizleyerek, “*Bazıları sevebilir tabii,*” dedim. *Pislik herif.*

Bilmiş gözleri eğlenerek kırıştı. *Tekrar öpmek isteyeceğin bir pislik,* diyor gibi görünüyordu.

Haklıydı da.

Kötü fikir, Calla. Kötü. Korkunç.

“Marie!” Sharon’ın heyecanlı çığlığı gerginlik çıkmazımızı bozdu. Az önce kapıdan giren salkım söğüt gibi uzun boylu, sarışın kadını selamlamak için paytak paytak masanın etrafından dolandı.

Marie mi demişti? *Şu Marie?* Herkesin hayvanını kurtarmak için ayda bir gelen veteriner Marie? Jonah için bir rakunu aşıl原因an mücadeleci Marie? Agnes’in, Jonah’yla arkadaştan çok daha fazlası olmak istediğine ikna olduğu arkadaş?

Ceketindeki dikişli DR. MARIE LEHR yazısı bunu doğruluyordu.

Mavi kot pantolonunun içindeki kilometrelerce uzunlukta gibi görünen bacaklarını ve yağmurdan ıslanmış ama

yine de doğal, seksi bir plaj dalgasıyla omuzlarına dökülen uzun, altın sarısı saçlarını gördüğümde ağzımı açmamaya çalıştım. Kalın ve uzun kirpiklerle çevrili canlı deniz mavisi gözleri vardı ama kadının doğal hâliydi bu. Burnu zarif, dudakları dolgundu, ona pek bir şey katmayan elmacık kemikleriyle yüzünün yuvarlak şekli onu iyi gösteriyordu. Otuzlu yaşlarının başındaydı, yeni komşu kızı havası vardı üzerinde. Yüzünde tek bir makyaj izi bile yoktu.

Jonah'nın ne tür bir kadınla ilgileneceğini merak ettiğimi hatırlıyordum. O türle şu an tanışmışım gibi hissediyordum.

Arkadaşı olsun olmasın, onunla yattığına bahse girerdim.

Sharon kollarını Marie'nin boynuna doladığında Dolores koltuğuna geri döndü. "Yeni mi indin?"

"Ah... evet. Zor bir uçuştı." Marie de ona sarılarak karşılık verdi ama kafası karışmışa benziyordu. Dikkati Jonah'dan Sharon'a ve sonra tekrar Jonah'ya kaydı, sanki nereye odaklanacağından emin değilmiş gibiydi. "Tamam, her şeyden önce, *vay canına*, şu karnına bak! Seni son gördüğümünden bu yana sadece dört hafta geçti."

"*Sadece* diyorsun." Sharon inleyerek ellerini karnının üzerinde gezdirdi.

"*Ve sen.*" Masanın etrafından dolanırken Marie'nin kaşları alnının yarısına kadar kalktı. "*Bu da neyin nesi*, Jonah?"

Kollarını Jonah'nın etrafına dolayıp onu kendine doğru çekti. Uzun boylu olmasına rağmen ona böyle yaslanınca minyon görünüyordu. "Gerçekten de neyin nesi?" diye mırıldandı Jonah. "Selam, Marie."

Birbirlerinden ayrıldılar. Marie elini kaldırıp uzun parmaklarını —ojesiz, düzgünce kesilmiş tırnaklarıyla— adamın sakalının üzerinde, samimiyeti haykıran bir hareketle gezdirdi. Tıpkı bir kadının yatakta, seksten sonra tembelce erkeğin yüzünü okşamak için elini uzatmasına benziyordu.

“Hoşuma gitti,” diye mırıldandı.

Eminim hoşuna gitmiştir.

Hem bunu kaç kere yapmışlardı ki?

Jonah onunla da çocukça oyunlar oynamayı seviyor muydu? İlk seferinde bir öpücük çalmak için onu da dar bir koridorda köşeye sıkıştırmış mıydı? Bu sabah bana asılmakla meşgulken Marie’nin bugün geleceğinin farkında mıydı? O şehirdeyken, önümüzdeki bilmem kaç gün boyunca ortalıkta olmayacak mıydı?

En azından Jonah’nın elleri onun üzerinde değildi. Aslında masaya yaslandığı şu rahat pozisyonuna geri dönmüştü. Bakışları bana kaydı. “Zalim ve gaddar bir şakanın kurbanıyım.”

Giderek artan tedirginliğimi bir kenara itip gözlerimi onun için abartılı bir ifadeyle devirdim.

Kıkırdadı. “Ki muhtemelen bunu hak ettim.”

“*Muhtemelen*,” diye tekrarlardım, sesimden alaycılık akıyordu. *

Marie’nin deniz mavisi gözleri meraklı ama hızlı bir şekilde beni baştan aşağı taradı. “Bu Wren’in kızı, Calla,” dedi Jonah. “Ziyarete geldi.”

Marie yavaşça, “Wren’in bir kızı olduğunu bilmiyordum,” dedi. Elini tokalaşmak için uzatıp gülümsedi ama Jonah’ya gösterdiği kadar parlak bir gülümseme değildi bu. “Alaska’ya ilk gelişin mi?”

“Evet.”

“Onu geçen hafta sonu Anchorage’dan aldım. Şimdiye kadar... çok ilginçti.” Jonah gizli gizli gülümsedi, kahretsin, yine kızarıyordum.

Marie’nin bakışları aramızda gidip geldi. Onun da Mabel kadar bilgisiz olmasına imkân yoktu. “Peki, sen nereden geliyorsun?”

“Toronto’dan.”

“Ya, çok uzakmış.” Bunu “ya, bu çok kötü” der gibi söylemiş, ardından da Jonah’ya sert bir bakış atarak vurgulamıştı. Sanki Jonah’nın bunu fark ettiğinden emin olmak ister gibiydi. “Peki, burada ne kadar kalacaksın?”

“Bir hafta daha.”

“*Tamam...*” Yanılmıyorsam dudaklarından memnuniyet dolu bir iç çekiş çıktı. *Bir hafta daha ve Jonah’dan sonsuza dek uzak kalacak.*

“Tabii daha uzun kalmaya karar vermezsem,” diye düşünmeden ağzımdan kaçırdım. Jonah’nın sol kaşı yukarı kalktı.

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum.

Bu bir yalandı. Neden söylediğimi *gayet iyi* biliyordum. Midemde rahatsız edici bir his belirdi.

Buna inanamıyordum. Marie’yi kısıkanıyordum.

Bir yıllık erkek arkadaşımı Stephanie Dupont’la el ele yakalamış ve el sallayarak vedalaşmıştım. Ama Jonah’yla bir anlık yakınlaşma yaşadığım hâlde, onun çekici kadın arkadaşına karşı hak iddia edebilmek için kalış süremi uzatmaya hazırdım.

Jonah’yı öptüğüm için başıma geliyordu *bu*.

Ofis kapısının diğer tarafından gelen öksürük sesi, kafasını ofisten çıkarmasından bir an önce babamın gelişini haber verdi. “Selam Marie. Görüşmeyeli bir ay oldu mu?”

Marie’nin yüzünde geniş bir sırıtış belirdi. “Bana hep çok uzun geliyor, Wren. Akut bronşitten çoktan kurtulduğunu sanıyordum.”

“Evet... Sanırım hâlâ geçmedi.” Sanki bu yalandan rahatsız olmuş gibi ayaklarının üzerinde nasıl kıpırdandığını fark etmeyen yoktu. Babam Jonah’ya, “Rapora göre sis şimdilik dağılmış ama yoğun bulut örtüsü var. Hafif yağmur ihtimali de var,” dedi.

Jonah boyun eğmiş gibi içini çekerek ayağa kalktı. Daha bu sabah ellerimi göğsüne bastırdığımda nasıl hissettiğimi hatırlayarak göğsünün şekline hayran kalmaktan kendimi alamadım. “Alçaktan uçarım. Muhtemelen en iyisi bu olacaktır.”

“Neler oluyor?” diye sordu Marie, gözleri Jonah’ın yüzüne dalıp gitmiş gibi görünüyordu.

“Birkaç yürüyüşçüyü almaya gidiyorum. Perşembe gününden beri kontrol noktasında bekliyorlar.”

“Arkadaş ister misin?” diye sordu hevesle.

“Zaten var, teşekkürler. Ona bu tarafa bir uçuş sözü verdim. Bir taşla iki kuş vuralım bari.”

Jonah’nın benden bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı.

Yüzümdeki şoku silmek için mücadele ettim. Bana hiçbir şey için söz vermemişti. Marie’yle yalnız kalmaktan kaçınma yolu muydu bu? Yoksa benimle daha fazla zaman geçirmek için miydi?

İşte tam bu noktada teklifini reddetmem, ona Marie’yi almasını söylemem gerekiyordu. Böylece bu sabahın bir hata olduğunu ve bunu tekrarlamak istemediğimi net bir şekilde ifade etmiş olurum.

“Hazır mısın?” Bana dikkatle baktı.

“Evet, hadi gidelim.” *Of... Calla.* Heyecan ve korkunun garip bir karışımıyla çalkalanıyordu içim. *Hazır mıydım?* Jonah’yla olanları şimdilik unutun. Daha iki gün önce onun düşüşünü izledikten sonra tekrar uçağa binmeye hazır mıydım?

Neden bu bir sınav gibi geliyordu? Bir başka, “Bakalım sen neyden yapılmışsın?” Jonah macerası daha.

Ama bu sefer, gördüklerinden hoşlanıp hoşlanmamasını önemsiyordum.

Babam bir an için ikimize baktı, sanki kafasında bir şeyleri tartıyormuş gibiydi. Sonunda Jonah'ya döndü. Uzun uzun bakiştılar. "Risk almak yok," diye uyardı onu.

"Gir ve çık," diye söz verdi Jonah ciddiyetle.

"Bir tane daha var!" Vadi boyunca yılan gibi kıvrılan nehri yarararak ilerleyen geyiğin, başının üzerindeki geniş boynuz tacıyla muhteşem bir pozunu yakalamak için kameramın objektifini aşağıya doğru çevirerek bağırdım. "Bu şeyler çok büyük."

Sıradağların girişinde otlayan küçük bir karibu sürüsünü gördüğümüzden beri gözlerim yere yapışmış durumdaydı. Kuskokwim Nehri'nin bu ucundaki manzara, tundranın geçen seferki tarafından tamamen farklıydı. Burada vadi; uzun sivri yapraklı ağaçların, pembe ve mor kır çiçeklerinin serpiştirildiği çayırların ve geniş, kayalık nehir kıyılarının karışımından oluşuyordu. Renkler, bulanık gri gökyüzüne karşı çok daha canlıydı.

"Burada hemen hemen her şeyi bulabilirsin. Kurtlar, karibular, ren geyikleri, koyunlar..." Jonah'nın dikkati ilerideki uçuş yolundaydı, buna şükreliyordum çünkü alçaktan uçuyorduk ve iki yanımızda tepeleri sisle örtülü dağlar vardı. "Gözünü dört açarsan bir, iki boz ayı yakalayabilirsin."

"Onlardan çok var mı?"

Kıkırdadı. "Ayıların ülkesindesin. Ne düşünüyordun ki?"

Ürperdim ama ona rağmen kendimi yeni bir ilgiyle suları tararken buldum. "Bu yürüyüşçüler ne zamandır buradalar?"

"Onları sekiz gün önce bıraktık."

"Sekiz gün mü?" Bunun ne anlama geldiğini hayal etme-

ye çalıştım. Sekiz gün boyunca kamp malzemelerini dağlara çıkarıp indirmek. Sekiz gün boyunca ayılarla birlikte vahşi doğada dolaşmak, ayılarla birlikte çadırda uyumak, ayılarla birlikte yiyecek aramak. Tuvalet ya da sıcak bir duş olmadan geçen sekiz gün. Ayılarla birlikte. “Bu delilik.”

“Burası için oldukça normal. Ne yaptığını bilmiyorsan deliliktir. Umarım o ikisi biliyordur. Arizona’dan bir karı koca. On beşinci yıldönümleri falan olduğunu söylemişlerdi galiba.”

Sekiz gün boyunca bir çukura kaka yapmak. “Ne kadar da romantik,” diye mırıldandım alaycı bir şekilde.

“Bazı insanlara göre öyle. Burada, bu kuş uçmaz kervan geçmez yerde ne istersen yapabilirsin,” diye karşılık vermesi, tecrübelerine dayanarak konuştuğu izlenimine kapılmama neden oldu.

“Evet, sadece onlar, bir milyon sivrisinek ve geceleri çadırlarının etrafında dolaşan dev boz ayılar var.”

Kıkırdadı. “Aptalca bir şey yapmadığın sürece genelde seni rahatsız etmezler. Ama işte tam da bu yüzden kamp yaparken yanımda silah getiriyorum.”

“Ne yani, doldurup yastığının altına mı koyuyorsun?” Başımı iki yana salladım. “Asla olmaz. Üzerine para verse-ler bile burada uyumayı kabul etmem ve birlikte olduğum kişinin ne kadar deneyimli olduğu da umurumda olmaz.”

“Asla mı?” Duraksadı. “Benimle olsan bile mi?” Bunu öylesine, gelişigüzel söylemişti ama yine de sözleri ağır bir anlam taşıyordu.

Wild’in kapısından içeri girdiğimizden beri terli avuçlarımı beklentiyle uyluklarıma sürtmeme rağmen, konuşmanın hızla aldığı hâle hazırlıksızdım. Midemde aniden başlayan çırpınışlar karşısında yutkundum. Gerçi Jonah kalkıştan beri işinin başındaydı, bizi pistten çıkaracağından

emin olduğum çapraz rüzgârlara karşı uçağı sabit tutmak için yumrukları lövyeyi sıkıca kavramıştı.

Neredeyse sürekli olarak diğer pilotlarla telsizde konuşuyor, onların uyarılarına kulak veriyor, sis ve şiddetli yağmur bölgelerinin etrafından dolaşıyordu. Bazı raporlara bakılırsa, bu hava dalgasının eyaletin bu tarafını terk etmek için acelesi varmış gibi görünmüyordu.

Bugün Jonah'yla uçmak gerginlikten başka bir şey getir-miyordu, üstelik geçen seferkinden tamamen farklı bir deneyimdi. Dışarıdaki dengesiz koşullar nedeniyle daha riskli geldiği için miydi yoksa bu sıkışık uçak gövdesinin içinde gelişen koşullarla daha fazla ilgisi olduğu için miydi, bile-miyordum.

Bunun bir hata olduğunu bilmeme rağmen, o öpücüğü düşünmeden edemiyordum. Yağmur, türbülans... her şey, Jonah'nın ağzının benimkinin üzerinde oluşu ve çekildiğinde nasıl nefes aldığına dair düşüncelerle yarışıyordu.

Şimdiyse bu sisli vadideydik ve adam, bizim seks yapmamızdan bahsediyordu. Pekâlâ, tam olarak öyle demedi ama *ben* öyle anladım ve birden ikimizi, kubbeli, turuncu çadırımızın kapısı bu büyük vahşi doğaya sonuna kadar açıkken şişme bir yatağın üzerinde çıtırçıtlak uzanmış olarak hayal ettim.

Kulağa *son derece* romantik geliyordu.

"O zaman olabilir." Gözlerim nehre kilitlendi. Sesim neredeyse *utangaç* çıkıyordu. Benimle flört ettiği bu kadar belli olan bir adama karşı ne zaman utangaç olmuştum? Son birkaç gündür benimle flört ettiğinden ve bunu tamamen kaçırdığımdan emin olduğum birine karşı. Sinir uçlarımın karıncalanmasına ve bir yerlerimin dokunulmak için ağrımasına neden olan birine karşı. O da benim kadar tahrik olmuş muydu? Bacakları o kadar açılmış mıydı-"*Olabilir mi?*"

Yasadışı düşünceyi boğazımı temizleyerek uzaklaştırdım. “Evet. Bir ayı için çok daha büyük bir hedefsin ve senden daha hızlı koşabileceğime eminim.”

Kulaklıktan gelen derin kıkırdama tüylerimi diken diken edip aptalca gülümsememe neden oldu. Onu güldürmeye bağımlı hâle gelmeye başlamıştım.

Ne yazık ki çiseleyen yağmurun şiddetini artırması ve rüzgârın hızlanmaya başlamasıyla bu eğlenceli sohbet de sona erdi. Jonah lövyeyi daha sıkı kavradı, çatık bakışları ilerideki daha karanlık bulutlardaydı.

“Bunlar iyi görünmüyor.”

“Hayır. İyi görünmüyorlar,” diye onayladı. “Buranın özelliği de bu. Hava bir anda değişebiliyor. Ama kontrol noktamızdan çok uzakta değiliz. Oraya ulaşacağız.”

“Tamam.” Ona tamamen güvendiğimi fark ettim. Bunu sormak için aptalca bir zaman gibi görünüyordu ama ona güveneyim ya da güvenmeyeyim, şu sürekli sarsıntıdan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. “Ee... Marie. Aranızda ne var?”

“Ne demek istiyorsun?”

İpucu bulmak için ona yandan baktım. Belki de Dolores haklıydı, Jonah artık fazla güzeldi çünkü o dolgun dudaklar onun gibi bir adama yakışmıyordu. Benim sahte kirpiklerim kadar uzun olabilecek kirpikleri de öyle. “Ne demek istediğimi gayet iyi anladın.”

Mavi gözleri gökyüzüne dönmeden önce bir anlığına bana doğru kaydı. “Neden bilmek istiyorsun?”

“Sadece merak ettim,” diyerek daha önce Corey’i sorduğu zamanki sözlerini yineledim.

Sırıttı. “Marie’yle ben arkadaşız.”

“Daha fazlasını istiyor olsa bile mi?”

“İstiyor mu?”

Gözlerimi devirdim. “Aptalı oynamayı bırak. İsteddiğini biliyorsun.” Kokpit panelindeki düğmelerden birini çevirdi.

“Neden umurunda peki?”

“Umurumda değil.”

Başını iki yana salladı. “Sen tam bir Fletcher’sın.”

“Bu ne demek şimdi?”

“Gerçekten bilmek istediğin neyse gel ve bana sor, Cal-la.” Sesi sinirli geliyordu.

“İyi. Siz ikiniz hiç çıktınız mı?”

“Hayır.”

Tereddüt ettim. “Peki, hiç takıldınız mı?”

“Takılmayı tanımla.”

Bakışlarım dağın sırtına kayarken, “Sanırım bu sorumu cevaplıyor,” diye homurdandım daha çok kendi kendime.

“Beni bir kez öptü.”

“Ve...”

“Ona istediğini veremem. Hayatımı o noktaya getirecek durumda değilim.” Bunu bana söylemekten hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu.

“O gerçekten çok güzel bir kadın,” diyerek riske girdim.

“Zeki ve sevecendir. Ama ben onunla sadece arkadaş olmak istiyorum. O da bunu biliyor. Başından beri açıktım.”

Rahatlamanın getirdiği iç çekişimi yeterince hızlı bastıramadım.

“Sanırım duymak istediğin cevap buydu?”

Utangaç gülümsememi saklamak için arkamı döndüm. Çok dikkatli biriydi. Açık sözlüydü. Uzun boylu, uzun bacaklı, sarışın veterinerin kendisine olan ilgisinden, en azından bir kez, bir erkek zayıflığı anında yararlanmadıysa, doğası gereği terbiyeliydi de.

“Bana başka ne sormak istiyorsun?” dedi.

Sadece bir saniye tereddüt ettim. Şimdi durmanın ne anlamı vardı? “Bugün beni neden öptün?”

“Çünkü istedim ve senin de beni istediğini biliyordum.”

Ne kadar basit, açık bir cevap. Tam da Jonah'dan beklediğim gibi. Duraksadı. "Yanılıyor muyum?"

"Hayır." Ne yazık ki görmezden gelmeye çalıştığım çok fazla engel vardı. "Bunun biraz riskli olduğunu düşünmüyor musun? Yani, her şey olup bitince işleri karmaşıklaştırır mı? Ayrıca, ben haftaya gidiy..."

Farkına vardıkça sesim titremeye başladı. Bir hafta içinde gidiyordum. Aramızda her ne oluyorsa güzel, temiz, karmaşık olmayan bir sona kavuşacaktı.

Dudaklarımdan yumuşak bir, "Ah... tabii ya," döküldü. "Elbette." İsteddiği şey *tam olarak* buydu. Ben de gelmiş, daha bir hafta öncesine kadar küçümsediğim bir adamın öpücüğüne çok fazla anlam yüklüyordum. İşte bu yüzden kimseyle takılmıyordum.

"Elbette, *ne?*"

Gökyüzünde aniden turuncu bir orman uçağı belirdi, bize doğru geliyordu. Uçak Jonah'nın dikkatini çekerek konuşmamızı böldü. Bir an sonra telsizden bir çağrı geldi ve Jonah'nın zar zor atlattığı virajın etrafındaki cehennem rüzgârları ve sağanak yağmur hakkında uğursuz bir uyarı yaptı.

Yüz ifadem endişeyle dolmuştu. "Geri mi dönüyoruz?"

"Dönemeyiz. Geldik zaten." Sağ kanat yan yattı, ardından alçalmaya başladık.

“Burası kesinlikle doğru yer, öyle mi?” dedim. Ladin ağaçları ve toprağı örten uzun otlardan oluşan orman, dar bir patikayla bölünmüştü. Başımı eğmiş, yağmurluğumun içinde büzülmüş bir hâlde patika boyunca Jonah’yı takip ettim. Geldiğimiz yer, uçaktan ayrıldığımız yerden yürüyüş mesafesi uzaklığındaydı. O sarsıntılı iniş sırasında dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu. Yukarıdan çok, yanlamasına yağan yağmurdan dolayı taytım sırlıklam olmuş durumdaydı.

“Buralarda gidebileceğimiz *tek* yer orası.”

Sağımızda bir yerlerde bir dal kırıldı, sesi sağanak yağmuru bastırarak kadar yüksekti. “Jonah...” Başım dönerken nefesimi tuttum, gözlerim ağaçları taradı.

“Sakin ol. Uçağımız çoğu şeyi ürkütmüştür. Muhtemelen Lannerdlardır.”

“Doğru.” Yine de aramızdaki mesafeyi kapatmak için hızlandım, ellerimi gözlerime siper ederek kemerli geçide baktım. Bu geçidi birisi ağaç gövdeleri ve ipten inşa etmişti. Ortasından elle oyulmuş ahşap bir tabela sarkıyordu, tepesinde bir dizi boynuz duruyordu. Hiçliğin ortasındaki bu yere çok uygundu, tuhaf bir şekilde de davetkârdı.

İleride küçük bir kulübe vardı. İyi bakılmış ve donanımlı gibi görünüyordu, kesilmiş kütük ve çalılar basit, ahşap bir

kapının yanına yığılmıştı. Sağ tarafta çeşitli kutuların, aletlerin, iplerin, iş eldivenlerinin ve üzerlerine YANABİLİR yazan uyarı etiketleri yapıştırılmış, iki siyah tankın bulunduğu rustik bir raf ünitesi vardı. Geniş bir çıkıntıyla sert hava koşullarından korunan dış duvara, mandallarla çeşitli aletler asılmıştı.

Kapının üzerindeki tabelada “Halka Açık Barınak Kulübesi” yazıyordu, gözlerim kapının üzerine monte edilmiş devasa boynuzlara ve iki yanındaki kar ayakkabılarına kaydı. “Burayı herkes kullanabiliyor mu?”

“Hemen hemen. Çok uzun zamandır burada. Sanırım 1930’lardan beri. Daha çok Iditarod sırasında kullanılıyor. Alaska’daki büyük köpekli kızak yarışlarından biri de Iditarod’dır,” diye ekledi parmak eklemlerini kapıya vurarak. “Merhaba?” Üç kalp atımı süresince bekledikten sonra kapıyı çekip açarak içeri girdi.

Tam da dağlardaki doksan yıllık bir kulübenin kokmasını beklediğim gibi küflü ahşap ve nemli is kokuyordu.

Jonah, “Henüz buraya gelmemişler,” deyip, ardından keskin bir sesle, “Siktir,” diye küfretti.

Şu anda burada olduklarını gösteren hiçbir kanıt yoktu. Üç küçük pencerenin hepsi dışarıdan kontrplakla kapatılmıştı. Uzak köşelerdeki ranzalarda –tutsunlar diye yan yana getirilip cıvatalanmış basit ahşap iskeletler– uyku tulumu yoktu.

Odun sobasının yanındaki ahşap piknik masasında hiçbir malzeme yoktu. Burada malzeme *vardı* –kancalardan sarkan fenerler, raflara istiflenmiş tuvalet kâğıdı ruloları ve ıslak mendiller, bir dizi tencere ve tavanın yanındaki uzun, derme çatma tezgâhın üzerinde duran bir sürahi domuz yağı– ama bunların, buranın daha önceki sakinleri veya bekçiler tarafından bırakıldığından şüpheleniyordum.

“Belki de geç kaldığımız için gitmişlerdir?”

Odun sobasını açıp içine bakmak için çömeldi. “Hayır... bu kadar yağmur yağarken ateşe ihtiyaçları olurdu, bu bir süredir kullanılmamış. Ayrıca, teslim alma tarihinin hava durumuna bağlı olduğunu biliyorlardı.”

“Peki, neredeler o zaman?”

Ayağa kalkarak bir elini geriye doğru ıslak saçlarının arasından geçirdi. “Lanet derecede güzel bir soru.” Çenesi kasıldı.

“Sence kaybolmuşlar mıdır?”

“İlk kaybolan olmazlardı.” Düşünceli bir ifadeyle parmak uçlarını masaya vurdu. “Uydu telefonları vardı ama kullanmadılar.”

Daha önceki konuşmamızdan sonra aklıma daha karanlık, daha kötücül bir düşünce geldi. “Ya onları bir şey yakaladıysa? *Ayı* gibi bir şey?”

“Bu *çok* sık olmaz,” diye mırıldandı ama kaşları çatılmıştı. “Uçarken çadır, yağmurluk ya da başka bir şey fark etmedin, değil mi?”

“Hayır. Hiçbir şey fark etmedim.” Uçaktaki adam dışındakiler başka bir insana dair son işaret, biz dağ sırasına girmeden on dakika önce nehirde demirlemiş bir balıkçı teknesiydi.

Jonah tozlu, yıpranmış ahşap döşeme tahtalarını dikkatle inceledi. “Cuma günü buradan alınacakları için perşembe gecesinden gelmeleri gerekiyordu. Bu da neredeyse iki günlük mesafedeler demek.”

“Nereye gittiklerini söylemişler miydi?”

“Rainy Pass’e. Bana bir harita vermişlerdi. Şiddetli yağmur yüzünden orada mahsur kalmış olabilirler ya da çamurlu arazide kaymış olabilirler. Nehir üzerlerine doğru kabarmış olabilir. Kim bilir.” Jonah kapıdan çıkıp çıkıntının altında durdu, düşünceli bakışları yükselen dağ sırtına kaydı.

“Onları aramak için geri dönmeyi düşünmüyorsun, değil mi?” Bana cevap vermeyince tam olarak düşündüğü şeyin bu olduğunu anladım. “Onları aramak için yukarı *çıkmayacaksın*.”

Ellerini sakalının üzerinden geçirirken küfretti. “Hayır, gitmeyeceğim.” İçimi bir rahatlama kapladı.

Cebinden uydu telefonunu çıkardı. “Bununla arayacağım.”

Kapının çerçevesine yaslanıp yağmurun çatıya vuruşunu ve Jonah’nın durumu birine –tahminimce babama– açıklamasını dinledim. Bağlantı zayıf olmalıydı çünkü Jonah yüksek sesle konuşarak “yürüyüşçü yok”, “şiddetli yağmur” ve “burada kalıyoruz” diye vurgulayarak sözlerini birkaç kez tekrarladı.

“Babam ne dedi?” diye sordum, görüşmeyi bitirip telefonu cebine geri koyduğunda.

“Eyalet polisine haber verecekmiş. Hava düzelir düzelmez arama başlatacaklar. Şu anda yapabileceğim başka bir şey yok.”

“Pekâlâ. *Şimdi* ne olacak o zaman?” Nemli soğuğa karşı titredim. Bu sabahki çilek toplama işinden sonra hâlâ ısınmamıştım.

“Şimdi... sen ve ben uçana kadar burada sıkışıp kaldık.”

“Sen ve ben” deyişindeki bir şey beni bir kez daha ürpertmişti ve bu seferkinin soğukla alakası yoktu. “Ne kadar süre için?”

Göğsü derin bir nefesle kalktı. “Gece boyunca olabilir.”

“*Gece mi?*” Gözlerim soğuk, küf kokulu küçük kulübede gezindikten sonra ranzaların ahşap tabanında durdu. Yatak yoktu, battaniye yoktu, yastık yoktu. Buradaki şeylerden herhangi birini kullanmayacağımdan değildi.

Elektrik yoktu, su tesisatı yoktu.

“Bununla başa çıkabilir misin sence, Barbie?” Jonah’nın delici bakışlarını görmek için geri arkamı döndüm.

İçimden bir ses bana sadece zorlu koşullardan bahsetmediğini söylüyordu. Midem alt üst oldu. “Bana öyle deme.”

“Yanıldığımı kanıtla o zaman,” diye meydan okuyarak bir adım öne çıkıp kişisel alanıma girdi. Yerimden kıpırdamadım, kalbim hızla çarpmaya başladı. Kayıp yürüyüşçüler, ayılar, tuvaletle ilgili sorunlar ve kötü fikirlerle ilgili düşünceler kaybolup yerini basit bir düşünceye bıraktı: Beni tekrar öpmesini umutsuzca istiyordum. Başımı arkaya eğerek yoğun mavi gözlere baktım.

“Sen Wren’in kızıydın.”

Kaşlarımı çattım. “Evet...” Nereye varmaya çalışıyordu?

“Uçakta söylediklerine gelelim. Nereye varmaya çalıştığını biliyorum.” Kaşları hafifçe çatıldı. “Sen Wren’in kızıydın. Seni o şekilde kullanmam ben.”

“Anlamıyorum.” Ama ağzından çıkacak bir sonraki sözün, “Haklısın, bu bir hataydı ve aramızda olanları bitirmeliyiz,” gibi bir şey olacağından endişelenerek midem sıkıştı.

Çünkü yolculuğun sonunu şimdiden görmeme rağmen arabaya atlayıp heyecanı yaşamaya hazırdım.

“Riske giriyor olabileceğimi ama her zaman buna değerdiğini söylüyorum. Anladın mı?”

“Galiba?” Pek anlamamıştım. Bakışlarım ağzına kaydı. *Beni tekrar öpmeni isteyip istemediğimi sor. Lütfen.*

Aniden geri çekildi. “Kamp kurmamız lazım. Döndüğümde ateş yakarım.”

“Nereden döndüğünde?”

“Uçaktan. Malzemelerime ihtiyacımız var!” diye bağırdı vahşi doğaya karşı.

Geri çekilişini izledim, uçağa doğru patikada ilerlerken yağın yağmura karşı omuzları kamburlaşmıştı.

Beni ormanda yapayalnız bırakacaktı. “Bekle!” Ona yetişmek için koşmaya başladım.

Jonah odun sobasının önünde çömelmiş, ağzına ince odun şeritleri tikiştirirken, etrafındaki zemin vücudundan damlayan yağmurla ıslanıyordu.

“Burada kalmalıydın,” diye söylendi. Muhtemelen öyle yapmalıydım, kabul ediyordum. Açık kapıya yaslanıp yağmurun altında eğilen uzun otları ve kır çiçeklerini seyrederken saçlarımdaki suyu sıktım. Sağanak yağış başladığında Jonah uçaktan naylon bir torba çıkarmıştı. Bütün yolu koşarak geri döndük ama koşmak bir işe yaramadı. Yağmur botlarım, yağmurluk, hiçbiri yeterli koruma sağlamamıştı.

“Hep bunlarla mı uçarsın?” Jonah’nın yere attığı teçhizatı bakarken içinde silah olan bej renkli çantayı görmezden gelmeye çalıştım.

“Mecburen. Birçoğu kanun gereği. Ayrıca, burada bir kez mahsur kalırsan bir dahaki sefere daha hazırlıklı olmayı öğrenirsin. Yine de şanslıyız. Bu gece soğuk bir uçakta mahsur kalabilirdik. Onun yerine, bu küçük şirin cennete sahibiz.”

“Cennet” tanımlarımız çok farklıydı.

Jonah bir kibrit çakarken kendime sıkıca sarıldım. Birkaç dakika içinde burun deliklerim yanan odunun rahatlatıcı kokusuyla doldu. Alevler çıtırdamaya başladı.

“Buranın ısınması biraz zaman alacak.” Jonah yanımdan geçerek kapıdan çıkıp köşeyi döndü. Geçerken durup bana bakması, gülümsemesi, bir elini bana sürmesi umuduyla nefesimi tutarken buldum kendimi. *Herhangi bir şey.* Ama yapmadı.

Garip, merak dolu bir ses duydum.

“Jonah? Orada ne yapıyorsun?” diye seslendim kaşlarımı çatarak. Tuvalet ihtiyacını gidermeye gittiğini sanmış-

tım, o kütük tuvaletten daha fazla kaçamadığımda benim de yapmam gereken bir şeydi.

Birden soldaki küçük pencereden kulübenin içine gün ışığı doldu. Birkaç dakika içinde Jonah diğer iki pencereyi de açtı.

Saçları alnına yapışmış, sakalından yağmur damlaları damlar hâlde yeniden ortaya çıktı. “Kurumak istiyorsak bu kapıyı kapatmamız lazım.” Kapıyı arkasından çekip kapatarak beni içeri soktu.

Duvarlardaki küçük pencerelere rağmen burası hâlâ karanlıktı, gözlerimin yoğun gölgelere alışması birkaç dakika aldı.

Jonah ateşi kontrol etti, bir şeye karar verdi ve sonra ateşe bir kütük attı. Ateş büyümeye başladı.

“Sen hakiki bir izcisin, değil mi?”

“Nasıl hayatta kalacağımı biliyorum, eğer kastettiğin buysa.”

Ve bunun için tanrıya şükürler olsun. Corey’le burada mahsur kaldığımı hayal ettim. Salak herif, geçen sonbaharda yanan bir ateşin üzerine ıslak kütükler atmıştı. O kütükleri yakmak için üzerlerine ve alevlere benzin dökerken neredeyse kendini yakıyordu. Bir şehir kızı olarak, ben bile o benzin bidonuna uzandığında bela aradığını anlamıştım.

Eski erkek arkadaşlarımdan herhangi birinin hayatta kalma içgüdülerinin böyle güçlü olduğundan şüpheliydim. Hiçbirinin silah kullanmadığını garanti edebilirdim.

Ama bir de şu sert Alaska pilotu vardı. Odaklanmış durumdaki yakışıklı yüzü taş gibi kırıltısızdı, kampımızı gece için hazırlarken her şey tamamen kontrolündeydi, şu an muhtemelen zihinsel bir kontrol listesinin üzerinden geçiyordu.

Bense öylece duruyordum. “Yardım etmek için ne yapabilirim?”

“Orada uyku tulumuyla yatak süngeri var. Şuraya, yere ser.”

“Yere mi?” Yıpranmış tahtalara bakıp ürperdim.

“İnan bana, o ranzalardan daha rahat olacak. Ayrıca burada, ateşin yanında daha sıcak olur.”

Bu yatağı onun için mi yoksa kendim için mi hazırladığımı içten içe merak ederken talimatları uyguladım.

Ya da bizim için miydi?

Düşüncesi bile sinirlerimi germeye yetti.

Jonah, kapitone kumaşıyla bana paçalı donları hatırlatan, krem rengi, üzerine oturan, bisiklet yaka içliğine kadar üzerindikileri çıkarmaya devam etti. Çıkardıklarını odun sobasının üzerindeki birkaç tel çamaşır ipinden birine asıyordu. Yakasındaki üç düğme açılmış, köprücük kemiğinin sert çıkıntısını ve göğsüne doğru uzanan kas yığınının üst kısmını ortaya çıkarıyordu.

“Islak şeylerini bana ver.”

“Her şeyim ıslak,” diye mırıldandım, yağmurluğumu ve pazen gömleğimi silkerek. Tunüğimin etekleri bile sırılsıklamdı.

Jonah’nın bakışları elini bana doğru uzatmadan önce göğsümde durdu bir an.

Tişörtünün altında sivrilen meme uçlarını görebildiğime göre, benimkilerin nasıl görüldüğünü ancak hayal edebiliyordum. Avucunun bileğine yakın kısmına kaşlarımı çatarak baktım. “Kanaman var.”

Yarayı incelemek için elini çevirdi. “Ah, kahretsin. Evet, pencerelerin üzerindeki tahtalardan birine sürtmüştüm. Önemli bir şey değil.”

“*Kanıyor*. Buralarda bir yerde ilk yardım çantan olmalı.” Aşağıya eğilip hayatta kalmak için gerekli temel malzemelerden oluşan çantayı –halat, av bıçağı, el feneri, içme suyu

için iyot tabletleri, cephane— küçük beyaz bir kit bulana kadar karıştırmaya başladım.

Jonah, “Ben yara bandı kullanmam,” diye burnundan gülerek yağmurluğumu kendi eşyalarının yanına fırlattı.

“Elini ver,” dedim usulca, bej renkli bandajın plastik ambalajını soyarak ona doğru ilerledim.

Bir anlık duraksamadan sonra iri, sert elini bana uzattı. Özenli dokunuşlarla yaralı avucunu sardım, bir yandan da yoğun bakışlarının yüzümü delip geçtiğini hissediyordum. “İşte,” diye mırıldanırken parmaklarımı ön kolunun üzerinde gezdirdim, çıkıntılı kaslara ve parmak uçlarımin altında ki kül sarısı tüylerin yumuşaklığına içten içe hayret ettim. “Zaten kıyafetlerimi kanınla yeterince mahvettin.” Bir erkeğe söyleyeceğimi hiç hayal etmediğim sözlerdi.

“Seni neden öptüğümü sormuştun.”

Yukarı doğru bir bakış atınca onun delici mavi gözlerinin ateşle parladığını gördüm. “Ve sen de istediğin için öptüğünü söylemiştin.”

“Doğru cevap o değildi.” Alnımdaki ıslak saç tutamlarını düzeltmek için uzandı, bakışları yüz hatlarımda gezinirken vahşileşmeye başladı. “Günlerdir beni delirtiyorsun ve kendimi bir saniye daha tutamadım.”

“Gerçekten mi?” dedim cılız bir sesle, ensemdeki kısa tüyler diken diken olmuştu. Bu korkutucu, sivri dilli ama yumuşak kalpli güzel *adam* beni istediğini söylüyordu. Hem de fena hâlde istediğini söylüyordu.

Jonah, tam olarak buydu: Adamdı. Birlikte olduğum diğer tüm erkekler sadece çocuktu.

Gergin bir enerji girdabının hücumuna uğradım, hemen ardından vücudumu sel gibi bir sıcaklık bastı.

Her şey çok hızlı oldu.

Bir an ben Jonah'nın koluna dokunuyorken, o da yana-

ğıma dokunuyordu. Sonraki an eli boynumun arkasına dolanıp dudaklarımı kendi dudaklarına doğru çekiyordu. Bu öpücükte yumuşak ya da çekingen hiçbir şey yoktu. Sanki sabahtan beri dakikaları ve saatleri geri sayıyor, bu ânı bekliyordu da şimdi nihayet zamanı gelmiş ve tek bir saniyeyi bile boşa harcamayacakmış gibiydi.

Alaska dağlarının ortasında sıkışmış, *Jonah*'yla öpüşüyordum.

Bunun olduğuna inanamıyordum ama daha önce kendimi neye ikna etmiş olursam olayım, benliğimi bu geceye tamamen adayacak olmam kötü bir fikirdi.

Dudakları dudaklarımı aralayıp dili içeri kayarken bugün ikinci kez ağzının tadını aldım. Naneli sakız ve uçakta içtiği kremalı sodanın* izleri vardı. Kremalı sodayı sevmezdim ama söz konusu *Jonah*'ysa bir kutu bile içebilirdim.

Parmaklarım vücudunda gezinmeye başladı, göğsünde dolandı, sert hatlarının ve dolgun, yuvarlak omuzlarının tadını çıkardı, köprücük kemiklerinin çıkıntılarıyla kalın boyunun birleştiği yeri takip etti. Sonunda kollarımı başının arkasına doladım, böylece o dolgun dudakları daha yakına çekebildim. Tabii bu mümkünse.

"Calla," diye yumuşakça inlediğinde beynim hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Vücudumun dudak hizamdan aşağıda kalan her bir santimetre karesi onun dokunuşu için yanmaya başladığında, yanıt olarak tek yapabildiğim inlemektir.

Ayaklarını birbirinden ayırarak duruşunu ayarladı. Serbest eli sırtımın alt kısmına uzandı ve beni kendine doğru çekti, bedenlerimiz birbirine yapışmıştı. Ereksiyonunun sert baskısını karnımda hissediyordum.

Dudakları boynuma inmek için benimkinden ayrılınca

* Vanilya aromalı tatlı bir gazlı içecek -ç.n.

kıkırdamama engel olamadım. Sakalının tenime verdiği his beni hem sarhoş ediyor hem de gıdıklıyordu. Dişlerini aynı noktada gezdirmeye başlamasının ardından derin bir inleme duydum. “Kıyafetlerin sıırılsıklam olmuş,” diye mırıldandı, elleri tuniğimin ve taytımın eteklerini kontrol etmek için arka tarafıma kaydı. Beni her iki tarafımdan da sıkıca kavramak için duraksadığında, parmak uçları tenime lezzetli bir şekilde batmıştı. Aniden iki büyük adım atarak geri çekildi. “Çıkar şunları,” dedi alçak sesle. “Asayım ki kuruyabilsinler.”

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak sessizlik içinde, sert bakışları bana kilitlenmiş, dudakları aralanmış, sabırla bekliyordu.

“Sen de.” Pantolonunun paçaları sıırılsıklamdı.

“Önce sen,” diye karşılık verdi, gözleri yanıyordu.

Kulübede yağmurun patırtıları dışında ölüm sessizliği vardı. Nefesini tuttuğunu fark ettim.

Ağır ağır yutkunduktan sonra ani bir gerginlik hâliyle uzun tişörtümün eteklerini toplayıp gövdemin üzerinden göğsüme doğru kaydurdım. Ardından kollarımı kıvrarak başımın üzerinden geçirip çıkardım.

Jonah’nın gözleri beyaz dantelli sutyenimin üzerinden aşağıya, düz karnıma doğru kayarken tüylerim diken diken oldu.

Elini uzatınca tişörtümü ona fırlattım. Hâlâ tek kelime etmeden beklemeye devam ediyordu.

Yağmur çizmelerimi tekmeleyip bir kenara attıktan sonra başparmaklarımı taytımın bel bandının altına sokarak indirmeye başladım, ıslak pamuklu kumaşı bacaklarımdan aşağıya itip ayak bileklerimden sıyrarak çıkardım, çoraplarım da taytımla birlikte çıkmıştı.

Jonah’nın vücudumu izleyen gözleri yukarı tırmanıp

sonra tekrar aşağı kayarken birkaç kez duraksadı. “Üşümüşsün.”

“Evet.” Onun bakışları altında tenimin her santimi yanıyormuş gibi hissetmeme rağmen üşümüştüm.

“O zaman acele edip bitirsen iyi olur,” diye mırıldandı çarpık bir gülümsemeyle. Giysilerim avuçlarından sarkıyordu.

İkimiz de iç çamaşırlarımın kuru olduğunu biliyorduk. Söz konusu olan ıslaklığın sebebi yağmur değildi.

Sutyenimi açmak için arkama uzandığımda başım dönmeye başlamıştı. Sutyen açılıp kollarımdan kaydı. Serin hava sivrilen meme uçlarımın üzerinde gezinirken, “Bunlar *gerçek* bu arada,” dedim aptal aptal.

Çenesi kasıldı. “Anlıyorum.”

Derin bir nefes aldıktan sonra kalçalarımıdaki elastik bandı çekip dantelin yere düşmesine müsaade ettim.

“Siktir,” diye tısladı. Ardından eşya yığınının doğru ilerleyerek kıyafetlerimi alıp mevcut mandallarla asmak için acele etmeye başladı. Bense serin, karanlık kabinde durup kollarımı kendime dolama dürtüsüyle savaşıyordum. İçimden bir ses Jonah’nın kendine güveni tercih ettiğini söylüyordu.

“Yatağa. Şimdi,” deyince kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Daha önce hiç böyle şeyler talep eden bir erkekle birlikte olmamıştım. Bunu tahrik edici bulacağımı ise hiç düşünmemiştim.

İkiz ranza genişliğindeki süngere gidip dizlerimin üzerine çöktükten sonra fermuarı tamamen açılmış uyku tulumunu vücudumun üzerine çektim.

Sonra sessizce Jonah’nın botlarını ve çoraplarını çıkarmasını izledim. İçliğini çıkarmak için kollarını başının üzerine kaldırdı. Jonah’nın geniş sırtını, omurgasından kürek kemiklerine doğru yayılan kaslar boyunca uzanan yanık tenini ilk defa görüyordum. Nefesim kesildi.

Arkasını döndüğünde bana göğsünün de eşit derecede etkileyici bir görüntüsünü sundu. Teni aşağıya doğru devam edip uzun, koyu bir iz hâline gelirken kemerinin altında kaybolan, küllü sarı tüylerden oluşan ince bir tabakayla kaplıydı.

Kemerinin tokasını kendinden emin bir şekilde açıp tek bir hareketle her şeyi çıkarırken utanmadan seyrettim.

Onu gördüğümde dudaklarımdan hafif bir nefes çıktı, gözlerim kocaman açılmıştı. O rahatsız edici bol kot pantolon küllü sarı tüylerle kaplı bacaklarının kalın, uzun ve kaslı olduğu gerçeğini gizliyordu.

Tüm vücudu orantılıydı.

Bacaklarım, kendi istekleriyle ayrılmaya başlamışlardı.

Jonah bana doğru yürürken gözlerimi yukarı kaldırmam gerekti, gülümsemesi hınzır ve ukalaydı. Tanrım, bu gülümsemeyi sevmeye başlamıştım. Ama devasa bedenini yanımdaki küçük mindere yerleştirdiği, çıplak bedenimin üzerindeki örtüyü kaldırıp altında kendine yer açtığı anda, hızla kayboldu.

Çıplak teni benimkine göre sıcak olmasına rağmen ürpertdim.

Bu sabahki sürpriz koridor öpücüğünden *bu hâle nasıl gelmiştik?* Ben öyle bir kız *değildim*, bu kadar hızlı hareket etmezdim. Ama işte buradaydım, ona yaklaşıyor, başımın altından geçirdiği kolunu rahatlıkla kabul ediyor, dudaklarımı aralayan dudaklarını memnuniyetle karşılıyordum. Tüm bunlar olurken kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu.

Uzun tırnaklarımı ilk kez sakalının üzerinde gezdirdim, o benim bedenimle meşgul olmaya hevesli görünürken ben de sakalının lezzetli, kaşındırıcı hissiyle meşgul oldum. Elini boynumun üzerine koymadan önce saçlarımin telleriyle oynarken, uyluğumun dış kısmına değen sert uzunluğunun farkındalığıyla omurgamda bir beklenti oluştu.

“Olayların bu şekilde gelişmesini beklediğimi söyleyemem,” dedi. Avucunu yavaşça köprücük kemiğimin üzerinde, sol göğsümün dış hatlarında gezdirdi, karnımdan aşağıya, leğen kemiğime, daha aşağı... ulaşabildiği kadar aşağı devam etmeden önce orada uzun bir süre kaldı, kıvrımlarımı ezberlermiş gibi görünürken hiç tereddüt etmiyordu.

Eli bacaklarımın arasına kaydığında nefesim kesildi. Bana düşündüğümünden çok daha nazikçe dokunuyordu.

“Gerginsin,” diye mırıldandı, kaba parmakları içime girerken beklenmedik bir şekilde yumuşaktı.

“Hayır, değilim,” diye yalan söyledim bir fısıltı ve bir öpücüğün ardından.

“Neden gerginsin?”

Tereddüt ettim. “İlk kez olduğu için?” Bu bir soru gibi gelmişti kulağa.

Alt dudağımı şakacı bir şekilde dişlerinin arasına alıp bıraktı. “Tek sebep bu mu?”

Şu anda gerçeği itiraf edebilir miydim? Jonah’nın bazen korkutucu olabildiğini, yargılayıcı fırçasının darbelerini daha önce de hissettiğimi ve bunun hoş olmadığını, şimdi yargılanmak için *çok* daha savunmasız bir durumda olduğumu söyleyebilir miydim?

Elini çekip bana baktı, eli görevine ara verdi, mavi gözleri kurnaz bakışlarla benimkileri inceliyordu. “Mükemmel olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“*Elbette* biliyorum,” diye sahte bir güvenle şaka yaptım, gerginliğimin ardındaki asıl nedeni, tahmin ettiği gerçeği gizlemeye çalışıyordum. “Ama ben senin tipin değilim. Birlirsin işte, sarışın ve uzun bacaklı.”

İyi fikir, Calla. Bunu ona hemen şimdi hatırlatalım.

Kaşları çatıldı ama bakışlarında tahminlerinden birinin doğrulandığını gördüm. “Bu benim tipim değil.”

“Ama dedin ki-”

“Benim tipim *sensin*.” Sesi nazik ama üzerimdeki bakışları sabitti.

Gözlerindeki ciddiyet karşısında hazırlıksız yakalanarak duraksadım. “Peki, tam olarak tipin nedir?”

Derin bir iç çekişten sonra yana kaydı ve ardından dudakları avucunun izlediği yolu takip etmeye başladı. “Akıllı...”

Dili köprücük kemiğim boyunca birkaç kez ileri geri hareket etti, sertleşmiş meme ucumun etrafında dolanmak için aşağı inerken serin bir ıslaklık izi bırakmıştı. “Ateşli...”

Bırakmadan önce bir kez sertçe emerken nefes nefese kaldım. Devasa, kaslı vücudu aşağı doğru kayıyordu, hareket ederken bacaklarımı ayırıyor, dudakları karnımın ortasına öpücükler kondurarak karın kaslarımın gerilmesine sebep oluyordu. “Esprili...”

Sakalının sert tüyleri uyluğumun iç taraflarını gıdıklarken nefesimi tuttum.

Orada oyalanıyordu.

Gözlerimi kapatarak sertçe yutkundum, zihnim beklentiyle çılgılık atıyordu.

“Ve çok güzel...” diye fısıldadı, kelimeler ılık bir esintiyle tenimde kaymıştı. Ağzı üzerime yerleştiği anda yumuşak bir inilti çıkardım.

Bunun gerçekten olduğuna inanamıyordum. Jonah’nın... olduğuna inanamıyordum.

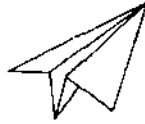
Bu eski püskü küçük kulübenin ahşap tavanına şaşkınlıkla baktım, hormonlarım aşırı artıp vücudumu ısıya boğarken kalp atışlarım hızlandı.

Durmadı, duraksamadı, boğazından çıkan arzu dolu küçük sesler baş döndürüyordu. Çok geçmeden gerginliğim azaldı. Kendimi, parmaklarımı saçlarının arasından geçir-

meye çalışırken, kalçalarımı ağzına doğru yuvarlarken, çaresiz çığlıklarımın onun adını haykırırken buldum.

Yağan yağmur dışında kilometrelerce mesafe içerisindeki tek ses buydu. Kalçalarımı kalçalarımın arasına yerleştirip içime itmek için yukarı tırmandığımda, onu çaresizce istiyordum.

Her darbesinde geniş göğsünün kabarışını, düşük göz kapaklarının ardındaki gözlerinin ateşle yanışını, bakışlarımızın kilitlenişini izlerken uzuvlarım vücudunun etrafında kıvrılıyordu. Bu adamı nasıl olup da *istememiş* olabileceğimi merak ediyordum.

“Sabah uyandığımda bunun da gittiğini görecektim miyim?” dedi Jonah, sesi pürüzlü ve derindi ama neşe doluydu.

Uzun tırnaklarımın uçlarını Jonah’ın göğsünü kaplayan, terden nefis bir şekilde nemlenmiş yumuşak, koyu sarı tüylerin arasında gezdirdim, önce bir meme ucunun sonra diğerinin etrafında dolandım. “Hayır. Sanırım bu bizde kalacak. Ama *bu...*” Elim yukarı doğru hareket edip sakalının üzerinden kayarak çenesinin sert hatlarını izledi, başparmağım yumuşak dudaklarına sürtündü. “Sanırım bunu senin için biraz daha keseceğim.”

Göğsüne yaslanmış başım, onun derin kıkırdamasıyla sarsıldı. “Neyim ben, oyuncak bebeğin mi?”

Parmaklarımı göğsünün ortasından aşağıya, karnındaki çıkıntılar boyunca hafifçe sürükledim. Kasları kasıldığında zevkle gülümsedim. “Daha çok bakımı iyi yapılmış aksiyon figürüm gibisin.”

Göbek deliğinin altındaki koyu renkli tüy sırasını takip ederken, daha ileri gitmek, kadifemsi yumuşak tenini okşa-

mak ve tekrar şişmesini izlemek için can atıyordum. Çatıya sürekli vuran yağmurun sesi ve onun hızlanan nefesi dışında kulübede ölüm sessizliği vardı.

“Bitirmeye hazır olmadığın bir şeye başlama,” diye uyardı.

Kalçamı onunkinin üzerinde kaydırdım. “Bitirmeye hazır olmadığımı kim söyledi?” Jonah’ya bir türlü doyamıyordum. Üzerimde olduğunu düşünmeden ağzına bile bakamıyor, bana dokunduğu yerleri hatırlamadan ellerini düşünemiyordum. Bu düşünce beni sardığında vücudumdan bir gerginlik dalgası geçti.

Ama kendimi tuttum. Kolunun kıvrımında keyifle yaslanabileceğim bir yer buldum, vücudumu onun bir yanına bastırmış, sıcaklığını emerken bu huzurlu ânı mahvetmek istemiyordum.

“Bu ateşin bir kütüğe daha ihtiyacı var.”

İnledim. “Beni ayağa kaldırma.” Sünger yatak dar ve inceydi. Sayısız çizme görmüş soğuk, sert bir ahşap zeminde yattığımız gerçeğini gizlemek adına çok az işe yarıyordu ama yine de şu anda bunu unutmak kolaydı.

Midem yoğun bir gurultu sesi çıkardı. “Yemek konusunda ne yapacağız?”

“Sorun yok. Suyumuz bol ve sadece bu bile bizi günlerce doyurmaya yeter.” Bir kolunu uzatarak spor çantasını alıp içinde derimsi et şeritleri olan iki torba çıkardı.

“Nedir bu? Kurutulmuş sığır eti mi?”

“Öyle gibi.” Koyu gül rengine bir tane daha uzattı. “Bu da somon balığı.”

Bunun üzerine burnumu kırıstırdım.

“Sanırım bu, somona hayır demek?”

“Balıktan nefret ederim.”

“Vay be, dünyanın çok yanlış yerindesin.”

“Nereden buldun onları?”

“Ethel’dan. Hatırladın mı onu?”

“Oğlunun elini kesmekle tehdit eden kadın mı? Hayal meyal.”

Jonah kıkırdadı. “Bunları bana en son köyüne gittiğimde vermişti.” İlk torbadan koyu kahverengi bir şerit çıkardı, dişleriyle bir parça koparıp çiğnerken çenesi seksi bir şekilde geriliyordu.

“Al, dene.” Bana uzattı.

Kokladım. İs kokuyordu. “İyi mi bari?”

“Şimdiye kadar yediklerimin hepsinden daha iyi. Yiyecek tek şeyimiz bu, hadi.” Dudaklarıma dokundu. “Bir ısı- rık al.”

Dudaklarımı tereddütle aralayıp, Jonah’nın onu ağzımdan içeri kaydırmasına müsaade ettim, ön dişlerimin arasındaki eti ısırıp küçük bir parça koparıırken dikkatli bakışları ağzımdaydı. Bir an için dilimin üzerinde yoğun bir tat oluştu. “Fena değil,” diye itiraf ederek çiğneyip yuttuktan sonra ürperip yanına sokuldum, hava çıplak sırtıma serin serin vuruyordu.

“Bana bir dakika ver.” Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra beni ustalıkla üzerinden kaldırdı.

Yorganın altına sokulup köşedeki küçük yığından bir kütük daha almasını ve çıplaklığından hiç utanmadan dikkatlice odun sobasına yerleştirmesini izledim. Fotoğraftaki o sıska, genç çocuktan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Oldukça geniş kaslara ve güce sahipti, vücudunun orantısı mükemmeldi, baldırları sağlam ve kalındı. Corey’i çelimsiz bir genç gibi gösteriyordu, oysa Corey ondan sadece iki yaş küçüktü.

“Buralarda gittiğin bir spor salonu var mı?”

“Bir süredir gitmiyorum.”

“O zaman nasıl-”

“Deli gibi güçlü Norveç genleri. Büyükbabamın ön kol-larını görmeliydin. Ayrıca aktif kalıyorum.” Alevler büyü-meye başlayarak loş kabini daha da aydınlattı. Jonah’nın gözlerine yansıyan ışık oradaki maviyi dans ettiriyordu.

“Son bir saatteki gibi *aktif* mi?” Çünkü Jonah’nın üye-rimde hareket edişine, kaslarının gerilip durmasına, teninin kayganlaşmasına bakılırsa, kesinlikle egzersiz yaptığını söyleyebilirdim. Bu düşünceyle kalçalarım refleks olarak gerildi. Onu hâlâ içimde hissedebiliyordum.

Keskin gözleri tekrar ateşe kaymadan önce bana baktı. Her zamanki gibi, gerçekte ne sorduğumu anlamış ve bunu bana zorla mı söyleyeceğine yoksa cevabı özgürce mi suna-cağına karar vermeye çalışıyordu. “Geçen yıl bir süre sahil güvenlikinden bir pilotla görüştüm.”

“Ne oldu?”

“Hiç. Aşağı Kırk Sekiz’e transfer oldu.”

“Onu özölüyor musun?” *Nasıl biriydi? Onunlayken de böyle bir kulübenin kirli zemininde, ateşin başında bir gece geçirdin mi? Gitmemiş olsaydı hâlâ onunla olur muydun?*

Maşayı kaptığı gibi sobaya sapladı. “Onun burada kal-mayacağını biliyordum, bu yüzden kendime asla bağlanma izni vermedim.”

Uyku tulumunun açılmamış fermuarının sürgüsüyle oy-nadım, aklıma gelen kasvetli düşünceyi bir kenara itmeye çalışıyordum.

Tıpkı bana da bağlanmayacağın gibi çünkü ben de gidi-yorum. Hemen ardından bencilce bir düşünce daha aklıma girip Jonah’nın bana bağlanmasını *istediğimi* itiraf etti. Ben gittikten sonra benim için üzülmesini ve acı çekmesini isti-yordum. Yanında olmayışımı umursamasını istiyordum.

Çünkü o zaman yalnız olmayacaktım.

Ama sanırım bunun olmasına izin vermeyecek kadar akıllıydı. “Her zaman her konuda *bu kadar* dürüst müsün?” diye sordum yavaşça. Bazen yaptığı acımasızca geliyordu. Yine de sanırım bu özelliğine hayran olmaya başlıyordum. Acı verici bir şekilde ferahlatıcıydı.

Düşüncelerle sertleşen yüzünü izledim, mükemmel görünüşlü çenesi –sakalları birbirine girmişti ama yine de seksiydi– gerildi. Kabindeki hava aniden değişti.

Ardından iç geçirerek maşayı sobanın yanındaki taş zemine fırlattıktan sonra kapıya doğru ilerleyip kapıyı sonuna kadar iterek açtı. Orada öylece durup elleri üstündeki tahtaya asılı, çıplak silueti kapı kenarlarıyla çerçevelenmiş hâlde, vadi zeminine vuran yağmurun tufanını izliyordu.

O sırada serin hava içeri doluyordu. Sessiz kalıp aklındaki düşüncesine izin vermem gerektiğini hissediyordum, bu yüzden doğrulup uyku tulumunu bedenime sımsıkı sardım. Bencilce onun sıkı vücuduna hayran hayran baktım. O biçimsiz bol kotun içindeyken göremediğim şu poposu? İşte oradaydı. Yuvarlak ve kaya gibi sert görünüyordu, üzerinde iki uzun kırmızı iz vardı. Tırnaklarım yüzünden olduğunu fark ettim. Sirtında birkaç iz daha vardı. Ona bu kadar sert davrandığımı hatırlamıyordum bile.

“Benim babam da böyleydi. Senin hakkında ne düşünürse açık açık söylerdi ve bu çoğu zaman duymak isteyeceğin bir şey olmazdı. Ama yine de söylerdi. Kendini tutamazdı. İçini dökmezse patlayacaktı sanki.” Kıkırdadı. “Wren’le tanıştığımdaya, ilk başta onun hakkında ne düşüneceğimi bilemedim. Başını öne eğen ve her şeyi oluruna bırakan sessiz bir adamdı. Hiçbir şey için bağırıyordu. Her yönden babamın tam tersiydi. Onun da benim hakkımda ne düşüneceğini bildiğini sanmıyorum. İlk hafta içinde kıcıma tekmeyi basacağından emindim. Ama George gelip Wild için çalışmam gerektiğini söyledi ve ben de George’a güvendim.”

Babamın sözlerini hatırlayarak gülümsedim. “İşe başladığında senin genç ve enerji dolu olduğunu söylemişti.”

Tekrar kıkırdadı. “Hımbıl ve uyuşuk olmadığım kesin.”

“Senin iyi bir pilot olduğunu biliyordu.”

“Komik, biliyor musun? Babam bana uçak kullanmayı öğretmiş olabilir ama bu konuda iyi olduğumu söyleyen ilk kişi Wren oldu. Belki bunu babam söyleseydi, hava kuvvetlerinden kaçmazdım. Belki onu memnun etmeyi daha çok önemserdim. Demek istediğim Wren için her şeyi yaparım.” Duraksadı. “Seninle iyi bir geçmişi olmadığını biliyorum ve Tanrı biliyor ki hataları var; ama benim gözümde tanıdığım en iyi erkeklerle aynı mertebede. Ben...” Sesi sert bir yutkunmayla gücünü yitirdi.

“Agnes’in beni aramasına gerçekten memnunum. Alaska’ya geldiğim için de,” diye itiraf ettim. Bu sözleri ilk kez gerçekten söylüyordum. Söylediklerimi ilk kez gerçekten içimde hissediyordum.

Başını çevirip bana yandan baktı. “Bugün Alaska’da daha uzun kalacağını söylemiştin.”

“Şey...” *Evet, bir anlık kör kıskançlıkla öyle dedim.* “O sırada ciddi ciddi düşünmem-”

“Kalmalısın.” Bakışları tekrar dışarıya kaydı. “Wren için. Önümüzdeki haftalar... aylar... zor olacak. Alaska’da olman onun için daha iyi olur. Babanla birlikte olman.”

“Gerçi o da buralarda olacak mı ki? Görünüşe göre çoğunlukla Anchorage’da kalacak.”

Jonah uzun bir süre sessiz kaldı. “Kendisi için hayatını askıya almanı senden istemeyecektir ama yanında olmanı gerçekten seviyor. Anlayabiliyorum.”

Benim de yapacağım şey buydu. Başka bir bankada kariyerime yeniden başlamak için “duraklat” tuşuna tekrar basıp hayatıma geri dönmek, Diana’nın Tahoe’sunda gardırop

değiştirmek ve moda çekimleri yapmak, Simon'ın lattele-rine ve bilgece tavsiyelerine, stiletalara ve cuma geceleri yaptığımız kulüp ziyaretlerine geri dönmek. Babamla uzun mesafeli telefon ilişkisine geri dönmek. Ve muhtemelen Jonah'yla hiçbir ilişkim olmayacaktı.

Düşündükçe midem sıkışıyordu.

“Belki de haklısın. Yine de ne yapacağımı bilmiyorum. Her hafta yeniden rezervasyon yapmaya devam edemem. Benden iki yüz dolar aldılar-”

“Dönüş biletini iptal edip hazır olduğunda yeniden re-zervasyon yaptırabilir misin, bir bak.”

Aslında bunu yapabilirdim. Simon biletin esnek olduğ-u söylemişti.

Her zamanki gibi, Jonah her şeyi çok basitmiş gibi gös-teriyordu.

“Geri döndüğünde hayatın seni bekliyor olacak ve dö-nüşünün gelecek hafta, gelecek ay ya da gelecek yıl olması fark yaratmayacak-”

“Gelecek yıl mı?!”

“Belki o kadar uzun sürmez,” diye mırıldandı. “Demek istediğim, kalarak hiçbir şey kaybetmeyeceksin. O hayat, sen geri döndüğünde hâlâ orada olacak.”

Gözlerim yine onun mükemmel vücudunda gezindi. Daha henüz bu adamla sarmaş dolaş iki saat geçirmiştım. “Peki, ya aramızdakiler? Eğer o kadar uzun süre kalırsam, sence de işleri karmaşıktırarmış olmaz mıyız?” Çünkü Jonah'ya karşı *kesinlikle* bir şeyler hissediyordum ve bu sa-dece fiziksel de değildi.

Bunu haftalarca ya da aylarca yapmak bize ne yapardı?

“Belki ama bunun, beni yapmam gerekeni yapmaktan alıkoymasına asla izin vermem. Hayatımı günü gününe ya-şıyorum. Ve bugün, sen buradasın.” Kapıyı itip kapatarak

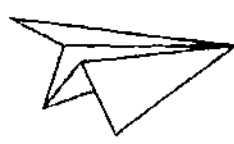
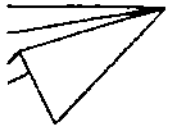
yüzünü bana döndü. Gözlerimin aşağıya doğru kaymasına engel olamadım. Soğuk havaya karşı ters bir tepki vermediği kesindi. “Ama istersen bunu hemen şimdi durdurabiliriz, eğer bu kalman için kararında etkileyici bir faktör olacaksa.”

Yaptığı öneriyle, artık onun ağzını, dokunuşunu, ağırlığını ya da sıcaklığını hissedemeyeceğimi düşününce beklenmedik derecede güçlü bir hayal kırıklığı dalgasıyla çarpıldım. *Hayır, bunu istemiyorum.* “Acele etmeyelim.”

Sırıttı. “Bunu söyleyeceğini hissetmiştim.” Öne doğru yürüyüp sünger yatağın ucunda dizlerinin üzerine çökerek uyku tulumunu üzerimden çekip aldı. Tüylerim anında diken diken oldu. Jonah’ın tenimin üzerinde gezinen gözleri lazer gibi her şeyi tarıyor, önce nereye saldıracağına karar vermeye çalışıyordu.

Karnım gerginlikle alt üst olurken bile vücudumu ona doğru uzatarak karar vermesine yardımcı oldum.

Güçlü ellerinin sert derisiyle ayak bileklerimi kavrayıp yukarı doğru kaymaya başladı, ilerlerken bacaklarımı birbirinden ayırınca yarınla ilgili tüm endişelerim anında unutuldu.

Bölüm 22

Tak.

Tak.

Tak.

Gözlerim dışarıdan gelen boğuk, tekrarlayan bir sesle açıldı. Loş gün ışığı küçük kapılardan süzülüyor, duvardaki çivilerden sarkan kızartma tavaalarını seçebilmeme yetecek kadar içeriği aydınlatıyordu.

Derme çatma yatağımızda yalnızdım. Hava soğuktu. Uyku tulumunu çenemin altına çekip top gibi içine kıvrılınca anında ağrıyan kaslarım gerildi. Bunun ne kadarının bu ince sünger yatakta uyumaktan, ne kadarının Jonah'yla geçirdiğim geceden kaynaklandığını bilemiyordum.

En azından yağmurun durduğunu fark ettim. Çatıya vuran o sürekli patırtı sesi, sabahın erken saatlerinde nihayet dalıp gitmem için rahatlatıcı beyaz gürültü gibi gelmişti kulağıma; ama şimdi onu takip eden sessizlik daha da sağır ediciydi.

Tak. Tak. Tak.

Merak sonunda galip geldi. Uyku tulumunu atıp yağmur çizimlerini giyerek, beni yeterince örteceğini bildiğim için Jonah'nın pazen gömleğini çamaşır ipinden aldım. Ona sıkıca sarılarak dışarı çıktım. Sırılsıklam ormanın üzerine yoğun, kasvetli bir sis çökmüş, uzun ladin ağaçlarını ve uçağa

giden dar patikayı örtmüştü. Dışarıdaki ev bile kaybolmuştu. Bu sabah neredeyse hayalet gibi bir hava vardı.

Jonah sol tarafta, sırtı bana dönük, büyükçe bir ağaç kütüğünün üzerine eğilmiş, kütüğün üzerine bir odun yerleştiriyordu. Yakınında, yeni kırılmış küçük odun yığınının yanında bir balta duruyordu. Bol kot pantolonundan ve bağcıklarını açık bıraktığı botlarından başka bir şey giymemişti. Kapının çerçevesine yaslandım ve baltaya uzanırken çıplak sırtındaki kasların gerilmesine içten içe hayran kaldım.

“İyi uyudun mu?” diye aniden seslendi Jonah, sesi sabahın etkisiyle özellikle pürüzlüydü.

“Oldukça iyi.” Boğazımı temizledim. “Biraz susadım.”

“Ne büyük bir sürpriz,” diye mırıldandı alay eder gibi. “Elimizdeki suyun bize bir hafta yetmesi gerekiyordu.”

“Evet, eğer bir deveysen.” Benim evde yaptığım gibi her gün iki litrelik bir şişeyi bitirmeye alışık değildi tabii.

Omzunun üzerinden bana baktı, bakışları kısa bir an için çıplak kalçalarımın takıldıktan sonra tekrar görevine döndü. Baltayı sallayıp odun parçasının üzerine indirerek odunu ikiye ayırdı.

Eğer odun keserken güzel görünmek diye bir şey varsa, Jonah bunu yapabiliyordu. Ya da belki de güzel olan sadece kendisiydi; çünkü o geniş göğsü ve ince beli gün boyu izleyebilirdim. Dün gece üzerimdeyken gerilen güçlü omuzları ve kolları aklıma gelince karnımın alt kısmı bu anıyla anında kıpırdanmaya başladı.

Dürtüyle, Simon'ın Canon'unu almak için kabine geri döndüm. Dönüp beni yakalamadan önce hareket hâlindeyken birkaç samimi fotoğraf çekmeyi başarmıştım. “Ne yapıyorsun?” diye sordu ihtiyatla.

“Hiç. Sadece... Bunu hatırlamak istiyorum.” Gülümseyip fotoğraf makinesini bir kenara bıraktım. Sanki *unutabilirmişim* gibi.

Homurdanmaya benzer bir ses çıkardı, sinirlenmiş miydi yoksa Jonah'lık mı yapıyordu anlayamadım. "Birazdan ateşi tekrar yakarım."

"Saat kaç bu arada?" Telefonumun şarjı çoktan bitmişti. "Altıyı biraz geçti."

Bedensel ihtiyaçlarımı görmezden gelemediğim ve bu noktada sadece bundan kurtulmak istediğim için isteksizce tuvalet olduğunu bildiğim yere doğru yürüdüm. Jonah dün gece beni üç kez yağmurda dışarı çıkarmış, o pis, karanlık, küçük kutudan her çıkışımda kahkahalarla ulumuştur. Hayatımda hiç bu kadar hızlı işlememiştin ve her saniyesinden nefret etmiştim.

Şaşırtıcı bir şekilde, diğer temel konforlardan yoksun olmama rağmen, burada mahsur kalmaktan dolayı nefret ettiğim tek şey bu olmuştu. Muhtemelen Jonah beni epey meşgul ettiği içindi.

Geri dönüşte ellerime dezenfektan sürerken, "Sanırım henüz yola çıkamıyoruz, öyle mi?" diye sordum. Aralarından ilerlediğim uzun, nemli otlar çıplak bacaklarımı yalıyor, tenimde ıslak izler bırakıyordu.

"Bu sis kalkana kadar olmaz. En az birkaç saat daha buradayız." Başka bir odunun iki yarısı onun güçlü vuruşuyla yere yuvarlandı.

Midem iyi zamanlanmış bir gurultu çıkardı. "O etten başka bir şey var mı?"

"Protein barları."

"Doğru." Kurutulmuş et ve protein barları. Bu hiç kimsenin sindirim sistemine iyi gelmezdi. "Bir süreliğine burada mahsur kalırsak yemek için ne yapacağız?"

"Bize bir şey olmaz. Oltam ve silahım yanımda." Jonah baltayı savurdu.

Tak.

“Tabii ya.” *Gidip yemeğimizi öldürüp geliriz. Doğal olarak.*

Dün geceki samimi, tutkulu Jonah bu sabah yoktu. Dün geldiğimizde olduğu gibi, hayatta kalma odaklı moduna geri dönmüş gibi görünüyordu. Şikâyet etmemeliydim –beni sıcak tutuyor, karnımı doyuruyordu– ama yine de her şeyi bırakıp beni tekrar öpmesi için can atıyordum.

Ya dün gecenin tek seferlik olduğuna karar vermişse?

Onunla çok derine inmeden önce böylesi *daha iyi* olurdu. Kim kimi kandırıyordu ki? Onun ruh hâlinin, olası düşüncelerinin zaten farkındaydım ve bunları çok fazla önemsiyordum. Çok derine indiğimin ilk işareti değil miydi bu?

Diana öyle olduğuna yemin ederdi. Ama bunu kabul etmek onu hâlâ istediğim gerçeğini, hem de fena hâlde istediğim gerçeğini değiştirmiyordu.

Bir sızı hissetmemin ardından tıslayarak kalçama vurup sivrisineğin tekini tenime bastırdım. Bir diğeri cesedin yanına konmuştu, kayıtsız ve beslenmeye hazırды.

“Sana akın etmek üzereler. Daha yeni çıktılar,” dedi Jonah, bir kol dolusu odun alıp kulübeye doğru yürürken botlarının bağcıkları otların arasında sürükleniyordu.

Ben, bizi takip eden birkaç böceğin izini sürerken o da ateşi yeniden yakmaya koyuldu.

“Başka bir banka işini unut. Bütün gün bunu yapmam için bana para verecek birini bulmam lazım,” dedim acımasız bir memnuniyetle.

“Çantanın içinde bir yerlerde küçük bir kutu sinek kovucu var. Kendine sıkamak istersen.”

“Neden olmasın? Zaten pisim,” diye mırıldandım.

Bir başka ateş çıtırtısının ardından Jonah içliğini ipten çekip başından geçirdi. “Birkaç dakika bekle ve sonra içine bir kütük at.”

Kaşlarımı çattım. “Bekle! Nereye gidiyorsun?”

Bana bir bakış attı. “Susadığını söylemiştin, o yüzden sana nehirden su getireceğim.”

“Ya. Teşekkürler.”

Duvardan eski, ezilmiş metal bir kap aldı. “Uçağı da kontrol etmek istiyorum zaten.”

Jonah’nın hâlâ temel ihtiyaçlarımı karşılıyor olmasından duyduğum sıcaklıkla, *diğer* ihtiyacımı, ona olan ihtiyacımı çoktan karşılamış olabileceğinden duyduğum hayal kırıklığı arasında gidip geliyordum.

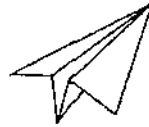
Kapıya doğru yöneldi.

“Bekle,” diye bağırdım. “Bunu unuttun.” Omzunun üzerinden bakmak için duraksadı.

Derin bir nefes aldıktan sonra hantal pazen gömleğini çıkardım. Asker kırmızısı yağmur botlarımdan başka bir şey giymemiş olan hâlimle, nefesimi tutup cevap vermesini beklerken, serin hava çıplak tenimin üzerinde geziniyordu. Tanrıdan Jonah’nın beni reddetmemesini diliyordum.

Ağır bir iç çekişin ardından yumuşak bir küfürle elindeki kabı tezgâha geri fırlattı.

İçliğini çıkarmak için başının üzerinden uzandığında midem gergin ama muzaffer bir takla attı. “Sakın burada seninle ilgilenmediğimi söyleme,” diye uyardı, elleri kemerini hızla çözerken bana doğru yaklaşmaya başladı.

Kulübenin son bir fotoğrafını çekmek için duraksadım, öndeki ahşap kemeri ve arka plandaki kısmen bulutlu dağ silsilesini yakalamıştım.

“Hadi, gitmemiz gerek!” diye bağırdı Jonah.

“Ve kızgın yeti resmen geri döndü.”

“Ne?”

“Hiç, sadece buranın fotoğrafını çekmek istemiştım,” deyip fotoğraf makinemi çantasına yerleştirdim. Sis yarım saat önce dağıldığından beri acelesi vardı, yola çıkabilmek için kampı hızlıca temizlemeye çalışıyordu. Birdenbire sanki buradan yeterince hızlı çıkamıyor gibi davranmaya başlamıştı.

Bunu kişisel algılamamaya çalışıyordum.

Derin bir iç geçirdi. “Pislik gibi davranıyorum, değil mi?”

Gerçek bir özür dilemese de özrünün varlığını hissedebiliyordum. “En azından yaptığını ne zaman kabul edeceğini öğreniyorsun. Bu da bir ilerleme.” Onu patikada takip ederken kızgınlığım neredeyse anında azaldı. Acil durum teçhizatı omzundan sarkıyordu. Uyku tulumuyla sünger yatak bir kez daha düzgün ve sıkı bir şekilde sarılmıştı, sanki özel bir geceye yardım ve yataklık etmemiş gibiydiler.

“Eve gitmeyi ne kadar çok istiyorsun?”

“Aslına bakarsan, sanırım burayı özleyeceğim.” Jonah’nın tamamen bana ait olmasını özleyecektim. Kıyafetlerimin ve saçlarımın odun sobasından çıkan dumanla kokmasına, bir duş ve diş fırçası için yanıp tutuşmama rağmen.

“O masayı kesinlikle özleyeceğim.”

O özel anın görüntüsü gözümün önüne gelince yüzümde bir sıcaklık patlaması meydana geldi.

Ama en azından hâlâ bizi düşünen tek kişi ben değildim. Peki, şimdi ne olacaktı?

Bangor’a geri uçacaktık... ve sonra ne olacaktı? Önümüzdeki hafta sonu buradan ayrılmak için rezervasyon yaptırmıştım ama yine durmuş, kalmalı mıyım diye düşünüyordum. Jonah’yla ben tam olarak nerede kalacaktık? Uçaklara atlayıp gündelik şakalaşmalarımız arasında gizlice sevişecek miydik?

Yoksa yarın sabah Jonah'nın yatağında mı uyanacaktım?

Dün gece çok yakından tanıdığım güçlü bedeni sessizce içime çekerken, ikinci seçeneği tercih edeceğimi şimdiden biliyordum. Babam buna ne derdi acaba? Jonah ve benim takılmamızla ilgili şakalar yapıyordu ama takıldığımızı öğrenince *gerçekten* mutlu olur muydu?

Her neyse, muhtemelen en iyisi bu. Bizim hatalarımızı tekrarlamana gerek yok.

Gerçi ailemin hatalarını tekrarlamıyorduk. Birbirimizle bir barda tanışıp deli gibi âşık olmamıştık. Başta birbirimizden hoşlanmamıştık bile. Alaska'ya taşınmak gibi sahte bir romantik fanteziye de kapılmayacaktım.

Şimdi ondan hoşlanıyordum, doğru.

Sanırım ondan çok hoşlanıyordum.

Çıktığım ya da âşık olduğum diğer erkeklere benzemiyordu. Sinirimi başka hiç kimsenin yapamadığı şekilde zıplatma yeteneğine sahip olsa da ona karşı açıklayamadığım manyetik bir çekim hissediyordum.

Ama aramızdaki her neyse bunun çok net bir son kullanma tarihi vardı ve ben bunu gözden kaçırmamıştım.

Şey, dün gece birkaç saatliğine kaçırmış *olabilirdim*.

Alaska'dan ayrıldığımda Jonah'yı özleyecektim. Gün gelecek Alaska'dan *ayrılacaktım*. Bundan emindim. Asıl soru ne zaman olacağıydı. Ve o zamana kadar dün geceyi kaç kez tekrarlamak isteyeceğimdi.

Açıklığa çıktık. Bu vadiye geldiğimizden beri ilk kez önümüzde uzanan uçsuz bucaksız vahşi doğayı görmüş, gerçekten ne kadar uzakta olduğumuzu ve iki yanımızda gökyüzüne uzanan kayadan duvarların arasında iki minik heykelcik gibi göründüğümüzü idrak edebilmişim. Önümüzdeki geniş nehir, kayalardan ve dalgaların karaya attığı odunlardan oluşan bir yatağın üzerinde azar azar ilerliyor, süzülüyordu; su sığ ve yer yer seyrek ama sürekli akıyordu.

Uçağımız bıraktığımız yerde, ilerideki boşluklu vadide küçük bir leke gibi duruyor, sessizce Jonah'nın bizi eve uçurmasını bekliyordu.

Jonah benim için kapıyı açtı, ben daha fazla fotoğraf çekerken bizi uçuşa hazırlamaya koyuldu.

Elimde olmadan onun her metodik adımını izledim; daha önce bana karşı çok dikkatli olan elleri uçağın gövdesi üzerinde neredeyse saygıyla geziniyor, vücudumun her santimetrekaresinde defalarca bulunmuş olan bakışları şimdi metalin her santimetrekaresini eleştirel bir gözle inceliyordu.

Koltuğuna tırmandığında tenim kızarmaya başladı çünkü uçakta seksin nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum.

“Burada ilk düşündüğümünden daha fazla yer varmış,” dedim arka koltuğa bakarak.

Düğmeleri çevirmeye başlarken kıkırdadı. “Bunu şu anda yapamayız.”

Yanaklarım yanmasına rağmen, “Neyi yapamayız?” diye sordum masumca. *Ne düşündüğümü nereden biliyor? Ve benim sorunum ne?* Normalde böyle muhtaç biri değildim.

Göz korkutucu dağlara ve etraflarında dolaşan bulut parçalarına baktı. “Lannerdları aramak için geçitten geçeceğiz.”

Jonah'nın kucağına tırmanma düşünceleri, gerçek hayat devreye girince kayboldu. “Oraya inemeyiz, değil mi?”

“Pek olası değil ama en azından bakmamız lazım.”

Jonah'nın bunu yapmak isteyeceğini bilmem gerekirdi. Kayıp ihbarında bulunup sonra da gününe devam edebilecek birine benzemiyordu. Biraz endişeyle içimi çektim. “Tamam. Eğer sorun olmaz diyorsan.”

“Olmaz. Güven bana.” Jonah elini baldırımın üzerinde gezdirince kanım hızlanmaya başladı. “Diğer konuşmayı daha sonra tekrar yapabiliriz. Ama şu an için odaklanmana ihtiyacım var. Ve gözlerine.”

“Net bir şekilde Rainy Pass’a gittiklerini söylediler, öyle mi?” diye sordum sıradağların son bölümünü aşarken. Yürüyüşçülerden hiçbir iz bulamamıştık; ama bulut örtüsünün tüm zirveleri maskeleyecek şekilde değiştiği pek çok gergin an yaşamıştık. Önümüzde sık ağaçlar ve uçsuz bucaksız göllerden oluşan, gözlerimin görebildiği yere kadar uzanan bir arazi vardı. Yola çıktığımızdan beri ilk kez derin bir nefes alarak koltuğuma gömülüp sert bir içki içmeyi diledim.

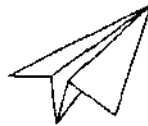
Jonah, üzerinde bir harita, birkaç çarpı işareti ve elle çizilmiş bir çizgi bulunan buruşuk kâğıt parçasını yukarı kaldırdı. “Her ihtimale karşı bana verdikleri planlı rota buydu.”

Zaten biz de elimizden geldiğince üzerinden uçmuştuk. “Peki, şimdi ne olacak?” Yüzümü buruşturdum. Türbülans-tan kaynaklanan sarsıntı ve itiş kakış, gözlerimin arkasında filizlenen kafein kaynaklı baş ağrısına pek iyi gelmemişi.

Jonah’nın kurnaz bakışları yakıt göstergesini incelerken bir yandan da düşünceli bir şekilde alt dudağını ısırıyordu. “Dostum, Wren ve Aggie çok kızacak.”

“Neden?” diye sordum temkinle.

“Çünkü planları değiştirmemden nefret ediyorlar.” Jonah uçağımızı sağa yatırıp bizi döndürürken elleri sıkıca lövye-nin üzerinde duruyordu. “Ve ben planları değiştiriyorum.”

“İşte!” diye çığlık atıp, adrenalininim yükselirken havayı bıçaklar gibi elimi ileri savurdum. Sağımızdaki dağ sırtında sarkık, sarı kubbeli bir çadır duruyordu. Bir kişi –uzun at kuyruğuna bakılırsa muhtemelen bir kadındı– kollarını çılgınca havada sallayarak bir aşağı bir yukarı zıplıyordu.

Yanındaki kişi yerde oturuyordu, bir taş yığınıyla desteklenmiş ve üzeri neon-turuncu bir battaniyeyle örtülmüştü. “Bunlar onlar mı?”

“Rotadan *çok* uzaktalar ama evet, onlar olduklarından oldukça eminim. Adam yaralı.” Jonah arkalarındaki düz tepeye midemi bulandıran hesapçı bir bakış attı.

“Buraya inemezsin.”

“Daha kötülerine inmiştim.” Bir süre daha düşündükten sonra başını salladı. “İnebilirim ama eklenecek ağırlıkla tekrar havalanamam.” Alçak sesle küfrettikten sonra iç çekerek kanadını bulundukları tarafa doğru eğdi. Onları fark ettiğimizi gösteren bir işaretti.

Kadın dizlerinin üzerine çöküp kollarını adamın boynuna dolayınca içimi ısıtan bir rahatlama dalgasıyla sarsıldım. Hikâyelerinin ve durumlarının ne olduğunu sadece tanrı bildirdi ama kadının sevinci havadan bile belli oluyordu.

Jonah telsize geçti. Arama-kurtarma ekibi çiftin koordinatlarını aldı ve birkaç dakika içinde bir helikopter onları kurtarmak üzere yola çıktı.

“Buraya bakman gerektiğini nereden biliyordun?” Jonah dönüş yolunda başka bir yöne sapmıştı.

“Sadece bir önsezi. Bazen insanlar bu iki nehri karıştırıyor.” Haritanın üzerinde parmağını gezdirdi. “Gerçi kamp yaptıkları yerde kalacak kadar akıllıymışlar. *Şurada* kalsalardı onları görmemiz mümkün olmazdı, kurtarma ekiplerinin bu tarafa uçması da kim bilir ne kadar sürerdi. Bir hafta daha burada kalabilirlerdi sanırım.” Göğsü bir iç çekmeyle kabardı ve alçak sesle belli belirsiz bir “tanrıya şükür” cümlesi duydum.

“Bu seni gerçekten rahatsız ederdi, ha?”

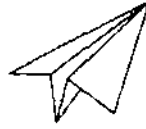
“Benim de canımı sıkardı,” diye itiraf etti. “Seni bırakır, yakıt alır ve hemen geri dönerdim.”

“Bu yüzden mi tekrar havalanmak için bu kadar acele ediyordun?” Pislik gibi davranmıyordu. Belki de davranıyordu ama daha çok, onları bulmak istiyordu.

Jonah duraksadı. “Hayır. Sadece yine kıyafetlerini çıkarırsın diye korktum.” Gülümsemesini gizlemeye çalışırken dudakları seğiriyordu.

Koluna şakacı bir şaplak atınca gözlerinin kenarları gülümsemesiyle birlikte kırıştı.

Lövyeye geri koymadan önce elimi sıkmak için elini bana uzattı. “Hadi gel. Eve gidelim,” dedi.

Jonah, bir hava polisinin rehberliğinde uçağı yönlendirirken, mavi bakışları bize doğru yürüyen Agnes’in üzerindeydi.

“Bu harika olacak,” diye mırıldandı.

“Kızgın görünmüyor,” dedim şüpheyle. Agnes’in yüzü her zamanki gibi sakin görünüyordu. Elbette, bizi selamlayan geniş bir gülümseme yoktu. Aksine, yaklaşmakta tereddüt ediyor gibi görünüyordu.

“Asla kızmaz. Bu onun süper gücünün bir parçası.”

“En azından yürüyüşçüleri bulduk. Buna sevineceklerdir.”

“Evet. Sevinecekler.” Jonah iç çekerek kulaklığını bıraktı ve bir eliyle sakalını düzelitti. “Ama Wren dumanla uçmamdan nefret ediyor ve bu sefer bunu seninle yaptım.”

Kaşlarımı çattım. “Bekle, ‘dumanla uçmak’ da ne demek?” Göstergeye bakınca ikaza başlayan yeni uyarıyı gördüm. “Benzinimiz bitmek üzere miydi? *Hem de havadayken?*”

“Hayır. Muhtemelen beş mil kadar daha giderdi.” Uçağın kapısını şefkatle okşadı.

Beş mil mi? Muhtemelen mi? “Delirdin mi sen?” Tanrıya şükür bunu bilmiyordum!

“Sakin ol. Çizgiyi izliyor ve hesap yapıyordum. Başaramayacağımızı düşünseydim, uçağı indirecek bir yer bulurdum.”

“Tarladaki bir taş yığınının üzerine mi mesela?” Birkaç gün önce bir uçak düşürdüğünü *çoktan* unutmuş muydu?

Karşılığında sert bir bakış aldım, bunu yüzüne vurmanın iyi bir fikir olmadığına dair bir uyarıydı. “Hayır. Geçtiğimiz kum setlerinden birine inerdim.”

“İyi. Diyorsun ki hiçliğin ortasında, ıssız bir yerde, kurutulmuş et ve protein barları yiyerek mahsur kalacaktık, öyle mi?” Kızgınlığımı gizleme zahmetine girmedim.

“Hey, uçağın arka koltuğunu bizim için ölçüp biçen sendin.” Ben daha düzgün bir karşılık veremedim o kayarak dışarı çıktı.

Gerçi verecek karşılığım olması da gerekmiyordu.

Uçak burnunun etrafından dolanmasını izlerken öfke patlamam yerini kızgınlığa bıraktı. Jonah kapımı benim için açıp elini uzattı.

Gayri ihtiyari elini itip aşağı atladım. Lastik çizmelerim yumuşak bir pat sesiyle çakıllara çarptı. Daha bir hafta önceki gibi buraya topuklu ayakkabılarımla gelseydim ona ihtiyacım olurdu.

Tanrım, onları burada giyerek ne düşünüyordum ki?

“Öyleyse *artık* bana ihtiyacın yok. Komik, dün gece elimi ittiğini hatırlamıyorum-” Yumruğumun sert karnına çarpmasıyla homurdandı.

“*Kapa çeneni!*” diye uyardım onu tıslayarak. Bir yandan da etrafıma bakınıp umarım hava polisi bunu yakalamamıştır, diyordum.

Kıkırdadı ve boynumun arkasını zararsız görünebilecek

bir hareketle sıktı ancak parmakları saçlarımin arasından geçip tenimde oyalanmaya başladı. “Selam, Aggie. Kurtarma ekibi Lannerdlerle ilgili bir gelişme bildirdi mi?”

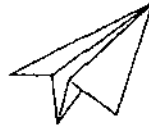
“Onları şimdi Anchorage’a götürüyorlar,” diye onayladı Agnes. “Görünüşe göre siste yönlerini şaşırılmışlar ve sonra Bay Lannerd ıslak bir yamaçtan aşağı kayıp bacağını kırmış. Takla atarken uydu telefonunu da kaybetmiş.”

Jonah homurdandı. “Bu asla unutamayacakları bir yıldönümü gezisi oldu.”

“Aman Tanrım.” Üzerime bir rahatlama dalgası daha çöktü. “Ya o ikinci geçişi yapmasaydık?” Ya Jonah gittiğimiz yere bakmayı akıl edemeseydi? O adam *günlerce* kırk bir bacakla orada kalabilirdi.

“Başı dertte olan insanlara yardım etmek iyi hissettiriyor, değil mi?” Jonah’nın bakışları uçak hangarını taradı. “Wren nerede? Artık cezamı kesebilir.”

Agnes’in kaşları gerildi. “Evet, ben...” O sabit gözlerini bana çevirene kadar, yüzünü kaplayan acı ve hüznü görememiştim.

Kapıyı iterken nefesimi tuttum.

“Bakın kim geri dönmüş,” diye mırıldandı babam, sesi hâlsiz ve zayıftı. Onu daha önce hep kot pantolonu ve kat kat gömlekleriyle görmüştüm. Hastane önlüğüyle yatarken çok farklı görünüyordu.

Çok zayıf ve savunmasızdı.

Mabel onun yanındaki sandalyede, bacaklarını göğsüne çekmiş, kollarını dizlerine sıkıca sarmış oturuyordu. Gözleri kızarmış ve şişmişti, komedi izlemek için oturmuş ama perde çekilince bir dehşete tanık olmak üzere olduğunu fark etmiş birinin şaşkınlığı vardı yüzünde.

Sonunda ona kanserden bahsetmişlerdi demek ki. Bu beni hiç rahatlatmadı ama zaten zamanı gelmişti. Yoksa babamın akşamları dama oynamak için neden eve gelmediğini merak ederdi.

“Artık gitme zamanı, Mabel,” diye seslendi Agnes kapıdan. Mabel hareket etmedi.

Babam ona cesaret verici bir ifadeyle gülümsedi. “Birazdan buradan çıkacağım.”

“Söz mü?” diye sordu Mabel, sesi o kadar zayıf ve çocuksuydu ki ona hiç benzemiyordu.

“Söz, ufaklık.”

İsteksiz bir yavaşlıkla koltuğundan kalktı, tozlu spor ayakkabıları koltuğun üzerinde kir parçaları bırakmıştı. Babama sarılmak için eğilince, “Dikkatli ol Mabel,” diye uyardı Agnes.

Sessiz bir baş selamıyla Jonah ve benim yanımdan geçerken bana hüüzün ve gençliğinin verdiği kızgınlıkla dolu bir bakış fırlattı. Alaska'ya gerçekte neden geldiğimi anlamıştı ve onu karanlıkta bıraktığım için hiç de mutlu değildi.

“Hey,” diye seslendi Jonah, kız onu atlatmaya çalışırken. Jonah uzanıp kızın kaçmasına fırsat vermeden onu yakaladıktan sonra zahmetsizce göğsüne doğru çekip sarıldı. Mabel karşı koymak yerine başını eğip yüzünü adamın gömleğine gömdü. Ciğerlerinden tek bir hıçkırık yükselirken, çoktan acıyla dolan boğazımdaki yumrunun anında şişmesine neden oldu.

Jonah eliyle onun uzun, siyah saçlarının arkasını birkaç dakika sessizce okşadı ve sonra derin bir nefes vererek usulca, “Tamam, annenle git, ufaklık.”

Onlar gittikten sonra artık sadece üçümüz kalmıştık.

Babamın gri gözleri aramızda bir ileri bir geri gidip geldikten sonra bana takılıp kaldı. “Ee, Calla? Dağlarda mahsur kaldığın ilk gece. Nasıl geçti?”

“Çok daha kötü olabilirdi sanırım,” diye itiraf ettim.

“Siz ikiniz güvenlik kulübesinde mi kaldınız? Böyle bir yerde daha önce hiç kalmadığına bahse girerim.”

“Hayır, kalmadım.” Bu, benim şu anda konuşmak istediğim en son şeydi ama babamın, mevcut durumla bir süre daha uğraşmaktan kaçınmaya çalıştığını görebiliyordum.

“Barbie oldukça iyiydi diyebilirim.” Jonah kıkırdadı.

Yanaklarım kızarıırken bile ona ters ters baktım. “Vasat arkadaşlığını saymazsak. Sıcak bir duş ve gerçek bir yemek için sabırsızlanıyorum. Kurutulmuş sığır etinde sınırına ulaştım.” Kimi kandırıyordum ki? İştahım kaçmıştı.

“Kurutulmuş et mi?” Babam Jonah’ya baktı, gözleri merakla kısılmıştı.

“Ethel’dan,” diye açıkladı Jonah. “Onun ev yapımı şeyleri. Calla çok sevdi.”

“Bu çok iyi.” Babam hafifçe öksürdükten sonra yüzünü buruşturdu.

“Acıyor mu?” Doktorların o uzun iğneyi tam olarak nereye batırdıklarını merak ederek göğsüne baktım. Ciğerlerinde biriken ve dün gece hırıltılı nefes almasına neden olan sıvıyı boşaltan iğneyi.

“Aslında son birkaç gündür olduğundan çok daha iyi. Bana iyi ilaçlar verdiler.”

Umutsuzluk beni dalga dalga vurdu. Günlerdir acı mı çekiyordu? “Neden bir şey söylemedin-”

“Hayır.” Bana kaderine boyun eğmiş bir ifadeyle gülümseyip sözlerimi geçiştirdi. Hastane bileziği kolundan aşağı kayd.

“Özür dilerim. Orada olmalıydık. Ama yağmur ve ardından sis... Jonah uçamayacağımızı söyledi.” Gözlerim yaşlarla dolmaya başladı. Bunların hepsi doğrudu ama yine de tüm bunlar olurken geceyi ve sabahı nasıl geçirdiğimiz düşününce, suçluluk duymaktan kendimi alamıyordum.

“Jonah uçamayız dediyse, o zaman uçamazdınız demektir. Ayrıca Agnes’a, eğer Jonah ararsa hiçbir şey anlatmamasını söyledim. Buraya daha erken gelmek için gereksiz riskler almasını istemedim. Merak etme, önemli bir şey yok. Sadece bir komplikasyon. O kadar da ciddi değildi. Bir ya da iki gün içinde çıkarım.”

Rahatlayarak titrek bir sesle iç çektim. “Tedavi için Anchorage’a gittiğinde ben de seninle geliyorum.” Babamın evine döner dönmez biletimi iptal edecektim. Ne diye burada olmam gerekip gerekmediğini düşündüm, bilmiyordum. Babamı burada, bu hastane yatağında yatarken görmek...

Olabileceğim başka bir yer yoktu. Babamın bakışları ellerine yöneldi.

“Wren...” Jonah’nın çenesi gerildi. “Bu yaptığın artık doğru değil. Ona *şimdi* söylemen gerek, yoksa ben söylerim.”

Vücuduma bir şeyler batmaya başladı sanki. “Neden bahsediyorsun sen? Bana neyi söyleyecek?” Babama döndüm. “Neden bahsediyor?”

“Bugün Dempsey ve ekibini bulundukları yere uçurman gerekiyordu. Muhtemelen seni bekliyorlardır.”

“Wren-”

“Tamam, Jonah. *Tamam.*” Boyun eğip eliyle işaret ederek iç çekti.

“Neden o adamları gitmeleri gereken yere götürmüyorsunuz? Kızımın konuşmam için bana biraz zaman ver.”

Jonah uzun bir süre başını eğdikten sonra yüzümün yan tarafını kavrayıp beni dudaklarına doğru çekerek şakağıma bir öpücük kondurdu ve bir... iki... üç kalp atımı süresince orada kaldı. “Üzgünüm,” diye fısıldadı ve ardından kapıdan çıkıp gitti.

Babam gülümseyerek, “Sonunda iyi anlaştığınızı görmek güzel,” dedi.

“Evet. Şey...” Her şeye rağmen yanaklarım kızarmıştı.

“Bir sandalye çek. Otur biraz.” Mabel’in az önce bıraktığı koltuğu işaret etti. Yerleştiğimde hâlâ sıcaktı.

“Neler oluyor baba?” diye sordum sesim tedirginlikle titrerken. Sadece uzun uzadıya yüzümü inceledi.

“Baba-”

“Büyükbaban da akciğer kanseriydi. Bunu biliyordun, değil mi?”

“Evet. Annem söylemişti.”

Babam yavaşça başını salladı. “Benimkiyle aynı türden. Küçük hücre. Diğer türlere göre daha nadir görülüyor ama yine de ikimizde de bu tür çıktı. Ve hızlı büyüyor. Onda bulduklarında şansı çok yüksek değildi; ama o herkesi dinleyip kemoterapi alması gerektiğini düşündü.” Başını iki yana salladı. “Hayatının son altı ayı cehennem gibiydi. Sık sık Anchorage’daydı ve olmadığı zamanlarda da yataktan zar zor kalkıyordu. Annem ona iyi baktı, elinden geldiğince iyi baktı. Ama bu ikisi için de kolay olmadı. Tedaviyi bıraktığında, vücudu artık iskelete dönmüştü.” Babam bir an alt dudağını çiğnedi. “Bana söylediği son şeylerden biri, keşke en başından bu durumla barışmış olsaydım, oldu. Daha az zamanı olacaktı ama en azından daha çok keyif alacaktı. Son günlerini kendi istediği gibi geçirebilecekti. Bu hep kafama takılmıştır.”

Babamın bununla nereye varmaya çalıştığını anlamaya başladığımda durumun farkına vardım.

Daha önce başlayan o korkunç batma hissi yerini uyuşturan bir sükûnete bıraktı.

“Ama bu otuz yıl önceydi. Şimdi her şey gelişti. Hayatta kalma şansı-”

“Bundan kurtuluş yok, Calla,” dedi acımasız bir katiiyetle. “Bu türden kurtuluş yok. Bu kadar ilerlemişken yok.”

“Ama sen iyisin.” Yıpranmış vücudu, solgun teni ve arkasında dönüp duran oksijen tüpüyle Bayan Hagler’a *hiç* benzemiyordu. “Tamam, hastanede olduğun için *şu anda* iyi olmadığın açık ama bir hafta önce *iyiydin*.” Kendim gibi konuşmuyordum.

“Hayır, değildim. Sadece bunu saklamakta iyiydim. Eskisi kadar enerjim yok. Ve bir süredir göğüs ağrılarım var,” diye itiraf etti.

“Tümör yüzünden mi?”

“Evet. Kısmen.”

“O zaman onu küçültebilirler. Radyoterapi bunun için var. Kemoterapi de hücreleri öldürüyor-”

“Çoktan yayılmaya başladı, Calla.” Yumuşak, gri gözler nihayet benimkilerle buluşmak için yukarı kalktı. “Lenf bezlerime. Kemiklerime. Tüm bu söylediklerin bana sadece biraz daha zaman kazandıracak şeyler ve bu zaman iyi geçmeyecek.”

“Tam olarak *ne kadar* zaman?” Soru boğuk bir fısıltıyla çıktı ağızımdan.

“Söylemesi zor ama bu tedaviyle bana iki, belki de üç ay verdiler.”

Keskin, titrek bir nefes aldım. “Peki, tedavi olmadan ne kadar?”

Tereddüt etti. “En fazla dört ila altı hafta diye düşünüyorlar.”

Sözleri mideme bir yumruk gibi inerken göğsüme soğuk bir his yayıldı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? *İyi* görünüyordu. “Ben sadece... Belli ki doktorlar yanılıyor. Her zaman yanılırlar, baba! *Her zaman*,” diye kekeledim kelimeler ağızımdan dökülürken. “İnsanların zorlukları yenip yıllarca nasıl hayatta kaldıklarına dair hikâyeler duyuyorum hep.”

İç geçirdi. “Her zaman değil, Calla. Bunlar insanların

ihtiyaç duydukları için hatırladıkları hikâyeler. İnsanların umuda ihtiyacı var. Ama *her zaman* değil. Bu sefer değil.”

İlk şaşkınlığım, dinlemeyi reddettiği için yaşadığım hayal kırıklığı ve öfkeyle birlikte azalmıştı. “Yani bu kadar mı? Artık bu konuda konuşmak yok mu? En azından yaşamaya çalışman için seni ikna etmek yok mu? Benim için? Annem için?” Sesim çatladı. Artık umutsuzluğa kapılmaya başlamıştım.

“Eğer bana tüm bu saçmalıkları uygulamalarına izin verirsem, son zamanlarımı bir hastane odasında haftada beş gün, günde sekiz saat uyuyup kusarak geçireceğim ve bu durum tedaviyi bırakana ya da ölene kadar böyle sürüp gidecek. Ben böyle ayrılmak istemiyorum. Bunu kendi şartlarımla yapmak istiyorum.” Elime uzandı ama tutamadım ve bir süre sonra parmakları tembelce yanına düştü. “Doktor bana haberi verdiğinde seni düşündüm. Düşündüğüm ilk şey sendin. Seni hemen aramalı mıydım, yoksa hiç aramalı mıydım bilemedim. Buna hakkım olup olmadığından emin değildim. Bunca yıldan sonra bilmek istemeyeceğini düşündüm.” Gözleri parlıyordu, parıltıyı kırıştırarak uzaklaştırdı. “Agnes beni dinlemediği ve nasıl yapılacağını bilmediğim şeyi yaptığı için memnunum. Yapmaya cesaret edemediğim şeyi yaptığı için. Geldiğin için çok mutluyum.”

Bir başka farkındalık dalgası üzerime çöktü. “Ne kadar kötü olduğunu biliyorlar mıydı? Agnes ve Jonah, biliyorlar mıydı?” Bunca zamandır beni yönlendiriyorlar mıydı?

“Agnes’a hiç söylemedim. Söylemeyi planlıyordum. Sonra bir baktım, sen yoldasın. Tedaviyi reddetme kararımı nasıl karşılayacağını bilmiyordum-”

“Saçmalık,” diye çıkıştım. “Pes etmene razı olmayacağımı çok iyi biliyordun. *Kimsenin* olmayacağını da. Bu yüzden saklıyordun.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra başıyla onayladı. En azından inkâr etmiyordu. “Muhtemelen yıllarını bana kızgın geçirdiğini biliyorum. Düşündüm ki eğer seni yeniden tanımak için bir haftam olursa, bu hastalık başımızda olmadan. Belki de seni hayal kırıklığına uğratmadığım bir hafta.”

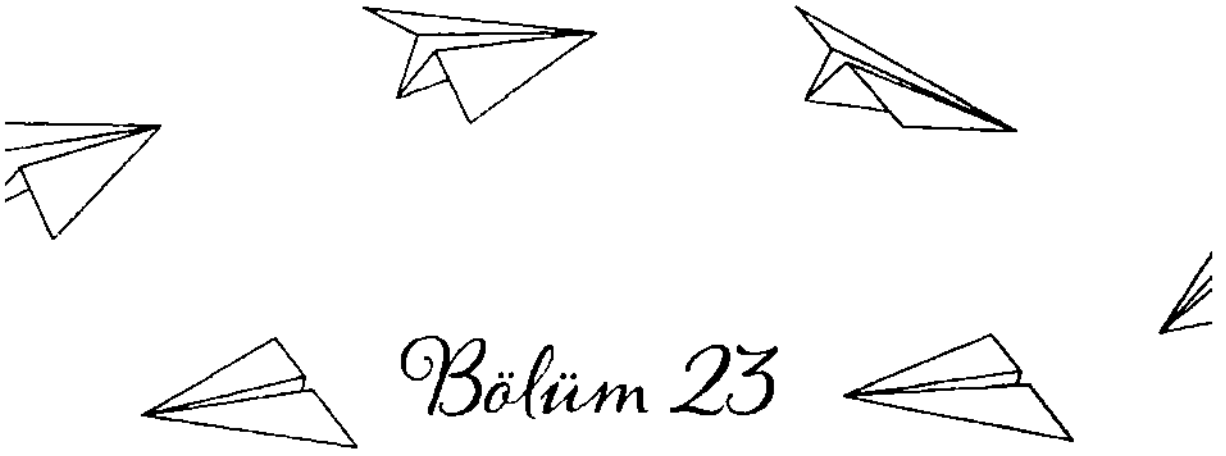
Kabul etmem gerekirdi ki hafta güzel *geçmişti*. Ama şimdi her şey cehenneme dönüyordu. “Demek Jonah biliyordu.” Bu sözleri yüksek sesle söylediğimde ve parçalar bir araya geldiğinde keskin bir ihanet duygusu hissettim. *Bu* yüzden beni kalmaya zorluyordu. Çünkü eve dönmek için o uçağa bindiğimde babama sonsuza dek veda etmiş olacaktım.

Önümüzdeki birkaç hafta... ay... zor olacak.

Babam kanserle savaşacağı için zor olacağını sanıyordum. Ama savaş falan yoktu.

O çoktan pes etmişti.

Başka bir şey söylemeden kalkıp hastane odasından çıktım. Dış kapıya ulaştığımda koşmaya başlamıştım.

Yirmi dakikadır sıcak suyun altında sersemlemiş bir hâlde duruyordum ve hâlâ suda herhangi bir sıcaklık ya da rahatlık bulamıyordum. Hissettiğim tek şey topuklarımdaki ve ayak parmaklarımdaki su toplayan sayısız kabarcığın verdiği acıydı. Bangor'un yerel hastanesiyle babamın evi arasındaki mesafe en az altı kilometre olmalıydı ve ben bunun tamamını yağmur çizmelerimle koşmuştum.

Kafa derimi ovma için kollarımı saçlarıma götürdüğümde kollarım hâlsizleşti, şampuanı yoğun bir köpük hâline getirdim. Kulübedeyken saçlarımin emdiği odun dumanı kokusu etrafa yayıldı.

Gülmeye başladım. O gece kulüpte Diana'yla yaptığım konuşmayı hatırlamıştım. Yumuşak, keyiften yoksun bir sestti, aslında bir kahkaha bile değildi. O zamanlar inanılmaz gibi görünen bir düşünceyi dile getirmemin üzerinden sanki sonsuz zaman geçmiş gibi geliyordu: *Ya Alaska'ya gelip birçok kusuruna rağmen, yıllar önce beni terk etmiş olmasına rağmen bir şekilde her zaman istediğim babamı bulursam, bütün bunları onu tekrar kaybetmek için mi yapacağım?*

Oluyordu işte.

Onu bulmuştum ve şimdi tekrar kaybedecektim. Bu sefer, sonsuza dek kaybedecektim.

Babam, istese de istemese de kalbimi yeniden kırıyordu.

Su basıncının tam olarak ne zaman azalmaya başladığından emin değildim ama birden kendimi minik bir su damlasının altında durmuş, başım şampuan köpükleriyle kaplı, vücudum ısı kaybından titrer hâlde buldum. “Hayır, hayır, hayır... Sakın bana suy...” Duş başlığını kurcaladım, bir o yana bir bu yana ayarladım. Hiçbir şey olmadı.

Musluğu sonuna kadar sağa çevirdim. Hiçbir şey akmadı.

Suyumuz bitmişti. Jonah bunun olabileceği konusunda beni uyarmıştı.

Hayal kırıklığıyla derin bir iç çekerek alnımı duş duvarına dayadım. Sözcükler dudaklarımdan döküldü, “Lanet olsun.”

Ve sonunda gözyaşlarımla savaşmayı bıraktım.

Banyo kapısı yumuşak bir sesle çalındı. “Calla?”

Cevap vermemek için dudaklarımı dizime bastırdım. Şu anda Jonah’yla uğraşamazdım.

Bir an sonra daha sert bir sesle, “Calla?” diye seslendi. Kapı tokmağı tıkırdadı. “Beni içeri al.”

“Beni rahat bırak,” diye mırıldandım.

“Bak, ya beni içeri alırsın ya da ben kendim girerim.” Cevap vermedim. Hareket etmedim.

Jonah koridorda ilerlerken zemin gıcırdıyordu, banyodan uzaklaşıyordu. Ama sonra tekrar geri döndü ve garip bir metale sürtünen metal çıtırtısı duyuldu. Bir pat sesiyle banyo kapısı hafifçe aralandı. Jonah’ın parlak krom musluktaki çarpık yansımasını görebiliyordum, kapı aralığında geziniyordu ama arkamı dönmedim.

“Ne yapıyorsun?”

“Suyum bitti.” Küvetin zeminine çöküp kollarımı dizle-

rime dolayalı ne kadar zaman olmuştu? Uzun zaman olmuş olmalıydı. Titremeyi bırakmıştım, ağlamayı bırakmıştım. Saçlarım hâlâ şampuanla kaplıydı ama köpükler gitmişti.

İçini çekti. “Hadi, benimkini kullanabilirsin.” Banyoya girip elini uzattı. Görmezden gelerek ondan uzaklaştım. “Calla...”

“Ne zaman öğrendin?” diye sordum, sesim garip bir şekilde boş çıkıyordu.

İri gövdesini küvetin kenarına yerleştirip bakışlarını önünde, banyo dolabının kapağında tuttu. Hâlâ aynı kıyafetleri giyyordu, duman kokusu üzerlerine sinmişti. Dün gece çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. “Aggie’nin bana neler olduğunu anlattığı gün, yani senin geldiğin gün öğrendim. Babana detayları sorduğumda içimde kötü bir his vardı. Tedavi planı, haftada kaç gün Anchorage’da olması gerektiği, nerede kalacağı gibi konularda hep isteksiz davrandı. Sonra gitti ve ben de seni almak için uçtum.” Bir an için kırık tırnaklarını dikkatle inceledi. “Durumunu gecenin ilerleyen saatlerinde ondan zorla öğrendim.”

Jonah’yla benim aramdaki fark işte buydu. Babamın bu konuda konuşmak istememesini kabul etmiştim; çünkü içten içe ben de bu konuda konuşmaya hazır değildim. Bir kilometre öteden görmem gereken gerçeği görmezden geldiğim için mutluydum.

“O sabah Meyer’a gitmek için beni götürmeni istemeye geldiğimde zaten biliyordun öyleyse.” *Başından beri biliyordu.*

Başı ellerinin arasına düştü, parmakları saçlarını tarayarak hepsini havaya dikti. “Sana ya da Aggie’ye tek kelime etmemem için bana söz verdirdi. İnan bana, birçok kez söylemek istedim. Dün gece söylemeye çok yaklaşmıştım. Ama Wren kararını kendisi açıklamak istedi. Bunu ondan

alamazdım.” Duraksadı. “Bana istediğin kadar kızabilirsin, benden nefret edebilirsin ve benimle konuşmak istemeyebilirsin; ama bu, Wren’in öleceği gerçeğini değiştirmeyecek ve hepimiz bunu kabullenmenin bir yolunu bulmak zorundayız.”

“En azından onu tedaviye ikna etmeye *çalıştın mı* bari?”

“Ne sanıyorsun, Calla?” Sesi öfkeyle alevlendi. “Sakin ola ki onun yaşamasını bizden daha fazla istediğini ya da ölümünün seni benden, Agnes’tan ya da Mabel’den *daha fazla* inciteceğini düşünme. Sen babanın anısıyla Toronto’daki hayatına geri döneceksin. Ama biz burada her gün onun yokluğunu hissedeceğiz-” Boğuklaşan sesi aniden kesildi.

“Nasıl olur da ona kızgın olmazsın?”

“Kızgınlık ne kelime? Sinirden köpürüyorum. Kontrol için bu kadar beklemesine kızgıyım. Şu boku yıllar önce bırakmadığı için kızgıyım.” Gürleyen sesi küçük alanı dolduruyordu. Bir süre sonra daha sakin bir şekilde tekrar konuştu. “Ama Wren acele kararlar vermez. Kararları hakkında uzun uzun düşünür. Eğer doktorlar bile ona sadece birkaç hafta daha kazandırabileceklerini söylüyorlarsa, elindekini boşa harcamak istemediği için onu suçlayamam.”

“Peki, ya oturup izlemek zorunda kalan bizler?” diye sordum boş boş. “Bunun onu seven insanlara ne yapacağını hiç düşünmedi mi?”

“Herkesin iyiliği için en doğru kararı verdiğine kendini inandırmış durumda ve bir kere kararını verdi mi, onu geri döndürmek mümkün değildir. O benden daha inatçı.”

Tıpkı yıllar önce annemi ve beni bırakmaya karar verdiği gibi.

Gözlerim desenli duş duvarında gezinirken o gidince buralarda *hayat* nasıl olacak diye merak ediyordum. Bu

küçük, modüler, zevksiz ördek döşemeli eve ilk adım attığımda kendimi çok boş hissetmiştim, burası hâlâ aynı boş küçük ev olsa da artık onu doldurmaya yardımcı olacak anılarım vardı. Babamın daimî sessizliğin içinden gelen yumuşak kıkırtısı, sabahları taze demlenmiş kahvesinin kokusu, bana iyi geceler dedikten sonra koridorda ilerlerken gıcırdayan döşemelerin sesi. Böyle küçük şeylerdi –anı olarak sayılmaması gereken fakat babamın hayatına dair küçük, önemsiz parçalar– ama yine de yıllar sonra onu burada düşündüğümde aklıma gelecek olan ilk şeylerin bunlar olacağını biliyordum.

Ve elimdekiler sadece bu duvarların içinde olanlardı. Peki, ya dışarıda, bu duvarların ötesindekiler? “Wild’a ne olacak?” diye sordum uyuşuk uyuşuk. Babam iyileşene kadar işleri Jonah yürütmeyecekti. Babam ölene kadar yürütecekti. Sonra ne olacaktı?

Jonah başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Bu başka bir günün konuşması. Bugünün değil.”

“O internet sitesini kurarak zamanımı harcamama neden izin verdin ki? Tamamen anlamsız ve aptalcaydı.”

“Hayır, değildi. Babana yardım etmek istedim. Bunca yıldır buralarda ne yaptığımı öğrenmek için çaba sarf ediyordun.” Sonunda Jonah’nın yoğun bakışlarının çıplak tenimde gezindiğini hissettim. Duraksadı. “Ayaklarına ne halt ettin böyle?”

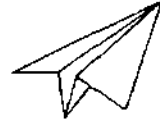
“Hastaneden eve yağmur botlarımla döndüm,” diye itiraf ettim utangaç bir şekilde. Vücudumu daha sıkı sardım, Jonah dün gece her yerimi defalarca görmüş olsa bile, birden çıplaklığımdan utanmaya başlamıştım. Bu anla ilgili hiçbir şeyin cinsellikle uzaktan yakından alakası yoktu.

“Tanrım. Her tarafı su toplamış. Evimde ilk yardım çantam var. O kabarcıkları kapatman gerek.” Havlumu alıp

bana uzattı. “Hadi gel. Su kamyonu yarına kadar gelmeyecek. Eğer su aksın istiyorsan, eşyalarını topla ve bende kal.” Bir süre sonra yumuşak bir sesle, “Lütfen,” diye ekledi.

Sonunda havluyu ondan aldım.

Su aksa da akmasa da bu gece onun yanında olmam gerektiğini biliyordum.

Yanaklarımdaki ve burnumdaki yüz sabununu durularken banyonun kapısı açıldı. “Bitmek üzere, yemin ederim.”

Perde arkamdan açıldı ve Jonah içeri girdi. Asık suratlı hâlime rağmen onu çıplak görmek kanımı anında kaynatmaya başladı.

“Tamam, *peki*.” Dışarı çıkmaya çalıştım.

Omuzlarımdan tutup beni yerime sabitledi, başparmakları yatıştırıcı hareketlerle kaygan tenimin üzerinde birkaç kez ileri geri gezindi. Sonra uzun, kaslı kolları vücuduma dolandı ve beni geriye, kendisine doğru çekti.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı. Yüzünü boynumun kıvrımına yerleştirmek için eğilince sakalı tenimi gıdıkladı. “Sana söylemek istedim ama söyleyemedim. Benden nefret etme.”

Başımı onunkine doğru eğdim. “Senden nefret etmiyorum.” Hem de hiç etmiyordum. Jonah’ya kızgın olduğumu bile sanmıyordum. Seçtiği yol yüzünden babama kızgındım. Bu kadar adaletsiz olabildiği için hayata kızgındım.

Ama Jonah...

Uzanıp tırnaklarımı birkaç kez pazılarının üzerinde gezdirdikten sonra kollarını sıkıca kavrayıp kucaklamasına karşılık verdim. “Burada olmana memnunum,” diye fısıldadım. Onsuz bununla yüzleşmeyi hayal bile edemiyordum.

Ben onunla kendimi sarıp sarmalayana kadar daha da yakınlaştı, köprücük kemiğinden başlayan sert baskı uyluklarına kadar devam ediyor, vücuduma uyum sağlıyordu. Arkamda sertleştiğini hissedebiliyordum ama yine de bu ihtiyacı gidermek için bir hamle yapmıyordu.

Sanırım başka bir şeyleri tatmin etmekle çok meşguldü.

Orada öylece durup su soğuyana kadar birbirimize sarıldık.

“Bilincin yerindeyken ve dik otururken bu *çok* daha kolay,” diye mırıldandım. Tarağı Jonah’nın sakalında yavaşça gezdirirken mavi gözleri dikkatle dudaklarımı inceliyordu.

“Aslında buna zaten razı olmuştum ben.”

Ve şu an kucağında oturuyorum.

“Şşşt. Kıpırdama,” diye azarladım onu. Bakışlarımı bir yandan diğer yana kaydırarak çenesini incelerken kaşlarımı çatıp sakallarını eşit şekilde kestiğimden emin oldum.

“O gece ellerin ne kadar titriyordu?”

“*Yaparken* iyiydim. Tamamen sakin ve kontrollüydüm.”

“Peki, ya sonra?”

“Dehşete düştüm. Babam kaskatı kesildiğini söyledi.”

Jonah gülerken başı kanepeye düştü. O kadar içten ve güzel bir sesteki bir an için onun kalın boğazına hayranlıkla bakıp, dudaklarımı oraya dayadığımı hayal ettim.

“Gerçekten kasılmadın, değil mi?”

“Çok ileri gittiğimden ve benden tekrar nefret edeceğinden korktum,” diye itiraf ettim.

“Ne? Senden hiç *nefret* etmedim, Calla.”

Ona bilmiş bilmiş baktım.

“Hayır. O gün Meyer’da sinirden küplere binip seni

azarlarken bile, bir yanım daha ileri gidip seni öpersem ne yapacağını görmek istiyordu.”

“Gerçekten mi?” Mükemmeliyetini, avucumu çene çizgisinde gezdirerek takdir ettim. Beni öpseydi ne *yapardım*? Büyük ihtimalle çıldırırdım. O zamanlar gözümde sadece kızgın bir yetiydi. *Beni* sinirlendiriyordu. Ama şimdi Jonah’ı tanımaya başladığımdan beri, korkunç gür sakalından falan nasıl olmuştu da hiç *etkilenmemiştim*, bilmiyordum.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi gözleri parladı.

Çıkardığım işten tatmin olarak makası ve tarağı sehpayaya attım. “İşte oldu. İstedğin gibi seni *düzelttim*. Gizliden gizliye kibirli biri olduğunu biliyordum.”

“Bir süreliğine oyuncağın olmam seni mutlu etti mi bari?”

“Belki,” diye itiraf ettim alay eder gibi.

“Güzel. İkimizin de dikkat dağıtmaya ihtiyacımız vardı.”

“Evet, sanırım öyle.” Gerçekliğe geri dönerken derin bir iç çektim. Elimi Jonah’nın bileğinde gezdirerek saatini kontrol etmek için çevirdim. “Artık Wild’a dönmen gerekiyor galiba?” Beni duşta kıvrılmış hâlde bulmasının üzerinden birkaç saat geçmişti. Şimdiye kadar gitmiş olacağından emindim ama gitmediği için çok minnettardım.

“İstemiyorum,” diye itiraf etti hüznle. “On yıldır orada çalışıyorum, bugün uçaklarla ve insanlarla hiçbir şey yapmak istemediğim ilk gün. Ama tüm çalışanları kontrol etmem gerek. Muhtemelen Wren’in neden hâlâ aramadığını merak ediyorlardır.”

“Onlara söyleyecek misin?”

“Wren’in telefona atlayıp bunu yapmayacağını hepimiz biliyoruz. Eminim bazıları çoktan duymuştur. Ama evet, Maxine’den ya da yolcuların birinden duymalarındansa

benden duymaları daha iyi. Ayrıca her şeyi Agnes'a bırakmam, uğraşması gereken bir Mabel varken olmaz." İçini çekti. "Zavallı çocuk. Wren onun için bir baba gibi. Bu onu kesinlikle mahvedecek."

Kendi acıma o kadar odaklanmıştım ki Mabel'ı pek düşünmemiştim. Jonah'nın sözlerinin arkasında ne bir kıskançlık parıltısı ne de bir haset kıvılcımı olmadığını şimdi fark ediyordum. Sadece acıyı paylaşıyordu. "Ben de seninle geleyim. Evden telefonumu alsam yeter." Hastaneden eve döndüğümde şarja takmış ve orada bırakmıştım, evden kimseyle konuşmak istemiyordum.

Üzerinden kaymaya çalıştım ama sıcak, güçlü eller popomun iki yanına yerleşerek beni olduğum yere hapsettiler. Jonah'nın bakışları Diana'nın benim için diktiği "Ama Önce, Kahve" yazan tişörtümün üzerinden aşağıya, kalçalarımın onunkilerle buluştuğu yere doğru kaydı. Ağzını açtı ama sonra söyleyeceği şeyle ilgili fikrini değiştirdi. Çelik mavisi gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kalktı.

"Ne oldu?" diye sordum usulca, avuçlarımı tekrar çenesinin iki yanında gezdirerek. Sakallarının avuçlarıma verdiği hisse doyamıyordum. Diana'nın, Aaron'ın yüzünü tıraş etmemin onun hoşuna gitmeyecek kadar samimi olduğuna dair yaptığı yorum vardı ya? Sanırım şimdi anlıyordum.

Jonah elleri sırtımı sıkıca kavrayıp kucaklayana ve yüzünü boynumun kıvrımına gömene kadar vücudumu kendine doğru çekmeye devam etti. Sıcak nefesi tenimin üzerinde gezinirken kan akışımı hızlandırıyordu.

Kalçalarımın arasındaki sertliğinin baskısını hissedebiliyordum. Beni istiyor ama bunu benden istemek ona doğru gelmiyordu.

Başını kollarımın arasına almak için uzanıp, kalçalarımı hareket ettirerek ona her şeyin yolunda olduğunu gösterdim.

Jonah elim elinde, Wild'ın lobisine girdiği anda, araba seyahatimiz boyunca giydiği isteksizlik paltosunu çıkarmış gibi görünüyordu.

O gür ve kalın sesiyle, “Çok mu çalışıyorsun, Sonny?” diye seslenince, uzak bir köşede oturan Alaska yerlisi çifti –lobide bekleyen tek yolcular onlardı– ürküttü.

Ön masaya eğilmiş Sharon'la sohbet etmekte olan Sonny anında kaskatı kesildi. “Ben de tam molamı bitiriyordum. Yerime geri dönüyorum. Son birkaç sefer için yüklemeyi bitirdik sayılır,” diye geveleyen Sonny, çıkışa doğru geri geri adımlar atmaya başlamıştı bile.

Jonah elini onun omzuna koydu. “Kulağa iyi geliyor. Clark'a bir dakikası olduğunda beni görmeye gelmesini söyle.”

“Tamamdır.” Sonny kapıdan dışarı fırladı.

Sharon suçlayıcı bir ses tonuyla, “Sen korkunç bir insan-sın,” diye tısladı.

Jonah ellerini havaya kaldırarak, “Ben ne yaptım ki?” dedi.

“Ah, *hadi ama*. Göz korkutucu olduğunu biliyorsun.”

“Değilim.” Bana döndü. “Öyle miyim?”

“Bazen,” diye itiraf ettim. “Ve iğrenç. Ve sinir bozucu...”
Ve nazik ve sevecen...

“Pekâlâ, pekâlâ.” Sırıtarak beni geçiştirdi.

Mabel, Sharon'ın yanındaki sandalyeye kıvrılıp başını eğmiş telefonunda oyun oynuyordu.

Jonah bir an duraksayıp ona baktıktan sonra çenesi gerildi. “Selam, ufaklık,” deyip kızın saçlarını karıştırdı.

Mabel başını kaldırıp ona hüznü ve utangaç bir gülümsemeyle baktıktan sonra tekrar aşağı eğdi. Belli ki konuşma

havasında değildi ki bu onun gibi birine göre çok şaşırtıcıydı. Jonah onu kendi hâline bırakıp ofisin içinde gözden kayboldu.

Sharon dağınık topuzumu işaret ederek, “Saçlarının bu hâline bayılıyorum,” dedi. Her ne kadar rahat davranmaya çalışsa da yeşil gözleri sempatiyle doluydu.

“Evet, bu modele, ‘Jonah intikam almak için saç açıcı mı, hacim vericimi ve sahip olduğum diğer tüm güzellik ürünlerini sakladı,’ deniyor.” Saçlarımın hâlini yeterince önemsemeye başladığım zaman gidip evini aramam gerekecekti. Büyük resme bakarsak, günlerdir yüzümde makyaj olmadığını neredeyse unutmuştum. Garip bir şekilde özgürleştirici olmuştu.

Yumuşak bir kıkırdamayla, “Bu onun yapacağı bir şeye benziyor,” dedikten sonra yutkundu. Yüzünü acı dolu bir ifade kapladı. “Haberleri duyduk. Çok üzgünüm, Calla.”

Haberler çabuk yayılıyordu. Tam olarak nasıl ortaya çıktığını merak ediyordum. Çok da önemli değildi aslında. Mabel’a bir bakış attım, Jonah’nın daha önceki sözleri aklımdan çıkmıyordu. Gerçek şuydu ki o aslında *benim* babam olsa da kendi evimde Wren Fletcher’ın dahil olmadığı, hem de uzun yıllardır dahil olmadığı bir hayatım vardı. Fakat o sırada babam buradaki insanların *her şeyi* olmuştu. Wild’da durup Sharon’ın taziyelerini kabul etmek... Doğru gelmiyordu. Asıl taziyelerini sunan *ben* olmalıydım.

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı, sonra da arka ofise geçtim. Agnes ve Jonah, George’la bazı programlar ve hava durumu raporlarını gözden geçiriyorlardı. Agnes bana hüznü ve tereddütlü bir ifadeyle gülümseyince ben de ona gülümsedim. Ne de olsa o da bu işte benim kadar masumdu.

Telefonumu havaya kaldırdım. “Bir dakikalığına babamın ofisini kullanmamın sakıncası var mı?”

Jonah ofise doğru elini salladı. “Yok, buyur kullan.”

Kapıyı arkamdan itip kapattım. “Tüm beğenilerini gördün mü?”, “Bunları alıyor musun?”, “Neredesin?”, “Çivili botların Nordstrom’da indirimde girmiş! Yanında götürmüş müydün? Onlarla uçakta bir fotoğraf çektirmelisin!” Diana’dan gelen ve şu anda cevap verecek enerjim ya da ilgim olmayan mesajlara göz gezdirdim. Bir de annemden gelen, “İşler nasıl?” mesajı vardı.

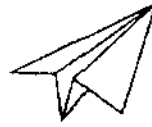
Korkudan göğsüm sıkıştı. Bu haberle o nasıl başa çıkacaktı?

Arayıp ona söylemem gerekiyordu, hem de hemen. Ama kendimi tereddüt ederken buldum. Belki de o zaman daha gerçek, daha kesin görüneceği içindi. O ses hâlâ kafamın içinde, aceleci ve umutsuz bir tonda konuşuyordu. Doktorların durumun ciddiyeti konusunda yanıldığına, babamın korkunç bir karar verdiğiğine, savaşıması gerektiğine, *belki* hâlâ ona ulaşabileceğime beni ikna etmeye çalışıyordu.

Ve sonra Jonah’nın sesi karışıyor, acımasız gerçeğe yüzleşmek üzerine makul sözlerini sürekli tekrar ediyordu.

Gerçekliğin ne zaman kafama dank edeceğini kim bilebilirdi? Ama bildiğim bir şey vardı ki o zaman geldiğinde binlerce kilometre uzakta olmak istemediğimdi.

Derin bir nefes alarak hava yolu şirketini aradım.

“Nihayet iki saat kadar önce uyudu,” dedi Simon esnerken. Toronto’da saat daha sabahın beşi bile olmamıştı. Jonah’nın evinden ayrılıp mesajlarımı kontrol etmek için çimenlerin üzerinden babamın evine doğru yürüdüm, –gerçekten bu yüzyıla katılıp evine internet alması gerekiyordu– Simon’dan birkaç mesaj gelmişti, saat kaç olursa olsun cep telefonunu aramamı söylüyordu.

Tabii ki paniğe kapıldım ve saate bile bakmadan aradım. Simon'ın beni kontrol etmek isteyeceğini bilmem gerekirdi.

Bu öğleden sonra babamın yıpranmış eski ofis koltuğuna oturup kötü haberi paylaşmak için annemi aradığımda, telefonda hiç böyle bir ölüm sessizliğiyle karşılaşmamıştım. Ben tüm gerçekleri anlatırken annem çok az konuşmuştu. Yanıldığımızı anlattım, erken teşhis konulmadığını.

Çok geç tespit etmişlerdi.

Titrek bir sesle konuştum, sessiz gözyaşları döktüm ve diğer uçtaki sessizliği dinledim, aslında duyduğum şeyin onun kalbinin kırılması olduğunu biliyordum.

“İyi karşılamadı.”

“Hayır, karşılamadı.” Simon'ın büyüleyici İngiliz tonu sıcacıktı. Homurdanarak teşekkür edip lattemi alırken onu sabahları görmeyi ne kadar özlediğimi fark ettim. Evin içinde dolaşırken, bir yerlerden her gelişinde ya da gidişinde yaptığı nüktedan esprilerini özlüyordum. Ne zaman bir kulağa ihtiyacım olduğunu nasıl oluyorsa her defasında bildiği gerçeğini özlüyordum. Babamın hiç olmadığı bir şekilde her zaman yanımda olmasını özlüyordum.

Önümüzdeki yıllarda Wren Fletcher'in da öyle olacağını hayal etmeye başlamıştım ama aslında bunu yaptığının farkında bile değildim.

“Sen bunu nasıl karşılıyorsun, Calla?”

Yeni taktığım tavandan sarkan Noel ışıkları sırasına baktım. Ampuller çok büyük, renkler çok donuk, ışık çok zayıftı ama yine de oluşturdıkları gölgelik bir şekilde büyüleyiciydi. Gözlerimi onlardan ayıramıyordum. “Bilmiyorum. Kızgınım.”

“Neye?”

Simon tam olarak ne olduğunu biliyordu. Sadece bunu dile getirmemi istiyordu. “Bana daha önce söylememesine. Tedaviyi reddetmesine. İstedliğini seç. Hepsi boktan.”

“Haklısın.”

“Ama...” Simon’da her zaman bir ama vardı.

“Bu sefer ama yok. Böyle hissetmekte sonuna kadar haklısın. Sevdiğim biri mümkün olduğunca uzun süre benimle kalmak için elinden geleni yapmasaydı ben de kızgın ve sinirli olurdum.”

“Nasıl bu kadar bencil olabildiğini anlamıyorum! Onu seven insanlar var ve o hepsinin canını yakıyor.”

“Sen onu seviyor musun?”

“Tabii ki seviyorum.”

Simon iç geçirdi. “O gece benimle verandanın merdivenlerinde otururken bunu o kadar kolay itiraf edemezdin, değil mi?”

“Sanırım hayır. O zaman böyle hissetmiyordum.” Ama sadece bir hafta sonra, babamı sevdiğime ve onun ölmesini istemediğime dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Bu da her şeyi çok daha acı verici kılıyordu. “Ama kendinden başka kimseyi umursuyor gibi görünmüyor. *Hiç* umursamıyor ki!” Bu sözleri söylerken bile doğru olmadıklarını biliyordum. “Yeterince umursamıyor,” diye düzelttim sözlerimi.

“Sence kararını iyice düşünmedi mi?”

“Nasıl düşünmüş *olabilir* ki? Kim kanserle savaşmaz?”

“Çeşitli nedenlerden dolayı böyle şeyler *olur*.” Bunu bilecek biri varsa o da Simon’dı. Acı gerçeğe başa çıkma konusunda yardım almak için kendisine gelen ölümcül hastalardan payına düşeni almıştı. “Kararını sana açıkladı mı?”

“Evet,” diye mırıldandım ve babamın bana daha önce söylediği her şeyi tekrarladım.

“Bu kararı hafife almamış gibi görünüyor.”

“Belki. Ama yine de doğru değil.” Asla doğru olmayacaktı. “Sen ne yapardın?”

“En azından başlangıç olarak tedaviye devam edeceğimi düşünüyorum ama onun yerinde olmadığım için bilmiyo-

rum. Ayrıca, tedaviyi reddetmeyi aklımdan bile geçirsem annen beni bağlatıp hastaneye sürükletirdi.”

“Buraya gelip bunu ona da yapması lazım,” dedim gönülsüzce. “Ya da en azından onu araması lazım. Eminim numarasını hâlâ hatırlıyordur. On iki yıl önce yeterince aradığı kesin.” Sözlerimi sessizlik karşıladı. “Yani-”

Simon dikkatle, “Annenle babana olanlar hakkında bilmediğim *hiçbir şey* yok, Calla,” dedi.

İçimi çektim. Tabii ki Simon biliyordu.

Tanrım, ailem ne kadar berbat durumdaydı.

“Wren’in oldukça korktuğunu tahmin ediyorum,” dedi Simon sonunda, bu gariplikten kurtulmanın bir yolunu bularak.

“Kendi şartlarıyla ölmek istediğini söyledi.”

“Bu, seçtiği yolda ilerlerken düpedüz dehşete düşmeyeceği anlamına gelmiyor.”

“Galiba.” Oysa bugün onu yalnız bırakıp oradan koşarak çıkmıştım.

İçimi bir suçluluk duygusu kapladı.

Yoğun bir sessizlik içinde oturduk; pijamalı bedenim pazen gömleğime ve bir kat battaniyeye sarılmış, bakışlarım gece bir civarlarında alışık olduğumdan çok daha parlak olan gökyüzünde geziniyordu. “Sanırım her şeyi daha iyi hâle getirecek bilgece sözlerin yok.”

“Üzgünüm. Bilgece sözlerim yok,” dedi Simon iç çekerek.

“Sorun değil. Seninle konuşmak bile yardımcı oluyor.”

“Güzel. Ve unutma, verdiği karardan dolayı ona kızgın ve sinirli olabilirsin ama yine de onu sevebilir ve destekleyebilirsin.”

“Bunu nasıl yapacağımdan emin değilim.”

“Bir yolunu bulacaksın. Sen iyi yetiştirilmiş, kendini bilen, genç bir kadınsın ve akıllıca kararlar veriyorsun.”

“Calla! Yatağa dönecek misin?” Jonah görünmeyen ama yakınlarda bir yerden bağırıyordu. Kıyafetlerimi giyip buraya gelmek için yanından ayrıldığımda, komodinin üzerindeki deri ciltli bir kitaba uzanıyordu, çarşafı gevşekçe bedeninin alt yarısının üzerine örtmüştü. Garip bir şekilde erotik bir manzaraydı.

Akıllıca kararlar vermekten bahsetmişken... Tanrım. Bangor'un yarısı muhtemelen onu duymuştu.

“Dur tahmin edeyim... Bu, annenden duyduğum yan komşun olan şu *korkunç* pilot olsa gerek,” dedi Simon kuru bir sesle. “Lütfen söyle bana, onunla aranızdaki şiddetli düşmanlık nasıl gidiyor?”

“Babamın bütün suyunu kullandım, bu yüzden su istiyorsam bu gece orada kalmak zorundayım.” Agnes'in evinde de kalabilirdim ama bu konuyu açmayacaktım.

“Tabii. Can düşmanı olmanıza rağmen seni evinde ağır-laması büyük incelik.”

“*Gerçekten* öyle.” Simon, benim uyduruk bahaneme bir saniye bile inanmamıştı.

Jonah'nın ağır çizmeleri verandanın merdivenlerini tırmandı. Kapıyı iterek açınca ayaklarının yanında bir hareketlilik yakaladım. Önünde koşuşturan Haydut'un boncuk gözleri Noel ışıklarının yansımasıyla parlıyordu. Haydut, o tiz gevezelik seslerinden birini çıkardı.

Ürperdim. “Hey, Simon, evcil rakunu olan biri hakkında profesyonel görüşün nedir?” Bu soruyu, Jonah'ya üvey babamla telefonda konuştuğumu belli etmek için yüksek sesle sormuştum.

“Bizden iki tane olduğunu düşünürsek, ben kimim ki yargılayayım? İyi geceler, Calla. Ne zaman ihtiyacın olursa beni ara.”

“İyi geceler. Seni seviyorum.” Bu sözler Simon için dilimden düşmezdi. Ve henüz gerçek babama bir kez bile söylememiştim.

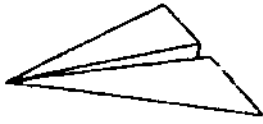
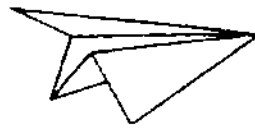
Jonah’nın bakışları verandanın tavanında gezindi. “Sen ve Mabel iyi iş çıkardınız.”

“Evet. Burası biraz samimi bir ortama kavuştu artık.”

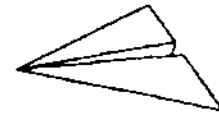
“Affedersin, telefonda olduğunu fark etmemiştim. Onunla konuşmak iyi geldi mi?”

“Bilmiyorum,” diye dürüstçe cevap verdim. “Belki. Yine de bu her şeyi yoluna koymuyor.”

“Hiçbir şey bunu yoluna koymayacak. Uzun süreliğine koymayacak. Gel hadi.” Jonah elini uzattığında tuttum ve beni ayağa kaldırmasına müsaade ettim. Kendimi iyi hissetmemi sağlayan şeyin Jonah olduğunu düşünmeden edemiyordum. Ya da en azından acımı azaltıyordu.

Bölüm 24

Mabel ve ben kapıyı çaldığımızda babam giyinmiş, yatağının yanında oturuyordu.

“Hey... Kızlarım nasılmış?” dedi gri gözleri benimkilere kayarken.

“Bu gece kışını tekmelemeye hazırım. Ve kazanmana izin vereceğimi sanma,” dedi Mabel. Her zamanki kadar parlak olmasa da gülümsemesi yine oradaydı. Spor ayakkabılarını donuk muşamba zeminde sürükleyerek benden önce içeri girdi.

“Senin gibi bir köpekbalığından daha azını beklemezdim.” Babamın dudakları seğirdi. “Sizi buraya annen mi bıraktı?”

“Hayır, Jonah bıraktı. Zaten dikişlerini aldırması gerekiyordu.”

Babam ceketinin yakasını okşadı. “İyi zamanlama o zaman.”

“Nedir bu?” Mabel yatağın üzerinde duran beyaz dosyayı eline aldı.

“Şey. İncelemem gereken bazı evrak işleri işte. İlginç bir şey değil,” dedikten sonra onun görmesini hiç istemediğini düşündüren bir hareketle dosyayı usulca elinden aldı. “Hey, ufaklık, neden gidip kafeteryadan kendine bir şeyler almıyorsun?” Cüzdanından biraz kâğıt para çıkardı. “Hemşire gelmeden önce birkaç dakikamız daha var.”

Mabel hevesle parayı kaptı. “Siz bir şey ister misiniz?”

Babam eliyle istemediğini işaret etti. “Böyle iyiyim.”

Başımı iki yana sallayıp gülümseyerek kapıdan çıkışını izledim.

Ben duvara yaslanırken, babam elindeki dosyayı karıştırıp bir kenara attı. Uzun süren garip bir sessizlik oldu. Şu anda onun yerinde olmak nasıl bir şeydi? Zamanının dolmak üzere olduğunu bilmek?

“Toronto’ya dönmek için uçağa binersin diye düşünmüştüm.”

“Hayır.” Ne kadar kızgın ve şok içinde olsam da –ki *hâlâ* öyleydim– garip bir şekilde bu düşünce aklımdan hiç geçmemişti. “Bugün kendini nasıl hissediyorsun?”

Ciğerlerini test etmek istercesine derin bir nefes aldı. “Daha iyiyim.” Yine garip bir sessizlik oldu.

“Annemi aradım.”

Sanki arayacağımı biliyormuş gibi yavaşça başını salladı. Ama ne dediğini ya da nasıl karşıladığını sormadı. Büyük ihtimalle tahmin ediyordu zaten.

“Uçuşumu da iptal ettim.”

İç geçirerek başını iki yana sallamaya başladı. “Bunu yapmak zorunda değildin, Calla. Eve sadece güzel anılarla dönmeni tercih ederim. Başına geleceklerle değil.”

“Ben de Anchorage’a gidip bu işi yavaşlatmaya çalışmanı tercih ederdim ama ikimiz de istediğimizi elde edemeyeceğiz, değil mi?” Yatağa oturmak için bir adım daha yaklaştım. “Korkuyor musun?”

Ellerine baktı. “Korkuyorum. Kızgıyım. Üzgünüm. Pişmanlıklarla doluyum. Her şeyden biraz sanırım.”

Önce tereddüt ettim ama sonra uzanıp elimi babamın elinin üstüne hafifçe koyarak, sıcaklığını içime çektim.

Vay be. Annem haklıydı. *Gerçekten de* aynı eklemlere,

aynı parmak uzunluklarına ve jel protez tırnaklarımın altında aynı kısa tırnak yataklarına sahiptik.

Bir an sonra tepki vererek diğer elini benimkinin üzerine koydu. Sıktı. “Özür dilerim, ufaklık. Keşke bu şekilde bitmeseydi.”

“Ama olan oldu,” dedim, o ilk geceki sözlerini yineleyerek. Gözlerim yine o dosyaya, BAKİMEVİ etiketine ve *Size ve Sevdiklerinize Son Bakım Desteği Sağlıyoruz* sloganına takıldı.

Boğazıma acı dolu bir yumru oturdu. “Peki, ne yapılması gerekiyor?”

“Ah, endişelenmene gere-”

“Hayır, baba. Artık bundan kaçış yok. Ayrıca, belki bu konuda konuşmak kafamı toparlamama yardımcı olur.” Bunu nasıl yapacaktım? Yirmi altı yaşındaydım. İki hafta önce martini içiyor ve en sevdiğim ayakkabılarımın fotoğraflarına uygun mükemmel başlıkları bulmaya çalışıyordum. Bu adamı hayal gücümün dışında tanıımıyordum bile.

Şimdi ölümüne hazırlanmasına yardım etmek üzereydim.

Dudaklarını büzdü. “Elimden gelse hastanede ölmek istemem. Az önce o broşürü bana veren hanım buradaydı. Gelecek hafta eve gelip evdeki seçenekler hakkında bilgi verecek. Ağrı kesici gibi şeyler.”

“Tamam.” Acı çekecekti. Tabii ki çekecekti. Ama ne kadar acı çekecekti? Bunu izlemek nasıl bir şey olacaktı? İzlemeye dayanabilecek miydim? İçimde yükselen korkuyu bastırıp bir kenara ittim. “Başka ne var?”

“Cenaze işleri sanırım,” dedi isteksizce. “Bana kalsa hiç uğraşmazdım ama Agnes’in buna ihtiyacı olacağını biliyorum. Fakat süslü bir şey istemiyorum.”

“Pekâlâ... yaldızlı bir tabut ve yaylı çalgılar dörtlüsüne hayır mı?”

Gülmeye benzer yumuşak bir ses çıkardı. “Onları kesinlikle es geçiyorum.”

“Tamam. Başka ne var?”

“Avukatla görüşmeye başladım bile, yani o iş halloldu. Paramın çoğunu bırakac-”

“*Bunların hiçbirini bilmeme gerek yok. Paranla ne istersen yap. Para senin paran.*” Onun düşünmesini istediğim son şey, miras için buralarda takılıp kalacak olmamdı. “Ama Wild hakkında ne yapmayı düşünüyorsun?” O gittikten sonra uğraşılacak koca bir şirket vardı.

“Bir saat kadar önce Aro Hava Yolları’ndan Howard’la konuştum. Wild’ı satın almak isteyen bölgesel hava yolu şirketi. Onlardan daha önce bahsetmiştim. Bana iyi bir teklifte bulundular. Sanırım kabul edeceğim.”

“Wild’ı yutacaklarını söylemiştin ama.” 1960’lardan beri var olan, babamın terk etmediği aile şirketi artık var olmayacaktı.

Garipti; bu şirketten uzun zamandır nefret ediyordum ama yine de bu fikir beni üzmüştü.

“Eninde sonunda, muhtemelen. Ama doğruyu söylemek gerekirse, adı farklı bir şey olsa bile, uzun vadede köyler ve Alaska’nın bu bölümü için iyi olabilir. Her neyse, herkesi personel olarak tutmak istiyorlar ve benim tek gerçek endişem de bu. Jonah’nın da yönetmesini istiyorlar. Ona COO* unvanı ya da onun gibi bir şey verecekler. Jonah’yla bu konuyu konuşmam gerekecek. Aklındakinin bu olduğundan emin değilim.”

“Bunu yapacağını söyledi zaten.”

“Biliyorum ama böyle büyük bir şirkete bağlı olmak tamamen farklı bir lig. Hesap vermesi gereken yönetim kurulu üyeleri, her türlü yeni süreç ve politika olacak.” Gülüm-

* Chief Operating Officer; Baş İşletme Görevlisi, *İng.* -ç.n.

seddi. “Henüz fark edip etmediğini bilmiyorum ama Jonah kurallarla, otoriteyle ve insanların ona ne yapması gerektiğini söylemesiyle pek iyi geçinemiyor.”

“Hayır. Fark etmedim,” diye alay eder gibi mırıldanınca beni yumuşak bir kıkırdamayla ödüllendirdi. “Her iki durumda da ona ihtiyaç duydukları sürece bunu yapacaktır.” Bu konuda aklımda hiçbir şüphe yoktu.

“Havada olmak yerine her gün sabahtan akşama bir sandalyede oturmak anlamına gelse bile. Ah, biliyorum. Jonah’yla ilgili özel bir şey varsa, o da sorumluluğuna sadık olmasıdır. Ben toprağa girdikten çok sonra bile bunu yapmaya devam edecektir.” Babam derin bir iç çekti. “Onun için böyle bir hayat istemiyorum. Zaten buna uygun biri değil.”

“Başka bir şey var mı?”

“Yaşamaya devam etmek dışında yok, sanırım.” Bana teslim olmuş bir ifadeyle gülümsedi. “Mümkün olduğunca çok güzel gün geçirmeye çalışacağım, tüm güzel günlerim bitene kadar.”

“Bunu yapabiliriz,” dedim kararlılıkla ve elini bir kez daha sıktım. Kararını kabul etmek zorunda değildim ama onun için burada *olabilirdim*.

“Peki, tamam o zaman.” Dudaklarında yavaş, teslimiyetçi bir gülümseme belirdi. “Jonah’yı bulup bu bataktaneden defolup gitmekle başlasak nasıl olur?”

Görevli, hastanenin ana kapısının önündeki rampanın sonunda durakladığı anda babam tekerlekli sandalyeden kalktı. “Sağ ol. Bundan sonrasını ben hallederim, Doug.”

Görevli ona azarlar tarzda bakınca babam teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. “Eğer kıcığımın üstüne düşersem, kendimden başka kimseyi dava etmeyeceğim, yemin ederim.”

Uzun bir duraksamadan sonra adam nihayet başını salladı. “Kendine iyi bak, Wren.”

“Tamamdır.”

Doug sandalyeyi döndürdü, kapıdan girip gözden kaybolarak bizi, otoparkı kendi başımıza geçmek zorunda bıraktı.

Jonah bir elini alnındaki taze pembe yara izinin üzerinde gezdirdi. “Bunun için neden doktora gitmem gerektiğini anlamıyorum. Dikişleri kendim de alabilirdim.”

“Ama o zaman utanmadan onunla flört edemezdin,” diye söylendim. Onu kırk küsur yaşında sarışın bir doktorun muayenehanesinde bir hasta masasına tünemiş, duvardaki Sibiryâ kurdu kızak takımı resmine iltifat ederken ve bir dahaki sefere bir uçak kazası geçirip dikiş atılması gerektiğinde kesinlikle ona geleceğini söylerken bulmuştuk.

“Sence işe yaradı mı?”

“Kesinlikle. Şu anda en iyi arkadaşıyla telefonda konuşuyor ve ölümüne susamış bir ahmağa âşık olduğunu anlatıyordur.”

“*Senin* yaptığın da bu değil mi ki?” diye karşılık verdi.

Jonah’ı uyaran bir bakışla mızraklarken yanaklarım yanıyordu. Mabel’in meraklı gözlerinin aramızda gidip geldiğini hissediyordum. O masum zihnin içinden geçen düşünceler neyse ki ağız dolusu çikolatalı kek tarafından engelleniyordu.

“Pek de sürpriz olmadı...” diye mırıldandı babam sessizce, sonra kıkırdamaya başladı. Yüzündeki acı ifadesini gizlemek için arkasını döndüğünde sesi kesildi.

Ama hepimiz bunu fark etmiştik. Jonah’nın cipine giden

yolun geri kalanı boyunca bu kısa anın üzerine karanlık, hüznünlü bir bulut çökmüştü.

“İşte,” diye seslendi Jonah, yakalamam için anahtarlarını havaya fırlatırken.

Kaşlarımı çattım. “Bunlara neden ihtiyacım olsun ki?”

“Çünkü sen kullanıyorsun.”

“Komiksin.” Anahtarları geri atmak için hamle yaptım ama o, yolcu tarafına yöneldi. “Jonah!”

“Önümüzdeki bilmem kaç yıl boyunca sana şoförlük yapacağımı mı sanıyorsun? Bir daha düşün.” Arabaya tırmandı.

“O zaman taksi çağırırım,” diye seslendim sürücü tarafındaki açık bırakılmış camdan.

“Araba kullanmayı öğreniyorsun, *hemen şimdi*. Atla.”

“Araba kullanmayı bilmiyor musun?” diye haykırdı Mabel kaşlarını çatarak.

Sinirle iç çekip anahtarları babama uzattım. “Sakın buna cüret etme, Wren,” diye sertçe uyardı Jonah.

“Üzgünüm ufaklık, ellerim dolu.” Arka koltuğa geçmek için yanımdan geçerken reçetesinin yazılı olduğu küçük kâğıt torbayı havada salladı.

“Başka kimse istemiyorsa ben sürerim!” diye cıvıldadı Mabel, gözleri parlıyordu. “Nasıl yapacağımı biliyorum.”

“Duydun mu Calla? Mabel bile biliyor. Üstelik daha *on iki* yaşında.”

“Tabii ki biliyor.” İsteksizce SUV’ye bindim. “Bunu şu anda yapmak istemiyorum, Jonah.” Babamın evinin yanındaki boş yolda olsaydık, yanımızda babam ve Mabel olmasaydı o kadar da fena olmazdı.

“Hey. Sadece bana güven, olur mu?” Bana baktığında o mavi gözlerinde yalvaran bir ifade gördüm.

Sanki buna hayır diyebilirmişim gibi.

“Peki,” diye homurdanarak anahtarı kontağa soktum. “Ama bilgin olsun, bu *kötü* bir fikir.”

“Bu senin özel ilgi alanın zaten, değil mi? Kötü fikirler?” diye mırıldandı.

“Ah, *çok* zekisin.” Ve acımasız, aklımı sürekli bana ve ona geri döndüren espriler yapıp duruyordu.

“Siz hiç tartışmayı bırakmaz mısınız? Tanrım!” diye patladı Mabel emniyet kemerini yerine takarken.

“Bazen bırakıyoruz. Değil mi, Barbie?”

Dün gece kesinlikle tartışmıyorduk. Ya da bu sabah buraya gelmek için kalkmadan önce.

İki kere.

Babam tam arkamdaki koltuktan boğazını temizledi. “Sadece sağda kal ve dur işaretinde dur. Halledersin.”

“Ve yolun kenarında yürüyen insanlara çarpma,” diye ekledi Mabel.

“On iki yaşındaki bir çocuktan araba kullanma tüyoları aldığımı inanamıyorum.” İç çekerek motoru çalıştırdım. “Pedallara bile ulaşamıyorum!”

“İşte.” Jonah öne doğru eğilerek bir eliyle koltuğumun arkasını kavrarken kolunu dizlerimin arasından öndeki zemine doğru kaydırды. Bir klik sesi ve çekiştirmeyele koltuğum öne doğru hareket etti. “Daha iyi mi?”

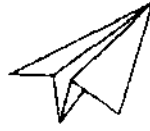
Bacaklarımı uzattım. “Evet.”

“Pekâlâ.” Sıcak, güçlü elini dizime koyup sıkıca kavradı. “Dediğimi yaparsan eve sağ salim *varabiliriz*.” Direksiyonu tutunca, sinirlerim gerilip midem bulanmaya başladı.

Birdenbire, bu tozlu küçük sınır kasabasının sokakları çok kalabalık göründü gözüme. Ama en azından hepimize babam dışında odaklanacak bir şey veriyordu.

Başımı iki yana sallayıp gülmeye başladım.

Lanet yeti. İşte tam da bu yüzden bana bunu yapıyordu.

“Aman Tanrım, hayır, Calla. Ciddiyim. Aptal çivili ayakkabıları unut.” Diana kulağımın dibinde ağır ağır iç geçirdi.

“Her neyse. Zaten bana gönderdiğin şeylerin çoğunu hallettim.” Diana’nın şehir merkezinde poz verirken çekilmiş fotoğraflarının bağlantılarını test etmek için ekranın üzerinde gezindim.

Arka planda şehrin gürültüsü vardı. Bisiklet ve arabalarla vızır vızır geçen insanlar, sokağın köşesinde ışıkların değişmesini bekleyen yaya orduları, bir festivali ya da diğerini işaret eden sıra sıra beyaz çadırlar. Hayatın vızıltısını neredeyse duyabiliyordum ve bunun için acı çekiyordum. “Aaron iyi fotoğraflar çekmiş.”

“Ama her dakikasından şikâyet etti. En başta kabul etmesi için ona ne sözler vermek zorunda kaldığıma inanamazsın.”

“Haklısın ve bilmek *istemediğimden* de eminim.” Ama benim yerime geçecek birini bulduğu için memnundum.

İç geçirdi. “Peki, ne zaman dönmeyi düşünüyorsun?”

Sesimi alçalttım. Oturma odasının penceresi kapalı olsa da babamla birlikte dama tahtasının üzerinde gezinirken Mabel’in kahkaha patlamalarını ve kışkırtıcı ünlemlerini duyabiliyordum. “Hiçbir fikrim yok. Bir ay? Belki iki?” Yoksa daha mı uzun sürecekti? İlk karın düştüğünü görmek için burada olacak mıydım? Çünkü birkaç yün çorap dışında buna hazırlıklı değildim.

“Tanrım. Bu çok uzun bir süre.”

“Evet. Ama meşgul olacağımdan eminim.”

“Ateşli Viking nasıl?”

Ah, Tanrım. “Hâlâ ateşli,” diye mırıldandım, tıpkı onu

her düşündüğümde olduğu gibi tüm bedenimi garip bir karıncalanma hissi sarmıştı. Ona söylemem gereken çok şey vardı ama şimdi ima etmenin bile zamanı değildi. “Seninle sonra konuşuruz.” Agnes kafasını verandaya uzattığı sırada aramayı sonlandırdık.

“Açsan hâlâ biraz tavuk var. Jonah için bolca ayırdım bile.” Agnes ve Mabel saat üç civarında babam uyurken mutfığa girmişlerdi, Mabel’in kolları çiftlikten en son kopardığı tavuğu kucaklıyordu, Agnes’in kollarıysa patates, havuç ve yeşil salatada kullanılmak üzere marulla doluydu. Akşam yemeği için plan yapmamıştık ama yine de geldiklerini gördüğüme minnettardım.

Babam sendeleyerek yatak odasından çıktığında ev kavrulmuş et kokuyordu ve hepimiz sanki burada yaşıyor-muşuz gibi kendi işimize koyulmuştuk; Agnes bir kitapla, Mabel telefonunda bir oyunla ve ben de bilgisayarım ile ilgileniyorduk.

Hiçbir şey söylemedi, sorgulamadı. Sadece bize gülümseyip televizyon koltuğuna gömüldü.

“Karnım tok ama teşekkürler.” Ekranıma geri dönmeden önce Agnes’a gülümsedim.

Fakat o sürgülü kapıyı arkasından iterek oyalandı. “Hâlâ Wild internet sitesi üzerinde mi çalışıyorsun?”

“Hayır.” Bir anlamı var mıydı ki? “Sadece zihnimi meşgul ediyorum.” Açık olan yaklaşık otuz ekrandan bir diğere geçerek burada geçirdiğim zamanın fotoğraflarına bakmaya başladım.

“Bu Kwigillingok’a benziyor,” diye mırıldandı Agnes, yaklaşarak. “Bak bu güzelmiş.”

“Değil.”

“Değil mi?” Düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çattı. “Ben-ce öyle.”

Ne kadar çok bakarsam, o kadar çok katılmıyordum. “Adil değil. Hem de hiç. Hiçbir şey adil değil.”

Düşünürken başını eğdi. “Belki de benim göremediğim bir hikâyesi vardır?”

“Belki.” Ekranda yeterince *güzel* bir manzara olduğunu kabul ediyordum. Annemin ısrarla beni beklediğini söylediği gibi çorak bir arazi değildi; ama bu sadece gökyüzündeki bir uçaktan çekilmiş başka bir görüntüden ibaretti. Oraya –inerken dünyanın en ucundaymışsınız gibi hissettiren, solunum cihazına ihtiyaç duyan astımlı küçük kızın ailesi ve diğer iki yüz köylünün birlikte yaşadığı o yere– *neden* gittiğimizi bilemezsiniz.

O gün Jonah’nın kapıma dayandığını ve beni neredeyse zorla dışarı çıkardığını bilemezsiniz.

Jonah... Düşmanım olarak başlayan ve bir şekilde benim için bir arkadaştan çok daha önemli bir şeye dönüşen düşünceli orman pilotu.

Agnes hasır koltuğun kenarına, kendine bir yer bularak oturdu. Bakışları verandada dolaşırken, yukarıda sallanan ışıklara takılıp kaldığında konuşmak istediğini anladım. “Yaz Noel’i.”

“Hayatıma hoş geldin. Annem tüm yıl boyunca arka bahçemize ışıklar asar.” Leylak fidanlarının, Japon akçaağaçlarının ve Simon’ın yıllar boyunca bakımı için on binlerce dolar ödemek zorunda kaldığı, asırlık devasa meşe ağacının gövdesinin etrafını saran minik, beyaz ışıklar. Evimdekine kıyasla burası kalitesiz kalıyordu ama yine de ortam sıcaktı.

“Bütün bu eski eşyaları dışarı çıkarmışsın...” Etrafımızdaki değişime baktı. “Eminim geceleri burası çok güzeldir.”

“Aslında öyle. Dün gece gün batımından sonra buradaydık.”

“Sen ve Jonah mı?”

“Evet.”

“Hmm.”

Meraklı mırıltısını duymazdan gelip sayfayı kaydırmaya devam ettim. Jonah’nın odun keserken çekilmiş fotoğrafları ekranda belirince parmağım hareket etmeyi bıraktı, gözlerim bir an için onun sert tenine ve heykelsi formuna takıldı, bronz teni puslu sisin yanında daha da belirginleşmişti.

“İşte internet siten için şık bir görünüm.” Agnes kıkırdadı.

Yanaklarım kızarmamış gibi davranarak ilerlemeye devam ettim. Geri kalanına daha sonra özel olarak hayran kalacaktım.

“Marie cumartesi gecesi Jonah’yı aramak için eve geldi. Bundan Jonah’ya bahsetmeyi unutmuşum,” dedi gelişigüzel.

“Ne büyük sürpriz.” Ses tonum niyet ettiğimden daha ters çıkmıştı. Jonah’nın platonik ilişkileri hakkında bana söylediklerine rağmen midem anında gerilmişti. Marie hiçbir yere gitmiyordu. Alaska’da uzun süre kalacaktı. Jonah ileride fikrini değiştirip ona istediğini *verebileceğine* karar verir miydi?

Jonah’nın onunla –ya da başka biriyle– birlikte olma fikri bile göğsümü yakıyordu. “Ona o gece kontrol noktasında mahsur kaldığımızı söyledin mi?”

“Söyledim.”

Güzel. Kafamın içindeki kıskanç sese engel olamıyordum.

Kulübe gezisi fotoğraflarının geri kalanına göz atarken Agnes’in dikkatli bakışları üzerimdeydi. Bu kurnaz küçük kadının kafamın içinden geçeni bir şekilde duyduğundan emindim. Ama her zaman olduğu gibi, o düşünceleri –ve Jonah’yla bana dair, aramızda her ne oluyorsa ona dair tüm düşüncelerini– kendine sakladı.

“Dinle, bana ve Mabel’a yardım edebileceğini umuyordum. Sharon’la Max önümüzdeki hafta gidiyorlar ve onlar için Wild’da küçük bir parti vermekten bahsediyorduk.”

“Parti mi?”

“Evet. Bebek partisi ve veda partisi karışımı bir şey.”

Tereddüt ettim. “Ben sadece... Sence şimdi bir parti vermek doğru mu?” Sesimi alçalttım. “Olan biten onca şeyden sonra?” Yani, babamın bu hafta içinde Aro’daki adamlarla satış sürecini başlatmak için bir toplantısı vardı. Üstelik hastaneden yeni çıkmıştı. Bu komplikasyondan kurtulması zaman alacaktı. Ayrıca, bu haberin şokunu yaşayan tek kişinin ben olmadığuma emindim.

“Şimdi değilse ne zaman?” Siyah bakışları geniş bir alana, gökyüzünden inen bölgesel bir hava yolu şirketinin uçağına kaydı. “O zamana kadar çoktan gitmiş olacaklar...” Sesi soldu. Yutkundu. “Biz istesek de istemesek de hayat ilerlemeye ve değişmeye devam edecek, Calla. Zamanı geldiğinde yas tutacağımız günler olacak. Ama Sharon’la Max aramızdan ayrılıyor, bebekleri doğacak ve buradalarken onlarla geçirdiğimiz zamanı kutlamamız gerekiyor. Yapabileceğimiz tek şey bu.” Gözleri parıldarken bile yüzü yavaşça geniş bir gülümsemeye büründü. “Ayrıca, herkesin böyle bir araya geldiğini görmek Wren’i mutlu edecektir. İyi bir partiyi her zaman sevmiştir.”

İç çektim. Haklıydı. “Elbette yardım ederim.”

“Güzel. Bir süre önce bir sürü kek karışımı ve bazı süslemeler sipariş ettim. Her an burada olabilirler.”

“Buralarda Amazon Prime diye bir şey yok galiba?” dedim alay eder gibi.

Bana bir bakış attı. “Bu Amazon Prime *zaten*.” Yumuşak bir kahkaha attık.

Ama sonra kaşları gerildi. “Geldiğin için sana hiç te-

şekkür etmedim sanırım.” Kolumu sıkmak için öne doğru uzandı. “Burada bizimle olman iyi oldu. Bunu başka türlü yapmayı hayal bile edemiyorum.”

Kendi kalbi de geçmişte istemeden de olsa babam tarafından kırılmış olan bu minyon kadın için boğazım düğümlemeye başladı. Ve hâlâ onun yanında metanetle duruyor, dostluğunu ve karşılıksız sevgisini sunuyordu.

Babam o gece barda annemin yanına oturmaya karar verdiği için kaç kalp acı çekmiş ya da kırılmıştı? Merak ediyordum. Geleceğin ne getireceğini bilmek ikisinden birinin kalkıp gitmesine neden olur muydu?

İçimden bir ses hayır, diyordu.

“Beni aradığın için *ben de* sana hiç teşekkür etmedim sanırım,” diye cevap verdim usulca, verandanın merdivenlerinde tek ayakkabıyla dururken Simon’ın gelip yanıma oturduğu o geceyi düşünerek. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

Sertçe nefes aldı. “Biliyor musun, Derek’in ailesini arayıp kazayı haber vermem hariç, şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor telefon görüşmesiydi.”

Benimse tek duyduğum bir yabancının sesiydi. Ben yokken babamın hayatında olan bir kadının sesi. İşin garibi, Agnes şu anda bana yabancından çok uzakmış gibi geliyordu. “Babana kızgın mısın?” Dudakları biraz titreyince onları sıkıca birbirine bastırarak nadir açığa çıkardığı duygu gösterisinin önüne geçti.

“Onu seviyorum ve onun için buradayım. Önemli olan tek şey bu.”

Her zaman sabırlı olan Agnes. Babama mükemmel bir eş olurdu. *Hâlâ* onun için mükemmeldi.

O sırada sürgülü kapı gıcırdayarak açıldı ve Jonah elinde bir tabak yemekle dışarı çıktı. Kalbim anında yerinden fırladı.

“Bu güzel görünüyor, Aggie.”

Koluma hafifçe vuran Agnes, yemek tabağını alıp koltuktan kalktı. “Beklediğimden geç geldin.”

“Eve dönerken dümeni kaybettim.” Geçerken onun ince omzunu sıktı ve sonrasında az önce Agnes’in bıraktığı yere yerleşerek boşluğu doldurdu. Büyük, sıcak vücudu bana baskı yapıyordu. Tavuğunu yerken lokmalarının arasından yumuşak bir sesle, “Selam,” dedi.

Bu sabahtan beri onu öpmemiştim. Şimdi eğilip öpmek için karşı konulmaz bir istek duyuyordum ama kendimi tuttum. Bu, çıktığın kişiye yapacağın bir şeydi ve biz öyle değildik.

Sevdiğimiz bir adamın ölümünü izlerken birbirimizde teselli bulan iki insandan başka neydik ki?

Belki bu bile tek başına yeterliydi.

“Dümeni kaybettin, ha?” diye sordum sonunda.

“Evet. Erzak bırakmak için inmek zorunda kaldığım çakıllı alanda kırılmış olmalı,” diye mırıldandı.

“Tehlike arz eder mi?”

“Uçağı yönlendirmek için dümenlerime ihtiyacım var. Bu... ideali değil.”

“Peki, sen iyi misin?”

Ağzındaki lokmayla sırtıttı. “Buradayım, değil mi?”

O anda Betty’nin buruşmuş bedeni ve kanlar içindeki Jonah’nın görüntüsü geldi aklıma. Bu daha geçen hafta olmuştu. *Günler* önceydi. Sanki her gün yeni bir şey oluyordu. Jonah’yla hayat böyle mi olacaktı? Akşam yemeğinde eve gelip, karşılaştığı son tehlikeyi bana sanki işteki başka bir günmüş gibi mi anlatacaktı? Çünkü onun için tam olarak öyleydi.

Sanırım annemin her gün korku içinde yaşamaktan ne kastettiğini anlamaya başlıyordum. İşte buradaydım, bu işe

başlayalı sadece birkaç gün olmuştu ve onun kaza yapacağı düşüncesi şimdiden midemi bulandırıyor. Belki de buna bir kez tanık olduğum içindi.

Ya da belki de bu orman hayatı için yaratılmadığımdandı, tıpkı annemin de yaratılmadığı gibi.

“Bu bakışın anlamı ne?” diye sordu.

“Hiç. Sadece... boş ver.” Ne demem gerekiyordu ki? Bu Jonah’nın dünyasıydı, benim değil. Şimdilik sadece içinde yaşıyordum.

Pencerede kimsenin durup beni dinlemediğinden emin olmak istercesine omzunun üzerinden baktı. “Yarın ve haftanın geri kalanı için programdaki bazı şeyleri değiştirdim. Sen, ben ve Wren, Veronica’yı alıp sabahları bir yerlere gidebiliriz diye düşündüm. Böylece sen onunla biraz vakit geçirirsin, o da uçar. Ben de ona yardımcı pilotluk yaparım.”

“Kulağa harika geliyor.” Jonah çok düşünceli biriydi. İçimde küçük bir heyecan kıvılcımı çaktı. “Nereye gideceğiz?”

Omuz silkti. “Nereye olursa. Görülecek her türlü şey var. Daha Alaska’nın yüzeyini bile kazımadın.”

Jonah’nın hem babam hem de benim için bu kadar zahmete girmesi kalbimi eritmişti. “Sence bunu yapar mı? Agnes’la yarın işe dönmek hakkında konuştuğunu duydum.”

“Ona seçenek sunacağımızı mı düşünüyorsun?” Çatalını havuç parçasına sapladı. “Onu omzumun üzerine atıp taşımak zorunda kalsam bile bizimle gelecek.”

İçimi büyük bir minnettarlık dalgası kapladı. Kollarımı kalın boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldım. “Teşekkür ederim,” diye fısıldarken, dudaklarım kulak memesini yakaladı.

Yumuşak bir inilti çıkardı ve bana bu sabah uyandığımda sert bedeni sırtıma yapışmışken çıkardığı sesi hatırlattı.

Gözlerimi kapadım, ona yine o kadar yakın olmayı arzuluyordum.

“Selam!” Mabel başını dışarı uzatınca aniden uzaklaştım. Fal taşı gibi açılan gözleri sonunda ikimizin arasında neler olup bittiğini anlamaya başladığını söylüyordu. “*Nothing Hill*’i izleyeceğiz. Annem mısır patlatıyor. Siz de geliyorsunuz, değil mi?” Neyse ki Jonah’ya olan aşkı yüzünden bu konuda bana kızgın görünmüyordu.

“Bakarız,” diye homurdandı Jonah lokmalarının arasından. “Hiç şansın yok,” der gibiydi.

“Birkaç dakika içinde orada oluruz,” diye onu temin ederek yüzündeki hayal kırıklığını sildim. Mabel gider gitmez omzuna bir şaplak attım. “Götlük yapma.”

Abartılı bir şekilde iç geçirdi. “Tamam. Seninle bir anlaşma yapalım.” O çiğnerken ben bekledim. “İçeri gireceğim ve ne istersen izleyeceğim.” Bakışlarını bana kilitlemişti, “Ama Wren uyuduktan sonra bana gelmek zorundasın.”

İçimde gergin bir kıpırtı oluştu. “Ne yani, sanki ergen bir kızmışım gibi babamın evinden gizlice kaçayım mı?”

Kaşlarını kaldırdı. “Neden gizlice dedin? Bunu kimse- nin bilmesini istemiyor musun?”

“Hayır, ondan değil. Ben sadece... belki de bunu gizli tutarsak daha kolay olur? Kimseye bir şey açıklamak ya da bahane bulmak zorunda kalmayız.”

Omuz silkti. “Tamam. Bu gece ve Alaska’da olduğun diğer her gece yatağında olduğun sürece nasıl yaptığın umurunda değil.” Sesi çok kararlı geliyordu.

“Ya önümüzdeki altı ay boyunca burada olursam?”

Gözleri dudaklarıma kaydı. “Ben de bunu umuyorum.”

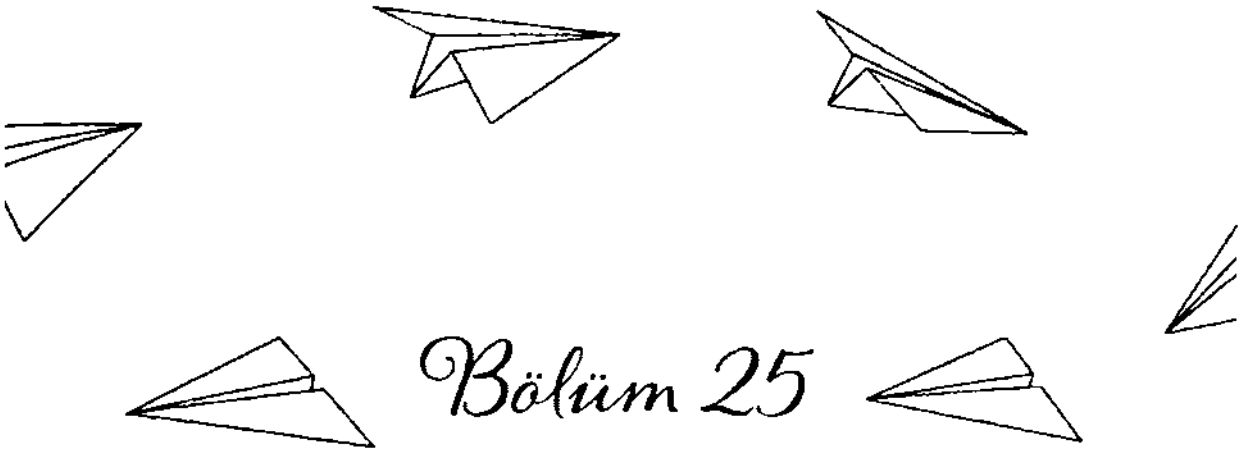
Kendime nefes almam gerektiğini söylemek zorunda kaldım. “Anlaştık.” Çünkü birden kendimi başka bir yerde hayal edemez olmuşum.

Jonah merakla kaşlarını çattı. “Peki, *bu* bakışın anlamı ne?”

“Hiç. Sadece babamın söylediği bir şeyi hatırladım.”

Annemle uzun vadede asla yürümeyeceğini bildiğini ama olanlara karşı koyamadığını söylemişti.

Sanırım şimdi anlamaya başlıyorum, baba.

“Demek insanların gerçekten de bütün bir tatil boyunca yapmayı *tercih ettikleri* şey bu.” Kollarımı vücudumun etrafına doladım, rahatsız katlanır koltukta yüzüncü kez pozisyonumu yeniden ayarladım. Bu tenekeden hallice kiralık balıkçı teknesinde üç saattir oturuyorduk. Jonah’nın elime tutuşturduğu olta yüzünden parmaklarıma kramp girmişti, böcek kovucu kokuyordum, kasılmaya başlamıştım.

“Bunu yapmayı seçmekle kalmıyorlar, buraya gelmek için büyük paralar da ödüyorlar.” Babam bir dokunuşla oltasını sardı. “Her yaz insanları buraya getirerek on binlerce dolar kazanıyoruz.”

“Ah, durun! Sanırım yakalad-” Mabel duraksadı, sonra öne doğru eğildi. “Değilmiş.” Dönüp bize dişlerini göstererek mahcup mahcup sırttı, akıntıyı balık zannettiği son on bir seferde attığı sırtışın aynısıydı.

Başımın etrafında vızıldayan sineğe vurdum elimle. “Bir şeyler yakalayıp gitmemiz ne kadar sürer?”

“Siz böyle konuşmaya devam ederseniz asla. Bütün balıkları korkutup kaçırıyorsunuz.” Jonah oltasını karşı tarafa atmış, botlarını teknenin kenarına dayayarak yanımdaki sandalyeye yayılmıştı. USAF şapkasını aşağıya doğru çekmişti, bu hâli ve gözlerini maskeleyen güneş gözlükleriyle lanet bir model gibi görünüyordu. Buraya gelişimizin ikinci saati boyunca ona sık sık bakarak bu gece ne yapacağımızı

hayal ettim, ta ki Mabel tenimin neden bu kadar kızardığını sorana ve bu düşünceleri bastırmak zorunda kalana kadar.

“Asla ile aram iyidir,” diye mırıldandım. “Ne zaman gidiyoruz? İşemem lazım.”

Babam kıkırdadı.

Jonah sinirlenmiş gibi derin bir iç geçirdi ama başını bana doğru eğdiğinde aynı derecede tehlikeli ve seksi bir sırtı yayıldı yüzüne.

*Bu berbat,** dedim ağzımı oynatarak.

Şunu tekrar söylesene, diye karşılık verirken şeytani bakışları dudaklarıma kaydı. Zihninde süzülen edepsiz düşünceleri okuyabiliyordum.

Yanaklarımı ateş bastı. *Kes şunu.*

“Tur rehberinin bugünkü seçiminden şikâyetçi misin, Barbie?” dedi yüksek sesle, sırtıyordu.

Edebileceğim tüm itirazlar anında eriyip gitti. “Hayır.” Sıcak bir gülümseme eşliğinde tüm samimiyetimle, “Hayır, bugün mükemmel,” dedim. Çünkü bulutlu bir gün olsa ve oltayı göle fırlatıp eve uçmak istesem bile, bu teneke tekneyi, Mabel’in yanlış alarmlarını ve Alaska’nın kuş uçmaz kervan geçmez bölgelerden birindeki bu ücra gölün ürkütücü sessizliğini düşüneceğimi ve sevgiyle hatırlayacağımı biliyordum.

Tıpkı mükemmel geçen son üç gün gibi. Çünkü babam sevdiği şeyi yapmıştı –uçmuştu– ve ben de oradaydım; tüm uçuş boyunca tam arkasında oturmuş, her an, her saniye onun o memnuniyet dolu içten gülümsemesini izlemiştim.

Her sabah saatlerce Alaska semalarında, derin vadilerde, geniş düzlüklerin ve dağ buzullarının üzerinde dolaşıyor, vahşi doğada gezinen kahverengi ayıları görmek için daireler çiziyorduk.

* Bu berbat; That sucks. Yazar diyalogun devamında aynı zamanda emmek anlamına gelen *suck* fiiliyle cinsel imada bulunuyor. –ç.n.

Ve her akşam, beşimiz bir araya gelmiş bir aile gibi kimsenin istemediği ama herkesin ihtiyaç duyduğu bir yemek ve akşam için, babamın evindeki o cansız oturma odasına toplanarak içerisini hayatla dolduruyorduk.

Ve her gece, babam yatmaya gittiğinde Jonah'nın yanına kaçıyor, babam ertesi güne uyanmadan önce gizlice geri dönüyordum.

Jonah küçük, bilmiş bir gülümsemeye uzanıp bacağını sıktıktan sonra dikkatini tekrar oltasına verdi. Kendi düşüncelerimizin içinde kaybolurken dördümüzün üzerine de huzurlu ve rahat bir sessizlik çöktü.

Bu sessizlik birkaç dakika sonra tekrar bölündü. "Acıktım," dedi Mabel.

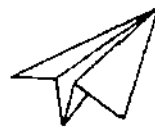
Jonah, "Tanrı aşkına, bir daha *asla* siz ikinizle şu lanet balığa çıkmayacağım," diye söylenince babam kahkahayı patlattı. On iki yaşındaki bir çocuğun yanında kullandığı dil yüzünden Jonah'yı azarlama zahmetine girmemişti. Bu çocuğu sansürlemeye çalışmanın bir anlamı yoktu.

Jonah'ya dokunma bahanesiyle, "Gelirken atıştırmalık bir şeyler aldın mı?" deyip elimi omzuna doğru uzattım. "Belki yanında Ethel'in kurutulmuş etinden biraz vardır?"

"Kurutulmuş *et* mi?" Mabel şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Köylerde kimse sığır eti kurutmaz. Hiç inek yok ki!"

Babamın yüzünü buruşturduğunu fark edince midem bulanmaya başladı.

"Bana *halt* ne yedirdin, Jonah?"

"Annen onları dışarıya, şuraya astırmıştı." Babam gözlerini verandanın tavanına kaydırmadan önce perdelerin tepesi boyunca havada bir çizgi çizdi. "Ama sanırım burayı daha çok sevdim."

“Hava karardıktan sonra güzel oluyor.”

“Bu gecelerden birinde uyanık kalıp görmem lazım.”
Sigarasını bir kutuda söndürdükten sonra verandanın dış kapısını kapattı. “Balık tuttuğum bir sabahın beni bu kadar yoracağını kim bilebilirdi?”

Onu sessizce incelerken boğazıma bir yumru oturdu. Hastaneden çıkalı beş gün olmuştu. Teni hâlâ solgundu. Öğleden sonraları uykuya dalıyor, sıklaşan öksürük nöbetleri yüzünden yüzünü buruşturuyordu. Son iki gecedir de babamın yemek tabağında Mabel’inkinden daha az yemek olduğunu fark etmiştim.

“Belki yarın evde kalırız. Tüm bu uçuşlar geçen hafta sonunu atlatmana yardımcı olmayacaktır.”

Uyanımı elinin tersiyle itti. “Hayır. Ben iyiyim. Bir gece uyuduktan sonra gitmeye hazır olurum.”

Ona *inanmak* istiyordum. “Jonah yarın ayı parkına gitmekle ilgili bir şeyler söylemişti.”

“Katmai’yi düşünüyor olmalı. Yıllardır oraya gitmedim.” Babam ilgiyle çenesini kaşdı. “Umarım Frank’i aramıştır.”

“Şu çok iş yaptığın tur rehberi mi?”

“Evet. Tamam, güzel.” Memnuniyetle başını salladı. “Onu yıllardır bizzat görmemişim. Arayı kapatmak iyi olacak.”

Son kez, diye ekledim içimden, göğsümdeki baskı boğucuydu. Babam eve doğru ayaklarını sürüyerek yürümeye başladı.

“İyi geceler, baba.” Isınmanın yanında rahatlamak için de kollarımı kendime doladım.

“İyi geceler, ufaklık.” Kapıda duraksadı. “Anladığım kadarıyla Jonah’yı affetmişsin.”

İçimi çektim. “Henüz karar vermedim.”

“En azından o kulübede aç kalmadın.”

“Misk sıçanı, baba. Bana *misk sıçanı* yedirmiş.” Bunu öğrendiğimde teknenin kenarından öğürmüş ve eve dönüş yolunun geri kalanı boyunca dişlerimi sıkıyım. Şimdi bile dilimi fırçalamak için ani bir dürtü hissediyordum.

“Bu Ethel’in uzmanlık alanı. Bu konuda ünlüdür. Beğendin ama, değil mi?”

Ona ters ters baktım. “*Misk sıçanı.*”

Kıkırdadı. “Öyle olsun. Katmai üç yüz mil uzakta, o yüzden erkenden yola çıkmamız gerekecek. Bana bir iyilik yap ve eğer onu affedip bu gece evine gidersen, sabah gizlice geri döndüğünde beni uyandır, olur mu?”

Ağzım açık kaldı.

“Hasta olabilirim ama kör değilim, Calla.” Gülümsedi. “Sorun değil. Birbirinize sahip olduğunuz için... mutluyum.”

“Beni büyük bir hata yaptığımız konusunda uyarmayacak mısın?” diye sordum temkinle.

“Öyle mi *düşünüyorsun?*”

Evet.

Hayır.

“Sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorum. Onun burada kalacağını ve benim eve döneceğimi de biliyorum.” Aramızdakilerin gerçekte olmadığı bir şey olduğunu düşünerek kendimi kandırmadığımı, aşk acısı çeken bir aptal olmadığımı kanıtlamak için tüm bunları yüksek sesle söylemek zorundaymışım gibi gelmişti. Fakat her şeye rağmen burada olduğum sürece Jonah’yla olduğumuzdan başka bir şey olmayı hayal edemiyordum.

Jonah benim için Alaska’ydı.

Babam usulca gülümsedi. “Bir sürü pişmanlığım var, ufaklık. Ama annene âşık olmak asla onlardan biri olmadı.” Bununla birlikte, içeride gözden kayboldu.

“Bu iyi, Calla. Bu *gerçekten* iyi,” diyen Agnes bana gülümse-
sedi. Ardından, son iki saatimizi Sharon’la Max’in bu öğ-
leden sonraki vedası için balonlar ve flamalarla mavi-yeşil
bir parti odasına dönüştürdüğümüz Wild’ın lobisine geri
götürdü. “Bir sürü yiyecek geliyor.”

“Kek kâbusları görüyordum,” diye itiraf ettim, en sağ-
da, resepsiyonist bankosunun yanındaki katlanır masaların
üzerinde duran tepsilere bakarken. On iki *düzine* keki pişir-
mek ve süslemek dün Mabel’la bütün günümüzü almıştı.
Dün gece Jonah dişlerini fırçalarken yorgunluktan onun ya-
tağında uyuyakalmıştım. “Kaç kişi geliyor ki?”

“Davet ettiğimden daha fazla sanırım.” Sinirli bir şekil-
de güldü. “Köylülerden bazıları da haber almış ve gelmeye
çalışıyorlar.”

“En azından onlar için güzel bir veda olacak.” Max ve
Sharon’ın bu kadar tanındıklarını fark etmemiştim. “Baba-
mın nerede olduğunu biliyor musun?”

“Kasabada, avukatlarla birlikte. Aro firmasıyla evrak iş-
lerinin büyük kısmını halletmeye çalışıyor.” Agnes etrafına
bakınırken iç geçirdi. “Çok yakında burada işler değişecek.”

“Ama bugün değil.”

Gülümseyerek uzanıp kolumu okşadı. “Bugün değil.”

“Tamam, başka bir şey yoksa eve gidip temizleneyim.
Jonah sağ olsun, saçımda hâlâ pastel yeşili krema var.” Ve
vücudumun her yerinde, yalamadan önce sürmeye karar
verdiği yapışkan bir tabaka vardı ama Agnes’in bu ekstra
ayrıntıları bilmeye ihtiyacı olduğunu ya da bilmek istediği-
ni sanmıyordum.

Koyu renk gözleri yüzümde gezindikten sonra başımın
üstündeki dağınık saç yığımına baktı. Ama tipik Agnes tar-
zında, sadece gülümsemekle yetindi.

“Geyik eti... sosisli sandviç... kral somonu... ringa balığı yumurtası... pide. Yassı bir ekmek çeşididir. Hoşuna gidebilir.” Jonah, Wild’ın lobisinde dolaşan, çoğu Bangor’dan ama birçoğu da köylerden nehir yoluyla gelen seksen küsur kişinin ikramı olan çeşitli yiyecek tepsilerini masalara dizirken ben de onun peşine takıldım. Ortam kahkahalar ve dostça sohbetlerle canlanmaya başlamıştı.

Ne de olsa Agnes haklıydı. Hepimizin ihtiyacı olan şey bir partiydi.

Jonah bir tarafı kalın, koyu renkli kabukla kaplı, parılayan sarı küplerden oluşan bir tabağı işaret etti. “Bundan hoşlanmayacaksın.”

“Bu nedir?” diyerek beyaz krema ve yaban mersini gibi görünen bir kâseyi gösterdim.

“Buna Eskimo dondurması deniyor.”

“Süt ürünü mü?”

“Hayır. Ama hoşuna gitmeyeceği kesin.”

Arkamızdan tanıdık bir ses, “Denemesine izin vermezsen bilemez, Tulukaruq,” diye seslendi.

Jonah omzunun üzerinden pembe başörtülü yaşlı kadına baktı, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. “Ethel! İki hafta içinde iki kez nehrin aşağısındasın.”

“Sadece ben değil. Josephine de burada.” Su soğutucusunun yanında duran, kalçasına kadar uzanan kalın, simsiyah saç örgüsüyle yirmi yaşlarında genç bir kadına başıyla selam verdi. Sekiz aylık tombul, siyah saçlı bir bebek göğsündeki askıda oturuyor, iri gözleri tetikte ve meraklı bir ifadeyle etrafındaki yüzleri inceliyordu.

“Vay canına, ne kadar da büyümüş böyle.”

Josephine sanki Jonah’yı duymuş gibi dönüp utangaç bir ifadeyle hafifçe el salladı.

“Bana bir saniye izin verir misin, Ethel?” dedi Jonah onun omzuna nazikçe vurarak. Jonah’nın onlara doğru ilerleyişini, konuşmaya başladıklarında yüzüne yayılan geniş ve içten gülümsemeyi izledim.

“Tulukaruq’un pek çok zayıf noktası var ama sanırım en büyük zaafı gençlere karşı,” dedi Ethel. Üzerinde onunla son karşılaştığında giydiği New York Knicks tişörtü vardı. Koyu bir basketbol taraftarı olduğundan mı yoksa sadece sıcak tutsun diye mi giydiğini merak ettim.

“Ona neden öyle diyorsun?” O gün Meyer’da da ona böyle seslenmişti.

“Çünkü o halkımıza yardım ediyor ama aynı zamanda bir hilebaz. ‘Kuzgun’ anlamına gelir”.

Kıkırdadım. “Evet, bu... *çok* mükemmel. ‘Tulukaruq.’ Ona böyle seslenmeye başlasam iyi olur.”

Josephine oğlunu askıdan çıkarıp Jonah’nın bekleyen kollarına bıraktı.

Bu alışverişi, Jonah’nın bebeği havada tutarken tüm gövdesini kavrayan kocaman ellerini ve çocuğun sakalını pençelemesi için onu aşağı indirişini görünce yüreğim beklenmedik bir şekilde kabardı. Jonah gülüyordu, çocuk gülüyordu ve birden Jonah’ı bir baba olarak hayal ettim.

Jonah, iyi bir baba olacaktı.

Ailesi de onunla birlikte Alaska’da yaşayacaktı. Kabanran yüreğimi ezip gerçeğe döndüren bir gerçektir bu.

“Kuzgun ve kaz karısı.”

Ethel’in keskin, bilge gözleriyle karşılaşmak için döndüm. “Affedersin?”

* Goose-Wife; *İmitler* ve kutuplarda yaşayan diğer etnik grupların masallarında yer alan efsanevi bir kadın karakter –ç.n.

“Şu hikâye. Jonah kuzgun ve sen de onun kaz karısısın.”“ Hüzünlü bir gülümsemeyle uzun bir süre beni inceleyince hakkımızda bilinmesi gereken her şeyi anladığı izlenimine kapıldım.

Jonah ve benim evlenmemiz gerektiğini mi söylüyordu?

“Affedersiniz millet! Bir dakikalığına dikkatinizi bana verebilir misiniz?”

Max'in bir sandalyenin üzerinde dengede durduğu, teslimiyet işareti yaparak ellerini havaya kaldırdığı ve odadaki insanların dikkatini toplamak için beklediği ön büroya doğru döndüğümde tenim karıncalandı. “Sharon ve ben, bu uğurlamayı daha da özel kılmak adına bugün buraya geldiğiniz için size teşekkür etmek istiyoruz. Ayrıca Alaska'da geçirdiğimiz zamanı hayatımız boyunca hatırlayacağımız bir şey hâline getirdiğiniz için de.” Kalabalığa konuşurken kocaman gülümsüyordu. Sesi tizleşerek, “Kabul ediyorum, buraya ilk taşındığımızda biraz şok geçirmiştik. Uzun ve soğuk kışları özleyeceğimi söyleyemem, yine de bundan iyi bir şey çıktı,” dedi. Kıkırdayarak kızaran suratıyla Sharon'ın karnını işaret ettiğinde biri ısıklık çaldı. “Ve bazı köylerdeki bal kova-sı olayını da *kesinlikle* özlemeyeceğim.” Bir tur kıkırdama patlak verince ben de bal kova-sının ne olduğunu öğrenmek için zihnime bir not düştüm. İçimden bir ses bunun balla bir ilgisi olmadığını söylüyordu. “Ama şüphesiz özleyeceğimiz şey buradaki insanlar *olacak*. Ne kadar sevecen olursunuz. Birbirinize ne kadar yakın olursunuz, yaşam tarzınızı korumak için ne kadar çok çalıştığınız. Nereye gidersek gidelim, asla aynı şeyi bulamayacağız. Bundan eminim.”

* Raven and Goose-wife; Göç etmesi gereken dişi kazdan ayrılmak istemeyen kuzgunun hikâyesidir. Kuzgun, karısı olan kazdan ayrılmak istemez fakat göç sırasında karşılaştığı zorluklar onu ölümle burun buruna getirdiği için karısından ayrılmak ve bulunduğu topraklarda yaşamak zorunda kalır. —ç.n.

Bakışlarımı kalabalığın üzerinde gezdirdiğimde birçok gururlu gülümseme, baş sallama ve birkaç da gözyaşı gördüm.

“Bu yüzden, tekrar, kalbimizin en derinlerinden teşekkür ediyoruz.” Max ellerini göğsüne, kalbinin üzerine bastırıp samimiyetini gösterdi. “Söz veriyorum, en kısa zamanda Thor’u, ziyaret için buraya getireceğiz.”

Sharon boğazını temizleyip Max’e ters ters baktı.

“Tamam, tamam, henüz isim konusunda karara varmadık.” Sırıttı. “Ama hepiniz bana bir iyilik yapıp ona bu şekilde hitap etmeye başlarsanız, zamanı geldiğinde Sharon’ın beni reddetmesinin daha zor olacağını düşünüyorum.”

Kahkahalar yükselince başını iki yana sallayan Sharon da kıkırdamaya başladı.

“Birkaç şey daha var. Ekstra özel bir teşekkür etmek istiyorum.” Josephine’in oğlunu hâlâ kucağında tutan Jonah’ya döndü. “Kahretsin dostum, bebek sana çok yakışmış.”

Jonah’nın, “Beni aceleye getirme!” haykırışıyla birlikte bir kahkaha tufanı daha patladı.

“Ama ciddiye Jonah, son üç yılda uçmakla ilgili hayatımın geri kalanında öğreneceğimden daha fazlasını senden öğrendim. Dağcılarını indirmek için o dağın sırtına bir değil, iki değil, üç kez inmenden dolayı hâlâ senin çılgın bir orospu çocuğu olduğunu düşünüyorum ama sen nasıl uçulacağını biliyorsun ve umarım bir gün seninle tekrar çalışma şansım olur.”

Jonah sırtarak, “Alaska’ya geri dön ve işi kap, dostum,” dedi. “Çünkü biliyorsun ki ben buradan asla gitmeyeceğim.”

Herkes güldü.

Fakat o sırada benim ciğerlerim daralıyordu. Jonah Alaska’dan *asla* ayrılmayacaktı.

İlk öpüşmemizden beri bunun farkındaydım ve vücudunu benimkinden ayırdıktan sonra kollarını bana dolayıp gecenin sessizliğine doğru sürüklendiğimizde gerçeği görmezden gelmeye çalışıyordum. Bunu biliyordum ve yine de ona gitmeye devam etmişim; günden güne, geceden geceye, sahip olabileceğim her şeyi alabildiğim için mutluydum.

Onun için *bu kadar* çok şey hissetmeyi hiç beklemiyordum. Daha buradan ayrılmamıştım bile ama şimdiden acı-tıyordu.

“Kesinlikle geri döneceğiz. En fazla beş yıl sonra.” Max usulca kıkırdayıp dönerek arka köşede ellerini önünde kavuşturmuş, sessizce gülümseyen babamı buldu. Derin bir nefes aldı. “Wren, beni işe alacak kadar bana inandığın için sana teşekkür etmek istiyorum-”

“O zaman Agnes’a teşekkür etsen iyi olur. Özgeçmişini yığının içinden çekip çıkaran ve seni mülakata çağıran oydu.”

Agnes omuz silkerek, “Sadece gülümsemesi hoşuma gitmişti,” dedi.

Bir kahkaha daha.

“Sadece bana iş vermekle kalmadın, Sharon’a da bir iş verdin. Tanrı biliyor ya, vermeseydin burada çıldırırdı ve bence sen de bunu biliyordun. Yani, mutlu eş, mutlu hayat, değil mi?”

Odadaki evli erkeklerden koro hâlinde onay sesleri yükseldi.

“Sebepler her ne olursa olsun, bunun için ve Wild ailesiyle son üç yılda biriktirdiğimiz tüm anılar için sana çok şey borçluyum. Sharon ve ben geceleri yatağımıza uzanıp anılarımızı yâd ediyoruz. Mesela geçtiğimiz ocak ayında o büyük fırtınaya yakalanışımız ve ardından beş gün boyunca havanın eksi yirmi dereceye düşüşü? Herkes çılgına

dönmüştü ama bu adamlar ne yaptı etti, Hawaii müzikleri, yemekleri ve her şeyiyle bir luau* düzenlediler. Wren çim etek ve hindistancevizi giyerek gelmişti. Yemin ederim, fotoğrafları var!" Odada kıkırdamalar yükseliyordu. "Bir de geçen kış arka tarafa devasa bir kar mağarası inşa edip etrafı mumlarla aydınlattığımız zaman var. Wren eski ızgarayı çıkarıp hamburger pişirmeye başlamıştı. Yaz barbeküsü gibiydi ama burun kıllarınız birbirine yapışıyordu." Max iç geçirdi. "Dostum, seninle ve Wild'daki herkesle çok güzel zamanlarımız oldu." Elini kaldırdı. "Duvar kâğıdı için *hâlâ* üzgünüm. O ördeklerin senin için ne kadar önemli olduğunu bilmiyordum ama eğer yardımı olacaksa, hepsi Jonah'nın fikriydi ve ben de zil zurna sarhoştum."

Ve böylece, ördek meme uçlarının gizemi çözülmüş oldu. Babam başını iki yana salladı ama gülümsüyordu.

"Sanırım söylemeye çalıştığım şey... bana sizlerle burada uçma şansı verdiğiniz için, Wild ailesinin bir parçası olmamıza izin verdiğiniz için ve tüm bu kahkahalar için teşekkür ederim. Ve... şey..." Bir an başını eğdi, boğazını temizledi, tekrar yukarı baktığında gözlerindeki yaşlar parlıyordu. "Seni özleyeceğime eminim," demeyi başardı kısık bir sesle.

Sharon başını eğerken elini ağzına götürüp yanaklarından süzülen yaşları saklamaya çalıştı. Ardından başka burun çekmeler duyulmaya başladı. Herkesin gözlerindeki farkındalığı ve üzüntüyü, gergin çeneleri, boyun eğmiş gülümsemeleri görmek için bakışlarımı gezdirmeye cüret ettim. Hepimiz Max'in *gerçekte* ne demek istediğini biliyorduk.

Ve aniden bu, Alaska'dan ayrılan mutlu çift için bir veda partisinden çok, köşede duran sessiz adam için son bir veda gibi gelmeye başladı.

* Geleneksel Hawaii partisi -ç.n.

Babamın omuzları içe doğru kamburlaşmıştı. Yüzü solgun ve bitkindi.

Yorgun gözleri ve metanetli gülümsemesi bana fark ettiğim ama kabullenmeyi reddettiğim şeyi söylüyordu.

Birden lobideki hava çok basık, vızıltı çok yüksek, bakışlar çok fazla gelmeye başladı.

Yemek masalarının etrafından dolanarak, tek kelime etmeden ofise girdim. Personel odasından geçerek uzun, dar bir koridordan ilerlemeye devam ettim. Kapıyı itip depoya çıktım. Garaj tipi kapılar açıktı, sisten nemlenmiş serin bir esinti giriyordu içeri. Birkaç yer görevlisi yük paletlerini zemine taşıırken merakla bana baktı ama kimse benim orada oluşuma dair bir şey söylemedi.

Kollarımı göğsümde kavuşturup rahatlamak için aceleyle hangara doğru ilerledim ama hiçbir şey bulamadım.

Veronica, köşede tek başına duruyordu. Bakım çalışmaları için içeride tutuluyor olmalıydı. Ona doğru koşarak pilot koltuğuna –babamın koltuğuna– kıvrılmak için kolaylıkla içeri tırmandım. Ellerimi bir anlığına kumanda kolu-nun üzerinde gezdirdim.

Bacaklarımı göğsüme çekip yüzümü kucağıma gömdükten sonra gerçekler içime işlerken kendimi göz yaşlarına teslim ettim.

Kapı gıcırtyla açıldı. Nedense bakmama gerek kalmadan Jonah olduğunu anlamıştım.

“Daha fazla dayanamayacak, değil mi?” diye sordum burnumu çekerek.

Uzun bir süre sonra sıcak, rahatlatıcı bir el omuzlarımda gezinmeye başladı. “Hızla yokuş aşağı gidiyor.”

Sonunda çenemi dizlerime dayamak için başımı kaldırmaya cesaret ettim. Yüzümün ne kadar kızarıklık ve şiş olduğunu tahmin edebiliyordum. Bir kez olsun makyajsız olduğum için mutluydum. “Aramalıydım. Aramadığım onca yıl... Keşke arasaydım. Ve şimdi hiç zaman kalmadı. Senin, Max’in ve diğer herkesin onunla, luau partileriyle, kış barbeküleriyle, aptal ördeklerle harika anıları var ve ben bunlara asla sahip olamayacağım! Yeterince zamanım yok!” Artık ağlayamam sanıyordum ama gözlerimden yeni göz yaşları süzölmeye başladı.

Son on iki yılımı Wren Fletcher’in olmadığı her şey üzerinde durarak geçirmiştım.

Gelip onun olduğu her şeyi öğrenmeye cesaretim olmıyordu.

Uçakta ağır bir sessizlik hakimdi.

Jonah iç geçirdi. “Onu aramalıydın. O seni aramalıydı. Annen asla gitmemeliydi. Wren senin için Alaska’yı terk etmeliydi. Neyin doğru olduğunu ve neye yol açacağını kim bilebilir ki. Ama bunun bir önemi yok çünkü bunların hiçbirini değiştiremezsin.” Başparmağı omurgamın üzerinde, ensemin hemen altında rahatlatıcı bir daire çizdi. “Babamla çok iyi bir ilişkimiz yoktu, sanırım bunu anlamış olmalısın. Onunla her zaman bir güç mücadelesi içindeydik. Hayatım üzerinde kontrol sahibi olmamayı pek hoş karşılamazdı. Bir sürü boktan şey söyledi ve bir kez bile özür dilemedi.

“Onu bırakıp buraya taşınmak yapılacak en doğru şeydi, bunu içten içe biliyordum. Yine de o son birkaç günde gidişini izlerken, bana istediğini zorla yaptırmaya çalıştığı için ne kadar pişman olduğunu anlatışını dinlerken, kafamda tekrar tekrar konuşmalar yaptım; söylemem ya da yapmam gereken şeyleri düşündüm, onunla iletişim kurmam gereken zamanlar olduğunu fark ettim. Sen de bütün bir

ömrünü bunu yaparak geçirebilirsin, yine de hiçbir yere varamazsın.” Beyzbol şapkasını başından çıkarıp dizinin üzerine bıraktı. “Bunu cenazeden birkaç gün sonra dolabında buldum. Bir kutu dolusu USAF eşyası vardı. Şapka, sweat-shirt, ceket... hepsinin etiketleri hâlâ üzerindeydi, beni ne kadar sevdiğini ve o hayatı deneyimleyeceğim için ne kadar heyecanlı olduğunu yazdığı bir kart vardı kutuda. Sanırım ben resmen orduya alındıktan sonra bana vermek için hazırlamıştı hepsini, sonra da dolaba kaldırmış, gerçekleşmeyince de unutmaya çalışmıştı.” Jonah dudaklarını birbirine bastırdı. “O gideli beş yıl oldu ve ben hâlâ bu lanet şeye her baktığımda kendimi suçlu hissediyorum.”

Gözyaşlarımı sildim.

“Yalnız değilsin. Yanında ben varım. Benim yanımda da sen varsın ve bunu birlikte atlatacağız.” Elini nazıkçe kolumda aşağı yukarı gezdirdi.

“Toronto’da olsam bile mi?”

Derin bir nefesle göğsü kabardı. “Telefon denen bir şey var.”

“*Sen gerçekten de telefon konusunda benimle dalga geçiyorsun.*”

“Bekle, doğru ya. Arkadaşlarını aramayı sevmiyorsun sen,” diye mırıldandı alay eder gibi.

Ortamı yumuşatmak istediğini biliyordum ama yine de midem sıkıştı. “Biz bu muyuz? Arkadaş mıyız?”

Alçak sesle küfrettikten sonra tekrar iç çekti. “Karışığız. Olduğumuz şey bu.”

İşte, yine o lanet kelime.

“Hiç kaz karısı diye bir şey duydun mu?”

Bir duraksama oldu ve Jonah kıkırdayarak şapkasını tekrar taktı. “Ethel ve masalları.”

“Senin kuzgun, benim de kaz karın olduğumu söyledi. Ne demek istedi?”

“Bir kuzgunun bir kaza âşık olmasıyla ilgili aptalca bir hikâye.”

“Peki, hikâyede ne oluyor?”

Sanki devam etsin mi etmesin mi karar vermeye çalışıyormuş gibi dudağını çiğnedi. “Peki. Ben de Google’da aratırım.” Telefonumu cebimden çıkardım.

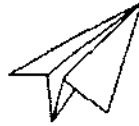
Elimi tutmak için uzanarak teslimiyetle iç çekti. “Yaz boyunca birlikte kalıyorlar ve kaz ilk kar yağışından hemen önce ayrılınca, kuzgun onu güneye kadar takip etmeye karar veriyor. Fakat okyanus ötesi uçuştan sağ çıkmasının imkânı yok. Sonunda kaza veda edip eve dönmekten başka çaresi kalmıyor.”

“Kaz neden kuzgunla geri dönmüyor?”

“Çünkü o bir kaz. Kışa dayanamaz,” diye gönülsüzce itiraf etti.

Göğsüm sıkıştı. “Bu hikâye kulağa o kadar da aptalca gelmiyor.” Aslında, bizimkine çok benziyordu. Belki âşık olma kısmı değil ama geri kalanı kesinlikle benziyordu. Gerçi Jonah’ya karşı ne hissedersenem hissedeyim, bunun çekici bir erkeğe karşı anlamsız bir aşktan çok daha fazlası olduğunun farkına varmadığımı söylersem kendimi kandırmış olurum.

“Hayır, sanırım gelmiyor.” Jonah’nın yüzündeki ifade, bana onun da bu gerçeği gördüğünü söylüyordu.

Jonah’nın kamyonetiyle Wild’ın otoparkına girdiğimde o ve babam Veronica’nın yanında bekliyorlardı.

“Tüm muhasebe işlerini hallettiniz mi?” diye sordum. Açık mavi gökyüzü ve ılık güneş sayesinde bugün moralim garip bir şekilde yüksekti. Üç haftadır buradaydım ve açık ara en güzel günü yaşıyorduk.

“Evet,” dedi Jonah, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yüzünde sert bir ifade belirmişti.

“Neler oluyor?” diye sordum temkinle.

“Hiçbir şey,” dedi babam gülümseyerek. Onun ince bedenini ve yorgun gözlerini incelerken göğsüme çöken mutsuzluğu görmezden gelmeye çalıştım. Dün akşam yemeğini zar zor yedikten hemen sonra yatmıştı. Ben Jonah’nın yanından eve geldiğimde hâlâ uyuyordu.

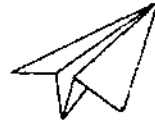
“Peki... bugün nereye gidiyoruz?”

“Sen ve ben mahallenin etrafında küçük bir tur atacağız, ufaklık,” dedi babam.

“Sadece ikimiz mi?” Jonah’ya bakınca çenesini sıkıldığını gördüm. Onu bu kadar kızdıran şey buydu demek ki.

“Sorun yok.” Babam güvenle gülümsedi. “Sadece bu seferlik.” Nefesimi tuttum.

Bir süre sonra Jonah nihayet başını salladı.

“İyi misin?” Babamın kulaklığımdan gelen sesi kulağıma doldu. Lövyeyi kavradı, memnun gülümsemesi açık gökyüzüne odaklanmıştı.

“Evet.”

“Emin misin?”

“Sadece garip hissediyorum,” diye itiraf ettim sonunda. “Bu uçaklardan birinde Jonah olmadan ilk kez uçuyorum.”

Kıkırdadı. “O adam George’un hula kızı Jillian gibi. Sana güven veriyor.”

“Hula çocuğu Jonah,” diye şakayla takıldım. “İronik, değil mi?” Super Cub’la yaptığımız uçuşu düşünüyordum. Bu şekilde başlamamıştı.

“İkiniz çok yol kat ettiniz. Bunu gördüğüme memnunuz.” Kulaklık babamın ağır iç çekişini taşıdı kulağıma.

“Archie ve Jughead’le birlikte bu uçağı da ona bırakıyorum. Aro ile yaptığım anlaşmaya bu uçaklar dahil değildi.”

“İyi olmuş. Jonah onlarla ilgilenecektir.”

“Ve kaldığı ev. Onu da ona bırakıyorum. Çok değerli değil ama en azından başını sokacak bir çatısı olur.”

“Baba, bu konuda konuşmak istemiyorum—”

“İstemediğini biliyorum. Ama bana biraz anlayış göster, olur mu?” dedi usulca.

Mal varlığının —evlerin, kamyonun, dama tahtasının— bölüşümünü anlatırken uyuşmuş bir hâlde dinledim. Bunlar Mabel’a gidecekti. Wild’in satışından gelen para da bana verilecekti. Bu konuda ne diyeceğimi bilmiyordum ve bunu hak ettiğimi de düşünmüyordum ama babam hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da bir kez karar verdikten sonra fikrini değiştirmeye çalışmanın bir anlamı olmadığıydı.

“Baba, gerçekten neden bugün benimle yalnız çıkmak istedin?” diye sordum sonunda. Sadece bunun için olamazdı. Bu konuşmayı yerde de yapabilirdik.

Cevap vermesi biraz zaman aldı. “Dün gece annenle konuştum.”

“Gerçekten mi? Seni mi aradı?”

“Hayır. Ben aradım. Arayı kapatmanın zamanı geldi diye düşündüm. Onu incittiğim için ne kadar üzgün olduğumu söyledim. İhtiyacı olan şey olabilmeyi ne kadar çok istediğimi. Onu hâlâ ne kadar sevdiğimi.”

Gözyaşlarıma engel olmak için gözlerimi kırptırdığımı görmesin diye bakışlarımı dışarıya, aşağıdaki yeşil tundraya çevirdim. Ben aptal değildim. Veda etmek için onu aramıştı.

“Ayrıca ona dönüştüğün kadınla ne kadar gurur duyduğumu da söylemek zorundaydım. Annen ve Simon seni çok iyi yetiştirmişler, Calla. Benim yapabileceğimden çok daha iyisini yapmışlar.”

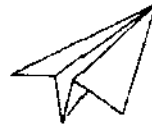
Boğazım düğümlenirken, “Bu doğru değil,” demeyi başardım.

“Keşke...” Sesi titrerken kaşları çatıldı. “Keşke arasaydım. Keşke o uçağa binip mezuniyetini görseydim. Keşke anneni o doktordan kaçırıp benimle dönmeye ikna etseydim. Keşke seni ne kadar düşündüğümü senin de bildiğinden emin olsaydım. Seni her zaman ne kadar sevdiğimi bildiğinden.” Sesi boğuklaştı. “Keşke olduğumdan farklı biri olsaydım.”

“Ben de seni seviyorum,” dedim aceleyle. “Seni olduğun gibi seviyorum.” Anlaşılan oydu ki telefonun diğer ucunda çocukça bir merakla beni asıl dinleyen kişi oydu. Tüm kusurlarına ve neden olduğu tüm acılara rağmen tam da olmasını istediğim adamdı.

Garipti ama acım hafiflemişti. Belki zamanla olmuştu. Ya da belki tüm bunların içinde bulmayı başardığım affetme gücüyle.

“Bu benim son uçuşum, ufaklık,” dedi acımasız bir kesinlikle. Uzanıp elimi tuttu, yüzündeki gülümseme tuhaf bir şekilde huzur veriyordu. “Ve bunu birlikte yapabileceğim daha iyi bir insan düşünemiyorum.”

“Az önce hile yaptın.”

“Hile yapmadım.”

Babam bana bilmiş bir bakış attı.

“Kuralları bilmiyorsam hile yapmış sayılmam.”

Sırıttı. “Sana onlarca kez açıklamama rağmen mi?”

“Dinlemiyordum ki.” Taşlardan birini daha üç kare ilerletip beş taşın üzerinden atlattım. “Bu oldu, değil mi?”

“Elbette oldu, neden olmasın.” Kıkırdaması zayıftı, başı

yana kaydı. Bugünlerde bunu sürdürmek için çok çaba sarf ediyordu. "Sanırım bugünlük bu kadar yeter."

"Hadi ya, tüh." Bakımevinden gelen nazik ve yumuşak dilli Jane'in, babamın oturma odasına kurulmasını sağladığı hastane yatağından kalkarken alaycı bir ifadeyle gülümse-dim. Dama tahtasını toplayıp köşedeki kitaplığa götürdüm.

Sonra da telefonumdan saati kontrol ettim.

"Birinden haber mi bekliyorsun?" diye sordu babam. Cı-lız vücudunu ayarlamaya çalışırken yüzünü buruşturmuştu. "Son beş dakika içinde o şeye sekizinci kez bakıyorsun."

"Evet. Ben sadece... Jonah bana mesaj atacaktı da."

"Sonunda telefon kullanmayı öğrendi mi?"

"Görünüşe göre, hayır," diye homurdandım babamın yastığını kabartırken.

"Merak etme. Döndüğünde buraya gelecektir." Duraksa-dı. "Agnes'la Mabel nerede bu arada?"

"Kasabada örgüyle ilgili bir işleri varmış."

"Örgü mü?" Kaşlarını çatı. "Ne zamandan beri örgü örüyorlar?"

Omuz silktim. "Şimdiden beri?" Çarşaflarını düzeltirken bakışlarımı kaçırdım.

Şüphelendiyse de üstüne gitmedi. Bugünlerde fazla soru soramayacak kadar yorgundu. "Jonah bu gece yine burada mı kalacak?"

"Evet, galiba. Senin için de uygunsa?" İki hafta önce babamın yalnız bırakılmaması gerektiği ortaya çıkınca ge-celeri oraya gitmeyi bırakmıştım. Jonah da babamı çift kişi-lik yatağından çıkarıp odasını temizlemeyi ve o oda yerine burada kalması için ısrar etmeyi kendine görev edindi. O zamandan beri o odada kalıyorduk.

"Evet, bu iyi bir fikir. Burada olmasını istiyorum, her ihtimale karşı..." Sesi soldu.

Ölümü gece gerçekleşirse diye Jonah'nın burada olmasını istiyordu. Babamın söylemek istediği buydu.

“Bu gece olmayacak baba.” Jane bizi nelerin beklediğini anlatmak için çok zaman harcamıştı. Nefes darlığı, organların durması, zihinsel bozulma.

Babam da dahil olmak üzere hepimiz bunun yakında olacağını biliyorduk. Ama bu gece olmayacaktı.

Onun için televizyonda spor özetlerini açtım. “İlaçlarını alıp hemen dönerim,” dedim örtüsünü düzelterek altına bir öpücük kondurarak.

Jonah'nın arabası garaj yoluna girdiğinde ben mutfakta babamın gece ilaçlarını hazırlıyordum. Ayakkabılarımı giyip dışarı fırladım, ceketimi alma zahmetine katlanmadan akşamın serinliğine dalmıştım.

Rahatlayarak titrek bir nefes aldım. “Geldin.”

Annem bana şöyle bir baktıktan sonra bir eliyle ağzını kapatarak ağlamaya başladı.

“Hey, Calla, bana biraz su getirebilir misin?” diye seslendi babam kısık sesle.

“Evet, tabii.” Haplarla birlikte çoktan doldurduğum bardağa uzandım.

Sade siyah boğazlı kazağı, dar kot pantolonu ve mücevher koleksiyonuyla her zamanki gibi şık olan annem, tek kelime etmeden onları elimden aldı. Derin, titrek bir nefes alıp yeşilbaş ördeklere düşünceli bir bakış atarak oturma odasına doğru ilerledi, çoraplı ayakları normalde gıcırdayan zeminde hiç ses çıkarmıyordu.

Aslında Jonah'nın cipinden indiğinden beri çok az konuşmuştu.

Yirmi dört yıl sonra Alaska'ya dönmek onun için son derece gerçeküstü olmalıydı.

Babamı bu kadar uzun zaman sonra tekrar görmek.

Jonah kollarını arkamdan vücuduma doladı. Babamın hiçbir şeyden haberi olmadığı, Agnes ve Mabel'in onlara zaman tanımak için bilerek uzak durdukları buluşmayı izliyorduk. Jonah, "Annen çok seksi," diye fısıldadı kulağıma, spor spikerinin cızırtılı sesini bastıramayacak kadar sessizdi.

"Çünkü Simon bir psikopat gibi tüm makyaj malzemelerini saklamıyor," diye fısıldadım ben de.

Jonah beni kendine doğru çekip daha sıkı sardı. Annemin hastane yatağının etrafından sessizce dolanmasını seyrettik. Titrediğimi fark ettim.

Muhtemelen ailemi hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez aynı odada gördüğüm ve babam ölüm döşeğinde olduğu içindi.

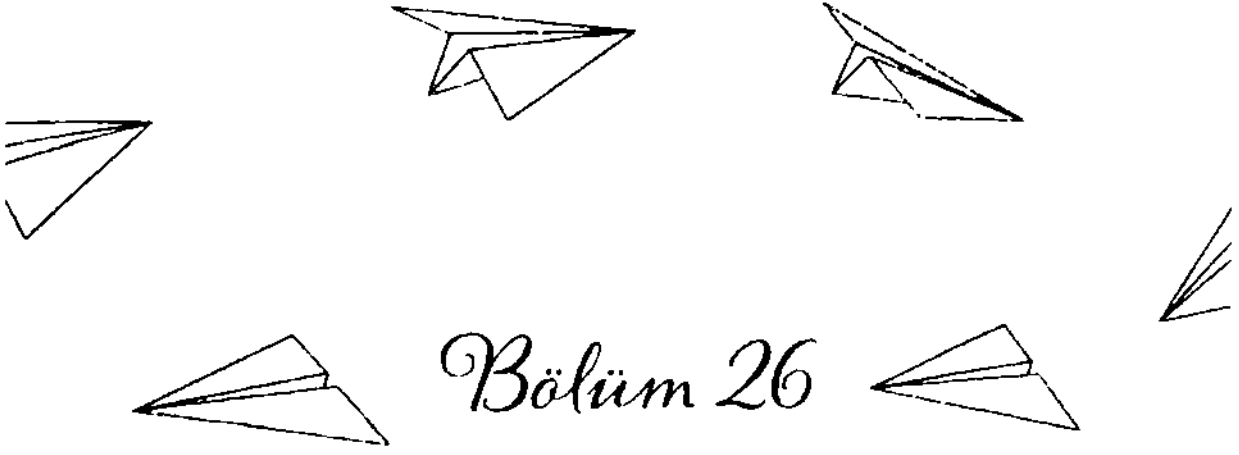
"Merhaba, Wren." Annemin gözleri parlıyordu. Mükemmel manikürlü elleriyle bardağı önünde tutmuş yıllar önce kalbini çalan adama bakıyordu. Neredeyse bir o kadar yılını sevmekten vazgeçmeye çalışarak geçirdiği adama.

Jonah'nın vücudu kaskatı kesildi, babamın bir şey söylemesi için üç... dört... beş saniye beklerken onun da benimle birlikte nefesini tuttuğunu fark ettim. Herhangi bir şey söylemesi için.

Babam hıçkırmaya başladı.

Ve böylece bir çemberin kapandığını hissettim. Başa dönmüş ve sona yaklaşmıştık.

Jonah'ya dönüp gömleğine doğru ağlarken bile üzerime çöken sükûnetle doluydum.

Bölüm 26

“Sanırım odun sobasının altında siyah bir tane görmüştüm,” diye seslendim. Verandadaki hasır koltukta elimde sıcak bir kahve kupasıyla oturuyordum. “Hastane yatağını taşıırken kitaplığa çarpmışlar.”

Bir an sonra Mabel’in açık pencereden, “Buldum!” diye bağırdığını ve ardından taşı dama tahtasındaki yerine koyduğunu duydum.

“Güzel,” dedikten sonra onun duyamayacağı kadar alçak sesle ekledim, “Taşları kaybedersen oynayamazsın.”

Ama hepimizin büyük bir eksik parçayla oynamak zorunda kalacağımızı boğazıma oturan acı verici yumruyla birlikte kabullendim.

Babam beş gece önce, tıpkı gazetelerdeki ölüm ilanlarında yazdığı gibi, yanında sevdikleriyle hayata veda etmişti.

Yaşadığı gibi ölmüştü. Sessizce, boyun eğmiş bir iç çekiş ve kabullenmiş bir gülümsemeyle.

Göğsümde zamanın nasıl kapatacağını bilemediğim kocaman bir delik bırakarak. Yine de bu boşluğu hiçbir şeye değişmezdim.

Annem verandaya çıkmadan önce çiçekli parfümünün belli belirsiz kokusu, varlığını burnuma taşıdı. “Burada olmak hâlâ çok gerçeküstü geliyor,” dedi yanımdaki hasır koltuğa doğru eğilerek. “Bütün bunları sakladığına inanmıyorum.”

Pembe ipek bluzu, ütülü kumaş pantolonu, pürüzsüz saçları, kusursuz makyajı ve mücevherli bileziklerle ışıltayan bilekleriyle buraya hiç uymuyordu.

Tüm bunların uzun zaman önce ona ait olduğuna inanmak zordu.

“Seninle ilgili *her şeyi* saklamış anne.” Aşk da dahil.

Annem derin, titrek bir nefes alınca bir an için, babamın öldüğü akşam ve onu takip eden uzun, duygu yüklü günlerde sayısız kez yaptığı gibi yine kendini bırakıp ağlamaya başlayacağını düşündüm. Fakat minnettarlığımı sessizce göstermek için uzanıp elini tuttuğumda kendine hâkim oldu. Geldiği için minnettardım. Tartışmak, pazarlık etmek ya da yalvarmak zorunda kalmadığım için minnettardım. Gereken tek şey tek satırlık, *Burada olman gerektiğini düşünüyorum* yazan bir mesajdı ve annem mesajı aldıktan üç gün sonra uçaktaydı.

Babam onun gelmesini asla isteyemezdi ancak o son birkaç gün, annem yanındaki sandalyede oturup onun zayıf elini tutarken etrafına mutlak bir huzur yaymıştı.

Annem televizyondaki bir şeye yüksek sesle güldüğünde babamın dudaklarını kıvrıran gülümsemeyi yakalamıştım.

Öne doğru eğilip onu son bir kez öperken gözünün kenarından süzülen yaşı da görmüştüm.

“Jonah işte mi?” diye sordu annem usulca.

“Evet. Bu gece geç kalacağını söyledi.” Her gece geç kalıyordu. Babamın ölümüyle uğraşmaktan kaçtığı için mi yoksa yakında gideceğim için mi böyle davrandığını bilemiyordum. Muhtemelen sebep her ikisi birdendi. Yavaş yavaş kendini bu durumdan –bizden– kopardığını hissediyordum, sanırım bildiği tek yol buydu. Onu suçlayamazdım; çünkü ben de yaklaşan sonumuzla yüzleşmekte zorlanıyordum.

Annem ağzını açtı.

“Yapma anne. Şu anda bunu dinleyemem.” O kuzgundu, ben de onun kaz karısıydım. O Alaska’nın kırsalında, sessiz gecelerde, gökyüzünde hayat kurtarmak için vahşi, çılgın uçuşlarla besleniyordu. Ben ise babam öldüğüne ve bu ev yeniden ürkütücü bir şekilde sessizleştiğine göre –hatta daha da sessizleştiğine göre– şehir telaşının, eski hayatımın çekiciliğini hisseden kızdım.

Ne kadar istesem de Jonah’nın uyum sağlayamadığı bir hayattı o. Denemesi için onu asla zorlamazdım. Doğrusu, bunu hayal dahi edemiyordum.

Bakışları üzerimde dolaşırken annemin başını salladığını gördüm. “Çok farklı görünüyorsun, Calla.”

Burnumdan güldüm. “Haftalardır makyaj yapmadım.” Birkaç hafta önce keçeleşmiş saçlarım için ağlama krizine girdikten sonra saç açıcım sihirli bir şekilde şifonyerimde belirmişti fakat kozmetik çantalarımından hâlâ bir iz yoktu.

“Bunun için onu öldürmediğine inanamıyorum.”

“Biliyorum.” Malzemelerim kaybolduğu sırada ona ne kadar kızgın ve sinirli olduğumu düşündüm. Şimdi o günü hatırlamak beni güldürüyordu. Tanrım, Jonah çok inatçı bir piç olabiliyordu.

“Tamam ama,” dedi annem usulca, hâlâ beni inceliyordu. “Ondan olduğunu sanmıyorum. Ne bileyim...” Düşünceleri tundranın ötesine doğru sürüklendi. “Benimle eve gelmek istemediğine emin misin? Simon kontrol etti, hâlâ boş koltuk var.”

“Evet. Agnes’in evin geri kalanını temizlemesine yardım edeceğim. Hem başka ne gibi bir yardıma ihtiyacı olabilir diye de bakarım.” Bu bir yalandı. Agnes’a yardım etmek istiyordum ama oyalanmamın nedeni bu değildi.

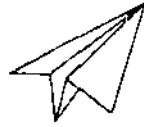
Annemin bana bakışı da bunu çok iyi bildiğini gösteriyordu.

Ağır bir iç çekişle, teselli vermek için elini bacağıma doğru uzattı. “Seni şu gökyüzü kovboylarından birine âşık olma konusunda uyarmıştım, değil mi?”

“Evet, uyarmıştın.” Gülüp geçmeye çalıştım.

Sonunda gözyaşlarının hücumuna boyun eğmek zorunda kaldım.

Çünkü eve kalbimde kocaman bir delikle dönmüyordum. Eve kalbimde iki delikle dönüyordum.

“Onu yanına alabilirsin.” Jonah yatak odasına girdiğinde başıyla karıştırmakta olduğum yırtık pırtık, ciltsiz kitabı işaret etti. “Hani, kitap okurken nasıl uyanık kalacağını öğrendiğin zamanlar için.”

Yatağında yattığım yerden onun naneli diş macununun kokusunu aldım. Adam her gün banyoda dişlerini fırçalamak için doğal sayılamayacak kadar çok zaman harcıyordu, sanırım bu yüzden bu kadar mükemmel bir gülümsemesi vardı.

Pamuklu gömleğini çıkarıp çamaşır sepetine attığı sırada güçlü vücuduna arsızca bakarak gözlerimi devirdim. Sırada bol, hiçbir hattını belli etmeyen kot pantolonu vardı. Kaslı kalçaları ve baldırları ortaya çıktı. “Sana nasıl kendine uygun pantolon alacağını öğreteceğim,” diye mırıldandım hafifçe.

Ona oyuncak bebek gibi davranmamla ilgili bir espri yapmasını ya da buna benzer bir şey söylemesini bekliyordum ama o sadece kıkırdadı.

Çünkü söylediğim boş laftan ibaretti ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Bu, onun yatağında battaniyelerin altına kıvrılıp uzun

bir uçuş gününün ardından soyunmasını izleyeceğim, sıcak teninin, sert gövdesinin ve beni saracak olan kollarının vaa-diyle vücudumun ısındığını hissedeceğim son geceydi.

Yarın ayrılıyordum.

Göğsümdeki bu ezici ağırlık bana vedalaşmaya hazır olmadığını söylüyordu.

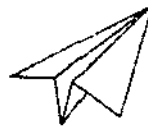
Jonah yatağın kenarına oturup geniş ve kaslı sırtını bana döndüğünde yatak onun ağırlığının altında çöktü. Bir an duraksadı, bakışları başucundaki lambadaydı ancak düşünceleri lambanın çok ötesine kaymıştı.

Gerekli lojistik detayları teyit etmek dışında ayrılışım ile ilgili tek kelime etmemişti. Babamın gidişi hakkında da pek bir şey söylememişti ama bunun onu çok etkilediğini biliyordum; çünkü babam son nefesini verdiği den beri çenesi sürekli gergindi.

Ne zaman olursa olsun, mesele hassassa eğer, kırmızı kumaş sallayan birine saldıran boğa misali o konuyla ilgilenen bir adamdı fakat sanırım, benim "Fletcherlığım" yani şu ciddi konulardan kaçınma huyum sonunda ona da bulaşmıştı.

Şu anda bunun için minnettardım çünkü ayrı gelecekle-rimizden korkmaktansa son gecemizi birlikte bir anı yaratarak geçirmeyi tercih ederdim.

Kederli düşüncelerimi bir kenara itip kollarımı arkadan göğsüne dolamak için yatakta ilerledim. Vücudumu ona sımsıkı sararak son bir kez onu hissetmenin keyfini çıkardım.

Jonah iki gümüş bavulumu yanıma koyarken ben yün ve pamuktan oluşan kat kat giysilerimin içinde büzülüyordum. Son birkaç gündür hava iyice soğumuştur. Daha fazla kalır-

sam kışlık bir gardırop alman gerekecekti. Hava tahminleri önümüzdeki hafta başında kar yağacağını söylüyordu. Köylüler, buzlu otoyolların ATV ve kar makinelerini kullanacak kadar güvenli hâle gelmesi için haftalarca beklemek gerekebileceğini bildiklerinden, yaklaşan don öncesinde teknelerini ihtiyaçları olan malzemelerle dolduruyorlardı.

Bu arada Toronto'ya dönen annem beklenmedik bir sonbahar sıcak dalgasıyla karşılaşmıştı.

Jonah şapkasını kaldırdı ve küllü sarı rengindeki gür saçlarını eliyle geriye doğru taradı. "Hepsi bu kadar mı?"

"Sanırım- Hayır, kahretsin. Çantamı unutmuşum."

"Bana bir saniye ver." Veronica'ya doğru yürürken omuzları içe doğru çökmüştü.

Ve ben bininci kez onu terk ederek hata yapıp yapmadığımı merak ettim.

"İşte." Çantamı bana uzattı, buzul mavisi gözleri bir saniyeliğine benimkilerle buluştuktan sonra uzaklaşmaya başladı.

Tereddüt ettim. "Jonah-"

"Gitmek zorunda değilsin."

Sanırım sonunda içimizi deşen şu konuşmayı yapacaktık.

"Zorundayım. Babam gitti. Benim de eve gitme vaktim geldi."

"Burada bir evin var, istediğin kadar kalabilirsin."

"Aynı şey değil. Ben... Senin hayatın burada, benim hayatımsa orada. Buraya temelli gelmedim." Boğazıma bir yumru oturdu.

"Sen... denemek bile istemiyorsun." Ses tonu suçlamayla doluydu.

"Bu hiç adil değil."

"Bunların hiçbiri adil değil," diye homurdandı. Ellerini ceplerine soktu, bakışları yakındaki uçaklarda geziniyordu.

“Bütün bunlardan vazgeçip benimle birlikte olmak için Toronto'ya taşınmaya razı mısın?”

Çenesi gerildikten sonra alçak sesle küfretti.

“Haklı olduğumu biliyorsun.”

“Evet. Biliyorum. Ama bu gidişinden memnun olduğum anlamına gelmiyor.” O parlak, delici gözleriyle bana bakınca neredeyse kararlılığımı kaybediyordum. “Bu, kalmanı istemediğim anlamına gelmiyor.”

Derin, sakinleştirici bir nefes aldım. “Belki bir ara beni ziyarete gelebilirsin.”

Boyun eğerek iç geçirdi, gözleri önümüzdeki çakıl taşlarına kaymıştı. “Evet ama ne zaman olur, bilmiyorum. Birinin bu anlaşma işi hallolana kadar Wild'ı ayakta tutması gerek. O da iki aydan önce toparlanmaz.” Çizmesiyle taşlardan birini tekmeledi. “Aro'ya işleri yürütmelerine yardım edeceğimi söyledim. Geçişin daha sorunsuz olmasını sağlayacağım.”

“Bu ne kadar sürecek?”

Kayıtsızca omuz silkti. “Kim bilir. Ne kadar sürerse sürsün.”

Başımı salladım. “Öyleyse belki ondan sonra.”

“Belki.” Sonunda gözlerimle buluştu.

Fakat bunun asla gerçekleşmeyeceğine dair bariz bir izlenim edinmiştim. Zaman ve mesafe birbirimize olan duygularımızı aşındıracak, geriye katı gerçeklik ve güzel anılardan başka bir şey bırakmayacaktı.

Muhtemelen sahip olmamız gereken tek şey de buydu.

“Selam, Jonah! Calla!”

İkimiz de arkamızı döndüğümüzde Billy'nin geniş, kayıtsız bir gülümsemeyle orada durduğunu gördük.

Tekrar yutkundum. “Selam.”

Billy bavullarıma uzandı. “Bunları senin için taksiye yerleştireyim.”

“Sağ ol.” Telefonumu kontrol ettim. “Yola çıksam iyi olur. Uçağımın kalkmasına iki saatten az var.” Burada biraz daha kalırsam korkarım o uçağa binemeyecektim.

Jonah beni sıcacık kollarına çekerek sertçe sarıldı.

Ben de son bir kez daha sarıldım ona. Güçlü kollarının bana verdiği nefis duyguyu, sabununun ve *kendisinin* sarhoş edici kokusunu uzun zamandır ezberlemiş olmama rağmen iyice hafızama kazıdım.

“İkimiz de bunun hiç kolay olmayacağını biliyorduk,” diye fısıldadığımı duydum.

“Evet, sanırım. Sadece *bu kadar* zor olacağını düşünmemiştim.”

Billy’nin botlarının çakıllarda çıkardığı ses gittikçe yaklaşarak bu özel ânı elimizden aldı. Jonah uzaklaşıp bana bakarken, “Bana ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun,” diye mırıldandı boğuk bir sesle. Başparmağı yanağıma değince ağladığımı fark ettim.

“Özür dilerim.” Gömleğindeki siyah rimel izlerini silmeye çalıştım ama tek yapabildiğim daha fazla bulaştırmak oldu. Bu sabah eşyalarımı toplarken bana sessizce kozmetik çantalarımı uzatmıştı. Bunca zaman tavan arasında saklanmışlardı.

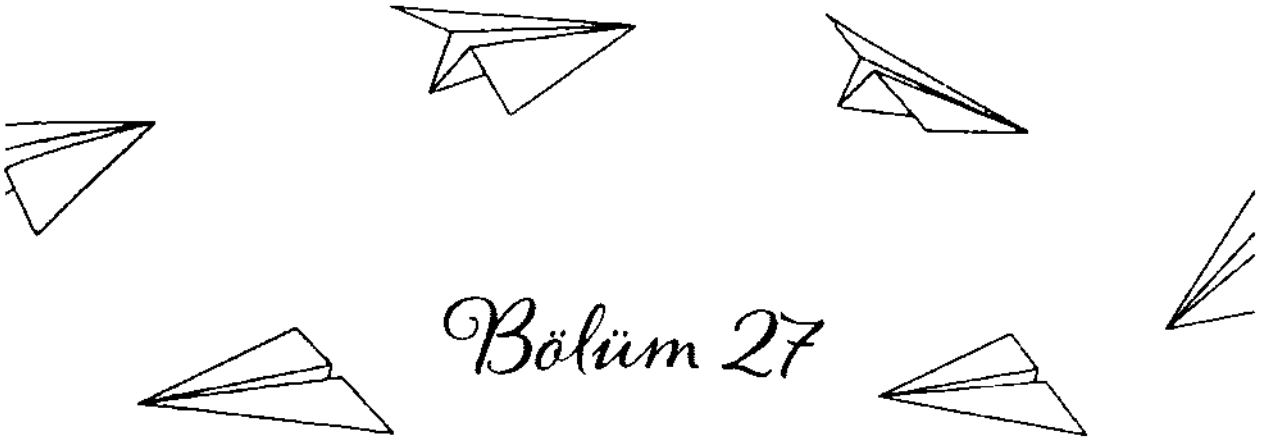
Keskin bir nefesle elimi yakaladı, birkaç kez göğsüne—tam kalbinin üzerine—bastırdı ve sonra elimi serbest bıraktı. “İyi uçuşlar, Barbie!” diye bağırarak uzaklaştı.

“Sana da seni koca kızgın yeti!” demeyi başardım üzüntüyle sesim çatlarken.

Uçağına binişini izlemek için bir süre daha bekledim. Uzun vadede bunun doğru seçim olduğunu kendime hatırlattım.

Kalbimin tamamen paramparça olmasına yetecek kadar uzun süre oyalanmıştım.

Ve sonra eve döndüm.

İki ay sonra...

“Bangor, Alaska’da kişi başına Kuzey Amerika’daki herhangi bir yerden daha fazla taksi düştüğünü biliyor musunuz?”

Uber şoförünün dikiz aynasından bana bakan gözlerini yakaladım, o gözler sonra tekrar sokağıma odaklandılar.

“Michael adında bir şoför var orada. Daha yirmi sekiz yaşında ve sekiz çocuğu var. Hayır, dur, altı çocuğu var.” Düşünürken kaşlarımı çattım. “Aralık ayında yedi çocuk olacaktı, aynen. Karısı gelecek ay doğuracak.”

“Köşedeki ev demiştiniz, değil mi?” Şoför büyük kahverengi tuğla evimizin önüne yanaştı.

“Evet. Teşekkürler,” diye mırıldandım. Belli ki Bangor, Alaska’nın şaşırtıcı taksi nüfusunu bilmekle ilgilenmiyordu. Taksiye bindiğim anda bunu hissetmiş ama yine de gevezelik etmeden –son zamanlarda kendimi daha fazla sohbet etmeye çalışırken buluyordum– duramamıştım. Kayıplarımın taze acısı, geçen günlerle birlikte içi boş bir zonklamaya dönüşmüştü.

Yine de her sabah, her gece ve aradaki neredeyse her saat, düşüncelerim tenime değen taze ve berrak havaya, yosun yeşili küçük evi dolduran kahve kokusuna, ayaklarımın kirli ve sessiz tundra yoluna vuruşuna, Victoria’nın motorunun bizi uçsuz bucaksız Alaska semalarında gezdirirken

çıkardığı titreşimli uğultuya kayıyordu. Babamın yumuşak, hafif kıkırtısına. Jonah'nın bilmiş, mavi bakışlarıyla kalp atışlarımı hızlandırmasına...

Hepsini düşünüyordum ve kalbim sızlıyordu çünkü hayatımın o dönemi sona ermişti. Babam sonsuza dek gitmişti.

Jonah da öyle.

Neredeyse bir aydır ondan haber alamıyordum. İlk birkaç hafta biraz mesajlaşmıştık. Ancak tam da teknolojiden nefret eden bir adamdan beklediğim gibi mesajlar garipti ve attığı mesajların sayısı hızla azaldı. Ondan gelen son mesaj, "Aro bana başka bir iş verdi, çok meşgulüm," oldu. Beni başından savıyor gibi gelmişti. En azından ben kendimi öyle olduğuna ikna ettim. Böylesi daha kolaydı. Bana zaten pamuk ipliğine bağlı olan bağımızı koparmak için bir bahane vermişti. Yine de hâlâ onu düşünmekten, onu istemekten vazgeçmenin bir yolunu bulamamıştım.

Elimde evimin anahtarlarıyla Acura'dan kayarak çıkıp yavaşça araba yolumuza doğru ilerlemeye başladım. Hava sıcaklığı donma noktasının biraz altında seyrediyordu, bu da asfaltın bu gece yağın hafif kar serpintisiyle kaplanmasına yetecekti.

Simon'ın arabasını geçtim, sonra annemin arabasını, çöp ve geri dönüşüm yığınlarını ve...

"Of, kahretsin," dedim. Yarın çöp günüydü. Teknik olarak bugündü çünkü saat gecenin biriydi.

Çantamı taş patıkaya atıp geri dönerek çöp kutularını teker teker araba yolundan aşağı taşımaya başladım. Geri dönüşüm çöplerini almak için üçüncü kez geri döndüğümde, çöp kutusunu tekerlerinin üzerine eğmek için tutmacını sertçe çektim. Sonra kapak açıldı ve önüme tüylü, siyah bir surat çıktı.

Dengemi zar zor sağlayarak topuklarımın üzerinde geriye doğru tökezlerken bir çığlık attım.

“Lanet olsun, Sid. *Her seferinde* beni buluyorsun!” diye bağırdım dişlerimi sıkarak. Kalbim hızla çarpıyordu. “Neden kış uykusuna yatmıyorsun sen!”

O da bana karşılık verdi ve sonra çöp kutusundan fırlayıp Simon’ın arabasının altına kaçtı, giderken de birkaç teneke kutuyu etrafa saçtı. Tim de arkasından koştu.

Ön verendamızdan gelen derin, sıcak bir kıkırdama sessizliği doldurdu. Nefesim kesildi.

Böyle gülen tek bir adam vardı.

Topuklarımın çatlaklara girmesine aldırmadan taş patikadan yukarı fırladım ve Jonah’yı sandalyelerden birine yerleşmiş, bacaklarını iki yana açmış, sanki dışarısoğuk değilmiş gibi kollarını rahatça arkalıklara dayamış hâlde buldum.

“Hangisinin hangisi olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu kayıtsızca.

“Tim’in gözlerinin üstündeki beyaz leke daha geniş,” diye mırıldandım, hâlâ olan biteni anlamaya çalışıyordum.

Jonah buradaydı.

Jonah Toronto’daydı.

Jonah’nın sakalı yoktu.

“Yüzüne ne yaptın?” diye kaçırdım ağzımdan.

Elini biçimli çenesinde gezdirdi. Sakalsız çok farklı görünüyordu. Daha çok, on yıl önce babamla çektiirdiği fotoğraftaki gibiydi. “Bir süre önce kuaförümü kaybettim ve onun kadar iyi bir kuaför bulamadım.” Merdivenleri çıkarırken buz mavisi gözleri siyah elbisemin ve topuklu ayakkabılarımın üzerinde gezindi, bacaklarım titriyordu.

“Ne zamandır buradasın?”

“Dokuzdan beri. Geldiğimde sen çoktan çıkmıştın.”

“Diana’yla yemeğe gitmiştik. Sonra da bir kulübe uğradık.” Kaşlarımı çatıttım. “Araman gerekirdi. Biri bana söylemeliydi-”

“Şaka mı yapıyorsun?” Kıkırdayarak araba yoluna doğru başını salladı. “Burada beklediğime kesinlikle değdi.”

Orada uzun bir süre daha aptal aptal durmaya devam ettim. Hâlâ şoktaydım. “Mesajlarıma cevap vermeyi bıraktın.”

Yüzündeki eğlence kayboldu. “Çok zordu.”

“Öyleydi,” dedim ona hüzünle gülümserken. Ona yazmamam, günaydın ve iyi geceler dememem gerektiğini biliyordum. Bu bağı sürdürmenin uzun vadede ikimizin de yoluna devam etmesine yardımcı olmayacağını biliyordum. Ona rağmen kendimi durdurmak için irademim her zerresini kullanmam gerekmişti.

Ve şimdi Jonah önümde oturuyordu. “Burada ne yapıyorsun?”

“Burada ne yaptığımı *sanıyorsun*, Calla?” Başını iki yana sallayarak iç geçirdi. “Aynı değil.”

“Ne aynı değil?”

“Alaska. Alaska’yı benim için mahvettin.” Ses tonu şakacıydı ama yine de içinde bir suçlama vardı.

“Üzgünüm,” diye mırıldandım.

“Gerçekten öyle misin?”

“Hayır. Pek sayılmaz,” diye itiraf ettim mahcup bir gülümseme ve küçük bir umut kıvılcımıyla çünkü belki de mutsuz olan tek kişi ben değildim. Belki de kazara, istemeden de olsa kendini âşık bulmuş olan tek kişi ben değildim.

Elini uzatınca tereddüt etmeden tuttum. Beni kucağına çekti. Onun sert bedenine yaslanırken çıkardığım küçük sese engel olamamıştım. Bana hatırladığımdan bile daha iyi hissettirmişti kendimi.

Bu gerçekten oluyor muydu?

Jonah onca yolu sırf beni görmek için mi gelmişti?

Bir elini baldırlarımın altına dolayarak bacaklarımı yukarı çekti, bedenimi ona yaklaştırdıktan sonra elimi avucunun içine alarak başparmağıyla yeni törpülenmiş ve cilalanmış tırnaklarımın uçlarında gezinmeye başladı. “Sen nasıls-”

“Sefil.” Beyzbol şapkasını itip verandanın zeminine düşürdükten sonra alnımı onunkine dayadım. “Artık burada hiçbir şey aynı değil.” Ya da en azından *ben* aynı değildim. Elbette, Diana ve arkadaşlarımızla dışarı çıkmaya devam ediyordum ama yanlarından mümkün olduğunca çabuk kaçıyordum. Annem ve Simon’ın yanındaki kanepede oyalanmayı, onların komik tartışmalarını dinlemeyi tercih ediyordum. Diana’nın Calla & Dee’den bir şeyler yaratma isteği hâlâ devam ediyordu fakat ben zamanımı Alaska, babam ve Jonah’yla ilgili anılarıma odaklanarak geçiriyordum. Beni gülümseten ya da güldüren fotoğraflar paylaşıyor, benden başka kimse okumayacak olsa bile bunların arkasında yatan hikâyeleri anlatıyordum. Simon bu yaptığının benim için tedavi edici olduğunu söylüyordu. Belki de öyleydi ama benim tek amacım o günleri mümkün olduğunca uzun süre zihnimde taze ve canlı tutmaktı; çünkü onları asla geri alamayacağımı biliyordum.

Artık koşularımda asla makyaj yapmıyordum. Yaptığım zamanlarda da daha hafif bir makyaj tercih ediyordum. Jonah’nın bana aldığı gömlek dolabımın önünde asılı duruyordu. Ne zaman rahatlamaya ihtiyacım olsa ona uzanıyordum.

Özlemini duyduğum şehir karmaşasına geri döner dönmez, hemen öncesinde terk ettiğim sade sakinliği ve huzurlu sessizliği özlemiş olmam ironikti.

Jonah memnuniyetle sırtıttı. “Güzel.”

Avucumla çenesinin hafif kirli sakalını okşamaktan ve dudaklarımı dudaklarına bastırmak için eğilmekten kendimi alamadım, bu rutine geri dönmemizin ayrılığımızı çok daha acı verici hâle getireceğini biliyordum.

Ama elde edebildiğim her şeyi, elde edebildiğim sürece alacaktım ondan.

Dili alt dudağıma tatmak için dışarı fırladı. “Bu gece ne içtin?”

“Sadece bir martini.” Kaşlarını kaldırdı. “Üç martini,” diye itiraf ettim irkilerek. Arabada alkolün etkisini hissediyordum ancak şu an garip bir şekilde birdenbire ayılmıştım.

İnledi, gözleri yüzümde gezinirken saçlarımı alnımdan çekti. “Biz ne halt edeceğiz, Calla?”

“Bilmem.” Ceketinin yakasıyla oynadım, elimi o ceketin altına sokmak için can atıyordum. “Peki, ya Wild? O nasıl gidiyor?”

“Çok uzun süre Wild olarak kalmayacak. Uçaklar için yeni bir Aro logosundan bahsetmeye başladılar bile. Onlara iki ay daha orada kalacağımı ve sonra gideceğimi söyledim. Ben... Yapamam.” Çenesi kasıldı. “Wren gitti. Yakında Wild da gidecek.”

Boğazımdaki yumru alev almıştı. “Onu özlüyorum.”

“Evet. Ben de,” diye kısık sesle itiraf etti gözlerini birkaç kez kırpıştırarak. Gözlerindeki parlaklığı fark etmek, ona daha sıkı sarılmama neden oldu.

“Peki, Wild’a gitmeyeceksen ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Havaalanı dışı inişler için kendi küçük kiralık uçak şirketimi kuracağım. Wren bana üç uçak bıraktı.”

“Evet, bana bırakacağını söylemişti. Güzel. İnsanlar onları uçurman için sana güveniyor.”

“Jughead’i satıp daha küçük bir şey alabilirim diye dü-

şündüm. Böylece Anchorage'a daha yakın bir yere yerleşebilirim. Sen de pazarlama işlerinde bana yardım edersin, bu konuda iyisin. Büyük bir şehre yakın olmak işine yarayabilir diye düşündüm.” Yutkundu. “Bunu yapmak ister misin?”

“Ne? Ben...” Hazırlıksız yakalandığım için kekeleyiştim. *Anchorage'a yakın bir yere yerleşmek mi?* “Ne demeye çalışıyorsun? Oraya taşınmamı mı istiyorsun?” Jonah benden *Alaska'ya taşınmamı* mı istiyordu?

Gözlerini benimkilere dikti. “Tam olarak istediğim şey, bu.”

“Ben...” Kalbim deli gibi atmaya başladı. “Bilmiyorum.” Bu Jonah için Alaska'ya gitmek demekti. Jonah için hayatımı terk etmek demekti. Annemin yaptığı şeyin aynısını yapmak. “Ama ya hoşuma gitmezse?” diye kaçırdım ağzımdan.

“O zaman ikimizin de üstesinden gelebileceği bir şey buluruz.”

“Ya bulduğumuz şey Alaska'da olmamak anlamına gelirse?” diye sordum temkinli bir şekilde; çünkü Jonah'yı ne kadar özlesem de böyle bir müebbet cezasını kabul edecek değildim.

“Ben uçaklarımı uçurduğum ve sen de benimle olduğun sürece mutlu olacağım. Fakat bu ayrı yollara gitme saçmalığı? Bu benim işime yaramıyor, Calla.” Bana sert bir bakış attı. Birine bir şeyin nasıl olduğu ya da nasıl olması gerektiği konusunda ders verirken attığı o bakışın aynısıydı. “Savaşmadan pes edip hayatımın geri kalanını senin için özlem çekerek geçirmeyeceğim. Bu konuda Wren'le birbirimize benzemiyoruz.”

Vay anasını be. Adam ciddi. Babamın anneme *âşık olduğu* için yaptığı şeyden, birlikte yaşamaktan ve benim için yanıp tutuşmaktan bahsediyordu. “Bunu düşünmem gerek,”

diye geveledim, başım dönüyordu. Bir parçam tam şu anda evet demek istiyordu. Hem de büyük bir parçam. “Hayır demiyorum. Ama düşünmek için zamana ihtiyacım var.”

“Sorun değil.” Hafifçe gülümsedi. “Sen bir Fletcher’sın. Bu kadarını bekliyordum.”

Titreyen elimi çenesinin üzerinde gezdirdim, hâlâ olayların aniden değiştiği yönü anlamaya çalışıyordum. Hayatım bu verandada ikinci kez alt üst oluyordu. Ama bu sefer, sanırım cevabımın ne olacağını zaten biliyordum.

Çünkü onunla ilişkiyi yürütmek için her şeyi yapardım. *Vay canına.*

“Beğendin mi?” diye mırıldandı, boştaki elimi kendi eliyle örterek.

“Evet ama sakalını tekrar uzatman lazım.”

Dudakları geniş bir sırıtışla gerildi. “Bak sen şu işe.”

“Yeti sakalı *değil* ama. Ateşli Viking sakalı.”

Garip bir ses çıkardı. “Bu bana şeyi hatırlattı...” Cebinden yeni bir iPhone çıkarmasını ilgi ve hafif bir şokla izledim. Ekran dokunup geçen haftaki Instagram paylaşımımı gösterdi; “İyi, Kötü ve Yeti” başlığını attığım, takipçi sayımı birkaç gün içinde üçe katlayan ve çoğu susamış kadınlardan olmak üzere binlerce beğeni toplayan paylaşımım.

Fotoğraftaki Jonah’nın elinde balta vardı, kot pantolonu belinden sarkıyordu, iç çamaşırı yoktu. O lezzetli damarı ve tüy izini gösteren gömleksiz fotoğrafına hayranlıkla bakarken gülümsememi gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Beni iş üstünde yakalamak için döndüğünde çektiğim son fotoğraftı bu ve bence en iyisiydi; sert bir ifadeye sahip güzel yüzü ve kaslı üst bedeni, puslu arka planın etkisiyle daha da belirginleşmişti.

“Ne olmuş ki?” diye sordum masum masum.

“Aggie’nin bu konuda benimle ne kadar dalga geçtiğini

biliyor musun sen? Bu fotoğrafı büyüttü ve fotokopilerini duvarlara yapıştırdı.”

“Biliyorum. Ona jpeg dosyasını ben gönderdim.” Agnes ve ben eve döndüğümüzden beri haftada bir e-posta alışverişiinde bulunuyorduk. Genelde birbirimizin nasıl olduğunu kontrol ediyor, Mabel’in durumunu konuşuyorduk.

Jonah’nın kaşları kalkınca alnındaki yara izinin ne kadar güzel iyileştiğini fark ettim. “Pilot olarak kiralamak için özellikle beni isteyen bir düzine insan aradı.”

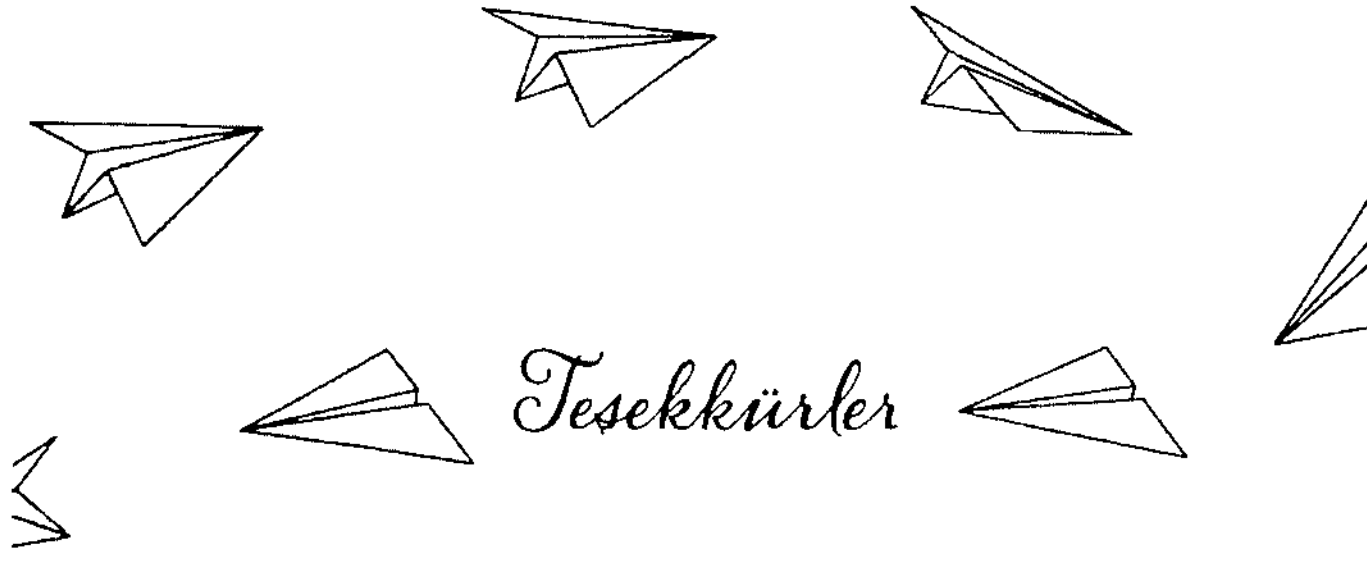
“Ne olmuş yani? Bu yeni bir şey değil ki. İnsanlar seni tanıyor.”

“Yetiyi soruyorlardı ama.”

“Yine de bu *çok* zekice bir başlıktı, öyle değil mi?” Dolgun dudaklarında yavaş yavaş kindar bir gülümseme belirdi.

Lanet olsun. “Bana ne yapacaksın?”

Beni bir öpücüğün içine çekip, “Sanırım bekleyip görmek zorunda kalacaksın,” dedikten sonra gözleri muziplikle parlamaya başladı.

The page is decorated with several line drawings of paper airplanes. There are three at the top, one on the left, one on the right, and one at the bottom left. The title 'Teşekkürler' is centered in a cursive font.

Teşekkürler

Calla, Jonah, Wren, Simon, Susan, Agnes ve Mabel'a hayatınızdan birkaç saat ayırdığınız için teşekkür ederim. *The Simple Wild*'ı yazmak için yola çıktığımda, içimde bunun duygusal bir kitap olacağına dair bir his vardı ama benim için *bu kadar* duygusal olmasını beklediğimi sanmıyorum. Yazdığım esnada kendimi ağlarken bulduğum zamanlar oldu ve bu normalde *asla* olmaz. Ama en zor günlerde bile hayat, mizah ve umutla dengelenebileceği için ben de o üzüntüyü mizah ve umutla dengelemeye çalıştım. *The Simple Wild*, kısmen Kanada'da geçen ilk kitabım ve söz veriyorum, son olmayacak. Kanadalı dostlarımin –özellikle de Büyük Torontoluların– takdirlerine layık küçük Paskalya yumurtaları atmaktan büyük keyif aldım.

Bazen bir ortam kendi başına bir karaktere dönüşür ve bence bu kitapta durum kesinlikle böyle. Haftalarca Discovery Channel'ı izledim (*Flying Wild Alaska* büyüleyici bir belgeseldir; Batı Alaska ve orman pilotlarının yaşamı hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız şiddetle tavsiye ederim), sayısız blog ve seyahat yazısı okudum, dünyanın bu eşsiz bölgesini doğru bir şekilde tasvir edebilmek için kendimi iyice eğitmeye çalıştım. Haritalarını kontrol edenler için söylüyorum, hayır, gerçek hayatta Bangor, Alaska diye bir yer yok (Bangor, Maine diye bir yer olsa da). Kurgusal kasabamı Alaska'daki Bethel'dan esinlendim

ancak “yanlış yapıyormuşum” gibi hissetmeden kendime biraz esneklik ve yaratıcı özgürlük tanımak istedim. Bu nedenle Bangor, Alaska oldu.

Aşağıdaki kişilere özel teşekkürlerimi sunarım ve umarım adından bahsetmeyi unuttuğum kimse yoktur (eğer varsa, gerçekten özür dilerim). Batı Alaska hakkında genel bilgi toplamama yardımcı olan Christine Borgford ve Angel Gallentine Lee’ye teşekkür ederim.

Jennifer Armentrout, Mara White, Andria King, Ola Pennington, Betty C. Cason, Kerri Elizabeth ve Kristen Reads, sevdiğiniz birini akciğer kanserinden kaybetmekle ilgili kendi kişisel, acı verici deneyimlerinizi paylaştığınız için teşekkür ederim. Lütfen hepinizle konuştuğum o günün benim için hüzünlü bir gün olduğunu bilin.

James “Vahşi Çocuk” Huggins, orman uçakları uçurma konusundaki değerli görüşlerin için teşekkür ederim.

KL Grayson, beni bakımevi konusunda eğittiğin, Wren’in kötüleşen sağlığı ve bunu en iyi şekilde nasıl tasvir edeceğim konusunda karşılaştığım zorluklarla ilgili beyin fırtınası yapmama yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Haftalardır bunun üstesinden gelmenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyordum. Sohbetlerimiz çok yardımcı oldu.

Amélie, Sarah ve Tami, Facebook grubumu yönettikleri için (özellikle de teslim tarihim geldiğinde ve sosyal medyadan saklandığımda), okuyucularımın en son çıkan kitaplarımdan haberdar olmalarını sağladıkları ve *her zaman* kitaplarımı okumaktan heyecan duydukları için.

Sandra Cortez, ihtiyacım olduğunda dürüst geri bildirimlerinden dolayı sana her zaman güvenebilirim.

Donaghy Literary Grup’tan Stacey Donaghy, her nasılsa aldığı mesaj üzerine hiperventilasyon geçirdiğimi duyduğu ve bu taslağı bir gecede okumak için her şeyi bıraktığı için.